

Thầy ơi em ghét thầy!

Contents

Thầy ơi em ghét thầy!	2
1. Chương 01 Phần 01	2
2. Chương 01 Phần 02	5
3. Chương 01 Phần 03	10
4. Chương 01 Phần 04	13
5. Chương 01 Phần 05	16
6. Chương 01 Phần 06	21
7. Chương 01 Phần 07	25
8. Chương 01 Phần 08	29
9. Chương 01 Phần 09	33
10. Chương 01 Phần 10	37
11. Chương 02 Phần 01	40
12. Chương 02 Phần 02	46
13. Chương 02 Phần 03	50
14. Chương 02 Phần 04	54
15. Chương 02 Phần 05	59
16. Chương 02 Phần 06	62
17. Chương 02 Phần 07	66
18. Chương 02 Phần 08	71
19. Chương 02 Phần 10	76
20. Chương 03 Phần 01	80
21. Chương 03 Phần 02	85
22. Chương 03 Phần 03	88
23. Chương 03 Phần 04	91
24. Chương 03 Phần 05	94
25. Chương 03 Phần 06	97
26. Chương 03 Phần 07	101
27. Chương 04 Phần 01	105
28. Chương 04 Phần 02	110
29. Chương 04 Phần 03	114
30. Chương 04 Phần 04	118
31. Chương 04 Phần 05	121
32. Chương 04 Phần 06	128
33. Chương 04 Phần 07	134
34. Chương 05 Phần 01	140
35. Chương 05 Phần 02	144
36. Chương 05 Phần 03	148
37. Chương 05 Phần 04	151
38. Chương 06 Phần 01	158
39. Chương 06 Phần 02	163
40. Chương 06 Phần 03	169
41. Chương 07 Phần 01	176

42. Chương 07 Phần 02	182
43. Chương 07 Phần 03	189
44. Chương 07 Phần 04	193
45. Chương 07 Phần 05	198
46. Chương 07 Phần 06	202
47. Chương 08 Phần 01	207
48. Chương 08 Phần 02	214
49. Chương 08 Phần 03	221
50. Chương 08 Phần 04	228
51. Phiên Ngoại 1	235
52. Phiên Ngoại 2	238
53. Phiên Ngoại 3 + 4 [hết]	241

Thầy ơi em ghét thầy!

Giới thiệu

Từ lúc Chu Dật dạy học cho tới nay, tâm nguyện duy nhất của anh là giết chết tại chỗ tiểu quái vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-oi-em-ghet-thay>

1. Chương 01 Phần 01

Chương 1.1

Đản Đản hai mặt

Khi tôi vẫn còn muốn nằm nướng trên giường, thì bên ngoài con gà cất tiếng gáy thật đúng giờ như bị động kinh. Nó là con gà yêu quý của dì Phương nhà ở đối diện, là bạn tốt của con người chúng ta, là ánh sao mai buổi sáng, và là cái loa phóng thanh của toàn bộ khu vực này.

Tôi xin lỗi vì đã dùng từ quá văn chương để diễn tả nó. Trên thực tế, nói thẳng ra nó chính là con gà trống, mỗi ngày không ngừng cất tiếng gáy đáng ghét đánh thức mọi người trong xóm này.

Tiếng gà gáy ồn ào khiến tôi cảm thấy phiền không thể ngủ tiếp được. Từ trên giường phóng xuống mở cửa sổ, tôi nhặt vội mấy hòn sỏi nơi ban công chọi vào con gà đang làm ầm ĩ ngoài kia, làm nó sợ tới mức an phận không dám kêu la nữa.

Giải quyết con gà phiền phức xong, tôi mới phát hiện bên ngoài đang mưa lất phất. Đây là cơn mưa đầu tiên khi bước sang mùa thu. Mưa dai dẳng không dứt, tiếng mưa rả rích khiến tôi không cưỡng được sự hấp dẫn của cái giường ấm áp, muốn vùi vào chăn tiếp tục ngủ nướng.

Cho đến khi bên ngoài có tiếng đập cửa của ba tôi vọng vào: “Đản Đản ơi! Dậy đi con, ba đã làm món trứng chiên Phù Dung mà con thích. Mau ra ngoài ăn, nếu không sẽ trễ học bây giờ...”

Tôi miễn cưỡng cầm cái đồng hồ báo thức lên xem... My God! Chúng tôi học lúc tám giờ, mà bây giờ chỉ có sáu giờ rưỡi. Cần gì phải thức sớm như vậy, tôi có phải là chú gà trống đầu chứ!

Tôi bực bội nằm trên giường lăn qua lộn lại vài lần, rồi mới chịu ngồi dậy, ho lên một tiếng như cổ xua tan cơn buồn ngủ. Sau đó, mới ngọt ngào trả lời: “Ba à, con đã dậy rồi, sẽ lập tức ra ngoài ngay. Ba trở về phòng đi, kéo bị cảm lạnh đấy...” Vừa nói xong, tôi lấy vài bộ đồ từ trong tủ nhét vào chiếc cặp to đùng, rồi lấy bộ quần áo trên móc xuống thay.

Tôi mặc cái áo màu hồng phấn hoa đào, kết hợp với chiếc váy da v hình cánh sen. Nếu ba nhìn thấy, chắc chắn sẽ cảm động chết luôn!

Vừa đẩy cửa ra, đã thấy ba ngồi chờ mình bên bàn ăn. Tôi tỏ vẻ ngoan ngoãn nở nụ cười, cúi đầu ăn từng miếng từng miếng món trứng chiên Phù Dung thơm phức mà ba đã chuẩn bị.

Nói đến món trứng chiên Phù Dung, xem chút quên giới thiệu với các bạn: Tôi tên là Chu Đạm Đạm, là Đạm Đạm chứ không phải Đản Đản nhé! Còn về việc vì sao ba yêu quý của tôi vẫn thích gọi tôi bằng Đản Đản... Thì vấn đề này quá sâu xa, thật sự hơi làm khó tôi rồi.

Theo như lời ba kể lại, thì khi vừa sinh ra, đầu của tôi vừa vàng vừa nhỏ, bé xíu bằng cái bát trứng chiên Phù Dung. Đây rõ ràng là một câu chuyện cười, tôi có chỗ nào giống với cái chén trứng chiên Phù Dung chứ?

Vì vậy, tôi đoán rằng, lúc mẹ tôi còn sống có tên thân mật ở nhà là Đản Đản. Thế nên, kết quả tôi cũng được gọi như vậy luôn. Tuy nhiên, ngoại trừ ba tôi ra, nếu ai dám kêu tôi một tiếng Đản Đản, tôi sẽ không tha đâu!

Ăn xong miếng trứng cuối cùng, tôi đặt bát xuống, khẽ mỉm cười: “Ba, Con đi học đây! Hôm qua trước cửa trường của con mới mở một tiệm bánh bao, khi tan học con sẽ mua mấy cái về cho ba nếm thử...”

Ba nghe vậy rất hài lòng, nói: “Tốt lắm, nhưng con đừng mua nhiều quá, chúng ta ăn không hết đâu, ăn cho biết mùi là được rồi. Con mau đến trường đi, trong giờ học nhớ đừng phạm lỗi gì, biết không?”

“Vâng, con chào ba!” Tôi thông thả bước ra khỏi cửa.

“Đợi một chút đã, Đản Đản.” Ba bỗng nhiên đi đến cầm túi sách tôi lên ước lượng, sau đó nhướn mày hỏi: “Nhóc con! Rất cuộc mỗi ngày túi sách của con chứa thứ gì trong đó, sao nặng quá vậy?”

Ôi mẹ ơi! Không biết tại sao hôm nay ba tôi tự nhiên nhớ tới chuyện này!

Tôi nhanh nhẹn ôm chặt túi sách vào lòng, nói: “Nặng gì đâu, con chỉ mang thêm mấy quyển sách để ôn bài, ba đừng lo lắng.” Nói dứt lời, tôi lập tức mở cửa ra vẫy vẫy với ba: “Con phải đi đây, chào ba.”

Khi chạy đến giữa sân thì tôi gặp dì Phương – chủ nhân của con gà ồn ào chết bầm kia. Bà đang thở hổn hển, đưa cho tôi một cái bánh quẩy, nói: “Này, Đạm Đạm! Sao trông cháu gầy quá. Mỗi ngày ráng ăn nhiều một chút, thì cơ thể mới cao lớn lên được. Rồi mai mốt thi vào một tr học tốt, để cha cháu nở mày nở mặt với hàng xóm láng giềng.”

Tôi ngại ngùng lễ phép cười cười: “Đó là chuyện đương nhiên... Cháu cảm ơn dì Phương.”

Thi đại học à, việc này thật sự muốn làm khó tôi mà.

Chú ở nhà bên cạnh không biết xuất hiện từ lúc nào cũng góp lời: “Thi vào đại học đối với Đạm Đạm chắc dễ như trở bàn tay. Nếu con gái chú cũng học giỏi, và biết quan tâm săn sóc người khác như Đạm Đạm đây, thì đời chú đã cảm thấy quá thỏa mãn rồi.”

“Ha ha ha...” Lòng tôi có cảm giác trống rỗng, đi như lướt ra khỏi sân lúc nào không hay.

Sau đó, tôi chạy một mạch như điên đến siêu thị nhỏ nơi góc đường, không thèm quan tâm đến ánh mắt hằn học của gã trẻ tuổi đứng sau quầy thu ngân, vội vàng vọt vào trong. Tôi cởi chiếc áo màu hồng, sau đó lấy từ trong túi sách ra cái áo có in hoa cùng áo khoác ngoài mặc cả vào, đổi cái váy ren da bò thành quần Jean bó sát.

Cuối cùng tôi ngẩng mình vào gương mấy cái, rồi lười biếng đi đến chỗ gã Tóc đỏ, chẳng thèm liếc một cái, cướp luôn chiếc kẹo bấp trên tay hắn.

Gã Tóc đỏ hung hăng nhìn tôi, nói: “Này, Chu Đạm Đạm! Cậu có biết mình giỏi nhất là gì không?”

Tôi quá hiểu câu châm ngôn: ‘Miệng chó làm sao mọc được ngà voi’, cố tình làm ra vẻ yếu đuối: “Người ta giỏi nhất chính là việc học chứ gì nữa.”

“Xì...” Hắn xì một hơi rõ dài, nói: “Cậu hả? Giỏi nhất chính là làm ra vẻ đáng thương.”

“Người ta không thèm nói chuyện dư thừa với cậu nữa, người ta phải đi học rồi.” Tôi làm ra vẻ tội nghiệp, vẫy tay với hắn, rồi từ từ đi đến trạm xe.

Sau lưng còn mơ hồ nghe được tiếng lầm bầm giận dữ của gã Tóc đỏ: “Nhìn cái tướng đáng ghét như thế, mà mẹ tôi nói phải lấy nó làm tấm gương noi theo? Hừ! Còn cho rằng nó là mẫu nàng dâu lý tưởng nữa.”

Nếu đó là sự thật... Obama cũng có thể hát Opera! [1]

[1] Obama: Tổng thống Mỹ. Opera: Loại nhạc chính kịch, thường được ví là dòng nhạc sang trọng và được giới chuyên môn đánh giá rất cao. (nhưng khó nghe thấy mồ tổ)

Tôi rất muốn có ý kiến với nội quy: Tám giờ học thì bảy giờ ba mươi phải có mặt tại trường. Ý kiến của tôi là: Không cần quan tâm đến cái quy định khác người đó. Nếu tám giờ vào lớp, thì tám giờ tôi sẽ có mặt.

Nhắc đến trường học, tôi không ngại xấu hổ mà khoe khoang một chút: Nhất Trung là một trường trung học danh tiếng nhất ở thành phố A này. Nơi đây đã đào tạo ra những nhân tài lẫy lừng như: Các nhà lãnh đạo quốc gia, các nhà khoa học, các nhà văn, nhà thơ...

Dĩ nhiên, một trường học nổi danh như thế cũng thu hút rất nhiều thành phần con ông cháu cha, dùng tiền để mua lấy bằng cấp ĩnh. Vì vậy, Nhất Trung cũng đồng thời đào tạo một đám những thành phần cặn bã.

Bạn thân của tôi – Lăng Linh thường cảm thấy khó hiểu. Bởi vì, trong nhân loại còn có một loại người không thể phân biệt được họ là nhân tài hay là kẻ vứt đi. Kẻ đó chính là tôi!

Tôi không mang theo dù, bước chầm chậm trong mưa phùn, thật nên thơ vô cùng.

Không phải vì tôi ngại đón xe buýt mà lười bộ đến trường. Tôi làm vậy vì mình là một cô gái ngoan hiền có tâm hồn thi sĩ.

Nhưng làm nhà văn thường không có kết quả tốt. Mưa càng ngày càng nặng hạt, tôi chỉ còn cách nép vào mái hiên chờ mưa tạnh. Trong lúc tôi đứng yên lặng thưởng thức mưa rơi, thì một chiếc xe nhẹ nhàng lướt qua, bỏ lại phía sau một làn gió mát và... một vũng bùn màu vàng văng tung tóe lên chiếc quần Jean yêu quý của tôi.

Tôi giống như một con trâu rừng đang phun ra lửa, giận dữ nhìn chăm chú biển số của chiếc xe màu đen kia, ghi nhớ kĩ trong lòng.

Đối với chuyện vừa xảy ra, tôi chỉ có thể ngửa mặt lên trời hét to:

“Trời không giúp con thì thôi, nỡ lòng nào làm con mất tâm trí, còn dừ luôn cả người nữa... a...”

* * *

Cuối cùng lúc tám giờ mười bảy phút, tôi cũng có thể lê bước chân tàn tạ tới ngôi trường thần thánh. Vào lúc này, toàn trường đều im lặng, chỉ còn một mình tôi... kéo từng bước chân rã rời đến lớp sáu, khối cấp ba.

Đi đã lâu cũng thấm mệt, tôi lấy tay lau những giọt nước dính trên tóc, mắt kiên nhẫn đẩy cửa lớp học ra đi về chỗ ngồi của mình. Trong lớp yên lặng một cách kì lạ.

Trong lúc tôi đang, thì sau lưng bất ngờ có một giọng nam vang lên: “Em là Chu Đạm Đạm phải không?”

Tôi quay lại, thì thấy một chàng trai trẻ mím môi, không biết đang vui hay đang giận. Trên tấm bảng đen sau lưng anh có viết hai chữ rất đẹp và cứng cáp: Chu Dật.

Lăng Linh liên tục nháy nháy mắt ra hiệu, nhưng tôi không hiểu ý. Vì vậy tôi lạnh lùng hỏi:

“Anh là ai vậy?”

Chàng trai đứng trước bảng đen nhìn xuống, một đôi mắt phượng mỏng manh, giọng nói đầy thu hút: “Tôi là giáo viên Ngữ Văn mới, kiêm chủ nhiệm lớp của em.”

Anh ta dừng lại một chút, khoe miệng hơi nhếch lên: “Chu Đạm Đạm, em đến muộn gần nửa tiết, để tránh ảnh hưởng đến các bạn khác, mời em ra đứng ngoài hành lang.”

Bất đứng ngoài hành lang? Tôi trợn mắt không thể tin nổi, cảm giác vừa mất mặt vừa giận dữ không biết từ đâu ủa về. Cái này có được xem như là đòn ra oai đánh phủ đầu của lão thầy giáo chủ nhiệm mới không?

“Thầy ơi! Thầy không biết loại hình phạt này chỉ thích hợp với những học sinh tiểu học thôi sao?” Tôi lên tiếng phản đối.

Cái tên gọi là chủ nhiệm lớp không hề có phản ứng gì, nói: “Tôi không biết, mời em lập tức đi ra ngoài, để tôi còn phải tiếp tục dạy.”

Tôi trợn mắt há mồm... Trời ơi! không thể tin được, tôi bị anh ta đuổi cổ ra khỏi lớp!

2. Chương 01 Phần 02

Chương 1.2

Đản Đản vô sỉ

Tôi nhìn đồng hồ, còn hai mươi phút nữa mới tới giờ tan học. Tôi chậm rãi trở lại hành lang ngoài lớp học.

Điều làm cho tôi cảm thấy què nhất chính là tên đàn ông đáng ghét kia đang đứng ở cửa, mặt không chút thay đổi nhìn tôi đi qua. Tôi có cảm giác chân mình giống như tàn phế.

Đáng lẽ ra anh ta đang dạy học mới đúng, không phải ở đây ôm cây đợi thỏ. Mà con thỏ là tôi chỉ yên lặng đi lướt qua, không nói gì.

“Thầy tên là Chu Dật, em có thể gọi thầy là thầy Chu cũng được.”

Hứ! Tại sao lại nổi điên tự giới thiệu về mình thế kia? Tôi khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Thấy anh ta đang nở nụ cười như ma quỷ, thật gian trá.

“Không phải tôi bảo em đứng ở hành lang à? Vừa rồi em bỏ đi đâu?”

Tôi giả vờ tỏ ra trong sáng ngây thơ, kiên cường nói: “Thưa thầy, em cho rằng bữa ăn sáng là bữa ăn quan trọng nhất trong ngày của chúng ta. Vì vậy, em mới vừa xuống căn tin ăn bữa sáng. Thầy không để ý chứ, chỉ khi ăn một bữa sáng ngon lành mới có sức để học thật tốt, đó là quan điểm của em.”

Thầy Chu đẹp trai tao nhã nhất thời bị ghen hòng. Sau đó định thần lại, hai mắt vẫn còn kinh ngạc: “Tốt lắm, vậy tiếp tục đứng nhé.”

Tôi buồn bã dựa vào lan can của hành lang. Đối diện cửa sổ là một cây cổ thụ, cành lá xanh um, tôi bứt từng chiếc lá làm cây như muốn trụi rồi mà vẫn chưa tới giờ tan học. Loại chờ đợi này, một giây dài như một năm là cảm giác lần đầu tôi cảm nhận được một cách sâu sắc.

Vì thế tôi chạy xuống lầu đi dạo trong hoa viên của trường, thuận tiện đi qua từng cửa phòng dừng lại ló đầu lên nhìn vào. Lúc đi ngang qua cửa lớp, tôi nhón chân nhìn vào tìm kiếm cái đầu của Đinh Trạch đẹp trai.

Tôi nghĩ là do trong lòng có tật giật mình, chứ chẳng phải tôi gây ra tiếng động quá lớn. Đinh Trạch quay đầu lại nhìn thấy tôi núp sau cánh cửa, hần nở nụ cười yêu thương, miệng ra dấu như muốn nói: “Mau trở về học đi.”

Tôi cảm thấy thật thỏa mãn, trong lòng tràn đầy vui sướng, nhảy dựng lên chạy nhanh về phòng học của mình.

Tập trung nhìn vào! Ặc, tôi nhin không được muốn chửi thề một tiếng. Tại sao Chu Dật vẫn còn đứng ở cửa? Hình như anh ta đã nhìn thấy tôi chạy rong khắp nơi.

Tôi hít thật sâu một hơi, bình tĩnh nhẹ nhàng tiến lên.

Nhìn người đàn ông này đẹp trai lịch sự như thế, nhưng thái độ thì chẳng hiền hòa tí nào. Nét mặt của anh ta luôn tạo cho người khác một áp lực khó chịu

“Lại vừa đi đâu về vậy?” Anh ta nhẹ nhàng đặt câu hỏi.

Có vô số lý do bay tới bay lui trong đầu, nhưng tôi tỉ mỉ lựa ra một phương án tuyệt vời nhất, bày ra đáng vẻ đáng thương, nói: “Thưa thầy, không phải trước đó em có nói với thầy là mình vừa ăn sáng sao? Nhưng em lỡ ăn quá nhiều, không biết trúng gì bị tiêu chảy... Vừa rồi em mới bị Tào Tháo rượt phải đi nhà vệ sinh.”

Chu Dật ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn tôi: “Thì ra là bị tiêu chảy, hèn chi sắc mặt của em trông kém quá. Thật may lúc còn trong trường đại học, thầy biết sơ qua một chút kiến thức y khoa. Như thế này đi, còn một phút nữa là hết tiết, em đến thẳng văn phòng nhé. Thầy sẽ khám thử xem có phải do em ăn nhiều quá hay không, được chứ?”

“...” Lòng dạ của gã thầy này thật là quá nham hiểm mà.

“Em không dám làm phiền thầy đâu. Vừa rồi em đã giải quyết xong, đã cảm thấy khỏe hơn rất nhiều! Thầy tiếp tục công việc của mình đi ạ!”

Anh ta gật đầu, nói: “Nhớ mang bài tập lên nộp.” Trước khi rời khỏi, anh ta còn liếc tôi rõ dài, rồi mới xoay người đi về phía văn phòng.

Tôi thật không chịu nổi khi nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Chu Dật. Vì vậy khi anh ta đi ngang qua, tôi vốn muốn đưa chân ra làm anh ta té chống vó. Không ngờ, phản ứng của tên Chu Dật này như con rắn, nhanh nhẹn bước qua chân tôi.

“Trò... Chu Đạm Đạm!” Tội nghiệp thầy Chu đã bị chọc bốc lên lửa giận, nheo mắt lại, răn đe: “Đừng ép tôi phải ra tay với em, biết không?”

Tôi khinh thường bĩu môi: “Thầy Chu, thầy đang nói gì vậy? Em có ép gì thầy đâu, sao thầy mắng em?”

Tôi cười rạng rỡ: “Bây giờ thầy mắng em vì thầy chưa hiểu hết con người của em. Chờ mai mốt hiểu rõ, thì thầy nhất định sẽ ra tay đánh em.”

“...” Chu Dật im lặng nhìn tôi.

Sau đó, anh ta cũng học tôi cười thật rạng rỡ. Đôi mày kiếm nhăn lại cùng một chỗ, đôi mắt phượng hẹp dài bắn ra những tia hào quang: “Cái dáng vẻ vô sỉ của em rất giống tôi khi còn trẻ.”

Lúc này tôi thật muốn giết ai đ

Tôi hỏi Lăng Linh: “Tại sao cả vị trí chủ nhiệm lớp và thầy giáo Ngữ Văn lại biến thành gã đàn ông đáng ghét này? Thầy Từ phi dạy chúng ta lúc trước đâu rồi?”

“Nghe nói thầy Từ phi đi xuống lầu không may bị trượt té ngã gãy xương, bây giờ đang còn nằm trong bệnh viện, thật tội nghiệp...”

Lăng Linh tặc lưỡi vui sướng: “Thật ra chúng ta phải cảm ơn thầy Từ phi. Bởi vì, nhờ ông ấy bị gãy chân mới mang đến cho chúng ta một thầy Chu đẹp khuynh quốc khuynh thành thế kia.”

Tôi không thể không ngăn nó lại: “Dáng vẻ của ông ta đẹp như vậy mình không thể chê vào đâu được, nhưng còn năng lực thì sao? Mình nghĩ ông ta chỉ là một bình hoa di động thôi.”

Hàn An Nhược giận dữ xen vào: “Thầy Chu còn giỏi hơn cô Diệp xinh đẹp dạy cấp hai.”

Lăng Linh vỗ nhẹ đầu có chút dăm chiêu: “Thật ra lúc thầy Chu vừa bước vào, với khí chất ấy, khuôn mặt và dáng người ấy, mình vốn nghĩ thầy phải dạy môn Toán hay Anh văn. Không nghĩ đến đó là một thầy giáo dạy Ngữ Văn, thật có chút cổ điển.”

Tôi bĩu môi. Chỉ sợ rằng cái bình hoa kia ngay cả Tiếng Anh nói như thế nào cũng không biết, làm sao có thể dạy Tiếng Anh cho chúng tôi?

An Nhược gạt đầu phụ hoạ Lăng Linh: “Các cậu nói thầy Chu của chúng ta nhìn có giống thầy giáo không? Mình thấy thầy giống một nhà quý tộc cao quý hơn.”

Quý tộc à? Gã Chu Dật kia á? Ha ha ha... Đừng làm tôi mắc cười đến rụng răng chứ! Vừa nhìn thấy anh ta đã biết là một ông thầy nghèo kiết xác và quê mùa rồi.

Hai tay Lăng Linh bắt chéo hình chữ thập trước ngực, nhìn rất háo sắc: “Cho dù thầy Chu là một quý tộc nghèo khổ, chúng ta vẫn thích và yêu thầy.”

* * *

Tôi không thèm để ý, gục đầu vào trên bàn nhắm mắt dưỡng nhan sắc, Lăng Linh chọc chọc vào người tôi: “Ngồi dậy đi, tới giờ học rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên, đúng lúc Chu Dật đang tươi cười bước vào phòng với cái vẻ đẹp trai rạng ngời, khiến lòng tôi sợ hãi. Một người đàn ông trưởng thành có dáng vẻ như vậy cũng không có gì quan trọng, nhưng điều đáng nói ở đây là nó đến từ một thầy giáo. Tôi cảm thấy hơi quặc. Tôi e rằng, dáng vẻ này sẽ ảnh hưởng đến chất lượng dạy học cho chúng tôi.

Nói thật ra tôi chưa từng thấy qua một người thầy giáo trẻ tuổi đầy sức thu hút như thế. Tôi huých khuỷu tay của Lăng Linh hỏi: “Ông ta có nói mình bao nhiêu tuổi không?”

“Cậu hỏi thầy Chu hả? Có, thầy nói năm nay thầy 24 tuổi.”

Đã vậy còn quá trẻ nữa, chỉ hơn chúng tôi có vài tuổi.

Tôi rất hoài nghi trình độ dạy học của anh ta. Toàn thể đội ngũ giáo viên của trường Nhất Trung được công nhận là những giáo viên có tiếng đứng đầu cả nước. Một giáo viên trẻ như vậy, không lẽ do trường đặc biệt tuyển vào, lại còn dạy năm thứ ba?

Thấy Lăng Linh không thèm quan tâm mình, chỉ lo chăm chú nhìn Chu Dật, tôi cảm thấy rất giận. Tôi cũng không thích người nào chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để kiếm cơm, đây là một nguyên tắc sống khác nữa của tôi.

Có lẽ do không khí trong phòng học không thoáng, Chu Dật cởi áo khoác ngoài vắt lên ghế, chỉ mặc một áo sơ mi dài tay và quần bò nhìn rất trẻ trung. Nếu không biết anh ta là thầy giáo, còn tưởng là một học sinh như chúng tôi.

Mũi của anh ta thẳng tắp, làm như không để ý gì, mở quyển sách giáo khoa.

“Các em hãy mở mục bảy của cuốn Luận Ngữ, tôi sẽ đọc qua một lần. Sau đó mời các em giải thích ý nghĩa trong đó.” Anh ta hơi vuốt cằm, đi từ bảng xuống vòng vòng qua các dãy ghế.

“Khổng Tử viết: Giàu và sang, người ta ai cũng muốn, nhưng chẳng phải đạo mà giàu sang thì người quân tử cũng chẳng thèm. Nghèo và hèn, người ta ai cũng ghét, nhưng nếu chẳng phải lỗi đạo mà phải nghèo hèn thì người quân tử chẳng bỏ. Người quân tử mà từ bỏ đức nhân thì sao gọi là quân tử? Người quân tử dù trong một bữa ăn cũng không làm trái đạo làm người, dù trong lúc vội vàng cũng làm theo đạo làm người.”

Tôi vừa nghe hết đoạn văn mà đầu óc như lạc vào cơn mộng. Đầu thì choáng váng, tai cũng ù luôn. Tôi bắt đầu quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Linh như đang thưởng thức một món ngon, lắng nghe một cách say mê. Tôi vỗ đầu cô nàng một cái, tên nhãi này mới tỉnh hồn.

“Đạm Đạm, cậu không nhận thấy giọng của thầy Chu rất thích hợp đọc cổ văn sao? Giọng nói trầm ấm lại chứa sự trầm tĩnh. Trong trầm tĩnh lại mang theo âm lụa, khiến người nghe như chìm đắm vào thế giới ấy, không cách nào thoát ra được.”

Tôi cau mày hoảng sợ: “Cô nương, tại sao trước kia tôi không phát hiện cô thích văn chương như thế, rốt cuộc cô là ai đây?”

Lăng Linh lộ ra vẻ thẹn thùng, nhưng không đợi cô nàng lên tiếng, đã có người nhanh hơn một bước.

Sau khi Chu Dật dạo xong một vòng đã trở lại trên bục giảng, tay phải cầm một viên phấn dài nhỏ màu trắng viết nhẹ nhàng trên bảng: “Chu Đạm Đạm, hãy giải thích ọi người biết câu thầy vừa đọc có nghĩa gì?”

Tôi? Tại sao lại là tôi chứ?

Trong lòng tôi giống như một cuộn len bị rối bời, đầu óc trống rỗng. Vì sao vậy? Thầy giáo dạy Ngữ Văn trước đây không bao giờ gọi tôi giải thích những vấn đề này. Huống chi, cho dù có hỏi thì cũng đã có những học sinh xuất sắc khác trả lời rồi. Không đến lượt một đứa luôn ngồi trong góc phòng như tôi.

Nhìn thấy tôi ngơ ngác, ý cười trên môi Chu Dật càng sâu hơn: “Trò Chu Đạm Đạm muốn ngồi tại chỗ trả lời cũng được. Tuy nhiên, thời gian rất quý báu nhé.”

Anh ta... nhất định là cố ý mà.

Tôi nghiêng răng, không thềm tốn hơi thừa lời, cố lấy trấn tĩnh. Nếu anh ta nói tôi có thể ngồi trả lời, thì tôi nhất định sẽ không đứng lên.

Mở trang sách anh ta vừa đọc qua, tôi có cảm giác thật khó thở, giống như vừa nhìn thấy sao Hỏa.

Nhìn vẻ bối rối của tôi, anh ta tỏ ra là người biết điều, nói: “Có nói sai cũng không việc gì. Dù sao tôi cũng chưa dạy qua, em có thể thử giải thích theo ý mình, chỗ nào sai thầy sẽ giúp em sửa lại.”

Nói vậy cũng như làm khó tôi rồi. Trong lòng tôi cười lớn một tiếng, ngồi yên trên ghế, hắng giọng, rồi giả bộ làm ra vẻ trang nghiêm nói: “Ý đoạn văn này nói rằng: Giàu sang là ham muốn của mọi người, vì có rất nhiều người không có cách để có được nó nên trở nên đau khổ. Nghèo hèn cũng có ý nghĩa tương tự, ai cũng cảm thấy chán ghét cái nghèo, nhưng không có cách nào vứt bỏ nó, nên càng bi ai. Còn người tài... người tài... là cái quái gì... em không biết...”

“Ha ha ha...” Tôi thẹn quá hóa giận, bất ngờ làm trò cười cho cả

Tuy nhiên, trong số đó không có Chu Dật. Anh ta dùng thứ ánh mắt đe dọa khiến người ta sợ hãi nhìn tôi, gần từng tiếng: “Chu Đạm Đạm, ra đứng ở phía sau cho tôi.”

Lại bắt đứng? Vì sao bắt tôi đứng? Tôi bất mãn ngẩng đầu lên: “Là thầy bảo em nói, còn hứa nếu em nói sai thầy sẽ giúp em sửa lại. Hiện giờ em không giải thích được, thầy muốn phạt em đứng là sao, làm như vậy hợp lý không?”

“Sửa lại với điều kiện trước tiên là em thử giảng nghĩa.” Anh ta không giận chỉ cười cười: “Trò Chu, dường như em chưa hề cố gắng giải thích.”

Tôi khinh thường nhướn nhướn mắt: “Thầy Chu này! Không lẽ ngoài cách phạt đứng ra, thầy không còn cách nào khác sao?”

Anh ta nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi tan học lên văn phòng gặp tôi.”

Tôi chỉ ráng nhịn mà không nói gì...

Ánh mắt của An Nhược chứa đầy những vì sao sáng lấp lánh ngưỡng mộ, rồi ôm chặt lấy tôi nghẹn ngào: “Hãy quý trọng cơ hội lần này.”

* * *

Lúc tan học, thì trời đã tạnh mưa.

Tôi hiên ngang theo sau Chu Dật đi về phía văn phòng. Lúc đi ngang qua vườn hoa, tôi còn nhàn nhã nhìn những bông hoa nhỏ xinh và những giọt mưa long lanh còn đọng lại trên những cánh hoa đó. Vườn trường vừa được cơn mưa rửa sạch, tỏa ra một mùi hương tươi mát.

Cho dù chết tôi cũng phải bình tĩnh ở góc phòng chờ Chu Dật răn dạy.

Anh ta vừa ngồi xuống, đã bắt tay vào chia bài tập ra thành nhiều phần, rồi lấy ra một tờ giấy trắng viết vài chữ như rồng bay phượng múa gì trên đó. Cô giáo ngồi đối diện liếc tôi một cái, thấy không thể trách cứ, sau đó cười khanh khách hỏi Chu Dật: “Có lẽ thầy Chu đã quen với cách làm việc ở đây rồi.”

Chu Dật gật đầu: “Đúng, bọn trẻ năm thứ sáu đều rất ngoan ngoan nghe lời.”

“Ồ...” Tôi đang âm thầm nói xấu sau lưng anh ta. Cái gì đây chứ? Anh ta chỉ hơn chúng tôi có vài tuổi, mà nói chuyện như ông cụ. Hừ! Bản thân anh ta cũng là một đứa nhóc thôi

Người nào đó có lẽ nghe thấy tiếng cười của tôi, bổ sung thêm một câu: “Ngoại trừ cái dám cá biệt không nghe lời, có hơi nhúc nhúc.”

Cô giáo ngồi đối diện cười ha ha: “Tôi đi dạy trước đây.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và Chu Dật. Thời gian chậm chạp trôi qua từng giây từng giây một, Chu Dật dường như quên hẳn sự tồn tại của tôi.

Không mắng tôi cũng không thêm quan tâm tôi, để cho tôi đứng ngơ ngác ở góc tường. Chính tôi cũng không biết mình đứng đây làm gì nữa.

Một làn gió nhẹ thổi vào mặt tôi, như thấm vào ruột gan. Trong lúc tôi đang đắm mình trong làn gió tươi mát đó, thì Chu Dật bỗng nhiên quay đầu lại gọi: “Chu Đạm Đạm, lại đây.”

Tôi đứng bên cạnh, vụng trộm đánh giá một bên mặt anh ta. Rõ ràng anh ta có một đôi mắt phượng mê hồn và một bàn tay lớn.

Anh ta rút ra tờ giấy trắng kia, ý bảo tôi ngồi bên cạnh.

“Nếu không hiểu, thầy sẽ giảng nghĩa từng câu từng câu cho em.” Tay trái anh ta cầm một cây bút máy.

Ồ! Tôi phải phản ứng như thế nào đây? Dạy tôi giảng nghĩa sao? Không phải anh ta gọi tôi lên đây để trừng phạt à?

Tư duy của vị thầy giáo này còn cao siêu hơn so với tôi!

Anh dùng cây bút gỗ gõ gõ trên mặt bàn, nói: “Tập trung một chút, nhìn vào đây này.”

“Câu đầu tiên: Giàu và sang mọi người đều muốn đạt đến, nhưng nếu không dùng cách lương thiện để có nó, thì sẽ không hưởng thụ được. Thật ra, vừa rồi em giải thích nửa phần đầu cũng không sai, nhưng ý nghĩa của nó không phải là bi ai, mà là không thể hưởng thụ được, em hiểu chưa?”

Chu Dật còn nghiêm túc đánh dấu từng chữ từng chữ trên giấy, tôi không theo kịp. Vì vừa rồi bị shock quá chưa thể tập trung tinh thần, chỉ ngây thơ gật đầu.

Nhìn thấy thái độ của tôi tốt hơn, anh ta tiếp tục giải thích câu dưới.

Anh ta một tay cầm bút, tay kia chỉ vào từng chữ một cho tôi xem, còn thường ngẩng đầu lên phản ứng của tôi. Có lẽ do khoảng cách quá gần, nên khi nhìn thấy rèm mi của anh ta còn dài hơn so với tôi mà mắt hờn. Sau đó, còn nhận ra làn da mịn màng không tìm thấy vết chân lông càng làm tôi thêm khiếp sợ.

Anh ta nghi hoặc ngẩng đầu lên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi buột miệng: “Thầy ơi! Thầy không đi làm trai bao thật sự đáng tiếc.”

Sắc mặt anh ta trở nên lạnh lùng: “Chu Đạm Đạm, lần sau tôi sẽ không đối xử với em một cách ôn hoà nữa, tôi không phải là người hiền lành đâu, biết không?”

“...” Loại thời điểm này, bầu không khí dọa người sợ hãi này, tôi chỉ có thể im lặng.

Im lặng một lúc lâu, vẻ mặt anh ta dịu lại. Giống như cái tên ác ma hung ác vừa rồi không hề tồn tại, trầm giọng nói: “Ý của mấy câu đó là giàu sang và phú quý là khát vọng của mọi người muốn đạt được, nhưng nếu không dùng cách lương thiện để có nó, thì sẽ không hưởng thụ một cách trọn vẹn. Còn nghèo khó và tự ti là những thứ mà mọi người đều chán ghét, nhưng nếu không cố gắng thì không thể thoát khỏi nó. Quân tử nếu không có nhân đức, thì sao có thể gọi là quân tử? Quân tử không thể vì miếng cơm manh áo mà từ

bỏ nhân đức, cho dù trong thời điểm gặp khó khăn mấy đi nữa cũng phải dựa trên cơ sở nhân đức mà làm việc, ngay cả lúc lang bạt tha phương cũng vậy.”

Nói xong anh ta nhìn tôi, hỏi: “Thầy nói vậy em hiểu không?” Về mặt anh ta lạnh lùng, mang theo nét uy nghiêm.

Tôi chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Em về đi, hãy nhớ kỹ những lời thầy vừa dạy.” Nói xong, còn đem tờ giấy còn chưa ráo mực nhét vào tay tôi.

Lúc tôi xoay người chuẩn bị rời khỏi văn phòng, thì bị anh ta gọi giật lại.

Tôi quay đầu, về mặt uy nghiêm vừa rời của người nào đó chợt bay đi mất, chỉ còn lại trên môi nụ cười nham hiểm, chỉ chỉ vào trang giấy tôi đang cầm trong tay: “Sự trừng phạt của thầy chính là: Về nhà đem những câu này và ý nghĩa của nó sao chép năm mươi lần. Thầy tin em nhất định sẽ đọc thuộc lòng, ngày mai mang nộp lên cho thầy.”

Gì chứ? Vừa rồi tôi đã bị cái dáng vẻ người tốt ấy lừa rồi! Tên Chu Dật này căn bản chính là một kẻ biến thái

3. Chương 01 Phần 03

Chương 1.3

Đản Đản đấm máu

Tôi bị Chu Dật chọc cho tức giận muốn học máu. Khi về tới nhà nhớ lại càng cảm thấy khó chịu hơn. Vì thế, thừa dịp lúc trong nhà bốn bề vắng lặng, tôi ra tay trút giận lên con gà trống đang ngon giấc ngoài kia, đuổi nó chạy khắp nơi chà đạp một phen. Con gà há mỏ kêu quang quác tỏ vẻ bất mãn tới cực độ trước hành động này. Nhìn dáng vẻ bất bình của nó, cơn bực tức của tôi tạm thời giảm đi phân nửa.

Đặt cái túi xách mềm nhũn có in hình huy hiệu của trường lên bàn ăn, tôi trở vào phòng lấy tờ giấy mà Chu Dật đưa, ngồi yên lặng nhìn nó cả nửa ngày.

Trên tờ giấy trắng tinh như tuyết có viết mấy dòng chữ cứng cáp bằng mực đen, còn tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt.

Nét chữ này chả phù hợp với cái gã tên Chu Dật xảo quyệt đến tột độ kia. Mọi người đều nói nhìn nét chữ đoán được tính cách con người. Tôi đặc biệt may mắn khi nhìn thấy dáng vẻ của anh ta trước nét chữ này. Nếu không, có lẽ tôi đã bị nó che mắt đánh lừa rồi. Tôi nghĩ thầm trong lòng.

Lúc tôi đang nằm trên giường suy nghĩ miên man, có nên chép lại năm mươi câu Luận ngữ kia hay không, thì chợt có tiếng điện thoại vang lên. Thấy tên Đinh Trạch hiện lên màn hình, mắt tôi bỗng sáng lấp lánh, nhịp tim cũng tăng gia tốc.

“Alô.”

Tiếng nói của người tôi ngày đêm tưởng nhớ từ đầu dây bên kia truyền đến: “Đạm Đạm, cuối tuần này cậu rảnh không?”

Có có có, một trăm một vạn lần có! Cho dù không, tôi cũng sẽ nói với anh là có mà.

Tôi gật đầu lia lịa, đồng thời tính toán trong đầu: “Có có, cậu có chuyện gì sao?”

“Thật ra cũng không có chuyện gì, tối nay chúng ta đi ra ngoài dùng cơm đi. Minh mới phát hiện ra một nhà hàng nấu đồ ăn ngon lắm.”

Tôi hào hứng nắm chặt ‘con đế’ nhỏ bé đáng yêu trong tay, giống như nhìn thấy có con bướm đang bay lượn xung quanh tôi. Tâm trí bắt đầu mơ mộng đến cảnh tượng tôi cùng Đinh Trạch ăn tối một cách ngọt ngào bên nhau, không gian ấm cúng chỉ tồn tại hai người.

“Được, không thành vấn đề. Đến lúc đó mình gọi điện thoại cho cậu nhé.”

Nghe giọng nói dịu dàng khi nhận lời đi ăn tối của Đinh Trạch, tôi có cảm giác như đang đắm chìm trong sự say mê ngọt ngào của hương vị kẹo đường.

Tiếng cười của Đinh Trạch trong điện thoại vọng lại, sau đó hỏi tôi: “Sao hôm nay không đứng ở hành lang hay chạy lòng vòng quanh trường, mà rảnh quá vậy?”

Tôi lúc này mới chợt nhớ tới một hiện thực đau lòng, gối đầu trên chân, nói: “Lớp của mình vừa có một thầy giáo mới kiêm chủ nhiệm lớp. Phiên chết được! Tính tình ông ấy rất cổ quái, có nhiều quy định, còn cố ý làm khó dễ mình. Mình đâu phải không giải thích được ý của câu đầu tiên trong đoạn văn hôm nay, vậy mà ông ấy nở nào bắt mình chép phạt tới năm mươi lần, quả thật biết cách hành xác người ta mà!”

“Ha ha, mình có nghe mấy nữ sinh nói về thầy giáo mới của lớp cậu, những lời đó quả thật không sai. Đạm Đạm, cậu nên cẩn thận đừng coi thường ông ấy đấy.”

“Mình làm sao có gan coi thường thầy giáo. Mình sợ ông ấy còn không kịp, bắt chép năm mươi lần đó, không phải đùa đâu! Nhiều phát khiếp.”

Đinh Trạch trầm ngâm: “Đạm Đạm, cậu nên chép phạt đi, coi như giúp bản thân mình. Tính tình của cậu quá nóng nảy, mai mốt nếu không có việc gì thì đừng chống đối thầy giáo nữa, biết không? Ông ta có thể dạy được ở đây, cũng chẳng phải thứ tầm thường đâu.”

Tôi coi lời của Đinh Trạch là đúng nhất trên đời này. Vì cậu ấy, cho dù có chép phạt trăm lần cũng chẳng nhằm nhò gì.

“Ừ, mình sẽ chép, ngày mai đem nộp làm cho ông ta cứng họng luôn.”

Về cái lai lịch ‘bất hảo’ của Chu Dật, đã bị tôi thêm mắm dặm muối, đồn thổi lên tận chín tầng mây.

* * *

Sáng sớm hôm sau, trải qua một đêm gần như thức trắng để hăng hái chiến đấu, tôi đã đánh mất toàn bộ khí lực, nên phải chọn một bộ váy liền áo để che dấu sự căng thẳng này. Rồi ôm theo năm mươi bản Luận ngữ nặng trĩu đi đến lớp

Lăng Linh vừa nhìn thấy tôi, ánh mắt của cô ấy so với chuông đồng còn lớn hơn: “Ôi, Chu Đạm Đạm! Cậu bị trúng tà hay sao hôm nay lại ăn mặc như vậy? Không nhớ hôm nay có tiết thể dục hả?”

Bước chân tôi như bị kiềm hãm lại, tôi thật sự quên mất.

Tôi giống như một bà cụ từ từ đi tới chỗ ngồi của mình. Mông vừa chạm ghế, cả người đã mềm nhũn ra.

Đặng Tiệp ngồi bên cạnh cười tôi: “Tại sao hôm nay nhìn có vẻ ‘héo’ quá vậy? Ngày hôm qua vận động quá sức hay đánh nhau với ai à?”

Tôi ghé đầu vào bàn, quay lại liếc hán một cái: “Xí, vừa nhìn thấy cái miệng chó của cậu lên tiếng, thì tôi đã liên tưởng đến món rượu ngâm thịt chó mà bà ngoại tôi hay làm. Với ánh mắt và dáng vẻ người không giống người, kiếp trước cậu có họ hàng với chó à?”

Đặng Tiệp bị những lời của tôi làm nghẹn họng. Một tên ba hoa chích chòe như hán chưa bao giờ là đối thủ của tôi. Vì vậy, hán chỉ phớt lờ, thế là xong!

Tôi làm ra vẻ đáng thương nhìn về phía Lăng Linh oán hận nói: “Linh Linh thân yêu ơi! Hiện giờ thất lưng, xương sống của mình đều tê điếng. Đầu thấy choáng váng, tai thì ù. Hơn nữa, bụng cũng đau quá.”

“Cậu nói giỡn chơi hả? Không phải ngày hôm qua còn khoa tay, múa chân à? Sao bây giờ lại yếu ớt như con sên thế kia?”

Tôi bị những lời so sánh của cô ấy làm cho khựng lại, buồn bã lắc đầu: “Mình không biết, sáng nay thức dậy đã bị thế này rồi.”

Lăng Linh cũng không biết làm cách nào, đành nói: “Nếu vậy cậu ngủ tí đi, khi nào thầy giáo đến mình sẽ đánh thức nhé.”

Vì thế, tôi liền gục trên bàn chìm vào giấc ngủ. Trong mơ màng, còn nghe được giọng nói của Chu Dật, và sau đó có tiếng của Lăng Linh giải thích: “Thầy Chu, bạn ấy không được khỏe ạ.”

Gì cơ?

Sau khi tỉnh táo một chút, tôi he hé mắt ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Chu Dật đang ngồi trên bục giảng, còn cả lớp thì đang tự học. Anh ta cau mày không biết đang ghi ghi chép chép gì nữa.

Vừa nhìn thấy anh ta, tôi nhớ mớ Luận ngữ đang tra tấn mình thế thảm kia! Nhanh như cá chép vàng quẫy đuôi, tôi ngồi xuống lấy từ trong túi sách ra xấp giấy đã chép tối qua, tràn đầy tự tin đi đến bục giảng. Sau đó ‘bộp’ một tiếng, chộp chộp rèm mi, nở nụ cười đắc ý, thấy tất cả trước mặt anh ta.

“Thầy Chu, đây là bài ngày hôm qua thầy bắt em chép phạt. Em đã chép xong rồi, xin thầy kiểm tra đi.”

Hiển nhiên anh ta cảm thấy hơi bất ngờ, khóe môi cong lên, ánh mắt hút hồn ngạo nghễ nhìn tôi: “Thầy không ngờ em có thể chép xong.”

Tôi khinh thường không thèm quan tâm đến vẻ trêu chọc trong giọng nói ấy, ý bảo anh ta tự mình xem đi.

Anh ta cảm quyền vờ đến trước mặt tôi, lật lật vài trang, giống như hài lòng gật đầu: “Không sai, có cố gắng.”

Sau đó lại lắc đầu: “Nếu chữ viết đẹp một chút, câu từ đúng văn phạm một chút, vậy sẽ hoàn mỹ hơn.”

Tôi mím môi, trong lòng thầm mắng anh ta không tiếc lời. Đã bắt tôi chép phạt, còn có nhiều yêu cầu này nọ. Cái gì chữ viết đẹp, cái gì viết đúng văn phạm chứ? Anh ta cho rằng tôi đang tham gia thi viết thư pháp sao?

Lăng Linh nghi hoặc hỏi tôi: “Vì sao cậu ghét thầy Chu quá vậy? Mọi người ở đây, ngay cả nam sinh đều rất thích thầy Chu mà.”

Tôi nghĩ vấn đề này nhất định phải trả lời thật rõ ràng một lần, vì thế tôi thật sự tự hỏi bản thân mình một lúc thật lâu: “Thứ nhất, dáng vẻ của ông ấy giống như một bình hoa biết đi. Thứ hai, ông ấy cố ý làm khó mình. Thứ ba, mình tin vào trực giác của bản thân, đạo đức của ông ấy không vĩ đại giống như bề ngoài của bản thân đâu.”

Trực giác của tôi luôn luôn chính xác. Huống chi trong trường hay ở nhà, tôi cũng là ví dụ điển hình của kẻ hai mặt, ánh mắt quan sát người khác tương đối chuẩn.

Lăng Linh liếc tôi: “Lý do gì kỳ cục vậy? Biết thế, mình không thèm hỏi cậu làm gì ệt xác. Cậu hãy ngồi đó ngẫm nghĩ xem trong giờ thể dục chiều nay, nên làm thế nào mới tốt.”

“Làm sao bây giờ đây? Nếu bí quá, cùng lắm thì mình trốn học thôi.”

“Mình không thèm giúp cậu nữa.”

Buổi chiều, tiết thứ nhất giờ thể dục. Trường Nhất Trung được coi như nhân từ, cho những sinh viên năm thứ ba như chúng tôi mỗi tuần một giờ vận động ngoài giờ. Người dân cả nước đều quý trọng sức khỏe của mình, trường Nhất Trung cũng vậy vì không muốn là kẻ thù của toàn dân. Vì vậy vừa đến giờ thể dục, chúng tôi đều vô cùng vui vẻ. Đặc biệt là những nam sinh, ôm trái bóng rổ, bóng tròn chạy thẳng ra ngoài sân.

Tôi vốn đang ngồi ngủ trưa, nước miếng chảy ra khóe môi. Đột nhiên bị tiếng chuông đánh thức, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy lớp học vắng lặng không có một bóng người.

Con heo ngọc nghếch Lăng Linh này! Tại sao không đánh thức tôi dậy? Tôi vừa mắng vừa đứng lên... Kết quả mới vừa đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy bên dưới giống có một sự chuyển động không ngừng tăng vọt, ầm ập dào dạt, như mùa xuân có ánh mặt trời chiếu rọi bốn phương.

Nhưng sắc mặt của tôi không thể ảm áp dào dạt như ánh mặt trời được. Tôi đứng yên một chỗ, không biết làm thế nào cho phải. Nhớ tới việc hôm nay mình mặc váy đi học, một bước cũng không dám cử động.

Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn số phận khiến cho tôi và dì [2] gặp nhau. Trái tim tôi đang muốn rũ ra chết ngổm đây này!

[2] Chữ dì ở đây là phụ nữ khi đến tháng. Cảm ơn trời, cảm ơn đất (cảm ơn ánh dương chiếu xuống quả địa cầu)... câu này trong một bài hát.

Tôi quay đầu nhìn lại phía sau của mình, mặt tối sầm lại. Cái váy màu vàng nhạt đã bị nhiễm đỏ một mảng lớn. Sôi khóc không thành tiếng, cảm giác giống như hoá đá, chẳng thiết sống nữa.

Tôi chỉ biết, sáng nay thất lừng và xương sống cảm thấy hơi đau, nhưng không có dấu hiệu bị đau bụng.

Tôi khóc không ra nước mắt kêu lớn: “Today is my lucky day.” (Hôm nay là ngày ‘hên’ của tôi)

Trong lúc tôi quần bách đến trào máu, thì cánh cửa phòng từ từ mở ra. Lòng tôi như đồng tro tàn vừa châm ngọn lửa... Cửa vừa mở, tôi đã nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Chu Dật.

Anh ta cũng đồng thời nhìn thấy tôi.

Tôi há miệng thở dốc, á khẩu chẳng nói được lời nào.

Anh ta cũng há miệng thở dốc hỏi: “Em làm gì ở trong này?”

Tôi chớp chớp mắt, tiếp tục im lặng không nói gì.

Anh ta bước từng bước đi đến gần, trong lòng tôi như có tảng đá đè nặng càng lúc càng nặng nề. Tôi run rẩy, hoảng sợ, giơ nắm đấm lên thủ thế: “Thầy... đừng tới đây.”

Nhìn thấy vẻ mặt quái dị của tôi khiến anh ta nghi hoặc hỏi: “Chu Dạm Dạm, em đang làm gì vậy?”

Tôi ấp a ấp úng nhìn xuống đất, ánh mắt mơ hồ, nói quanh co nửa ngày không ra đầu đuôi gì cả... Vì thế chỉ giả khờ cười ngây ngô.

Anh ta nhướng mày: “Nói đi! Nếu không thầy sẽ tới đó.”

Thấy anh ta nhắc chân có ý định bước tới gần, trong lòng tôi quỳnh lên. Cái gì cũng không lo được nữa, thẹn quá hóa giận hét lớn lên với anh ta:

“Con bà nó, muốn tôi nói cái gì? Tôi bị chảy máu, phiền thầy đi mua dùm tôi một gói băng vệ sinh!”

4. Chương 01 Phần 04

Chương 1.4

Sự cố chấp của thầy

Tôi giận dữ rống lên câu long trời lở đất đó, trong đầu phùng phùng như bốc lửa, nhưng tôi nhanh chóng xù xuống...

Chỉ thấy thầy Chu đáng thương của tôi, sắc mặt biến đổi. Giống như bình hoa trên bàn thờ, thật rực rỡ chói mắt, cuối cùng đen lại như vẽ tằm tối giữa trời đêm. Vầng trán cương nghị, bờ môi sắc nét, đôi mắt phượng mê hồn đang run rẩy, tất cả những thứ đó cho thấy anh ta nhất định bị chấn động rồi.

Tôi nhịn không được xuất ra một ‘chiêu’ sát thủ cuối cùng. Đôi mày nhăn lại như một bà cụ non, yếu đuối nằm trên bàn, vươn bàn tay nhỏ bé đầy móng vuốt của chim ưng trong không trung, nói: “Thầy ơi... nửa đời còn lại của em... hoàn toàn phải dựa vào thầy.”

Cả người Chu Dật thoáng run lên, ánh mắt oán hận liếc tôi một cái: “Em ở đây chờ tôi.” Rồi anh ta nhanh nhẹn bước ra cửa, để một mình tôi cô quạnh trong phòng học.

Chuyện đã đến nước này, mai một tôi nhất định phải thận trọng hơn khi ra quyết định về một việc gì đó trong cuộc sống của mình.

Nếu lỡ cái tên biến thái Chu Dật nổi cơn điên, ném tôi lại nơi này để mình tự sinh tự diệt. Khi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, những bạn học trong lớp kéo nhau trở về, nhìn thấy tôi đứng trong phòng một mình, cả người cứng đờ... Rồi có những ánh mắt phía sau, nhìn thấy nửa thân dưới của tôi bệ bết máu đỏ. Họ... họ sẽ nghĩ những gì?

Tối nay, chuyện tôi bị chảy máu sẽ trở thành mục tiêu nóng bỏng và đề tài bàn luận sôi nổi hàng đầu của đám học sinh của trường Nhất Trung. Từ nay về sau, cuộc sống của tôi sẽ không có một ngày yên ổn. Người ta sẽ cười nhạo tôi cho đến chết, đến khi biến mất trên thế gian này...

Nửa giờ sắp trôi qua, tôi vui mừng phát hiện: Thật ra... trí tưởng tượng của mình quá phong phú. Cho dù Chu Dật có chán ghét đến mấy, nhưng anh ta cũng là một thầy giáo, không điên đến mức vứt bỏ lại tôi.

Thầy Chu thân yêu mang về mặt tối tăm, trên tay cầm một túi nylon màu đen đẩy cửa bước vào. Lúc nhìn thấy gương mặt đẹp trai ấy, tâm trạng hoảng hốt của tôi mới nguôi dần, và cảm thấy thật gần gũi khi nhìn những giọt mồ hôi trên trán anh ta.

Anh ta mím môi, nghiêng đầu đưa túi nylon cho tôi. Sau đó, đôi chân mày nhăn thật chặt, khi thoáng liếc qua chiếc váy màu vàng tươi trên người của tôi.

Cầm lấy chiếc túi, tâm tình tôi trở nên vô cùng thoải mái. Ngay cả bụng dưới, và thắt lưng cũng không còn đau nhức nữa. Sung sướng thật, đúng là một chiếc túi kì diệu! Thấy Chu Dật đang bận rộn gì đó, không để ý đến tôi. Vì vậy, tự nhiên lấy gói băng vệ sinh trong túi ra. Nhưng bỗng nhiên... trong đầu nảy ra một mưu kế.

Được rồi, được rồi! Tôi thừa nhận kẻ biến thái và điên cuồng kia chính là tôi, chứ không phải Chu Dật! Bởi vì đang lâm vào tình trạng nguy hiểm thế này, mà tôi vẫn có thể nghĩ ra những độc chiêu để đối phó anh ta...

“Thầy ơi...” Tôi nhỏ giọng gọi anh ta.

Chu Dật nghiêng đầu về phía tôi, hỏi: “Có chuyện gì nữa đây?”

Tôi yên lặng đưa miếng băng vệ sinh đến trước mặt anh ta: “Thầy mua nhầm rồi... Miếng băng này không phải loại em cần...”

Dường như anh ta rất kích động, lườm tôi: “Chu Đạm Đạm, rốt cuộc em muốn gì?”

Tôi làm ra vẻ đáng thương bĩu môi: “Thật sự đúng là như vậy, miếng băng này không có cánh [3], sẽ dễ dàng bị lệch, còn quá ngắn nữa...” Không đợi tôi nói dứt lời, mặt Chu Dật tối sầm, bước chân ra khỏi phòng mà không mang theo vẻ lưu luyến gì.

[3] Cánh: loại băng vệ sinh có hai miếng nhỏ dán vào quần lót khỏi bị lệch.

Tâm tình của tôi lập tức chìm sâu...

Tuy nhiên, tôi không đủ thời gian để suy nghĩ miên man, khi nghe những tiếng chân dồn dập trên cầu thang... Nhìn Chu Dật đang sải những bước dài trở lại, tôi sợ hãi lùi thật nhanh về phía sau... Ồi, ời! Thầy là thầy giáo, đừng đánh em nhé!

Sau đó, tôi chú ý thấy trong tay thầy Chu đang cầm một cái túi lớn hơn gấp hai cái lần trước, đưa lại gần tôi. Đôi chân mày kiếm của anh ta giãn ra, và khẽ nở một nụ cười ngấm ngấm, nói: “Chắc chắn lần này em sẽ thích.”

Nói xong, anh ta thò tay vào trong túi lớn, ung dung lấy ra... một miếng thật lớn.

Tôi... trượt tay xuống, suýt chút nữa đứng không vững. Cứ ngỡ đầu mình bị úng nước, hoặc máu không kịp lưu thông, khi nhìn đắm đắm vào thứ đồ mà anh ta đang cầm. Nhưng cuối cùng cũng xác định được, thì ra đầu óc của người thầy kính yêu này mới bị úng nước.

Ý cười của anh ta càng sâu, đôi mắt phượng loé lên những tia sáng lấp lánh. Thứ anh ta đang cầm là tã dành cho trẻ nhỏ! Trông anh ta cứ như một pho tượng nam thần tự do đang cầm tã trẻ em. [4]

[4] Tượng nam thần tự do: nhái theo tượng nữ thần tự do ở New York, Mỹ.

Đôi môi tôi run rẩy, không thể tin được chỉ vào cái bịch tã đáng yêu đó: “Thầy Chu, đây không phải là thứ em cần... thầy...” Kết quả là tôi lúng túng nói chẳng được tròn câu.

Anh ta ra vẻ đứng đắn, gởi cho tôi một ánh mắt mờ ám. Sau đó nhìn bịch tã trong tay, nghiêm nghị nói: “Dĩ nhiên tôi biết em không cần thứ này. Nhưng bỗng dưng nhớ đến đứa cháu ở nhà đã hết tã, nên thuận tay mua luôn một gói. Chẳng lẽ em cho là mình cần dùng thứ này sao, trò Chu Đạm Đạm?”

Nói xong, anh ta dùng ánh mắt như vừa thấy một đứa ngốc nhìn tôi.

Tôi... tôi thật sự không biết nên nói gì nữa. Vì thế nuốt nước miếng xuống cổ họng, nói: “Đương nhiên em biết ạ, em không hề tưởng như vậy đâu, thật mà!”

Anh ta chỉ cười không nói gì, đem tất cả những thứ còn lại trút xuống trước mặt tôi.

Tôi hoảng sợ mở mắt to ra nhìn. Bởi vì tôi quên nói mình cần loại băng vệ sinh nào. Và vị thầy giáo thần kinh này mua tất cả các loại. Không chỉ mua tất cả nhãn hiệu, mà ngay cả loại dùng cho ban ngày và ban đêm cũng mua nốt. Tôi... gã Chu Dật này thiệt là điên mà...

“Đây là sao? Thầy Chu à, thật ra em không cần nhiều như vậy đâu.”

Ánh mắt Chu Dật thật gian trá, cười xảo quyết đáp: “Không sao, trò Chu Đạm Đạm! Em cứ tùy ý chọn lấy một loại, còn lại coi như quà ra mắt của thầy. Sau này, có nhu cầu nữa thì lấy mà dùng.”

Quà gặp mặt ư? Bạn đã gặp qua vị thầy giáo nào tặng học sinh của mình một tá băng vệ sinh làm quà gặp mặt chưa?

Cái không khí lạnh lẽo u ám che dấu hoàn toàn sự điên cuồng của tôi. Tôi nhanh chóng lấy ra một miếng băng vệ sinh mình thường dùng, sau đó đem những thứ còn lại nhét vào túi sách.

Tôi xoay người chuẩn bị đi đến nhà vệ sinh, thì đột nhiên Chu Dật gọi giật tôi lại: “Chu Đạm Đạm, em đã quên mình đang mặc váy à?”

Tôi có chút khó xử trả lời: “Em không quên, nhưng em không mang theo quần dài.”

Hắn chột thổ dài, đứng lên: “Em đi đến trước cửa nhà vệ sinh chờ tôi.”

Tôi nghi hoặc gật đầu, chẳng lẽ anh ta sẽ cởi quần bỏ cho tôi mặc? Còn anh ta chỉ mặc độc quần lót đi vòng vòng trong sân trường?

A... a... a! Hình ảnh này kích thích quá! Tôi không dám tưởng đến cảnh: Chu Dật chỉ mặc chiếc quần lót đi tới đi lui trước mặt tôi. (^_^)

Tôi thử ướm lời: “Thưa thầy, thật ra, thầy không cần ‘hy sinh’ vì em như thế đâu. Em... em có thể chạy về nhà được mà.”

Anh ta phớt lờ, liếc tôi một cái: “Cái gì hy sinh? Em cứ việc đứng yên tại đây chờ tôi.”

Tôi đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ kiễng chân, đột nhiên cảm thấy hình ảnh này có chút quái dị.

ột nữ sinh ‘bị dính máu’ đứng ở trước cửa nhà vệ sinh lẳng lẳng chờ thầy chủ nhiệm tới... tôi thật không dám tưởng tượng tiếp.

Chỉ một lúc sau, từ xa đã thấy bóng Chu Dật đi đến, rồi ném vào lòng tôi một chiếc túi. Bên trong chứa thứ gì đó, mềm mềm, dài dài...

Vào toilet, tôi lôi đồ từ trong túi ra. Đó là một cái quần thể thao hiệu Adidas màu đen, rất hợp ý tôi. Một sự biết ơn thâm kín trời dậy, tôi nhanh chóng thay quần áo, sửa sang lại ngay ngắn, rồi đem chiếc váy bẩn xếp gọn, cất vào túi. Nhưng mới vừa đi được vài bước, chiếc quần quá dài làm tôi xém vấp té...

“Thầy ơi.” Tôi bị tra tấn gần như hấp hối.

“Quần dài quá... không thể đi được.” Tôi chỉ còn cách dùng tay túm lấy lưng quần mới có thể miễn cưỡng đi được.

Anh ta nhăn mày, khoanh tay bước lại gần tôi trong vô vàn khó chịu. Trong lúc tôi nghĩ rằng anh ta sẽ cất tiếng mắng nhiếc, thì Chu Dật đã nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt tôi, và vươn bàn tay ra cầm lấy ống quần đang phết đất kia, cẩn thận sờ lên từng cuộn một.

Tôi đứng yên không dám nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn đỉnh đầu của anh ta. Mái tóc đen như nhung làm tôi choáng váng. Sau đó, tôi để ý thấy trên ngón tay và cổ tay của anh ta đeo một vật gì trông rất có giá trị. Có lẽ là do tôi thiếu máu, mới thấy gà hóa cuốc.

“Đại ca, thầy... thật đáng để nương tựa.” Tôi lẩm bẩm nói.

Không chờ cho tôi đủ thời gian để ngỡ ngàng, anh ta đã xắn lai quần xong. Bất chợt nhìn thấy lưng quần của tôi, anh ta dẫn đo một lát, rồi nói: “Tôi quên mua dây nịt cho em rồi.”

Cái đầu nho nhỏ của tôi bỗng nhiên trở nên thông minh, lập tức khoát tay: “Không sao đâu, em có vật khác có thể thay thế dây nịt mà.”

Anh ta tỏ vẻ nghi ngờ.

Vì để chứng minh lời nói của mình, tôi chạy nhanh vào phòng học. Lôi từ hộp bàn một sợi dây thừng dùng để nhảy dây trong tiết thể dục, gỡ bỏ hai đầu, biến thành một sợi dây nịt ‘dã chiến’.

Tôi vô cùng vui sướng hướng về Chu Dật khoe thành tích của mình, nhưng không biết tại sao... trông mặt anh ta tối sầm.

Không cần thời gian nghĩ nhiều, tôi đem sợi dây vòng qua thắt lưng mình một cách thật thoải mái.

Tôi kiêu hãnh như con chim khổng tước [5], nhìn vào đáy mắt lạnh lùng của Chu Dật, dốc hết sức làm ra vẻ thật quyến rũ: “Nhìn gì chứ? Đây là kiểu mới đó, thầy chưa từng thấy qua sao?”

Nói xong, tôi cầm túi xách lên, nói với anh ta bằng một thái độ thật kính trọng: “Thầy Chu! Hôm nay em cảm ơn thầy rất nhiều. em phát hiện ra, thầy có rất nhiều mặt tốt. À, những tiết còn lại cho em xin phép nghỉ, thầy nhé. Em phải đi rồi, bye bye!”

[5] Chim Khổng Tước: là chim công, một loại chim đẹp.

Không chờ anh ta trả lời, tôi liền tự ý chạy ra khỏi phòng học. Khi ngoái đầu lại, bắt gặp trên môi Chu Dật nở một nụ cười... một nụ cười thật sự... bất hờn kẻ khác.

Bước chân tôi đang reo vui trong gió... bỗng thoáng một chút rùng mình!

5. Chương 01 Phần 05

Chương 1.5

Bi kịch của Dân Dân

Tôi cầm điện thoại, giọt vắn giọt dài kể về vụ ‘huyết án’ bi thảm vừa xảy ra chiều nay. Hình như Lăng Linh rất vui thích, vui thích đến nỗi ca hát luôn trong điện thoại.

Trong lúc tôi âm thầm tưởng tượng cô nàng nghĩ gì và sẽ phản ứng như thế nào, thì Lăng Linh đã ‘mở máy’ không ngừng: “Trời đất quý thần thiên địa ơi! Vậy là cậu đã có tiếp xúc ‘thân mật’ với thầy Chu rồi, hai người lén lút như thế mà cậu còn chưa bằng lòng nữa à? Cậu nghĩ xem, từ việc này, chúng ta có thể nhận thấy thầy Chu là một người đàn ông hiểu ý, quan tâm và yêu thương học trò biết bao nhiêu. Thế mà cậu còn nở lòng đi trêu chọc thầy! Chu Đạm Đạm, lương tâm của cậu vứt đi đâu rồi?”

Tôi ghen hòng nhìn trân trối chiếc điện thoại trong tay mà cảm khẫu, bị bạn học Lăng Linh oanh tạc ột phen long trời lở đất. Tôi cứ nghĩ cô nàng muốn trực tiếp khiêu khích tôi, hay xem nhẹ chuyện Chu Dật dám dùng tã lót để ‘chơi’ tôi một vỏ. Vì vậy, trong đầu tôi chợt hiện ra con người đen lay láy sáng lấp lánh của Chu Dật. Tôi bất giác hoảng hốt, lập tức nói lảng sang chuyện khác

“Lăng Linh, cậu biết không? Tối nay mình có hẹn ra ngoài ăn tối với Đinh Trạch đấy. Ha ha ha.”

Lăng Linh gầm lên: “Không thể nào, số cậu hên quá vậy? Sao hẹn được anh ta?”

Tôi bay bổng như đi trên mây, cười lớn một tiếng thật khoa trương: “Ha ha ha, không phải, là cậu ấy hẹn mình mà.”

Lăng Linh dĩ nhiên quá khiếp sợ, cổ ý đã kích nhiệt tình đang tăng tốc không ngừng của tôi: “Này cô gái ngốc nghếch! Đừng vui mừng quá sớm, chị đây nói lên cho em biết, em chỉ thuộc dạng chó ngáp phải ruồi thôi đấy.”

“Cậu cứ trù mình đi, cậu đang ghen tị với mình chứ gì? Ha ha ha.” Tôi mừng như điên lăn lộn trên giường.

Lăng Linh quyết định cúp điện thoại thật dứt khoát.

Lúc nằm trên giường, tôi không ngừng tưởng tượng ngày mai nên mặc đồ gì đi ăn tối với Đinh Trạch, và nguyên nhân Đinh Trạch mời tôi bữa cơm này.

Ngoài cửa sổ, đêm khuya thanh vắng, trên bầu trời chỉ có vài vì sao rải rác sáng lấp lánh. Tôi bỗng nhiên nhớ lại ngày đầu tiên mình gặp được Đinh Trạch.

Đó là khi tôi vừa vào ngôi trường này chưa lâu, các thầy cô giáo chưa mất lòng tin dạy dỗ tôi như bây giờ, mà còn đặc biệt yêu mến tôi. Có một lần, tôi đến văn phòng thì nhìn thấy một giáo viên chủ nhiệm đang nhăn mặt nhàu mày, ra vẻ rất hung tợn ‘dạy dỗ’ đám học trò cá biệt. Thấy cảnh ấy khiến tôi nhin không được mà bật cười.

Kết quả, người đứng bên cạnh cũng cười khúc khích, tôi quay lại nhìn, hóa ra là Đinh Trạch.

Đó là một gương mặt sáng sủa với nụ cười ấm áp.

Vốn dĩ lúc ấy bầu không khí trong văn phòng rất nghiêm túc, nhưng bị tiếng cười của hai chúng tôi mà dịu đi ít nhiều.

Sau đó tôi và Đinh Trạch có dịp tham gia đội huấn luyện thi đấu cùng nhau, vì vậy quan hệ giữa tôi và cậu ấy ngày càng thân thiết. Cho tới bây giờ, cậu ấy vẫn luôn là ‘hòn ngọc quý’ được các giáo viên yêu thương. Còn tôi thì trở thành con chuột ghê bị mọi người cười chê. Một lần kia cậu ấy hỏi tôi, tại sao không chịu học, tôi không thêm nói cho cậu ấy

Cuối cùng cậu ấy cũng không hỏi tôi về vấn đề này nữa, nhưng quan hệ giữa hai chúng tôi vẫn thân thiết, lâu lâu còn cùng nhau ăn cơm trong căn tin.

Thật ra mỗi khi nghĩ đến vấn đề này, tôi vẫn không biết dùng từ nào để diễn tả mối quan hệ giữa chúng tôi. So với bạn bè bình thường thì thân hơn một chút, nhưng lại chẳng có gì mờ ám cả. Sự hiểu biết của tôi chỉ giới hạn ở mức: cậu ấy là một học sinh xuất sắc, thái độ khiêm tốn và nụ cười trong veo.

Vốn nghĩ rằng vì quá vui mừng nên mình sẽ mất ngủ. Ai dè đâu, cứ suy nghĩ miên man mà tôi chìm vào giấc ngủ trong vô thức, với chiếc điện thoại vẫn nằm trên tay.

Hôm sau là cuối tuần, tôi thức dậy hơi trễ. Vừa mở cửa phòng, đã thấy ba đang chuẩn bị ra ngoài, có lẽ muốn đến quán ăn. Tôi nhanh chóng rửa mặt, chạy đến quán Đạm Đạm nhỏ ở đường đối diện để phụ một tay.

Khi bước vào quán thấy rất đông khách, chuyện buôn bán cũng không tẻ lắm. Ba tôi đầu đầy mồ hôi đang loay hoay trong bếp, tôi vội chạy ra ngoài mang một chiếc ghế vào cho ông nghỉ ngơi.

“Ba ơi, ba đừng làm mệt quá, lỡ bị thương đến mắt thì làm sao, chuyện nhỏ này bảo chú Tư làm được rồi.”

Ba tôi cười ha ha lắc đầu: “Quán ăn của mình, tự tay xuống bếp sẽ cảm thấy yên tâm hơn.”

Không thể bắt ba nghỉ tay, tôi chỉ còn biết ra phía trước giúp thu tiền.

Quán Đạm Đạm là do cha tôi mở hai năm trước, chuyên về món cày Tứ Xuyên. Quán không lớn lắm, chỉ có thể chứa khoảng mười bàn hai người ngồi. Tài nấu nướng của cha tôi rất nổi tiếng ở khu vực này, vì vậy chuyện làm ăn hai năm nay cũng không tệ, so với những ngày nghèo khó trước kia tốt hơn rất nhiều. Mắt trái của cha tôi bị đục thủy tinh thể, mấy năm trước chữa trị mất không ít tiền, nhưng cuối cùng không có kết quả mà hỏng luôn. Nhưng cha tôi vẫn vui vẻ, có thể thoát khỏi bóng ma của hai năm trước, tôi cũng yên tâm.

Sáu giờ bận rộn trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã xế chiều. Nếu bây giờ có tấm gương trước mặt, tôi đoán mỗi sợi tóc đều dựng lên vì vui sướng! Mỗi cọng lông mi đều run rẩy, bởi vì tôi sẽ đi gặp Đinh Trạch – người làm tôi đứng ngồi không yên.

Về nhà, tôi trang điểm inh thành một cô gái tập hợp nhiều dáng vẻ của s quyến rũ và xinh đẹp, nhưng không mất đi vẻ thuần khiết trong sáng. Tôi mang theo tâm trạng ngọt ngào vui sướng, bước ra khỏi cửa nhà mình.

* * *

Những ngọn đèn của Thành phố A tỏa ánh sáng quyến rũ ra bốn phía. Có lẽ trời không tốt lắm do mây đen che xám xịt, nhưng những ánh đèn neon của những toà nhà cao tầng không kiêng nể gì vẫn rọi thẳng lên trời cao.

Tôi đứng trước đại sảnh gần cửa ra vào của nhà hàng danh tiếng vào bậc nhất, vô cùng thích thú nhìn người qua lại tấp nập và xe chạy như thoi đưa trên đường. Tâm trạng của tôi rất vui vẻ, có một cô gái ăn mặc rất hợp thời trang đi ngang qua liếc nhìn tôi một cái, tôi cũng nở nụ cười thật tươi với cô ta.

Nơi đây là trung tâm thành phố và cũng là nơi náo nhiệt nhất. Ở đây, nam nữ đều ăn mặc tươm tất sang trọng. Tôi nhìn gương mặt ngây thơ trong trang phục đơn giản qua tấm kính của nhà hàng mà không tránh khỏi khiếp đảm, ngửa mặt lên kêu trời. Bất giác, tôi nghĩ đến Đinh Trạch. Tôi và cậu ấy đều là học sinh, tiêu pha phung phí như vậy, chẳng biết cậu ta có kham nổi không? Tôi còn chưa biết hoàn cảnh gia đình của cậu ấy ra sao nữa.

Tôi âm thầm hạ quyết tâm, đêm nay trong lúc ăn tối nhất định phải tìm hiểu thật kỹ ‘gia cảnh’ của cậu ấy mới được.

Bỗng nhiên phía sau có ai vỗ nhẹ vào vai tôi, người đó chính là Đinh Trạch.

Điều khiến tôi có chút kinh ngạc là cách ăn mặc của cậu ấy không đơn giản như lúc đi học. Áo quần trên người toàn là đồ hiệu, tóc cũng chải chuốt rất kỹ.

Tôi có cảm giác nóng hừng hực như con tôm tươi mới chạm vào nước sôi. Đầu óc như có vô số những đám mây màu hồng nhạt đang bay là đà. Quả nhiên, bữa ăn tối nay là có mục đích. Tôi giận mình vì sao không ăn mặc cho thật xinh đẹp trong cuộc hẹn chính thức này!

Đinh Trạch nâng cổ tay nhìn nhìn nói: “Chắc cậu đợi đã lâu, mình bị kẹt xe nên tới trễ, ngại quá.”

Tôi nhanh chóng xua tay, dù cậu muộn một giờ mình cũng sẵn sàng chờ mà!

Cậu ấy cười cười: “Cậu muốn ăn gì, đêm nay mình mời cậu. Cứ gọi tự nhiên nhé.”

Tôi cười hắc hắc, chỉ vào bảng hiệu bằng điện rực rỡ có ghi nhà hàng Thiểm Thiểm đang tiếng nói: “Cậu đừng lo, những c như thế này mình không bạc đãi bản thân đâu.”

Cậu ấy cười càng lớn, tay cầm dây lưng, lắc lắc đầu: “Cậu nha... Hết thuốc chữa rồi.”

Tôi tức giận trừng mắt liếc cậu ấy một cái, nhắc chân muốn bước đi: “Chúng ta vào thôi.”

Cậu ấy thật nhanh giữ chặt tôi lại, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Chờ một chút, mình có hẹn với một người bạn nữa.”

“Ồ? Hử...” Tôi dừng bước ngơ ngác đứng bên cạnh cậu ấy, có một dự cảm xấu bao phủ xung quanh. Tôi không nghĩ cậu ấy còn hẹn người khác. Chẳng lẽ bữa cơm này chỉ là bữa ăn đơn thuần, mà không phải cậu

ấy có ý gì với tôi sao? Tôi đưa tay vỗ nhẹ nơi trái tim đang run lên mãnh liệt ấy, như cố lấy lại bình tĩnh.

Nhưng về bình tĩnh ngắn ngủi đó nhanh chóng thành mất bình tĩnh!

Khi tôi đang đứng co ro trong gió, thì đôi mắt đột nhiên sáng lên, vì tôi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nhẹ bước về phía mình. Cô ấy nở nụ cười ngọt ngào như bắt chuyện, làm lộ ra hàm răng trắng đều như bắp.

Trước nay, tôi là người không cưỡng lại sắc đẹp, vì thế cũng gờ tay ngơ ngẩn chào đón cô ấy. Trong lòng tự hỏi, tôi quen với cô ấy? Và cô ấy quen tôi?

Lúc tôi đang suy tư, thì cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn đã đứng trước mặt chúng tôi. Tôi chưa kịp lên tiếng, Đinh Trạch đã chào đón cô ấy: “Tại sao đến trễ vậy?”

Cô gái nhỏ xinh đẹp thè lưỡi: “Bị kẹt xe mà, hai người đợi lâu chưa?”

Đinh Trạch vuốt ve mái tóc mềm mại của cô ấy, dịu dàng nói: “Không lâu lắm, chúng ta vào đi.”

Vì thế... Những cô bác anh chị đang đi trên đường, xin hãy mắng tôi một cách hoa lệ đi!

Tôi tự mình đa tình, tự mình suy nghĩ viển vông, tôi... tôi không nên như vậy! Vì sao, vì sao và vì sao...

Tôi như một pho tượng đứng sừng sững trước cửa, những đám mây hồng bay bay trên đầu lập tức biến thành mây đen, kèm theo những tia sấm chớp ầm ầm.

Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh nổi, vì trái tim tôi như bị ai bóp chặt, không ngừng giãy dụa. Vừa rồi tôi còn như một con tôm đầy sức sống, nhưng hiện tại sắp trở thành con tôm luộc mất rồi, trong miệng còn dính bọt biển màu trắng phun ra liên tục.

Cô gái nhỏ xinh đẹp chớp chớp mắt, cơn gió nhẹ thổi những sợi tóc bay bay nhìn rất trang nhã. Cô ấy lịch sự gờ tay ra: “Cậu khỏe không, mình tên là Thiểm Diệu.”

Người đẹp, ai đặt tên cho cô vậy? Thực sự rất hợp với cô, người đẹp Thiểm Diệu!

Tôi đang đau khổ cố chịu sự dày vò, càng đau khổ hơn khi lúc này phải đưa tay ra làm như không có việc gì để bắt tay cô ấy: “Mình tên Chu Đạm Đạm.”

Cô ấy chớp chớp mắt, ánh mắt sáng lấp lánh như những vì sao: “Tên thật dễ nghe.”

Đinh Trạch dẫn đường, ba người chúng tôi thông thả bước về phía đại sảnh tráng lệ. Người đẹp Thiểm Diệu đi song song bên cạnh tôi, tỏ vẻ xin lỗi: “Thật ngại quá, vừa rồi trên đường mình bị kẹt xe vì thế khiến cậu đợi hơi lâu.”

Tâm hồn yếu đuối của tôi không chịu nổi khóc hu hu, đừng trách tôi độc ác, thật ra tôi đang có chút chờ mong, Thiểm Diệu cô nương tuy đáng vẻ xinh đẹp nhưng có thể rất xấu tính khó ưa, thì tôi đây vẫn còn cơ hội.

Nhưng giờ này lòng tôi lạnh như băng mất hết hy vọng rồi. Thiểm Diệu cô nương thật sự xinh đẹp, còn không nhắc nhở kên kiệu, là vẻ đẹp mà tôi thích, tôi có thể làm gì đây? Tôi chỉ yên lặng lắc đầu: “Không sao, lúc mình đi cũng hơi bị kẹt xe.”

Người phục vụ hướng dẫn chúng tôi đến một cái bàn cạnh cửa sổ, dĩ nhiên đã có dự tính trước, Thiểm Diệu cô nương và Đinh Trạch ngồi cạnh nhau, bỏ tôi một mình ngồi cô đơn ở đối diện.

Có thể dùng câu ‘lòng như đồng tro tàn’ để diễn tả tâm trạng của tôi vào lúc này. Tôi cho rằng như vậy vẫn không chính xác lắm, đầu óc tôi dường như trống rỗng chẳng biết làm sao để bầu không khí sinh động lên. Nếu bây giờ các bạn nhìn thấy tôi, nhất định các bạn sẽ muốn mắng to một tiếng: “Cô gái này chắc có tật à? Không lẽ bị mắc bệnh gì, cười cứng ngắt như vậy!”

Quan hệ của Đinh Trạch và người đẹp Thiểm Diệu không cần nói cũng biết. Tôi cảm thấy thật đau khổ khi phải ngồi đối diện giữa hai người họ, tôi chẳng hiểu nổi ý nghĩa của bữa ăn tối nay là gì nữa.

Sau khi ăn xong, tôi ngồi yên lặng chanh, Đình Trạch dịu dàng nhìn Thiểm Diệu, rồi nói với tôi: “Thật ra hôm nay là sinh nhật của Thiểm Diệu. Mình tính chỉ có hai đứa vui vầy bên nhau. Nhưng cô ấy thường nghe mình nhắc đến tên cậu, nên muốn gặp mặt. Sinh nhật có nhiều người chia sẻ, càng náo nhiệt hơn.”

y da... Hóa ra là thế.

Tôi cố nặn ra một nụ cười: “Thì ra là sinh nhật của cậu, Đình Trạch không nói ình biết. Thật ngại quá, mình không chuẩn bị quà gì cả.”

Thiểm Diệu rất vui vẻ, nói: “Không hề gì, cậu đến chung vui với bọn mình là tốt rồi.”

Cuộc đối thoại ghê tởm này, khiến tôi có cảm giác muốn buồn nôn.

Cô ấy có gì để mất vui? Ấn tượng của tôi đối với Thiểm Diệu cô nương càng tốt hơn.

Thái độ của cô ấy rất tao nhã, cách cư xử lại khôn khéo thông minh. Thông minh đến mức gián tiếp đã kích âm thâm vào tâm hồn non nớt của kẻ tình địch – là tôi đây. Cô ấy rất xứng đáng là một người bạn gái ân cần và chăm sóc.

Tuy nhiên, trái tim non nớt mới vỡ ngỡ trước chữ ‘tình’ của tôi, đã bị bàn tay ngọc ngà của người đẹp Thiểm Diệu bóp nát. Cô ấy thật sự khiến tôi đau lòng muốn chết.

Tôi cố nuốt một ít đồ ăn nhưng chẳng còn mùi vị. Bối rối khiến tôi không biết mình ăn những gì và món nào nữa. Trong bữa ăn, tôi nhìn thấy đôi môi mềm mại và ánh mắt long lanh của Đình Trạch, mà đầu óc như có tiếng kêu ‘vo ve’ của bầy ong mật.

Vì thế tôi đã làm một chuyện không hay lắm. Thừa dịp hai người họ không chú ý, lén lút lấy điện thoại cầm tay ra nhắn tin cho Lăng Linh: “Có việc gấp, mau gọi điện thoại ình ngay.”

Quả nhiên, cô em gái ‘ruột dư’ đáng yêu mà cũng đáng giận Lăng Linh một giây sau đã gọi điện thoại tới.

Tôi mở điện thoại ra, bắt đầu diễn trò. Và sau đây là toàn bộ quá trình cuộc gọi của tôi:

Tôi: “Cậu bị gì vậy?”

Lăng Linh: “Cậu bảo mình gọi cho cậu mà, còn hỏi gì nữa?”

Tôi: “A? Thật vậy

Lăng Linh: “Cậu bị bệnh à!”

Tôi: “Cậu đừng vội, mình qua đó bây giờ, được không?”

Lăng Linh: “Đúng là đồ thần kinh!”

Tôi lập tức cúp điện thoại, tỏ vẻ xin lỗi: “Thật ngại quá, bạn mình có chuyện gấp nhờ mình qua đó giúp. Hai người ăn từ từ nha, mình đi trước được không? Thật sự ngại quá.”

Không đợi Đình Trạch trả lời, em Thiểm Diệu thân thiết bảo tôi: “Bạn của cậu không bị chuyện gì chứ? Không sao đâu, nếu cậu có chuyện gấp đi trước đi. Cảm ơn cậu hôm nay chúc sinh nhật mình, lần sau nếu có rảnh chúng ta cùng đi chơi nhé.”

Tôi gật đầu lia lịa, cầm túi xách lên đi như bay ra khỏi nhà hàng.

Đi ra tới đầu đường, tôi quay lại nhìn nhà hàng danh tiếng vào bậc nhất của thành phố này. Bỗng nhiên có cảm giác chỉ có thể nhìn xa xa chiêm ngưỡng, mà không thể chạm, tựa như mối quan hệ giữa tôi và Đình Trạch vậy.

Có lẽ hai năm trước, tôi có thể cùng cậu ấy sánh vai đứng chung một chỗ. Nhưng hiện tại tôi không có tư cách này.

Haizz, tôi vuốt nhẹ tóc, nhìn trung tâm thành phố phồn hoa nhộn nhịp choáng ngợp, nhưng dường như chẳng có gì ấn tượng lọt vào mắt tôi.

Trời sụp tối, không khí bắt đầu se lạnh. Hai mắt tôi bắn những luồng ánh sáng ra bốn phía, thêm vào vẻ mặt lạnh lùng khiến những người đi ngang qua cảm thấy sợ hãi. Vì vậy, không ai dám nhìn tôi lâu.

“Ôi~~ cưng ơi, cưng đừng giận nha, chúng ta trở về tâm sự tiếp...”

Bỗng nhiên phía sau vang đến một giọng nam đầy yêu mị lẫn át tất cả những tạp âm khác lọt vào tai, khiến cả người tôi run rẩy. Tôi quay phắt người nhìn về phía phát ra giọng nói đó.

Không nhìn thì thôi, chứ vừa nhìn thấy đã khiến tôi như phát điên lên!

Kinh ngạc, khiếp sợ, thông cảm, tha thứ, đồng tình và vui sướng... đủ các loại tâm trạng nhồi nhét vào đầu óc như hư không của tôi đêm nay.

Tôi bị kích động đến run lên, thật sự ghê

Tôi nhìn thấy sắc mặt của thầy Chu Dật kính yêu xanh mét đứng trước một tòa nhà cao tầng với kiến trúc hào nhoáng và những tiếng hát lượn lờ truyền ra từ bên trong. Giữa tòa nhà có một chữ đơn giản rất lớn: ‘Hủy’

Tòa nhà này rất nổi tiếng và là trụ sở bí mật của hội đồng tính luyện ái. Vì do hội viên lập ra, nên người bình thường không thể đi vào.

Thầy Chu của tôi bị một người đàn ông đẹp trai quyến rũ quần lầy, dùng thứ ánh mắt dụ dỗ như nước nhìn chăm chăm vào anh ta.

6. Chương 01 Phần 06

Chương 1.6

Thầy giáo kính yêu

Tôi đột nhiên nhớ ra tiếng hát quen thuộc h một nghìn năm bên đường kia. Quả nhiên, Chu Dật – thầy Chu cũng giống Đinh Trạch, đều là những người không đơn giản!

Nhìn gã đàn ông tuyệt vời bên Wanh anh ta, cả người tôi bất giác run rẩy. Cái eo nhỏ mềm mại uốn éo như con rắn, toát ra phong thái quyến rũ đầy ma lực, dường như muốn khiêu khích tầm nhìn của tôi về thế giới này.

Tôi núp bên đường đối diện, nhìn bọn họ đăm đăm như bị động kinh. Nhưng tiếc thay, tung tích của tôi đã bại lộ rất nhanh. Đồng chí Chu Dật ngược lên đôi mắt oán hận nhìn trừng trừng vào tôi! Còn tôi đứng trong cơn gió lạnh, chẳng biết phải phản ứng ra sao.

“Này – bé Chu! Thật trùng hợp quá.”

“Ồ, thầy Chu! Thầy thật hung dữ quá đi.”

“Em không nhìn thấy gì hết nhé, thầy cứ tự nhiên tiếp tục đi.”

Vô số lí do hiện lên trong đầu tôi, nhưng trong lúc này tôi do dự không biết nói gì mới phải.

Tôi suy nghĩ một cách khổ sở, càng suy nghĩ càng khiến tôi mất bình tĩnh, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hôm nay cách ăn mặt của thầy Chu vô cùng sang trọng, hiên ngang kéo ‘bạn trai’ yêu nghiệt đằng đằng sát khí bước về phía tôi.

Lúc Chu Dật đứng trước mặt, nhìn thẳng vào tôi với ánh mắt lạnh lẽo, cuối cùng tôi cũng lấy lại sự thăng bằng.

Tôi tỏ vẻ am hiểu, nhìn anh ta một cách sâu xa, lắc nhẹ đầu nói: “Thầy ạ! Em nghĩ thật ra thầy cũng chẳng cảm thấy dễ chịu gì. Yên tâm đi! Em tuyệt đối không nói chuyện này với ai đâu.”

Anh ta cau mày, thái độ có chút xem thường cách suy nghĩ của tôi: “Em...”

“Ồ!” Tôi ngắt lời anh ta.

“Tuy nhiên ngoại trừ những tình huống bất khả kháng như: Khi em say rượu, ngủ mớ, hay ăn uống quá no nê. Nếu xảy ra những việc như vậy, thì khó tránh khỏi em lỡ mồm khui ra chuyện tình giấu diếm nhiều năm nay của thầy cho người khác biết.”

Đôi mắt phượng của Chu Dật nhìn tôi không chớp, môi cong lên một nụ cười ngấm ngấm như kiêu: ‘Em muốn chết hả?’, nụ cười đó khiến tôi sợ phát khiếp trong lòng.

Một bàn tay của anh ta bị tên yêu nghiệt kia quấn lấy, bàn tay còn lại lơ lửng giữa không trung... Rồi bỗng nhiên Chu Dật nắm lấy cằm của tôi, nâng lên để mắt tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Trò Chu, sức tưởng tượng của em quá phong phú rồi đấy. Em nên đem tâm tư đó tập trung vào việc học của mình, được chứ?”

Hành động của anh ta khiến tôi hoảng sợ đến nỗi không thốt thành lời. Miệng há hốc, chỉ có thể trơ hai mắt nhìn tay chân cứng đờ, mặc cho anh ta định đoạt.

Cằm bị ngón trỏ và ngón cái của Chu Dật xiết chặt. Khi tiếp xúc với miền da thịt lạnh lẽo của anh ta, bỗng dưng có một cảm giác xôn xao khó hiểu truyền tới người tôi.

Nếu nói thái độ thường ngày của Chu Dật ở trong trường luôn hòa nhã, dễ gần, lịch thiệp và nghiêm túc, thì hiện giờ, thầy Chu đang đứng trước mặt tôi chính là một phiên bản khác: Một ác ma Chu Dật với thái độ ngạo mạn, lạnh lùng nguy hiểm và gương mặt góc cạnh của anh ta toát lên vẻ tà mị chết người... Đột nhiên, tôi muốn tháo chạy ra khỏi nơi này.

Lăng Linh hay nói, tôi chỉ như một kẻ luôn bắt nạt người yếu thế. Tôi cảm thấy cô nàng nói thật Wó lý.

Ví dụ như bây giờ, cả người tôi trở nên mềm nhũn, bất lực nhìn đôi mắt sâu thẳm thẳm của anh ta, lẩm bẩm nói: “... Chu.”

“Xxx!” Đột nhiên tên đàn ông yêu nghiệt bên cạnh anh ta mắng tôi ba chữ rất kinh dị, sau đó lập tức buông tay Chu Dật ra.

“Được rồi, được rồi! Không phải anh muốn chơi đùa ư? Nhưng tại sao tìm một cô gái nhà lành xinh đẹp để trút giận, thật kì quặc nha.” Nói xong, hắn đứng dưới tàng cây yên lặng ngắm nhìn mây bay gió thoảng.

Sắc mặt của tên ác ma hóa thân thành Chu Dật không chút biến đổi, nhìn tên đàn ông yêu nghiệt kia một cái, rồi buông lỏng tay đang nắm cằm tôi ra.

Trong phút giây tích tắc đó, tôi cảm thấy mình được trở về trái đất, hít lấy không khí trong lành.

Chu Dật trầm ngâm, sau đó mỉm cười vỗ nhẹ vào vai tôi: “Chuyện vừa rồi có nhiều khả năng em đã hiểu lầm điều gì đấy, coi như thầy sợ em rồi. Bây giờ đã trễ, bé con! Hãy trở về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Đối với một nhân vật trở mặt nhanh như vậy, phản ứng của tôi có lẽ hơi quá chậm. Nhưng chẳng lẽ thầy Chu này là người đa nhân cách sao?

“Colin.” Phía sau vang lên một giọng nữ. Chu Dật đang đứng trước mặt tôi xoay người lại gật đầu. Tôi nghiêng đầu nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, thanh thực và khêu gợi.

Cô ta nở nụ cười dâm dăng với thầy Chu. Tôi thật không ngờ Chu Dật lại có khẩu vị như thế. Chắc chắn! Hóa ra anh ta cũng là kẻ đụng gì ăn nấy.

Chu Dật lạnh lùng liếc tôi: “Đừng đi đâu hết, đứng đây chờ tôi.”

Không để ý tới phản ứng của tôi, anh ta chào đón người phụ nữ đang đi tới, có vẻ mất kiên nhẫn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi và A Phù tính sao bây giờ?” Ánh mắt của người phụ nữ làm ra vẻ như vô tội.

Nhưng thầy Chu im lìm rất tàn nhẫn lạnh lùng, chỉ bảo: “Về nhà.”

Cái người được gọi là A Phù kia cỡ trang lứa với tôi, vừa nở nụ cười xấu xa, vừa nhìn gã đàn ông yêu nghiệt đang hút thuốc. Tôi có cảm giác ánh mắt này như đang liếc mắt đưa tình.

Hắn dường như đang trần trụi bị tôi nhìn thấy hết, cuối cùng tôi cũng thấy ngờ ngợ như đã gặp qua hắn ở chỗ nào rồi. Tôi tiến lên từng bước, dùng tài ăn nói trôi chảy của mình, bắt chuyện: “Bạn học, đúng đúng! Chính là bạn, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?”

Tôi vừa dứt lời, vẻ mặt của ba người đột nhiên biến đổi lớn. Trong đó thái độ của gã đàn ông yêu nghiệt là khoa trương nhất! Hắn cảm tức nhảy vào giữa tôi và người thiếu niên, nói: “Thật nhìn không ra, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã không vừa rồi. Nhưng anh đây nói cho cô em biết, chiều này quá xưa rồi! Cô đừng có ý nghĩ muốn cướp cục cưng của tôi!”

Ai muốn cướp cục cưng của ông... Thứ vô duyên! Nhưng khoan đã, cục cưng á?

Khóe miệng của tôi giật giật nhìn người đàn ông yêu nghiệt, lại nhìn sang thiếu niên kia.

“Các người?”

Yêu nghiệt ôm cổ thiếu niên ngây thơ: “Đúng, đúng vậy! Cô em đừng mơ tưởng!”

Tôi chỉ im lặng, lùi về phía sau từng bước, trở lại vị trí ban đầu, và muốn chạy trốn...

Người phụ nữ bên cạnh Chu Dật liếc mắt đưa tình, hỏi: “Cô gái đó là ai vậy?”

“Là học trò của tôi.”

Chu Dật xoa xoa giữa ấn đường, rồi kéo lấy cổ tay tôi nói: “Đi thôi.”

Sau đó... tôi ngoan ngoãn cùng thầy Chu bước ra ngoài.

Tôi và anh ta sánh vai mà chẳng biết đi đâu, dọc đường đi, bầu không khí căng thẳng bao trùm lên cả hai người. Cảnh tượng này khiến tôi không thoải mái để thốt thành lời.

Trời xanh, mây trắng, gió thu mỏng man da thịt, xa xa có tiếng ca du dương không biết từ đâu vọng tới. Với cảnh sắc này, làm tôi ao ước mình được đi dạo cùng Đinh Trạch, Wha mẹ, Lăng Linh, An Nhược và cả con mèo nhỏ Lượng Lượng trước kia của tôi nữa.

Thật không tài nào ngờ nổi tôi sẽ đi dạo trong một khung cảnh nên thơ thế này với người thầy chủ nhiệm mà mình ghét cay ghét đắng. Tôi lén lút liếc nhìn Chu Dật – kẻ cao hơn mình một cái đầu đang đi bên cạnh.

Trong bất giác, một cảm giác bối rối chợt nảy lên từ đáy lòng. Tại sao vậy? Bởi vì, dù chỉ nhìn thoáng qua, tôi cũng nhận ra diện mạo của Chu Dật rất được. Một bên mặt hoàn mỹ với chiếc cằm có độ cong tao nhã. Từ góc độ này, anh ta hiện lên trong mắt tôi như một bức tranh thủy mặc thanh nhã, nổi bật giữa chốn thành đô phồn hoa trụy lạc này. Với bộ âu phục màu đen trắng thơm vừa khít, khiến anh ta như một con hạc cao quý lạc giữa bầy gà lôi chơi.

Tôi rùng mình, vội vàng lắc lắc đầu.

Chu Dật nhìn thấy cử chỉ đó, nghiêng đầu hỏi: “Em lạnh sao?”

Tôi đứng bên cạnh xua xua tay pha trò: “Không lạnh, không lạnh! Thầy trăm ngàn lần đừng đưa âu phục của mình cho em mặc, em lo thân thể cao quý của thầy bị nhiễm lạnh.” Nói xong, răng của tôi cũng cảm thấy ê, thật sự muốn Who mình hai cái tát!

Anh ta kinh ngạc sững sốt, rồi chợt hiểu ra. Trên môi anh ta vừa nở nụ cười vừa khinh thường nhìn vào mắt tôi nói: “Thầy có nói muốn cho em mượn áo bao giờ?”

Tôi chỉ biết... mình một lần nữa rơi vào gian kế của tên biến thái này rồi!

Lòng trào lên sự bất mãn nặng nề, tôi cảm giận trừng mắt nhìn anh ta một cái. Anh ta không cho là đúng, lấy bao diêm trong túi ra, lặng lẽ châm thuốc hút.

Tôi kinh ngạc la lên hai tiếng: “A... a.”

Tôi hơi bất ngờ trước một tên khiêm tốn nguy quân tử như Chu Dật cũng biết hút thuốc. Tuy nhiên tôi cho rằng, dù sao cũng thuộc một loại nguy quân tử. Anh ta hút thuốc, Chắc phải có ẩn tình gì bên trong.

Có thể do thái độ của tôi quá lộ liễu, Chu Dật nhẹ nhàng phà khói lượn lơ che mắt, sau đó hỏi tôi: “Em bắt ngờ hả?”

“Sao cơ? À... có một chút.”

Anh ta im lặng, một lúc lâu sau không thêm để ý bảo tôi: “Chu Đạm Đạm, em qua đây.”

Những lời ấy vừa lọt vào tai, tôi ngơ ngơ ngáo ngáo bước về phía anh ta. Chỉ còn hai bước nữa thì đến gần, tôi dừng lại hỏi: “Có chuyện gì vậy thầy?”

Anh ta cười khẽ, lắc nhẹ đầu, cúi người áp dần vào tôi.

Tôi sợ tới mức tim đập thành thịch, suýt chút nữa nhảy ra ngoài đường. Gương mặt đẹp trai của Chu Dật hiện rõ trước mặt, và nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳm ấy, tôi có thể thấy sự hoảng hốt ngốc nghếch của mình.

Trên người anh ta phảng phất một hơi thở thơm mát khó cưỡng lại, trộn lẫn với mùi thuốc lá làm tôi gay mũi. Cứ như thế, tôi bị hương thơm của anh ta quán quít bao quanh.

Trong nhất thời, tôi chả hiểu lão thầy giáo vô lại này muốn giở trò gì nữa.

Khi tôi đang bực tức muốn trào máu, thì anh ta nở nụ cười mê hồn, đứng thẳng người, nhìn về bối rối của tôi mà buồn cười.

Có quái gì phải cười chứ! Muốn cười, xin cứ tự nhiên!

Đang lúc giông gió sắp nổi lên, thì anh ta bỗng nhiên nghiêng mặt gõ nhẹ vào đầu tôi một cái: “Mùi thuốc lá có hại cho sức khỏe. Thầy biết em muốn chống đối với thầy, nhưng dầu sao em cũng là một cô gái. Mặc kệ là bây giờ hay về sau, cũng đừng dính vào thuốc lá, hiểu không?”

Hóa ra là vì điều này? Tôi nhẹ nhàng thở ra, gật đầu lia lịa: “Không phải toàn bộ những kẻ hay cãi lời đều hút thuốc lá. Em sẽ không dây vào nó đâu, nhà em cũng chẳng ai hút thuốc cả. Điều này thầy có thể an tâm, ha ha.”

Anh ta liếc tôi một cái thật sâu, im lặng không thêm nói thêm nữa.

Đi chưa xa lắm, tôi và anh ta đứng trước một ngã tư. Hóa ra đã đến trạm xe.

Những chiếc xe trống xếp thành hàng dài, Chu Dật vút đầu thuốc lá vào thùng rác, quay trở lại nói: “Lên xe bây giờ đi, trên đường nhớ cẩn thận chú ý an toàn của mình nhé.”

“Thầy yên tâm ạ! Thứ nhất em không có tiền, thứ hai em không có nhan sắc, chả có gì để người ta cướp ở em cả, ha ha.”

Tôi cười hì hì ngồi vào xe taxi, thò tay ra vẫy chào anh ta.

“Chào thầy ạ, hẹn gặp lại sau.”

Anh ta nở nụ cười, gật đầu.

Lúc tài xế định cho xe chạy đi, tôi đột nhiên quay cửa kính xuống, gọi giắt giọng: “Thầy Chu ơi! Thầy qua đây một chút đi.”

Chu Dật bước nhanh tới, hỏi: “Sao vậy? Trên người không có tiền à?” Nói xong, anh ta lập tức mở ví ra.

Tôi vội vã ngăn lại, á mặt vào cửa kính xe cười nịnh bợ: “Không phải, không phải! Thật ra, trước khi đi em còn một vấn đề muốn thỉnh giáo thầy!”

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của tôi, theo thói quen, anh ta Wau mày lại.

Tôi cho rằng anh ta im lặng là đồng ý, vì thế háng giọng, lên tiếng hỏi thật rõ ràng:

“Thưa thầy, xin hỏi lúc trên giường thầy nằm trên hay nằm dưới vậy?”

Vừa nói xong, tôi đã thấy sắc mặt của Chu Dật trở nên ảm đạm, ánh mắt tối sầm nhìn tôi đăm đăm, rồi rảo nhanh về phía xe tôi đang ngồi: “Chu Đạm Đạm, em...”

“Ha ha, bác tài ơi, cho xe chạy đi ạ.”

Tôi gặp người lại, cười nghiêng ngả. Vừa cười vừa nhìn theo bóng Chu Dật đang nổi giận đùng đùng trong kiếng chiếu hậu, vẫy tay chào.

Xe đã chạy khá lâu, nhưng dường như tôi vẫn còn hình dung ra được cái dáng đẹp trai đang nổi cơn tam bành của Chu Dật.

Đêm nay, tôi tạm thời quên mất chuyện bị ‘thất tình’, vì được Chu Dật bất ngờ lấy lòng, mà rơi vào giấc ngủ một cách vô cùng say sưa.

7. Chương 01 Phần 07

Chương 1.7

Hiệp nữ Dẫn Dẫn

Tôi đeo túi xách trên lưng, mặt vẫn còn ngái ngủ đứng trước cửa nhìn Chu Dật đang đi về phía lớp học. Tôi có cảm giác hôm nay anh ta khác hơn lúc trước. Đợi anh ta đến gần, tôi ngược mắt nhìn anh ta một cách thật chăm chú. Hóa ra, nằm trên cái mũi thẳng tắp kia là một cặp mắt kính, dấu đằng sau đôi tròng kính trong suốt ấy là hai con mắt đen thăm thẳm. Bộ âu phục trang nhã tối qua đã thay bằng áo lông và quần Jean, khiến cả người Chu Dật toát ra vẻ tao nhã như ngọn gió xuân, như một... ‘nhược thụ’ [6].

Khụ, khụ! Trên thực tế, tôi không phải là một hủ nữ [7] chân chính. Nhưng ở cạnh người bạn thân An Nhược ‘tu hành đắc đạo’, chẳng kiêng nể gì ai, tối ngày cứ trưng ra một tập ‘truyện hot có độ nóng cao’ trước mặt... thì thật tội nghiệp cho tôi và Lăng Linh, khó tránh khỏi kiếp số bị ảnh hưởng theo kiểu: ‘Mưa dầm thấm đất’.

[7] Hủ nữ là người thích xem các thứ liên quan đến Gay, nhưng là một straight rõ ràng.

Nói đến nhược thụ này nọ, tôi chỉ có thể tóm gọn rằng: Bề ngoài của tên nhãi ranh Chu Dật rất xứng với vai trò đó. Nhưng trái tim độc ác thì cực giống nam nhân vật chính cuốn tiểu thuyết mà An Nhược cho tôi xem hôm kia. Trong truyện, tên đế vương ‘công’ [8] trần trồng như nhộng, không phải là anh ta thì còn ai vào đây nữa!

[6] & [8] Công và Thụ là khái niệm dành cho giới đồng tính nam trong truyện đam mỹ. ‘Công’: đại diện cho sự mạnh mẽ, nắm thế thủ quyền cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. ‘Thụ’: thì ngược lại, yếu đuối như phái nữ

Đừng hỏi vì sao tôi cảm thấy như thế, vì cách nhìn người của tôi luôn thật chính xác.

Cũng đừng bảo tôi đi thử xem rốt cuộc anh ta có thuộc người trong ‘thế giới thứ ba’ hay không. Tôi chẳng có hứng thú với điều đó, thậm chí có chút run sợ. Nếu nhờ là sự thật, thì sớm muộn gì anh ta cũng lột da uống máu, rồi lọc lấy xương của tôi để nấu thành canh... Ừa, mới nghĩ đến đã thấy buồn nôn!

Tôi nhìn anh ta thật sâu: “Thầy ơi! Thầy muốn dùng mắt kính để che dấu đồng chí nội tâm bên trong sao?”

Anh ta nghe xong cũng sâu kín liếc nhìn tôi một cái thật sắc, nói: “Trò Chu, tốt nhất em đừng chạm đến giới hạn của thầy. Lần đầu tiên thầy đã nói, mặc dù thầy không phải là một người có lòng dạ độc ác. Nhưng đối với những thủ đoạn của em, thì xin thưa rằng: Em còn non nớt lắm.”

Thật là một sự uy hiếp trắng trợn!

Trước kia, bất kể là tôi có khiêu khích anh ta như thế nào, anh ta cũng dẹp qua một bên. Ai dè đâu, sau khi trải qua một đêm thứ bảy ‘nhục nhã’ đặc biệt kia, thầy Chu đáng kính để gần của tôi cũng sắp phát nổ.

Thật ra... tôi là một hảo hán không tính toán thiệt hơn trước mắt. Nói khó nghe một chút thì các bạn cũng biết đó, tôi không thích bắt nạt kẻ yếu. Vì vậy, tôi cười gượng hai tiếng, chuẩn bị rút lui.

Bỗng nhiên anh ta nắm chặt bả vai tôi từ phía sau, nói: “Còn điều này nữa.”

“Vâng?”

Tôi quay đầu lại đã thấy Chu Dật đứng trước cửa phòng học, nhìn những ánh mắt như ồm ồm bên trong, trên mặt nở nụ cười thật dịu, nhỏ giọng như cổ tình chỉ để mình tôi nghe thấy: “Quà thầy tặng cho em nhân ngày gặp mặt, em còn giữ không? Hy vọng hôm nay trò Chu Đạm Đạm không bị đâm máu. Nếu có, người thầy này không giúp em giải quyết nữa đâu nhé.”

Oành một tiếng, tôi nghe như có tiếng sấm rền bên tai. Sau đó, trước mắt xuất hiện một cái túi với đủ loại băng vệ sinh, bỗng chốc nói năng lộn xộn.

Tên thầy giáo biến thái chết bầm này! Chu Dật vô liêm sỉ, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ và không biết xấu hổ!

Tôi cảm thấy trên mặt mình như có lửa, răng nghiến chặt vào nhau kêu ken két:

“Thầy! Thầy thật đáng xấu hổ, đi toilet đi.”

Anh ta tiến vào lớp học thêm một bước, trên mặt nở nụ cười vô hại, nói: “Tốt lắm, Chu Đạm Đạm, tan học đến gặp thầy nhé! Bây giờ trở về chỗ ngồi đi, chúng ta vào học nào.”

Cử chỉ của anh ta như đang dạy dỗ một đứa trẻ học mẫu giáo.

Tôi không cam lòng. Thật sự không cam lòng. Không cam lòng chết đi được!

Lăng Linh hứng chí bưng bưng xô nhẹ tôi: “Vừa rồi cậu với thầy Chu nói chuyện gì ở ngoài cửa thế? Nhìn thầy rất vui vẻ nha.”

Tôi ném cho cô nàng một ánh mắt xem thường, vô cùng bình thản nói:

“Mình nói ông ta có tổ chất gay. Ông ta nói cảm ơn, rồi còn cho rằng bạn trai mình sẽ rất hạnh phúc nữa.”

Khỏi cần phải bàn, An Nhược đang ngồi trước mặt tôi thiếu điều nhảy dựng lên, đầu lắc lư như con rối gỗ. Còn phản ứng của Lăng Linh khiến tôi xém bật cười thành tiếng. Miệng cô nàng há hốc, đôi mắt kính cận, rèm mi và cái mũi nhăn lại vo thành một cục, con mắt lộ ra vẻ khó tin thật sâu.

“Oh no, oh no! Sao có chuyện đó! Thầy Chu đẹp trai, đàn ông mạnh mẽ chẳng ai bì kịp thế kia, sẽ không là một tiểu công!”

Về mặt của An Nhược thật bình tĩnh, chụm lấy vai Lăng Linh, hung hăng quả quyết nói: “Làm gì có chuyện đó. Chu Đạm Đạm ngốc nghếch này chắc chắn muốn vu khống thầy Chu của chúng ta. Cậu ấy thích và rành rồi nhất là cách làm ra những việc thiếu đạo đức, vô liêm sỉ và không có tiêu chuẩn như thế.

Ồ hay! Vì nhan sắc của một người đàn ông, mà các bạn thân có thể trở mặt nói xấu tôi như vậy á?

Sao có thể nói tôi làm những việc thiếu đạo đức, vô liêm sỉ lại chẳng có tiêu chuẩn chứ? Những thứ đó tất tần tật đều có thật mà.

y da, dù có như thế nào, thì so sánh giữa tôi và tên Chu Dật càng thiếu đạo đức, càng vô liêm sỉ và càng không có tiêu chuẩn này, chẳng lẽ các người không chọn tôi sao?

Cuối cùng hai cô nàng đạt thành nhất trí, phớt lờ luôn sự phản đối của tôi.

Thầy Chu là một người kiên nhẫn, hòa nhã và có học thức uyên bác, chắc chắn sẽ không so đo với một kẻ tiểu nhân như tôi.

Tôi thật bất hạnh khi không được bạn bè tin tưởng.

Chu Dật bí ổi kia đã chiếm được hai phiếu bầu rồi.

Anh ta đại thắng hoàn toàn.

An Nhược bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì, tròng mắt phát ra những tia sáng sâu kín, miệng lẩm bẩm một mình: “Thầy Chu biến thành tiểu công cũng chả sao. Khuyết điểm duy nhất chính là không có tiểu thụ tuyệt vời nào có thể sánh đôi với thầy. Haiz, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Một phút đồng hồ sau: “Mình thật sự muốn nhìn dáng vẻ của thầy Chu đổ mồ hôi như mưa, không mảnh vải quần thân nằm ở trên giường.”

Khụ... khụ... khụ... khụ... khụ.

Tôi thiếu điều té lộn ghế, rơi xuống đất.

Chị An Nhược à, nếu mai mốt có thốt ra những lời chết người thế này, làm ơn báo cho ‘bàn tăng’ trước một tiếng nhé. Vì trái tim của ‘bàn tăng’ không được khỏe cho lắm.

Tôi ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Chu Dật đang đứng trước tấm bảng đen. Trong đầu tưởng tượng ra cảnh người nào đó mồ hôi đổ ra như mưa, trên người trần trụi không mảnh vải che thân.

Á...á...á! Có tiếng hét diếc tai vang lên. Lòng dạ tôi đen tối quá, đừng nên như vậy mà!

Người nào đó vẫn ở trên hướng dẫn từng bước, giống như không để ý đến vẻ mặt đang run rẩy của tôi: “Ôn tập là một việc rất quan trọng, các em về nhà có thể bỏ qua bài tập của thầy cho, nhưng nhất định phải đem nội dung bài giảng của thầy ôn lại trong đầu một lần. Như vậy, ấn tượng sẽ sâu sắc hơn...”

Tôi bỏ qua những lời dặn dò của anh ta, nhìn An Nhược và Lăng Linh đang chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu phụ họa, mà tinh thần xuống dốc không phanh, rồi cơn buồn ngủ từ đâu ập tới chóng vánh.

Trong cơn ngủ say, tôi mơ thấy mình đang ở trên máy bay tư nhân, tay cầm ly sâm banh và được tiếp đãi như một vị khách quý giàu có. Bỗng dưng có một tiếng động đánh thức tôi không đúng lúc.

Tôi nuốt nước miếng sấp tràn ra trở vào, ngồi thẳng lưng, vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy... Xong, hết đỡ nổi!

Hóa ra Chu Dật đang trong tâm trạng vui vẻ đứng cạnh bàn tôi, ngón tay mảnh mai cầm viên phấn, cúi đầu quan sát kĩ tôi đang dán chặt trên bàn, vẻ mặt lộ ra nụ cười ngấm ngầm:

“Trò Chu Đạm Đạm, nói kế hoạch ôn tập của em cho thầy nghe xem.”

Kế hoạch ôn tập á? Đó là cái quỷ gì? Từ khi bước vào trung học đến nay, tôi chẳng biết ôn tập là cái cóc gì!

Anh ta thật sự là một gã thầy giáo cổ lỗ sĩ!

Nụ cười quái của anh ta được giấu sau cặp kính: “Sao thế? Không việc gì chứ?”

Ha ha, tưởng dạy dỗ được tôi à? Đừng có nằm mơ nhé!

Tôi thông thả lắc đầu, thái độ tỏ ra có chút miễn cưỡng đáng tiếc: “Không phải em bỏ qua ôn tập đâu thầy! Thật ra, em có nỗi khổ tâm riêng.”

Anh ta hơi bất ngờ: “Ồ, nỗi khổ tâm gì?”

Ồ...

Tôi hắng giọng ho lên hai tiếng, dồn khí lên đan điền, làm ra vẻ thật nghiêm túc, nói: “Tổ quốc chưa thống nhất, em chưa có tâm tình ôn tập ạ.”

“Ha... ha... ha... ha...”

Cả lớp học chợt bật cười nghiêng ngả. Đầu óc trống rỗng của tôi như gạt hái được sự thỏa mãn lớn, vì đám đông khẳng định những tế bào hài hước của tôi.

“Ha ha...” Chu Dật cũng bắt chước đám đông cười hai tiếng, làm tôi hết hồn suýt nữa rơi cả kính sát trùng ra ngoài.

Anh ta nhàn nhạt nhếch môi nhìn tôi chằm chọc, sau đó trở lên bảng: “Thầy sẽ cho bài tập của ngày hôm nay, các em hãy giải nghĩa và phân tích vấn đề từ trang 98 – 104.”

“A, tốt quá

!” Cả lớp hào hứng vỗ tay hoan hô, vì số lượng bài tập của lão Chu biến thái cho hôm nay đặc biệt rất nhân từ.

“Tuy nhiên...” Anh ta đẩy mắt kính lên ột chút rồi nói tiếp: “Đối với học trò cá biệt, thì thầy phải cho bài tập một cách đặc biệt để nâng cao năng lực học tập.”

Anh ta nhìn quanh lớp học một vòng, tiếp tục dùng giọng điệu nhàn nhã nói: “Trò Chu Đạm Đạm, ngoài những bài tập thầy đưa, em hãy viết một bài tiểu luận như yêu cầu đề thi vào trường đại học. Đề mục tự chọn, không được sao chép mà phải viết bằng tay mô phỏng theo các bài thi. Ngày kia đem nộp lên cho thầy nhé.”

Gian trá – nguy hiểm – xảo quyệt không biết xấu hổ! Ý mình là thầy giáo, liền khoác áo lang sói bắt nạt người khác!

A a a a a a!

Tôi khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên hét to ghi hận trong lòng. Tôi muốn thí cái mạng già với tên Chu Dật này!

Lướt quanh những khuôn mặt đang tươi cười hả hê khi thấy người gặp họa. Tôi thật muốn rút trong túi sách ra một cây dao, vọt tới trước mặt Chu Dật chém cho lòi phèo anh ta ra.

Anh ta gật đầu hài lòng, thậm chí còn rất đắc ý nói: “Tan học.” Sau đó lấy tay tháo cặp mắt kiếng xuống, nghênh ngang bước ra khỏi cửa.

Miệng tôi gần như trào máu nóng ra ngoài. Hai vị bạn tốt Lăng Linh và An Nhược, chẳng những không trợ giúp mà còn hùa theo đám đông kia hủy bỏ 2B – tôi [9]. Mặc dù, tôi cần 2B cũng là chuyện thật, nhưng các người đừng dùng cái này làm trò cười đến khoa trưởng như thế chứ!

Tôi oán hận khóc lóc kể lể chỉ trích hai cô nàng một lúc. Sau đó mang theo tâm trạng như đưa đám chạy ra khỏi lớp.

[9] 2B: to be.

Phong bên ngoài trường học thật sự rất đẹp. Mùa đông đã tới, lá cây ngô đồng hai bên đường nhỏ lung lay theo gió rũ nhẹ xuống, chạm vào nhau kêu kè kệt như tiếng nghiêng răng ken két của tôi.

Tuy nhiên, phong cảnh nên thơ ấy vẫn không làm giảm bớt cơn tức giận bùng bùng và sự phiền muộn vô cùng trong lòng tôi. Vì thế với tâm trạng cực kì bi phần lẫn thất vọng, đã khiến tôi đưa ra một quyết định vĩ đại.

Gác buồn phiền qua một bên, biến bi thương thành lạc thú.

Khi đi ngang qua quầy bán quà vặt, tôi ghé vào mua một que kem, vừa đi vừa liếm tiến vào cửa trường học.

Trong giờ học, trên đường vắng bóng học sinh, thỉnh thoảng chỉ có vài người công nhân vệ sinh đang quét dọn. Ánh mắt họ vô tình nhìn tôi, nhưng tôi không hề cảm thấy áp lực gì.

Trường của chúng tôi thật biến thái. Để chứng tỏ địa vị không nơi nào sánh được tại thành phố A này, đã xây dựng một khu vực giảng dạy thật lớn để ra oai. Nhưng chỉ tội nghiệp đám học sinh cấp ba như chúng tôi. Bởi vì là học sinh cuối cấp, nên bị nhà trường cố tình an bài cho nơi học cũng xa xôi nhất.

Khi tôi từ lớp xuống dưới thang lầu, ngang qua sân bóng rổ, rồi qua con đường gồ ghề đầy bùn. Sau đó đi tới công viên trung tâm, rồi đi xuyên qua sân thể dục rộng lớn, cuối cùng xuống hết cầu thang bốn mươi bậc. Rốt cuộc tới được cánh cửa lớn, tôi đã mệt nhoài người như vừa canh xong một con bò già, thở hồng hộc dựa vào chiếc ghế dài nghỉ ngơi.

Liếm que kem ngọt ngào trong cơn gió lạnh, nhưng tôi cảm thấy thích thú lạ thường, chưa bao giờ thoải mái hơn lúc này.

Tôi say mê thưởng thức những giây phút tự do ấy. Nhưng trời già ghen ghét người hồng nhan, không cho tôi hưởng thụ xong giây phút yên tĩnh. Phía sau bỗngưng xuất hiện một đám người cười nói ồn ào.

Tôi mở to hai mắt, khó chịu quay đầu lại nhìn.

Đó là vài tên chẳng ra gì đang quăng tàn thuốc, trưng ra bộ mặt như họ là người độc nhất trên đời.

Tôi muốn giết...

Không phải tôi kì thị nhóm học sinh bắt lương, ít ra... tôi... cũng coi như là một nửa bắt lương đi.

Tôi đặc biệt chán ghét loại người đem bản thân mình làm chuyện vớ vẩn, còn bày ra vẻ lưu manh dữ tợn nữa... Các người muốn hù dọa ai đây?

Tôi lặng lẽ xê dịch móng, căng mắt quan sát xem cái bóng dáng thanh tú đang đưa lưng về phía tôi là ai.

“Oh yeah, cuối cùng hôm nay cũng bắt được mày rồi.” Tên đi đầu trông có vẻ rất lưu manh nói.

“Chắc, chắc! Nè, nghe nói mày là người đồng tính, nên đại ca bọn tao rất có hứng thú.”

Cái quái gì thế? Tại sao bây giờ người đồng tính lại trở nên nổi tiếng như vậy? Vì sao, vì sao?

Trời ơi, đừng có nói cho tôi biết, đại ca bọn này là người cầm đầu băng ‘Sát Mã Đặc’ nha!

Nếu không tôi sẽ nhắm mắt lên trời nhẹ nhàng nhỏ ra những giọt nước mắt thuần khiết, đừng phá hoại sự tưởng tượng hoàn mỹ của tôi đối với BL như vậy. [10]

[10] BL: Boy love, tình yêu đồng tính nam x nam

Bóng dáng đó lùi về phía sau từng bước, cất giọng nói thật trong trẻo: “Hình như tôi không quen các anh.”

“Tổ mẹ nó! [11] Bọn mày nghe cái giọng nói ảo lả của nó đi. Mẹ kiếp! Tao nổi hết da gà lên đây này.”

[11] Nguyên bản: CTND là một tiếng slang chửi thề.

“Ha ha, tao đã nói nó là Gay mà bọn mày không tin.”

“Diện mạo thì có khả năng lắm, nhưng không biết đã có ai ‘chui cửa hậu’ [12] của nó chưa?”

[12] Nguyên bản: Bạo cú: là hành vi quan hệ bằng đường hậu môn đặc trưng của đồng tính nam.

Phốc! May mắn tôi đang cầm chặt que kem trong tay. Cảnh tượng này thật sự như đang mùa hè bỗng dưng trời đổ từng cơn mưa tuyết.

Tính tò mò của tôi rất nặng, trí nhớ của tôi cũng rất tốt. Vì vậy khi vừa thấy cái bóng dáng ấy, tôi đã cảm thấy quen thuộc lạ thường. Cho nên, tôi lẳng lặng đi vòng về phía trước, muốn nhìn cho kĩ cuối cùng đó là ai.

8. Chương 01 Phần 08

Chương 1.8

Nửa thân trên trần trụi của thầy Chu

Tôi yên lặng rón rén đi vòng qua bồn hoa, ngỡ như mình là một nữ đặc công không bị bất kì kẻ nào phát hiện. Nhưng tôi lầm rồi, tôi quá đề cao năng lực ẩn nấp của mình.

Trong đám nhóc đó, đột nhiên có một tên mập cao lớn lực lưỡng nhảy ra hai bước bắt lấy cổ tay tôi, làm tôi đau đến nhăn mặt. Tên mập chết tiệt này còn đắc ý nói:

“Đại ca, mau nhìn em ‘tóm’ được đứa con gái này nè.”

Mẹ nó! Bà cô này không phải là động vật, xin đừng dùng từ ‘tóm’ khó nghe như vậy được không?

Tên mập chỉ cần dùng một tay nhấc tôi mang đi. Dù có chết tôi cũng không theo, giả mạo làm giáo viên nói: “Trò, em là học sinh trường Nhất Trung hả? Tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp cuối cấp, chúng ta nên đến văn phòng nói cho rõ việc này.”

Tên mập vừa nghe xong, quay đầu lại thật nhanh, quan sát kỹ lưỡng tôi từ trên xuống dưới. Hắn chưa đưa ra kết luận nào, thì đám nhóc hỗn tạp cách đây hai thước cười nhạo khinh thường, nói: “Nhị Béo, mày mắt trí hả? Mày có thấy giáo viên chủ nhiệm nào mặt non choẹt còn búng ra sữa thể kia chưa? Ha ha ha ha...”

Tên mập đột nhiên bưng tĩnh, tức giận tận trời xanh, xách tôi đi tới.

Phía bên hoa bên này hơi kín đáo, rất ít học sinh đi ngang qua, chỉ có hai bên đường xe cộ chạy qua lại. Nhưng phần lớn người trên xe cũng chẳng chú ý đến bên hoa đang xảy ra chuyện gì, lỡ có nhìn thì cũng chỉ đảo mắt sơ qua.

Ồi ời, đám người này nhìn chẳng giống học sinh trong trường tôi, lại có vẻ hung hăng quá. Không lẽ hôm nay chính là ngày tận thế của tôi sao?

Tôi bị tên mập giữ chặt hai tay kéo đến đứng bên cạnh người có giọng nói trong trẻo kia. Tôi tò mò vô cùng, nên cố ý quay đầu một góc chín mươi độ, xem rốt cuộc đó là ai.

Ồ, bạn học ‘cục cưng’, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

‘Đồng chí cục cưng’ có vẻ cũng nhận ra tôi, kinh ngạc nói: “Là

Tôi hít hít mũi trả lời: “Đúng, đúng, chúng ta lại gặp nhau. Thật sự là chị em có hoạn nạn cùng chia nha.”

Đám người vây quanh bỗng ngó ra như đám gà đông lạnh.

“À à, hóa ra là chỗ quen biết. Hèn chi trông mặt con bé này nhất như chuột, may mắn có tên mập tóm được cô ta.”

Thật đáng giận! Đã nói không được dùng từ ‘tóm’ này rồi mà!

Một tên tép riu run rẩy từ phía sau đi lên hỏi tên cầm đầu: “Đại... đại ca, anh thích tên nhóc kia chúng em đều tán thành. Em... em thích con bé này, anh có thể cho em được không?”

Tên đại ca nhóm ‘Sát Mã Đặc’, dẫn đo nhìn tôi và ‘đồng chí cục cưng’ một lúc lâu, sau đó trả lời dứt khoát: “Không được, anh đây ‘ăn’ luôn cả nam lẫn nữ.”

Tôi giết! Mẹ nó! [13] Anh là người lớn mà hành động như thế, tôi còn chưa nhỏ vào mắt là hên lắm rồi. Còn tính xoi tái luôn tôi và người chị em đang gặp hoạn nạn này, nằm mơ đi!

Tôi đang là một trong những nữ anh hùng của trường Nhất Trung, nếu không giục ngựa dẹp cái đám lưu manh này, thì còn ai có thể dẹp được? Hừ, hừ, hừ!

[13] MLGB: slang bên tiếng Trung là chửi thề. Đại khái là nó nặng hơn từ sis dùng một chút LOL.

Tôi nhẹ liếc mắt đưa tình về phía ‘cục cưng’, nói: “Cậu yên tâm, mình sẽ giải quyết hết đám này, lát nữa cậu tránh xa một bên nhé.”

‘Cục cưng’ kiên cường gạt đầu, vẻ mặt thật sùng bái: “Hóa ra cậu là một cao thủ ‘không xuất đầu lộ diện’ à?”

“Ừm, đó là dĩ nhiên.”

Tôi ổn định hô hấp, lấy lại bình tĩnh, ra vẻ như một nhà đàm phán hỏi tên đại ca kia: “Mục đích của các anh hôm nay là gì?”

Người anh em ‘Sát Mã Đặc’ trả lời hết sức sảng khoái: “Muốn cái tên ẻo lả bên cạnh cô và cả cô đi theo lão đây.”

Ừa! ‘Cục cưng’ của tôi khí chất trong sạch thuần khiết thế kia, làm sao có thể để đám lâu la các người vậy bản? Tôi đại diện cho toàn bộ giới BL chiến đấu đến cùng, và tôi tin rằng, nếu An Nhược biết tin này chắc sẽ vui đến ba đêm mất ngủ.

Chả còn cách nào khác, cái bọn lưu manh không biết xấu hổ này chẳng chịu bỏ qua, thì tôi – nữ anh hùng Đản Đản – chỉ có thể tự mình giải cứu ‘cục cưng’ ra khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng này.

Thừa dịp một tên trong bọn chúng không chú ý, tôi quay giò lái ra sau lưng, đá một cú chuẩn xác vào bộ vị trọng yếu của tên Mập. Tên Mập chết tiệt lập tức hét toáng lên, lấy tay che chỗ ấy lại.

Tôi lạnh tay lệ mắt đem ‘đồng chí cục cưng’ đẩy sang một bên, nhanh chóng đem que kem ăn chưa hết ném lên đầu của tên đại ca ‘Sát Mã Đặc’.

Những ánh sáng lóe lên như những đóm lửa, xung quanh mọi người đều im lặng, nhìn cây kem trắng muốt dính tung tóe trên mái tóc của tên đại ca ‘Sát Mã Đặc’ đang nhỏ xuống từng giọt...

Một hình ảnh kì dị làm người ta thật hả giận.

Tôi nở nụ cười, và người anh em ‘Sát Mã Đặc’ cũng cười.

Nhưng tôi cười hết nổi rồi, vì người anh em này cười đến quá mức dữ tợn. Sau đó, rút trong túi quần ra một cây dao nhỏ dài, hét: “Con ả chết tiệt này, dám làm bẩn tóc ông đây à? Chó chết, mày chán sống rồi hả?”

Rằng tôi đánh vào nhau cầm cập, vội lui nhanh về phía sau. Mặc dù lời nói của tên đại ca này rất sáo rỗng, nhưng cái dao chẳng tầm thường đâu nhé. Tôi không muốn mình còn trẻ phải chết non, khiến cha tôi đau lòng ôi... ôi... ôi...

Cả đám người, bao gồm luôn ‘cục cưng’ đều choáng váng mặt mày. Tôi run rẩy nắm chặt hai tay thật lâu, rồi uất ức kêu to: “Đại ca, tôi sai rồi! Tôi mù mắt rồi nên không biết nhìn người. Tôi... tôi... tôi không nên làm hỏng kiểu tóc bóng mượt rất đẹp của anh. Anh là đại nhân, chấp nhận tiểu nhân làm gì? Tha cho em út đi nhá.”

Hy vọng sẽ có người nghe thấy tiếng kêu thê lương của tôi mà cứu chúng tôi ra ngoài.

Tên đại ca ‘Sát Mã Đặc’ im lìm, nổi giận đùng đùng đuổi theo tôi. Tôi cố vùng vẫy nhưng không thoát được, liều chết gạt cái dao nhỏ hấn đang quơ tới quơ lui. Chẳng may, ngón trở bên tay phải bị cắt trúng, một tia máu theo đó chảy ra...

Oh no! Đùng như thế, tôi thấy máu là đã choáng váng...

‘Đồng chí cục cưng’ rút cuộc cố lấy cam đảm chạy đến kéo tôi ra.

Khi hai mắt chúng tôi đắm lệ nhìn nhau trong tuyệt vọng, chuẩn bị liều chết xông lên, thì có tiếng thắng xe rất gấp sát bên cạnh. Rồi một tiếng nói lạnh lẽo từ cửa xe truyền ra: “Các người đang làm gì vậy?”

Nghe tiếng nói quen thuộc ấy, đáy lòng tôi vì vui mừng mà bật khóc. Tôi quay đầu lại thì thầm: “Thầy Chu à, thầy Chu ơi! Thầy thật là thần tiên sống, xuất hiện quá kịp lúc. Em và ‘cục cưng’ đều phải dựa vào thầy rồi!”

Ánh mắt nóng bỏng của tôi đã tiết lộ toàn bộ thông tin. Nhưng thầy Chu có nhận ra được hay không thì tôi chịu!

Anh ta mở cửa, xuống xe và đóng cửa lại.

Chu Dật một mình đi về phía chúng tôi. Càng đi càng gần, tôi phóng lên trên ngăn cản: “Thầy Chu... Chu... Chu... Bọn nó có dao đấy.”

Anh ta mím chặt môi, nhìn ‘cục cưng’ rồi di chuyển tầm mắt qua cổ tay bị sưng và ngón tay bị chảy máu của tôi, không hé răng, rút trong túi ra chiếc khăn tay, nói: “Lau máu đi. Còn nữa, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

“Bọn họ bắt nạt ‘cục cưng’...”

Bọn gốc bên kia lại nhốn nháo: “Đại ca, anh mau lại nhìn đi, thêm một đứa ẻo lả nữa kia.”

Chu Dật lạnh lùng nhìn qua.

‘Cục cưng’ lo lắng nhìn vào mắt Chu Dật.

Tôi đồng tình bằng mắt như kiêu: ‘Thầy, xem ra bọn họ coi thường thân phận cao quý của thầy rồi.’

Rèm mi của Chu Dật run nhẹ, vẻ mặt kiêu căng thốt ra một câu không phù hợp tí nào với thân phận của anh ta: “Muốn đánh nhau sao?”

Thái độ như vậy, giọng điệu như thế, chẳng có một chút nào tốt lành để làm tấm gương cho người khác.

“Ha ha ha, hôm nay đến thật đúng chỗ, gặp liên tục hai tên ẻo lả, trong đó một tên còn dám khiêu khích ông đây. Trường Nhất Trung quả nhiên là nơi thật tốt, ha ha ha...”

Tôi yên lặng không nói gì, thì ra tên ngu ngốc này xem Chu Dật là một học sinh

Hình như Chu Dật rất tức giận, xoay người ngằm bảo ‘cục cưng’ vào xe, nhân tiện ném luôn tôi vào trong đó.

Tôi cảm giác như người trước mặt mình là anh hay em sinh đôi với Chu Dật. Trong ấn tượng của tôi, tên Chu Dật giả dối này, không phải là người dễ dàng nổi giận như thế.

‘Cục cưng’ ở bên cạnh nhìn tôi tỏ vẻ hiểu biết, nói: “Anh Colin ghét nhất là bị người khác nói mình ẻo lả.”

Colin là tên Tiếng Anh của Chu Dật sao? Tôi bỗng nhớ tới đêm hôm đó, vì vậy hỏi hẩn: “Vậy cậu và thầy ấy có quan hệ gì thế?”

‘Cục cưng’ chớp chớp mắt, nói: “Tôi tên là Lâm Phù, cũng là học sinh trường Nhất Trung. Nhưng mà quan hệ của tôi và anh ấy là gì, chờ khi nào tâm tình của tôi tốt hơn sẽ nói cho cậu nghe.”

Lại còn bày đặt giấu giếm diêm diêm nữa, quan hệ giữa cậu và anh ta chắc rất thâm sâu nhỉ?

Tôi buồn bã lắc đầu: “Hay là chúng ta gọi thầy Chu vào lái xe chạy đi. Hình như thầy ấy không giỡn chơi đâu.”

Lâm Phù im lặng, ý bảo tôi nhìn ra bên ngoài xem.

Vừa rồi bị Chu Dật ném vào ghế tay lái, tôi dựa vào vô lăng, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài.

Mặt mày Chu Dật lạnh tanh, hùng hồn cởi áo khoác ra, liếc nhẹ những cơ bắp đang cuộn cuộn một cái, sự khinh thường tỏ rõ trên mặt.

Tên đại ca ‘Sát Mã Đặc’ cười điên cuồng như phát rồ, rồi vung dao hướng về phía Chu Dật đâm tới.

Chu Dật không tránh né, mà ngược lại chào đón đòn tấn công. Sau đó... sau đó, nhấc chân lên đá một cú nhanh gọn, con dao của tên đại ca ‘Sát Mã Đặc’ và cả người hẩn ngã lăn quay ra đất.

Những tên đồng bọn đồng loạt xông lên bao vây, tấn công.

Tôi ở trong xe thấy cái hành động ‘chó hòa’ của bọn chúng mà chán ngấy. Bọn tép riu này nhìn thấy đại ca mình bị đá nằm lăn ra đất, thì muốn nhào lên đánh trút giận, nhưng sức lực lại quá yếu, không bằng một nửa của thầy Chu. Chưa đến năm phút sau, cả đám đã bị dấn ột trận kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng h

Lúc cả đám bọn chúng ngã xuống, tôi cuối cùng cũng đã thấy được chỉ cần một mình – Chu Dật thôi cũng đã đủ san bằng tất cả.

Oh no...

Khi anh ta cởi áo khoác ngoài ra, bên trong chỉ mặc chiếc áo T-shirt mỏng manh. Bởi vì vừa rồi vận động quá mạnh mà vạt áo đã bị người khác kéo lên từ lúc nào không biết...

Cho nên tôi đã nhìn thấy... cơ bụng sáu múi cường tráng của thầy làm cho người ta phun máu mũi...

Thầy Chu à, em lại một lần nữa xuyên tạc thầy rồi. Trông thầy thế kia, làm sao mà ẻo lả được?

Ngay từ đầu thầy đã là đồ quý hiếm, không nên hạ mình xông lên đánh bọn chúng. Lúc bọn chúng nói thầy ẻo lả, thầy chỉ việc đem quần áo cởi sạch cho bọn chúng thấy cái dáng người đáng kiêu hãnh của thầy, thế là xong!

Cứ như vậy, thầy không mất sức mà toàn thắng.

Cuối cùng tôi cũng hoàn thành giấc mơ của An Nhược, thấy được nửa thân trên trần trụi của thầy Chu. Mặc dù anh ta không đổ mồ hôi như mưa, nhưng tôi đã thỏa mãn và kích động ghê lắm rồi!

An Nhược, cậu an tâm đi! Tất cả những hình ảnh bất lương đó, em gái Đản Đản này đã giúp cậu ‘thu nhận’ hết rồi.

Đánh đông dẹp tây một lúc sau, sắc mặt của Chu Dật hơi tái nhợt. Dưới ánh nắng, làn da nhìn thật lảng mịn, cứ như người đánh ngã mấy tên lâu la kia không phải là anh ta.

Thấy anh ta không mang thương tích gì đi lại đây, tôi lập tức từ trên ghế lái xe đứng bật dậy, kinh hãi nói: “Thầy ơi! Thầy vất vả rồi, em... em... em lại gây thêm phiền phức cho thầy.”

Giọng của anh ta ngấm ngấm sâu xa: “Chu Đạm Đạm, có vẻ như tôi giúp em hơi nhiều đấy. Em không có gì đền đáp sao?”

Đền đáp á?

“Thầy là thầy mà. Ở trong trường công khai đánh nhau sẽ bị người ta đàm tiếu.” Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh ta.

Anh ta phớt lờ liếc tôi một cái, rồi lấy áo khoác mặc vào: “Nơi này là trong trường học

“À, không phải ạ.”

“Bọn họ là học sinh trường Nhất Trung hả?”

“Hình như không phải.”

“Tôi có lòng tốt giúp hai học sinh đánh đuổi đám côn đồ, như vậy có vấn đề ư?”

“Ồ, không... không thành vấn đề.”

Em nói đùa thôi! Chuyện này lại một lần nữa thể hiện bản tính tà ác của tên Chu Dật, và cũng nhắc nhở tôi nhớ kỹ một điều: Trăm ngàn lần đừng chọc giận tên họ Chu này, nếu không muốn bị đá dính vách...

Tôi than thầm khi nhìn tên đại ca nhóm ‘Sát Mã Đặc’ đầu dính đầy kem, đang nằm lặn lộn đau đớn kêu trời trên đất.

Haiz, Amen! Ai bảo các người xui xẻo đụng phải một thầy giáo như vậy làm chi.

9. Chương 01 Phần 09

Chương 1.9

Thảm kịch của Đản Đản

Giữa trưa vừa tới giờ tan học, các học sinh từ trong lớp lục đục ủa nhau đi ra. Có hai khuôn mặt non choẹt đang nhìn lại đây, làm lòng tôi bỗng dưng vang lên những tiếng ‘ling ling’ cảnh báo.

Tôi không phải là người thích khiêu chiến gây sự, đám côn đồ cũng chẳng phải tôi dẫn tới. Tôi là một người ngây thơ – vô tội – trong sáng – thuần khiết, nhiều lắm cũng chỉ có quan hệ thầy trò với kẻ đánh người kia thôi. Nếu lỡ bị ai nhìn thấy, đi điều tra, tôi... tôi... tôi... tôi không muốn bị mấy tên đang rên la trên mặt đất kiện tụng. Để tránh rắc rối, tôi nên chuẩn em.

“Thưa thầy... tay của em đau quá! Em lại rất sợ máu, em cần phải đi bệnh viện. Hẹn gặp lại thầy sau.”

Tôi nhanh chân chạy biến đi, nhưng ngấm nghĩ lại thấy có chút bất thường, ở trong gió dùng chiêu ‘cháy nhà hôi cửa’: “Buổi chiều, em xin phép nghỉ bệnh. Thầy là người chứng kiến nhé!

Tôi không dám quay đầu nhìn Chu Dật. Tôi đoán chừng mặt anh ta còn xanh hơn so với Chung Quỳ lúc bắt quỳ nữa. [14]

[14] Chung Quỳ: là một vị tướng được Ngọc Hoàng Thượng Đế sai xuống nhân gian bắt quỳ.

Thế nên tôi cố chạy trốn thật mau. Bất hạnh thay lại bị trặc chân, đau đến muốn tắt thở. Tuy nhiên, tôi là một cô gái kiên cường, vì vậy đã vượt qua được, nhanh chóng phục hồi lại sắc thái bình thường.

Khi cầm theo ngón tay đầm đìa máu tươi, và cái cổ chân trật khớp đi về nhà. Nhưng đã xui lại gặp xẻo, đụng phải ba tôi đang chuẩn bị ra cửa.

“Ủa Đản Đản, sao con lại về nhà?”

Bình thường lúc đi học, buổi trưa tôi đều ở căn tin cùng hai cô nàng Lăng Linh và An Nhược tự giải quyết đói no. Hôm nay giờ này đã về nhà, khó trách ba lại tỏ ra nghi ngờ.

Tôi thật sự không đành lòng nói nguyên nhân và hậu quả của chuyện xảy ra vừa rồi cho ông biết, bao gồm cả việc tôi không vâng lời thầy giáo, trốn học đi ra ngoài. Nếu thế tôi e rằng, cái hình tượng ngoan ngoãn nhiều năm qua tôi cố công gây dựng sẽ sụp đổ và bị thiêu hủy hoàn toàn trong nháy mắt.

Đó là chưa kể có hai kết cục bi thảm khó tránh khỏi: Thứ nhất, ba tôi sẽ bị đứa con gái vô cùng đáng yêu luôn ngoan ngoãn dọa cho cả người mềm nhũn, khiến cái xéng đang cầm trong tay ‘vô tình’ rớt lên trúng đầu tôi. Thứ hai, ba nổi giận lôi đình, thuận tay dùng cái xéng gỗ luôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi.

Tóm lại, hai cái kết cục đều là tôi bị cái xéng kia làm chết thảm. Tôi nghĩ, mình chết như vậy thật quá bi kịch. Vì thế, lắc đầu từ bỏ ý định, bày ra một nụ cười đúng tiêu chuẩn.

“Buổi chiều bọn con phải tự học đó ba. Nhưng trong trường ồn ào quá, nên con xin thầy về nhà.”

“Thế hả? Vậy con mau vào ôn tập đi, ba không làm phiền con nữa.”

Tôi gật đầu, lại nhìn thấy ánh sáng phát ra từ cái xéng trong tay ông, hỏi:

“Ba cầm xéng đứng ngoài cửa làm gì vậy?”

Ông sờ sờ đầu tôi, mỉm cười hiền hòa: “Xéng nhà chú con vừa bị gãy, ba mang cho họ mượn dùng tạm.

Nói xong, chỉ vào một góc sân của nhà chú Hạ: “Con vào ôn tập bài vở đi, ba ra tiệm đem vài món về cho con.”

Tôi vâng lời bước vào nhà, trở về phòng của mình.

Do miệng vết thương nhỏ, nên ngón tay đã ngừng chảy máu. Nếu không, vết sẹo này của tôi sẽ khó mà lành được.

Tôi lấy tay xoa nhẹ lên cổ chân bị trật khớp, cho đến khi không còn thấy đau nữa.

Tôi định leo lên giường nghỉ ngơi, vừa nhắm mắt nằm xuống thì có tiếng điện thoại di động vang lên.

Những lần trước, người gọi cho tôi không phải là Lăng Linh thì cũng là An Nhược. Đằng nào cũng hỏi mấy câu đại loại như: Bọn mình sẽ đi đâu? Hoặc tôi đã ăn cơm chưa?

Tôi chả thèm đắn đo, vẫn nhắm mắt trả lời điện thoại luôn: “Ừ, mình về nhà rồi, không đi ăn đâu. Vừa rồi xảy ra một chuyện long trời lở đất, các cậu đừng nói không tin nha. Các cậu chắc chắn không thể tưởng tượng nổi, thầy Chu – Chu Dật kia là một tên vô cùng thô bạo. Hồi nãy tại cổng trường, ông ta đánh một đám học sinh tới bởi không tha mống nào hết. Trời ơi là trời, thật khủng bố! Tại sao nhà trường lại mời một người bạo lực và nguy hiểm như thế về làm chủ nhiệm lớp chúng ta? Các cậu nói có đúng không?”

Tôi liến thoắng diễn thuyết lung tung với đầu dây bên kia về cuộc ẩu đả đầy kịch tính ban nãy. Nhưng tôi nhận được câu trả lời hoàn toàn bất ngờ, bên kia đầu dây chỉ truyền lại tiếng hít thở và một sự im lặng đáng ngại...

“Trò Chu Đạm Đạm, em cảm ơn thầy giáo của mình như vậy sao?”

Tôi sợ tới mức từ trên giường đứng bật dậy, thiếu điều té lăn quay ra đất, điện thoại cũng sắp tuột khỏi tay. Tại sao giọng nói bên kia là... của tên thầy bạo lực mà tôi vừa nhắc tới?

“Thầy... thầy... thầy... sao thầy biết số điện thoại của em?”

“Đừng quên thầy là giáo viên chủ nhiệm lớp em.”

Tôi hừ một tiếng, đang có ý định muốn nhục mạ anh ta, thì bất ngờ cửa phòng bật mở, ba thò đầu vào dò xét: “Đần Đần, con đang nói chuyện phiếm với ai đấy? Đi ra ngoài ăn cơm mau.”

Hết cách, trước mặt ba mình, tôi không thể thô bạo được.

“Vâng ạ... Thưa thầy, em phải đi ra ngoài ăn cơm.”

Tôi sợ ba nghe được, cố đè thấp giọng, làm ra vẻ thành thật hỏi: “Thầy tìm em có việc gì không ạ?”

Người đầu dây bên kia dường như sững sốt, có lẽ không đoán được tại sao thái độ của tôi lại thay đổi chóng mặt như vậy.

“Buổi chiều em có thể nghỉ, thầy cho phép.”

Tôi sung sướng đứng phắt dậy: “Thật sao ạ? Thầy thật sự quá tốt và rất quan tâm đến học sinh bọn em.”

Giọng của Chu Dật nghe như thật vui vẻ: “Ha ha, thầy chưa nói xong mà Chu Đạm Đạm. Em đã xin nghỉ chiều nay, thì thầy sẽ đưa một ít bài tập cho em làm ngày mai nộp lên. Thầy tin tưởng, không có bạn bè quấy rầy, em sẽ hoàn thành thật nhanh chóng. Còn nhớ cách thức không? Đó là giải nghĩa bài văn và viết một bài tiểu luận tự chọn, mô phỏng như bài thi chính thức nhé.”

Niềm vui mừng của tôi trong chớp mắt đã đóng băng, và rạn vỡ thành một tiếng nứt nẻ... Cái gì thế này? Muốn tôi trong một buổi chiều phải làm xong một bài giải nghĩa và tiểu luận như bài thi á? Ông giết quách tôi cho rồi...

“Thầy ơi! Em... em là một người không có lý tưởng lớn lao. Mai mốt cũng không muốn trở thành nhà thơ hay nhà văn gì cả, xin đừng tàn nhẫn như vậy.”

Người ở đầu dây bên kia nghe xong trầm ngâm, hỏi một câu thật sâu xa: “Vậy lý tưởng của em là gì?”

Tôi ho lên hai tiếng, cầm điện thoại do dự vài giây, rồi nói như đinh đóng cột: “Em vốn nghĩ muốn làm nhà đầu tư cổ phiếu, nhưng cảm thấy phiếu lưu quá lớn. Sau khi tìm hiểu kỹ thị trường, em cho rằng làm đậu hủ là an toàn nhất. Nếu làm cứng gọi là đậu phụ khô, nếu làm mềm là đậu hủ non, làm mỏng là tàu hủ ky, làm lỏng là sữa đậu nành, nếu lên men là chao, công việc nhẹ nhàng mà không mệt. Thầy, lý tưởng của em chính là làm đậu hủ.”

“Xoẹt...” Người nào đó nhin không được cười khế.

Tôi ở bên này dắc ý dào dạt, thử xem thầy dạy dỗ em như thế nào đã “Trò Chu Đạm Đạm, lý tưởng của em thật đặc biệt và thật chi tiết, khiến thầy cảm thấy mặc cảm quá.” Chu Dật nói chậm rãi.

y da, sùng bái tôi thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng.

“Nếu sau này thấy em bán đậu hủ bên đường, thầy nhất định sẽ ủng hộ. Tuy nhiên trò Chu Đạm Đạm à, hiện giờ em chưa tốt nghiệp, vẫn còn trong sự quản lý của thầy, nên chuyện làm bài tuyệt đối không thể miễn, càng không thể từ bỏ. Mai mốt em muốn bán đậu hủ hay muốn làm Tây Thi đậu hủ thì cũng phải ráng học. Bởi vì nếu em giỏi văn chương, người ta sẽ khen em là một Tây Thi đậu hủ có văn hóa, danh tiếng càng thêm vang dội. Được rồi! Hãy cố làm bài tập cho xong, ngày mai nộp lên không cho phép trễ nãi... Đi ăn cơm đi, đừng để ba em chờ lâu.”

Nói xong, anh ta cúp điện thoại một cách dứt khoát, mà tôi cầm điện thoại trong tay ngơ ngẩn cả người.

Nói cái gì là Tây Thi đậu hủ, còn là Tây Thi đậu hủ có văn hóa nữa!

Tôi thèm chặc? Tại sao trước kia tôi lại không phát hiện ra, tên thầy giáo vừa bạo lực vừa biến thái này lại có thêm cái tính ba hoa nữa?

Buổi tối trước khi đi ngủ, bài tập anh ta giao phó tôi chưa động vào chữ nào. Nhìn chăm chăm mở sách vở trên bàn, tôi cố thúc đẩy trí óc thông minh mau chóng hoạt động.

Cuối cùng phải dùng cách nào mới có thể làm ngày mai tôi đi học đúng giờ, mà không cần phải nộp bài tập đây?

Ánh trăng vàng nhạt bên ngoài thật nên thơ, tôi nghĩ đến khuôn mặt đẹp trai mê hồn, cùng một bụng đầy ý xấu xa của anh ta mà cau mày chán nản.

Tôi lẩn qua lộn lại trên giường, đột nhiên nhìn thấy một cuộn băng gạc.

Tôi luôn muốn xây dựng hình tượng một đứa con gái ngoan ngoãn nghe lời, nên trong phòng chất kín những đạo cụ để giả bệnh. Vì vậy, nếu các bạn thấy tôi lúi từ dưới gối ra một cái ống chích, thì các bạn cũng đừng quá kinh ngạc.

Vừa nhìn thấy cuộn băng gạc kia, mưu kế đã nảy mầm ngay trong đầu tôi.

Sáng hôm sau, tôi cố nén buồn ngủ dậy thật sớm. Nhét linh tinh mấy miếng băng gạc vào giỏ, rồi hấp tấp đeo túi sách lên lưng chạy tới chỗ của gã tóc đỏ

Gã tóc đỏ vừa nhìn thấy tôi trang bị đủ thứ, nhin không nổi cất tiếng hỏi: “Cậu muốn gặp nạn vào nằm bệnh viện hả? Cậu kiểm chế một chút đi, Chu Đạm Đạm.”

Tôi tặng hân một ánh mắt xem thường, nói: “Còn không mau giúp mình băng bó lại.”

Gã tóc đỏ im re, không nói thêm gì.

Tôi ngồi gác chân lên ghế, đem băng gạc quấn lại thành từng lớp. Cuối cùng nở nụ cười hài lòng, khi nhìn thấy đùi mình được bó như một con nhộng to tướng. Sau đó giơ ngón tay bị thương lên, nói tiếp: “Đến đây, giúp chị bó ngón tay thành con nhộng nhỏ đi.”

Gã tóc đỏ làm rất khéo tay, khiến tôi thật vừa bụng.

Khâu cuối cùng còn nhỏ vài giọt nước màu đỏ bên ngoài tượng trưng ấu. Bây giờ trông tôi xinh đẹp nhưng thật quá đáng thương.

Cứ thế, tôi khập khiễng đi tới lớp học. Vì đi từng bước, nên khi đến nơi thì trong lớp đã ngồi đầy hơn phân nửa.

Với cái vẻ đặc biệt đáng yêu ấy, đã thu hút rất nhiều ánh mắt và sự quan tâm của mọi người.

Tôi tỏ ra điềm đạm, dễ thương nhìn Chu Dật đang đứng ở cuối lớp: “Thưa thầy...”

Chu Dật nghi ngờ nhìn ngón tay ‘lực lưỡng’, rồi lại nhìn cái đùi ‘cường tráng’ của tôi, hỏi: “Chu Đạm Đạm, em bị gì vậy?”

Tôi vội vàng vờ như cố hết sức đi về chỗ ngồi của mình: “Không có việc gì đâu ạ! Ngày hôm qua tay em bị cắt sâu quá không cầm máu được, chân cũng trật khớp. Nhưng không sao đâu thầy, em có thể học được mà.”

Ấn đường của Chu Dật nhíu lại: “Nếu vậy, em không cần tham gia tiết thể dục.”

Amen! Thật gặp may quá rồi!

An Nhượng lặng lẽ đi đến nói nhỏ vào tai tôi: “Bọn mình phải chạy tám trăm mét. Cậu nha, đi chết đi!”

Tôi khoái chí cười ha ha, trời xanh cũng giúp tôi phen này.

Chu Dật sâu kín đi tới trước mặt tôi, nhìn thật kĩ rồi nói: “Các trò khác sẽ chạy bộ trong gi thể dục, còn em đi đến văn phòng của thầy ngồi yên lặng.”

Ngồi yên lặng á?

“Tại sao vậy thầy?”

“Chân tay của em băng bó như vậy không cần nghỉ ngơi sao? Thầy sợ em chạy lung tung bên ngoài, rồi bắt thầy làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa. Thầy chẳng đủ mười cái mạng để giúp em mãi đâu.”

* * *

Đừng hòng! Muốn phòng ngừa tôi trốn học thì cứ nói thẳng đi!

Lăng Linh ở bên cạnh mừng như điên, chen vào: “Ồ cùng một chỗ với thầy Chu nha. Haiz, Đạm Đạm à, sao số cậu lại may mắn đến thế?”

Tôi ghen hòng.

Trời đất! Chỉ có mình tôi và tên thầy bạo lực, biến thái ở chung trong một văn phòng thôi á?

Tôi rất sợ anh ta thừa dịp bốn bề vắng lặng, bày trò ăn hiếp tôi.

Thời tiết bên ngoài rất tốt, tôi bỗng nhiên muốn ngậy thơ rạng rỡ chạy bộ trên sân thể dục với mọi người. Được như thế thì khỏe mạnh biết bao nhiêu, thích thú biết cỡ nào.

So với ngồi yên lặng trong văn phòng của lão thầy kia thì, vui sướng hơn gấp trăm ngàn lần.

Các học sinh đều lục đục kéo nhau sánh vai đi ra sân thể dục. Lăng Linh và An Nhược liếc nhìn người què quặt là tôi một cái, rồi vui vẻ chạy đi.

Tôi run rẩy đứng lên, đi theo sau Chu Dật về văn phòng như một cô dâu mới vừa về nhà chồng.

10. Chương 01 Phần 10

Chương 1.10

2B Dẫn Dẫn

Thời tiết càng ngày càng lạnh, ngay cả khi tôi mang theo cái chân băng bó nặng nề như thế cũng cảm thấy lạnh xông lên đến d

Phía trước cái bóng chiếu dài của Chu Dật nhìn rất nhàn nhã đi tới văn phòng. Tôi theo sau lạnh run rẩy, rồi phóng tới gần anh ta hỏi:

“Thầy ơi~ thầy không lạnh hả?” Hừm! Sao thầy đi nhanh như chớp vậy? Em đi theo sau lạnh sắp thành băng rồi đây.

Anh ta liếc tôi một cái thật sắc: “Em đuổi theo cũng kịp mà.”

Chết rồi! Tôi đi quá gấp, suýt chút để lộ nguyên hình mình đang giả người què.

Tôi vội vàng cắn chặt răng nói: “Điều này còn không phải vì em lo cho thầy bị lạnh sao? He he he...”

Chu Dật phẫn nộ cười cười, phớt lờ tôi.

Lúc đến nơi, văn phòng chỉ có thừa thớt vài người. Sau khi tiếng trống vang lên, tất cả đều vào lớp. Để lại tôi và Chu Dật ngồi trong đó...

Anh ta đẩy ghế tôi lại sát ghế dựa của anh ta, nói: “Ngồi đi, trên bàn có sách đấy.”

Tôi thiếu điều ngất xỉu, nhanh chóng xua tay: “Không đọc được không ạ?”

Anh ta lạnh lùng trừng mắt nhìn tôi: “Biết trước sẽ như vậy mà.”

Hừ, đây là thái độ gì chứ? Tôi bĩu môi xem thường: “Biết vậy sao còn hỏi?”

Hai chúng tôi nói chuyện không hợp nhau. Anh ta cũng chẳng buồn hỏi lại tôi, tập trung viết viết lách lách gì đó thoăn thoắt trên giáo án. Tôi ngồi bên cạnh nhàm chán đến suýt ngủ gục. Vì vậy, tôi miễn cưỡng đặt hai chân lên ghế, cầm đề trên đầu gối ngồi ngẩn người ra.

Trường tôi thường có một con mèo hoang chui qua cửa sổ chạy vào, trông nó kiêu ngạo và xinh đẹp giống như cái người đang ngồi bên cạnh tôi đây.

Trước kia tôi cũng có nuôi một con mèo tên Lượng Lượng, nó là một con mèo hoang màu đen. Lúc vừa nhặt được, nó chỉ nhỏ bằng nắm tay của ba tôi và run rẩy thật đáng thương. Tôi nắn nỉ mẹ thật lâu, bà mới miễn cưỡng đồng ý để tôi nuôi chú mèo đen ấy trong nhà. Lúc đầu nó rụt rè như một cô gái với tâm hồn yếu đuối, không dám làm gì thiếu suy nghĩ. Mỗi ngày tôi đi học về cũng không làm bài tập ngay, mà việc đầu tiên tôi làm là cầm sợi len quần thành con chuột giả chơi với nó hoặc lấy cốc sữa nóng hổi dụ dỗ nó.

Rốt cuộc tôi cũng thắng con mèo nhỏ ấy, cuối cùng nó cũng chịu chạy nhảy. Buổi tối đôi đồng tử của nó giãn ra sáng hơn muôn vì sao trên trời, vì vậy tôi đã đặt tên nó là Lượng Lượng.

Khoảng nửa tháng sau Lượng Lượng đã hoàn toàn quen với cuộc sống mới, lá gan càng ngày càng lớn. Cho dù khu nhà mười tầng nó cũng có thể ưỡn ngực trèo lên không hề sợ hãi. Mẹ tôi nói tính nó giống tôi, hoạt bát lại tinh quái. Đồ chơi nó thích nhất là con chuột bằng lông chim, đồ ăn thích nhất là cá ngừ cali, người nó thích nhất là mẹ, thứ ghét nhất là con chó nhà bên cạnh, chuyện yêu thích nhất là ngủ ở trên tấm thảm trong phòng tôi...

Tôi vẫn luôn cho rằng Lượng Lượng sẽ lớn lên cùng tôi, sẽ ở bên tôi cả khi tôi vào đại học. Nhưng thực tế luôn ở lúc bạn sắp xếp mọi thứ một cách tốt nhất, bỗng từ đâu giáng xuống đầu một đòn cảnh báo khiến bạn chưa kịp đối mặt thì phải học cách chấp nhận kết quả như thế nào.

Nửa năm sau, mẹ tôi qua đời, tối hôm đó Lượng Lượng cũng chẳng thấy. Lúc trước nó rất thích đến công viên cạnh nhà chơi đùa, nhưng chơi chán chê nó vẫn nhớ kĩ đường về nhà. Nhưng hôm ấy, trời đã khuya mà nó vẫn biệt tăm, tìm thế nào cũng không ra. Nó cũng như mẹ, vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Chu Dật múa bút thành văn một hồi, đột nhiên quay lại nhìn tôi: “Đang than văn cái gì? Chân đau sao?”

Ngơ ngẩn cũng chẳng có gì hay, tôi lại là người không thể ngồi yên một chỗ. Vì vậy ra về tội nghiệp cười cười nói với Chu Dật: “Thầy Chu, thầy đừng bắt em ngồi yên một chỗ mà chẳng làm gì được không?”

Chu Dật lắc đầu, vẻ mặt hiện rõ sự mệt mỏi: “Em thật là... vậy em muốn làm gì? Đừng mơ được trốn học đi chơi nhé.”

Tôi cười khổ chỉ chỉ vào chân mình: “Thầy ơi, thầy cảm thấy em có thể chạy lung tung được sao?”

Anh ta vừa đồng tình vừa thương hại nhìn tôi, rồi hỏi: “Tại sao chân em bị thương?”

Tôi hít một hơi, mang lời kịch buổi sáng học thuộc lòng trong đầu số ra: “Không phải ngày hôm qua vì đi với thầy mà bị thương. Lúc em đi bệnh viện khám, nào biết trên đường có một công nhân đang sửa ống nước, em chẳng may giẫm phải nên trật khớp. Sau khi đến bệnh viện phải chụp X-quang, rồi băng bột. Haiz, trời cao ghen ghét người hồng nhan thầy”

Chu Dật im lặng chờ tôi nói xong, hai mắt nheo lại. Trong lòng tôi bỗng hoảng hốt, chẳng lẽ có lỗi hồng nào sao?

Anh ta đắm chiêu nhìn cái chân bị băng bó thật dày của tôi, sau đó đứng dậy.

“Thầy định làm gì?” Tôi căng thẳng hỏi.

Anh ta lắc lắc cái ly trong tay: “Uống nước~”

Anh ta đi đến bình nước nóng bên cạnh rót một ly, ngửa đầu ra uống từ từ từng hớp một.

Từ phía tôi nhìn lại, cái cổ tao nhã của người nào đó đón ánh sáng ngoài cửa rọi vào trở nên trắng kinh người. Cái yết hầu nhô cao, đường cong xương đòn trơn bóng mê người. Dáng người thon thả và nội tâm âm hiểm của người này chẳng có chút hòa hợp. Thượng đế tạo con người thật thiếu công bằng.

Tay cầm chiếc ly còn dư một ít nước, anh ta đi đến bên cạnh chậm rãi nhìn cái chân bằng bó của tôi. Rồi một chút sơ ý, chiếc ly bằng nhựa rơi xuống góc trên đùi tôi...

Sơ ý con bà nó, anh ta chính là cố ý! Anh ta nghi ngờ tôi giả vờ bị què, nên cố ý đến thử xem mà!

Biết rõ anh ta cố tình, nhưng tôi bất đắc dĩ phải làm ra vẻ khổ sở, miệng kêu ối ối: “Đau quá thầy ơi, chân của em... sắp gãy...”

“Haiz, Chu Đạm Đạm, thầy không có ý, để thầy dìu em đứng lên xem sao.”

Tôi nghiêng rằng đứng lên: “Thầy... thầy còn trẻ tuổi mà dễ bị trúng gió như vậy, thì nên đi bệnh viện khám đi.”

Anh ta bất động tùm tùm cười: “Chu Đạm Đạm, thầy thì lại cảm thấy tình hình của em không được tốt lắm. Chắc là nên đi bệnh viện kiểm tra thôi.”

Có mà diên, tôi có thể đi bệnh viện sao? Làm vậy coi như tiêu đời! Tên thầy bụng dạ xấu xa này đã hoài nghi, nên mới bày ra trò này để bẫy tôi.

Anh ta giả vờ sơ ý làm rơi chiếc ly lên chân tôi, nếu tôi không kêu la ối ối, thì nhất định anh ta sẽ hỏi: ‘Trò, không phải chân em bị thương hả? Sao lại không đau? Để thầy xem nào.’

Tôi chỉ muốn rên rỉ ối ối, chẳng ngờ kết quả chính là... bị mang đến bệnh viện... tôi... tôi phải mau nghĩ cách từ chối anh ta mới được.

“Thầy... thật ra em cũng không đau lắm đâu. Cái ly cũng chưa rơi trúng miệng vết thương.”

Anh ta nghiêm túc trầm tư một lúc, đôi mắt lấp lánh: “Ừ, cũng phải, nhưng thầy rất lo lắng. Thầy dắt em đến phòng y tế kiểm tra một chút xem sao nhé.”

* * *

Anh ta vừa phân trần vừa vươn tay về phía tôi, trên môi nở một nụ cười thân thiện, nhìn thật dịu dàng và đẹp trai. Đôi mắt phượng tỏa ra mê lực hấp dẫn câu hồn, khiến người gặp người thích, xe thấy xe dừng: “Đến đây, thầy giúp em.”

“Á?”

“Thầy làm chân em bị thương, không giúp thì sao em đi được?”

“Ồ...”

Tôi gơ tay phải ra đặt vào lòng bàn tay trái của anh ta. Thật bất ngờ, nó vô cùng ấm áp.

Đầu ngón tay thật mềm, mỗi đốt ngón tay đều thon thả, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

Cần gì chớ! Chu Đạm Đạm – Dẫn Dẫn – Dẫn nhi, mày cần phải bình tĩnh, mày không thể bị mê mụ trong sắc đẹp như vậy. Sắc đẹp mặc dù rất ưa nhìn, nhưng nó có thể độc chết người.

Tôi lập tức bình ổn hơi thở, cố giữ nghiêm nghị, chân ghì lại, hồi hộp để anh ta đưa đến phòng y tế. Cửa vừa mở, ruột gan tôi muốn chạy lên cổ họng, suýt chút nữa phải cúi đầu ‘tự thú’.

Nhìn vào trong chẳng có một bóng người.

Chả có gì cũng dọa tôi đổ hết mồ hôi lạnh, chắc tên bác sĩ lại lén lút đi ra ngoài hút thuốc lá rồi.

Khi tôi mới nhập học năm đầu tiên, vẫn còn chưa bày ra đủ trò phá phách. Vì thế mỗi lần đến tiết thể dục một mỗi, đều được An Nhược và Lăng Linh kéo đến phòng y tế hóng mát. Cái tên bác sĩ thiếu đạo đức của lương y kia luôn lén lút trốn ra ngoài hút thuốc bị ba chúng tôi bắt gặp, nên để chúng tôi ở lại trong đó đã thành thói quen.

Chu Dật dìu tôi ngồi trên giường, vô cùng đau xót nhìn cái chân ‘cường tráng’ của tôi: “Chu Đạm Đạm, nếu đau thì nói thầy, thầy đi tìm y sĩ cho em

Tôi xấu hổ cười cười: “Thầy đừng tự trách, thật ra... thật ra cũng không có gì đâu ạ.”

Mẹ nó! Thật ra là tôi đang giả vờ, thầy đừng có bày ra cái vẻ mặt nghiệp chướng nặng nề như đũa đám thế kia, tôi chịu không nổi đâu.

Anh ta liên tục khuyên tôi ngồi yên, rồi mở cửa đi ra ngoài. Để tôi một mình bên trong mây mờ nghĩ cách đối phó.

Thật ra cũng chẳng có việc gì to tát lắm, nếu không muốn thì có thể nói thẳng với Chu Dật là tôi đang giả bộ cũng được. Mặc dù rất có khả năng anh ta bị tôi chọc tức, sau đó ghi thù và cuối cùng là chờ thời cơ trả thù tôi.

Thấy anh ta đột nhiên dịu dàng như vậy làm tôi thật sự không quen. Anh ta cảm thấy tội lỗi nặng nề, còn tôi lại cảm thấy lương tâm bất an.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ miên man thì cửa bị đẩy ra. Chu Dật dẫu một tay phía sau, mỉm cười bước vào. Tôi hít sâu một hơi, chuẩn bị sự thật với nh ta.

Anh ta đi tới, ngồi chồm hổm dưới chân tôi, bình tĩnh đưa tay phía sau ra.

Bàn tay to của anh ta với những khớp xương rõ ràng... đang cầm một quả tạ trơn bóng màu đen.

Tôi tự hỏi thời gian ngắn như vậy, anh ta tìm đâu ra quả tạ kia?

Anh ta... muốn làm gì?

“Chu Đàm Đàm, thầy nhìn thấy trong sách có nhắc tới một phương pháp điều trị, chân bó bột dùng quả tạ đập lên trên, lần đến khi chân mất đi tri giác mới dừng lại, hôm sau lập tức sẽ khỏi hẳn. Ngồi yên dưới thẳng chân ra, thầy sẽ giúp em đập.”

Chu Dật cúi người, tôi từ trên nhìn xuống rõ ràng thấy khoe môi anh ta đang cười trộm! Đừng tưởng thầy dùng mái tóc che lại, tôi sẽ không nhìn thấy.

Tôi giết! Tên biến thái chết tiệt này chắc chắn biết tôi giả chân đang bị thương! Cố ý mang tôi đến chỗ quỷ quái này, còn dùng phương pháp đập vỡ trên trời giáng đó để hù dọa tôi.

Tôi chậm phát triển tới 350 lần, mới có thể khờ khạo cho rằng thẳng nhãi này bị lương tâm cắn rứt, nên mới ngoan ngoãn phục vụ tôi như vậy.

Anh ta nghiêm túc giơ quả tạ nặng nề chết tiệt kia lên giữa không trung, sắp sửa nện xuống... Má ơi! Chân tôi vốn dĩ không bị thương cũng bị đập cho tàn phế. Đây là một thầy giáo đó nhé! Thầy giáo mà như vậy ư? Tại sao tôi lại cảm thấy như xã hội đen thế kia? (^_~)

Tôi hoảng sợ đứng bật dậy, chạy một mạch ra khỏi cửa. Vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn tên thầy giáo khủng bố ấy.

Một tay anh ta nâng quả tạ, một tay đút vào túi quần, khoe môi nhếch lên một nụ cười vụng trộm: “Chu Đàm Đàm, lần sau giả bệnh tim đi. Xem thầy trị em như thế nào nhé.”

11. Chương 02 Phần 01

Chương 2.1

Con ma men Đản Đản

Đình Trạch đã nói với tôi từ trước, thầy giáo mới họ Chu này là một người chẳng hề đơn giản. Từ ngày đầu tiên biết anh đến hôm nay, tôi xem như tự mình đã hiểu được.

Anh là một người t trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân đều tản ra hơi thở đều đặn.

Tôi thật sự bội phục Đinh Trạch ngay từ đầu đã có thể nhìn thấu con người Chu Dật. Đúng là người tôi thâm mến, con mắt cũng khác những người.

Tôi nghĩ dù mình có thật sự mang bệnh tim, thì cũng cố yêu cầu bác sĩ làm cho tôi chết một cách không đau đớn, chứ đừng giao tôi vào y Chu Dật.

Buổi chiều, thời tiết bỗng sáng sủa hẳn lên. Mùa thu ở thành phố A lạnh lẽo ít có ánh nắng ấm áp. Khí hậu tuyệt vời như vậy mà chúng tôi phải ngồi ì trong lớp cấm cúi học tập, điều này càng khiến tôi chán nản hơn. Tôi rủ hai bạn thân của mình là An Nhược và Lăng Linh lén lút trốn học chạy đến khu phố mua bán phía sau trường đi dạo. Tất nhiên nó nhằm mục đích tăng thêm màu sắc sinh động cho năm cuối cấp.

Lăng Linh rũ mắt xuống, nói: “Quên đi! Nếu bị bắt lại, mẹ mình sẽ lột da mình mất.”

An Nhược che miệng cười không dứt, còn tôi vỗ nhẹ lên vai bạn nhỏ Lăng Linh trấn an: “Chủ nhiệm lớp chúng ta là Chu Dật, chẳng phải cậu yêu anh nhất sao? Được ở một mình cùng anh ta là niềm mơ ước thiết tha nhất của cậu mà.”

Mắt cô nàng sáng lên: “Đúng đúng đúng, hay chúng trốn luôn cả buổi tự học đi, ha ha ha ha...”

An Nhược gạt đầu dứt khoát: “Cậu đã muốn ở chung một phòng với anh ta như thế, nếu nhờ bọn mình bị bắt lại thì sẽ đổ hết tội lên đầu cậu nhé. Bảo đảm mỗi ngày cậu sẽ được ăn cơm trưa với anh.”

“Mình cóc thèm! Hai người các cậu là cầm thú.”

Chúng tôi vẫn tiếp tục cãi nhau âm ỉ suốt dọc đường đi cho đến cửa sau. Phố buôn bán này chủ yếu phục vụ cho đám học trò. Bây giờ chỉ có thừa thớt vài người qua lại ngấm ngấm. Một bên là dãy bán quần áo lung linh đủ loại màu sắc, một bên tập trung các dãy quán ăn ngon miệng.

Tôi không có khả năng cưỡng lại những dãy hàng vặt ở đây. Nào là lẩu cay, khoai tây chiên, sủi cảo, cơm chiên... đều là những món ăn mà tôi yêu thích nhất.

Trong lúc tôi thêm nhỏ dãi, thì An Nhược nhện không nổi đã kéo tôi và Lăng Linh vào quán bán cánh gà nướng thoa mật: “Mẹ ơi, mình nằm mơ cũng đều mơ thấy hương vị này.” An Nhược khịt khịt mũi hít một hơi thật sâu.

Ông chủ quán nhiệt tình nướng cho chúng tôi một vỉ miễn phí, An Nhược đẹp luôn hình tượng, lao vào ăn như hổ đói: “Wow, ngon quá, các cậu ăn nhanh đi. Ăn xong món này, chúng đi ăn sủi cảo.”

[o_o] Đúng là ‘thần ăn’.

Tôi rút ra một chân gà từ vỉ nướng, miếng cưỡng gặm nhấm, hương vị không tồi, nhưng vẫn thua cách cha tôi làm. Tôi thầm nghĩ, đến một ngày nào đó cho hai cô nàng này nếm thử y nghề của cha, bảo đảm bọn họ sẽ nhớ mãi không quên. Sau đó tôi sẽ uy hiếp họ, nếu không ngoan ngoãn lấy lòng tôi, thì đừng mong được thưởng thức, ha ha ha...

Lăng Linh vừa ăn vừa mở to mắt nhìn về sau lưng tôi: “Các cậu mau nhìn kia.”

Tôi và An Nhược cùng quay đầu, thấy một người đẹp quyến rũ đi lướt qua cửa hàng. Mái tóc xoăn dày thả tự nhiên, vóc người thon thả làm người muốn ngoái đầu nhìn hoài.

An Nhược nuốt nước miếng xuống cổ họng: “Là giáo viên hay là học sinh nhỉ? Đẹp

Tôi không để ý đến lời cô nàng, cứ có cảm giác cô gái kia giống người phụ nữ đi đến cùng Lâm Phù và Chu Dật bên ngoài hội đồng tính ‘Hủy’. Đáng tiếc, tôi chỉ nhìn thấy một bên mặt.

Ăn xong cái chân gà, cho dù thần ăn An Nhược cũng không thể ăn thêm một bát sủi cảo. Thế nên cô nàng và Lăng Linh phớt lờ luôn tôi, bàn bạc tìm nơi chụp ảnh.

Tôi âm thầm tức ói ra máu. Mấy cái ý tưởng phiền chán này tôi đã cùng hai vị ‘nữ thần’ chơi đùa từ thời còn học cấp hai. Thật chẳng ngờ bây giờ học cấp ba, mà Nhược Nhược và Linh Linh vẫn còn giữ được tâm hồn trong trắng không tì vết như thế. Tôi khoái chí, không muốn làm họ mất hứng, chỉ vào một quán nước bên cạnh.

“Hai cậu cứ đi đi, mình ăn no quá, sợ chụp ảnh sẽ dọa mọi người.”

Bọn họ hung hăng nhục nhã tôi tráo trở. Sau đó, tuyệt tình ghê ghê nganh bỏ đi, tôi buồn bực đến ghen hòng.

Vốn nghĩ cả nhóm sẽ đi uống nước dừa, ai dè chỉ còn mình tôi ôm cục tức đi uống một mình, đau lòng mà uống.

“Này...” Một giọng nam trong trẻo vang lên.

Thật bất lịch sự, không biết gọi chủ quán à?

“Này!” Hấn vẫn gọi.

Tôi tiếp tục uống nước dừa.

“Này, cái người tóc i bù xù, mặc áo kẻ xọc kia.”

Tôi cúi đầu liếc qua chiếc áo caro của mình, lại nhìn mái tóc rũ xuống, im lặng ba giây, quay đầu lại.

Một khuôn mặt non choẹt hồng hào như búp bê, với mái tóc mềm mại rũ trên trán, ánh mắt u buồn nhìn tôi chằm chằm. Cái dáng vẻ eò uột ấy, còn ai ngoài Lâm Phù.

“Tên tôi là Chu Đạm Đạm đấy.” Đừng có gọi bằng ‘này’.

Hấn gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Chặc chặc, nhìn xem hai má đau thương, sóng mắt u sầu kia đi, bạn hãy nói thử khuôn mặt đẹp chói chang hơn mặt trời này đang rầu rĩ chuyện gì đây? Còn gì thú vị hơn việc trốn học nữa

Tôi tiến lên như một người chị em tri kỷ hỏi han: “Chuyện gì vậy? Sao cậu lại ở đây giận dữ một mình?”

Hấn bĩu môi: “Chuyện tình yêu, cậu hiểu quái gì.”

Hừm! Sao tôi lại không hiểu chứ?

“Tốt xấu gì chị đây cũng đã cứu cái mạng nhỏ của cậu một lần rồi. Nhớ ngày đó chúng đồng cam cộng khổ, kề vai sát cánh chiến đấu đánh lui bọn lưu manh kia không? Đó là hình ảnh cảm động chết đi được!”

Hấn xì một tiếng rõ dài: “Nếu không có Chu Dật tới cứu kịp thời, thì e rằng tôi và cậu vẫn đang nằm trong bệnh viện dưỡng thương đó.”

Ồ... Tôi khinh thường vỗ xuống bàn: “Nếu cậu không yêu đơn phương, thích thầm lặng, thì là cãi nhau với người yêu... Nói xem, cậu nằm trong về nào hả?”

Hấn lắc đầu, lẩm bẩm: “Khó nói lắm.”

“Có gì mà khó nói chứ? Tôi nói nhỏ cho cậu biết, ba cái vụ yêu đơn phương hay thích thầm lặng tôi đều có kinh nghiệm thực tế. Hãy tin tưởng khả năng của chị đây.”

Khuôn mặt Lâm Phù chột đỏ bừng. Mẹ nó! So với tiểu thụ trong tranh biếm họa còn yếu ớt hơn. Hấn cúi đầu nuốt nước bọt xuống cổ họng, nói: “Tôi thích một anh chàng ngồi cùng bàn.”

“Để ợt... Cậu thẳng hay cong?” [15]

[15] Cong và thẳng: một cụm từ dùng phân biệt giữa các anh chàng đồng tính và người thường. Thẳng: chỉ thích nữ. Cong: thích nam.

A Phù ‘Lâm Đại Ngọc’ [16] đưa mắt quét qua: “Hôm nay cậu có bạn gái rồi.”

[16] Lâm Đại Ngọc: một nhân vật nữ xinh đẹp và rất yếu đuối trong Hồng Lâu Mộng. Ở đây ý chỉ A Phù vừa yếu ớt vừa xinh đẹp.

Tôi run rẩy một chút, rồi lấy lại bình tĩnh.

“Với tình hình này, cậu cần có bạn bè giúp đỡ, hiểu không?”

Hấn lắc đầu, bất lực nói: “Ồ trong trường, tôi không có bạn bè.”

Oh no! Thời buổi giờ, chẳng lẽ đồng tính luyến ái còn bị kì thị sao?

Vẻ mặt hần ẩn chứa những nỗi đau thương khổ sở, trông như một chú thỏ trắng nhỏ cần một bà vú chăm sóc. Mà tôi – Chu Đạm Đạm! Quyết định đảm nhiệm chức vụ bà vú nuôi đó.

“Vui vẻ lên nào, tôi sẽ giúp cậu!”

“Ồ? Vì sao?”

Tôi hùng dũng, oai vệ, hiên ngang hất cằm lên, nói: “Không vì sao cả! Thầy cô giáo đều dạy, chúng cần phải làm một sứ giả công lý, luôn trân trọng từng cành cây, ngọn cỏ quanh mình.”

Chủ quán đang ngủ gật bên cạnh giật mình té luôn xuống ghế, đang cố sức leo lên. Vẻ mặt đồng chí A Phù khinh bỉ và im lặng...

Tôi bối rối, xấu hổ nheo mắt lại, thẳng thắn nói: “Cậu và Chu Dật hình như thân thiết nhỉ? Tôi muốn biết thông tin về thầy ấy.”

Hần im re, xem thường liếc xéo tôi một cái: “Đã thỏa thuận xong rồi nhé. Bây giờ tôi còn có việc, hết giờ tự học tôi sẽ đến tìm cậu. Mang cậu đến một nơi rất đẹp.”

Tiểu thụ chính là tiểu thụ, chỉ nghĩ một biện pháp thôi mà cũng tìm một nơi hữu tình.

Trong giờ tự học, ai cũng đều tỏ vẻ chăm chỉ. Cả phòng đông nghìn nghịt người, bị cả đồng bài vở, sách giáo khoa đè nặng, thậm chí hít thở cũng trở nên khó khăn. Đây là phương pháp giáo dục của Trung Quốc, tôi giả vờ thở dài như kiểu một thi sĩ.

Bỗng nhiên có một ánh mắt sắc lạnh bắn thẳng lại đây. Có nhắm chặt mắt, tôi cũng đoán được nó đến từ Chu Dật, trong đôi mắt phượng hẹp dài ấy nhá lên vẻ cảnh cáo: Nhanh – làm – bài – tập – đi, nếu không lại ra đứng hành lang hóng mát.

Tôi vững như Thái Sơn, tùy ý lấy ra một quyển sách, vừa đọc vừa cười ngửa xem hoa, trong lòng nhịn không được cười thầm. Một lát nữa tan học, tôi sẽ moi thông tin bí mật của ông từ A Phù, sẽ kéo cái bộ mặt giả tạo của ông xuống, khiến ông thân bại danh liệt, ha ha ha...

Có thể do tôi cười rất điên cuồng, nên An Nhược khẽ huých tôi một cái.

Tôi như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, thật vất vả chịu đựng đến giây phút cuối cùng. Tiếng chuông thứ nhất vừa vang lên, tôi chẳng cầm theo thứ gì, chạy thật nhanh ra khỏi phòng học. A Phù đã đứng chờ tôi ở cửa.

“Nơi nào đẹp thế?” Tôi hỏi hần.

Hần chớp chớp mắt, chỉ lên trên sân thượng của phòng học đối diện, trên đó có rất ít người leo lên. Xung quang là lan can, buổi tối ngọn đèn trường quét qua lại, làm bức tường sáng nhấp nháy như đèn huỳnh quang. Đây là nơi cao nhất trong trường.

A Phù vừa đi vừa nói: “Trên đó cậu có thể ngắm sao, hơn nữa rất gần. Tuy nhiên hơi lạnh một chút.”

Hần quay đầu lại: “Cậu có sợ lạnh không?”

Tôi kiên cường lắc đầu.

Trong lòng âm thầm rơi nước mắt. Má ơi, tôi sợ nhất là lạnh đó! Nhưng vì bí mật của Chu Dật, tôi phải liều cái mạng già này!

Học sinh toàn trường đều đi ra ngoài, chỉ còn hai chúng tôi đi lên trên. Vừa đẩy cánh cửa sắt ra, đã cảm thấy ngay được bầu không khí hết sức trong lành.

Tôi giơ ngón y cái ra khen ngợi hần. Nơi này thật đẹp, có thể quan sát toàn bộ khuôn viên trường, có thể thấy những ánh đèn xa xa của thành phố, và có cảm giác như quân vương đứng trên thiên hạ.

A Phù thuần thục trèo lên thành lan can, ngồi lên nơi cao nhất của sân thượng, hai chân thả xuống dưới. Hần quay đầu nhìn tôi, vỗ vào vị trí bên cạnh:

“Lại đây đi.”

Tôi sợ tới mức hai chân đều run rẩy, cao như vậy... Tôi chưa đi bệnh viện khám xem mình có bị bệnh sợ độ cao hay không.

Hắn cười nhạo: “Cậu lại đây đi, phía dưới không phải mặt đất đâu, có mái hiên bảo vệ.”

Tôi nghe vậy, yên tâm đi qua.

Ngồi ở ‘bậc thang như bay trên không’, cảm giác rất kỳ diệu. Nó như cả người đều đang phiêu trong gió, thấy được mây bay gió thoảng, sao sáng đầy trời, ngủ được dư vị ban đêm phả vào mặt mang theo mùi hương dịu dịu.

Tôi thư giãn toàn thân.

A Phù hơi xoay người, bất ngờ lấy ra một túi nhựa... Hóa ra bên trong toàn là bia.

Thằng nhóc này, thật sự đã bị tình yêu làm cho đầu óc choáng váng rồi. Tôi quyết định đánh nhanh, thắng nhanh hỏi: “Cậu tên gì thế?”

“Đới Việt.”

“Là người ra sao?”

“Thích bóng đá, thành tích học tập tốt, khi cười tươi lên rất đẹp.”

Hóa ra là một tên con trai thích chơi thể thao dưới ánh nắng mặt trời.

“Nếu cậu thật sự muốn bẻ cong cậu, việc trước tiên là phải làm cho cậu bỏ bạn gái đi.”

A Phù nghe xong không nói gì, hắn im lặng thật lâu, rồi thở dài: “Thật ra trong giờ tự học, tôi đã nhìn cậu ấy thật lâu, suy nghĩ thật nhiều, cuối cùng quyết định từ bỏ. Dường như cậu ấy rất yêu bạn gái của mình.”

Tôi lắc đầu: “Tình bạn – lùi một bước trời cao biển rộng. Tình yêu – lùi một bước mất cả trái tim. Nếu cậu thật sự thích cậu, thì đừng buông y.”

A Phù mờ mịt quay đầu, miệng thì thầm: “Tình yêu – lùi một bước mất cả trái tim...”

Sau đó A Phù như chìm sâu vào suy tư, không biết đang nghĩ điều gì.

Đột nhiên hắn cầm lon bia bên cạnh, bật nắp, đưa cho tôi một lon: “Cụng ly nào, chúng cùng nhau uống đi, thật chán quá! Con mẹ nó, học cấp ba phiền phức chết được.”

“Ha ha...” Tôi bị cái kiểu nhú mày, hét to của hắn làm cho bật cười, nhin không được uống một hớp bia thật lớn.

“Lớp mười hai biến đi, chúng cần tự do!”

“Ha ha ha...”

Hắn cười thật vui vẻ: “Bây giờ cậu có hy vọng gì?”

“Bây giờ à?”

“Ừ.”

“Cậu thì sao? Có hy vọng gì?” Tôi hỏi lại hắn.

“Có thể làm những chuyện mình muốn, còn cậu?”

Gió lùa vào gây ngứa cổ họng tôi, vì thế tôi cầm lon bia lên tu một hơi, rồi nói: “Bây giờ tôi hy vọng có thể thoải mái sử dụng tiền trong ví của mình. Sau đó, lấy tờ một trăm tệ ra, nhấn ‘Ctrl+C’, tiếp theo không ngừng ấn ‘Ctrl+V’.” [17]

[17] Tổ hợp phím: Ctrl+C là copy, Ctrl+V là paste, ý Dẫn Dẫn là nhân ra thật nhiều, thật nhiều tiền.

“Ha ha ha.” Hắn cười nghiêng ngả.

“Cậu thật thú vị, Chu Đạm Đạm.”

“Ha ha ha...”

Bống đứng hần chuyển đề tài: “Cậu rất ghét Chu Dật à?”

“Bình thường thôi, không ghét lắm. Tôi chỉ cảm thấy anh không giống một giáo viên.”

A Phù khẽ cười một tiếng: “Chính xác anh ấy không phải là thầy giáo, làm gì có giáo viên nào mà gia thế như vậy chứ?”

“Sao cơ?” Tôi nghe không rõ lắm.

“Không có gì, thật ra tôi với anh ấy chẳng có quan hệ gì cả. Chị gái tôi theo đuổi anh ấy, và hai nhà lại quen biết nhau nên thân thiết thôi.”

Ồ, thì ra là vậy!

“Nào, cùng ly, cậu là người bạn đầu tiên của tôi!”

Tôi và hần ngửa đầu uống cạn, rồi tự khui inh thêm một lon.

“Chu Đạm Đạm, tôi có nghe qua về cậu. Nghe nói khi vào năm thứ nhất, cậu học đứng đầu toàn trường.”

Tôi thiếu điều chết vì sặc: “Làm hảo hán không nhắc chuyện quá khứ.”

Hơn nữa, bây giờ có lẽ tôi đứng đầu từ dưới lên.

Hần không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ uống bia.

Trong lòng tôi bống đứng buồn bã nhìn lên bầu trời đầy sao, không biết ngôi sao nào là mẹ?

Từng lon bia được rót vào miệng chúng tôi. Cũng không biết từ khi nào, ánh mắt mình trở nên mơ hồ, ngồi cũng không vững nữa. Tôi hết nghiêng sang trái, rồi lắc sang phải, A Phù ở bên cạnh cũng đã ngà ngà say.

Sau gáy tôi nóng ran, mặt mày và toàn thân đều nóng như bốc cháy. A Phù bên cạnh đang nghe điện thoại. Tôi liếc thoáng qua, trong mông lung hư ảo, tôi thấy hần thật vui sướng. Hình như điện thoại vừa gọi đến là của tên họ Đới kia.

Lúc hần nghe điện thoại, tôi chẳng có việc gì làm, chán nản đưa bia lên miệng uống tiếp. Cả người bay bổng, hoàn toàn mất cảm giác, tôi ngửa mặt lên trời hét thật lớn tiếng.

A Phù bị tôi làm cho sợ khiếp vía, liên tục lảm nhảm nói tôi tửu lượng kém cỏi, hỏi tôi đã uống hết bao nhiêu lon rồi?

Một lát sau, hình như lại nghe thấy tên họ Đới kia tìm hần. Toàn thân tôi mềm nhũn, ngã lăn ra đất, nhưng ý thức còn một chút tỉnh táo: “Cậu tìm à? Cậu phải đi thôi~~ Ngày tươi sáng, cảnh tốt tươi đã tới~~”

“Cậu như vậy mà bảo tôi đi thế nào được?” Hần kéo tôi từ mặt đất đứng lên, tôi lại ngã xuống lần nữa.

“Đợi chút, tôi gọi điện thoại.”

Hần mặc kệ tôi nghiêng ngả, không biết gọi điện cho ai, nói liên tục ồn ào. Tôi đau đầu quá, mắt kiên nhẫn, nói: “Cậu đang làm gì thế?”

Hần bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh, cho đến khi cánh cửa sắt phía sau tôi mở ra, A Phù mới rời đi.

Một cánh y thật mạnh mẽ bế lấy tôi đứng lên, từ người đó tỏa ra một mùi hương nhẹ nhẹ hấp dẫn.

“Chu Đạm Đạm, đến chừng nào em mới có thể làm thầy bớt lo lắng?”

Giọng nói lạnh lẽo nhưng vòng y vô cùng ấm áp, tôi nhắm mắt, cuộn tròn người lại. Trên sân thượng hôm nay rất lạnh, tôi càng rúc sâu vào lòng anh hơn, nhưng vẫn còn lạnh quá. Vì thế, tôi vươn đôi y ra, ôm lấy cổ anh.

12. Chương 02 Phần 02

Chương 2.2

Bá vương Dẫn Dẫn

“Gâu...” Tôi ôm cổ anh ta, không biết vì sao ý nghĩ trong đầu nóng lên, hét to một tiếng.

“Chu Đạm Đạm, em là con cún nhỏ sao?”

“Thầy mới là con cún, meo m”

“...”

Anh ta bế tôi cẩn thận đi từng bước xuống cầu thang. Đến ngã rẽ, anh ta ngậy người một lát vì thiếu ánh đèn, nhìn không rõ đường.

Trong tay còn vướng bạn con cún nhỏ này, sợ vấp té mà quăng mất tôi luôn.

Trong bóng đêm, tôi hoàn toàn không còn tỉnh táo, để tùy ý anh ta ôm lấy. Đầu óc dưới tác dụng của cồn, mất luôn ý thức nhận ra người đang bế là thầy giáo của mình.

Anh ta dừng lại vài giây, rồi dùng bàn tay đang vỗ nhẹ lên mặt tôi: “Chu Đạm Đạm, em kêu một tiếng xem.”

“Gâu!”

Đèn ở góc cầu thang bật sáng...

Suốt đường đi, tôi vẫn kêu mãi, cuối cùng chúng tôi cũng an toàn xuống dưới. Giờ này sân trường vắng lặng, đèn ven đường cũng từ từ tắt bớt. Chỉ có ngọn gió khuya lạnh lẽo râm rì thổi qua bên tai.

Mỗi bước chân của Chu Dật đều vô cùng cẩn thận. Tôi nằm trong vòng tay anh ta ngược mắt nhìn lên, ngoại trừ đôi môi mỏng quyến rũ ra, chẳng thấy thêm gì khác. Quá thất vọng, tôi nhắm chặt mắt lại.

Có lẽ anh ta cảm nhận được hành động của tôi, cất giọng lạnh lùng hỏi: “Tại sao leo lên đó uống rượu hả?”

Tôi mấp máy môi: “Bởi vì em là cô gái hư hỏng! Mà cô gái hư hỏng phải biết uống rượu, hút thuốc và trốn học...”

Bỗng có một luồng khí xông đến khiến tôi bị nấc cục: “Rượu cũng đã uống, còn trốn học là sở trường của em, chỉ còn lại... Đây, thầy có thuốc lá không?”

Nói xong, không gian chợt lặng ngắt như tờ. Từ trên đỉnh đầu tôi truyền xuống tiếng cười khẽ, pha lẫn giọng nói chế nhạo của Chu Dật: “Con cún nhỏ cũng muốn hút thuốc ư?”

Tôi ợ lên một cái, chẳng biết mình bị bế đi đâu. “Em còn muốn thử qua thú: Chưa cưới đã mang thai nữa.” (>0<)>

Thốt xong câu đó, phía trên đỉnh đầu tôi hoàn toàn yên lặng, chỉ còn tản ra hơi thở của sự không hài lòng.

Tôi thức thời ngậm, nhắm mắt giả vờ làm xác chết. Đỉnh đầu lạnh lạnh không biết vì gió thổi, hay là do rượu xông lên. Trong lúc đang choáng váng vì cơn ngà ngà, tôi nghe thấy tiếng Chu Dật mở cửa xe... Sau đó anh ta đặt tôi ngồi vào chiếc ghế da lạnh lẽo, làm cho tôi không tự chủ mà run rẩy.

Anh ta thắt dây an toàn cho tôi và cài luôn ình, rồi bật đèn trong xe lên. Ánh sáng ập vào chói mắt, tôi nhắm mắt khó chịu làm ầm lên: “Tắt đèn, tắt đèn đi... Chói mắt quá!”

Anh ta bắt lực nhìn tôi, rồi đưa tay đang giữ vô lăng lên tắt đèn, vẻ mặt khó hiểu ẩn giấu sau màn đêm.

“Chu Đạm Đạm, nhà em ở đâu?”

Tôi nhìn ra cửa sổ, thư thái thả lỏng người dựa vào chiếc ghế da mềm mại. Tôi muốn làm một vùng bùn vô tri, phớt lờ lời anh ta.

Thấy tôi quay đầu đi chỗ khác, anh ta vươn tay ra đưa lên đầu vuốt nhẹ mái tóc tôi, rồi mạnh mẽ kéo tôi xoay lại: “Chu Đạm Đạm, thầy đang hỏi, nhà em ở đâu.”

Tôi trừng mắt liếc anh ta, hàm hồ cười: “Ha ha, em sẽ không nói cho thầy biết.”

Chu Dật gõ nhẹ lên trán tôi, cất giọng nghiêm túc: “Thầy không đùa với em, nhanh nói cho thầy biết, thầy đưa em về nhà.”

Khóe mắt tôi nổi lên những tia gian tà, con ngươi đục ngầu không nhìn thấy anh ta, sờ nhẹ chỗ bị gõ, hất cằm đắc ý nói: “Thầy xin em đi, thầy xin thì em mới nói cho thầy biết~~”

Sắc mặt anh ta xanh mét, tôi mơ màng nghe thấy tiếng nghiêng răng: “Chu Đạm Đạm, trả lời thành thật coi.”

Anh ta nổ máy cho xe lướt ra khỏi sân trường vắng lặng không có bóng người, đi tới cổng.

Tôi buồn bực, mệt mỏi ngồi dịch về phía sau: “Không được, thầy phải xin em, gâu~”

Xe bỗng dừng lại, Chu Dật cởi dây an toàn quay người, tay đặt lên trán tôi xem xét: “Cô nhóc này, em sao vậy? Cứ học tiếng chó kêu hoài thế.”

Tôi vuốt ve tay anh ta, lưu manh giơ ngón trỏ ra lắc lắc: “Ha ha, em thay đổi chủ ý rồi, thầy xin em cũng không nói cho thầy biết. Thầy hãy quăng em, để em làm một con cún nhỏ cô đơn lưu lạc ngoài đường đi, gâu~”

Mặc dù lúc này tôi nó lung tung, đầu óc rối mù, nhưng vừa dựa vào ghế khiến tôi nhớ đến cha mình. Nếu ở nhà cha biết được đứa con gái hoàn mỹ của ông đang say khướt, còn khóc lóc om sòm như quỷ sứ, thì sau này tôi chỉ có thể làm con cún nhỏ kêu ‘oăng oăng’.

Tôi bỗng dưng nhận ra, với tình hình này thì chớ nên chọc giận thầy Chu hiền hòa. Vì vậy, tôi đưa tay nhéo má mình đau đến đỏ ửng, rồi dùng ánh mắt ngây thơ, dễ thương như con nai vàng ngơ ngác, chấp hai tay lại thành hình chữ thập, chỉ thiếu điều quỳ xuống trước mặt Chu Dật.

“Thầy ơi

giúp em với! Thầy nhìn xem, trên người em toàn mùi rượu, em không muốn cha thấy mình bê bối như vậy, cũng không muốn ông lo lắng. Em chỉ có thể nhờ vào thầy, thầy là thầy giáo, tất nhiên nói chuyện sẽ có uy tín, cha em chắc chắn sẽ tin lời...”

“Không được Chu Đạm Đạm, em phải về nhà.”

Tôi lập tức chuyển thành khóc lóc âm ỉ, nũng nịu nói: “Đừng mà, đừng mà! Thầy là tốt nhất, thầy sẽ không để một cô bé yếu đuối như em lưu lạc đầu đường, phải không? Thầy lấy giấy căn cước thuê phòng trọ cho em ngủ, rồi có thể yên tâm về nhà, thầy nhé? Được không ạ? Em xin thầy mà, em thề sẽ trả lại tiền phòng đầy đủ!”

Tôi vội nhào vào lòng anh ta. Khóe môi Chu Dật giật nhẹ, đưa tay đẩy tôi ra: “Không được, thầy rất lo lắng.”

Tôi chán nản gục đầu, trong lòng thật không muốn về gặp cha.

Xe chạy dần ra khỏi trường, lấn vào dòng xe cộ về đêm, anh ta thở dài nói: “Thôi được, thầy đưa em về nhà thầy.”

Tôi quay phắt lại nhìn cảnh giác. Như thể anh ta đoán được ý nghĩ của tôi, vừa buồn cười vừa khinh thường nói: “Em nghĩ quá xa rồi đấy.”

Tôi bực bội phản kháng: “Em có nghĩ gì đâu chứ!”

Anh ta cười khê, phớt lờ luôn tôi, chỉ tập trung lái xe.

Trong xe chẳng có nổi một bài hát. Chu Dật mở radio, trùng ngay chương trình đang kể một câu chuyện ma khá nổi tiếng. Tôi xoay mặt ra cửa sổ, nhìn những ánh đèn đường đầy màu sắc vụt lướt qua mặt tôi rồi vụt mất, nhìn cảnh tượng ấy khiến tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, tốc độ xe đã chậm dần. Tôi tròn xoe mắt vì trong xe rất tối, hình như đang đi vào một khu nhỏ. Chu Dật lấy điều khiển từ xa mở cổng lên, cho xe chạy thẳng vào.

Men rượu đã giảm đi rất nhiều, tôi ngồi dậy hỏi anh ta: “Đây là nhà thầy sao?”

Anh ta chần chờ một giây mới nói: “Ừ.”

Tôi lảo đảo theo anh ta đợi thang máy dừng lại. Vừa bước vào nhà, cuối cùng ánh mắt tôi nhìn rõ mọi thứ hơn.

Nhà của Chu Dật bình thường, gồm ba phòng ngủ, hai phòng khách, nhưng cách trang trí rất trang nhã. Tuy tiện đơn giản, mà vẫn toát lên vẻ ấm áp lạ kì, đây là phong cách mà tôi yêu thích. Những thứ đồ nội thất kết hợp ăn ý, tôi lại chẳng hiểu gì cả, ngu ngơ sờ soạng lên đó, rồi quay sang Chu Dật bật ngón tay cái, nói: “Nội thất nhà thầy sang trọng quá.”

Anh ta chẳng thèm cảm ơn, nghiêm giọng ra lệnh: “Ngồi xuống sofa đi, thầy đi thay đồ đã.”

Ở đậu nhà người ta, tôi không thể cãi lời, hướng chỉ, mình còn phải nhờ cậy anh ta tối nay. Vì thế tôi ngoan ngoãn, nghiêm chỉnh ngồi vào ghế không cục cựa, để anh ta hài lòng đi vào phòng.

Ngồi một lúc mà thầy vẫn chưa ra, tôi vươn đầu lưỡi liếm nhẹ đôi môi khô nứt, khao khát được một ly nước.

Bỗng nhiên tầm mắt rơi vào cái chai trên bàn trà, chất lỏng màu đỏ sậm – Đó là rượu nho.

Chả nhẽ lại uống rượu tiếp? Tôi liếc nhìn khắp nơi, sững sốt vì trong nhà không có lấy một bình nước nào để có thể uống được.

Cổ họng ran rát, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tôi vươn tay cầm chai rượu nho, dùng đồ khui rượu đặt bên cạnh mở ra đưa lên miệng uống một hớp. Rồi vụng trộm đẩy nắp lại, để vào chỗ cũ.

Đúng lúc cửa phòng ngủ bật mở, Chu Dật mặc chiếc áo T-shirt và quần dài bước ra nhìn thấy tôi đang ngồi trên sofa cười tủm tỉm, thì xoa nhẹ khóe mắt lo lắng.

“Đi vào toilet rửa mặt đi, thầy chuẩn bị giường cho em.”

Tôi cười tủm tỉm đứng dậy, cười tủm tỉm đi về phía anh ta chỉ, cười tủm tỉm đóng cửa lại.

Tôi vỗ nhẹ nước lạnh lên mặt, vừa cười vừa nhẹ nhàng mở cửa bước

Chu Dật đang bận rộn bên trong, tôi lại cảm thấy khát nước quá, nên cất tiếng hỏi: “Thầy ơi, nhà thầy có nước không ạ?”

“Trên bàn trà đấy.”

“Sao cơ...?”

Tôi nhìn chai rượu nho vừa bị mình uống trộm để trên bàn, im lặng một lúc... Rồi cầm nó lên, thoải mái mở nắp, đưa lên miệng uống thêm mấy hớp.

Trong sách nói, trước khi ngủ mà uống một ly rượu nho, sẽ rất có lợi cho cơ thể. Tôi đang làm theo trong sách mà~.

Đặt chai rượu lại chỗ cũ, đi đến căn phòng Chu Dật đang chuẩn bị, thấy anh ta đang lấy gối đầu, tôi tiến lên nói: “Để em giúp thầy.”

“Không cần.” Anh ta nhấn tâm cự tuyệt ý tốt của tôi.

Tôi quan sát Chu Dật, anh ta nhìn rất trẻ, vì đang khom lưng, mái tóc rũ xuống trán, trông như một pho tượng đàn ông đẹp trai hoàn mỹ.

Tôi bị anh ta đuổi ra ngoài, nên cầm điện thoại đi đến ban công gọi điện cho cha. Tôi cố làm giọng mình nghe thật tự nhiên, bình tĩnh: “Cha à, hôm nay con ở lại nhà Lăng Linh ôn tập, ngày mai mẹ bạn ấy đưa chúng con đến trường. Cha ngủ sớm đi, đừng lo lắng cho con.”

Cúp điện thoại xong, tôi đứng ngoài ban công để gió thổi luồng qua hai má. Đột nhiên có cảm giác như thứ cái gì đó đi với tốc độ ánh sáng, từ lòng bàn chân lan đến tận não mình.

Tôi đã quên, hoàn toàn quên mất, tác dụng của rượu nho rất chậm, nhưng lại mạnh mẽ vô cùng.

“Chu Đạm Đạm.” Chu Dật ở phía sau gọi tôi.

Tôi lắc qua, lắc lại đi vào bên trong: “Gâu!”

Anh ta dùng ánh mắt cảnh báo nhìn tôi: “Em uống rượu nho trên bàn phải không?”

Tôi lắc đầu: “Có uống.” Rồi lại gật đầu: “Không, không uống.”

Sau đó cười ngây ngô...

Chu Dật tiến lên kéo tôi, hung tợn mắng: “Chu Đạm Đạm, thầy đúng là nên vứt em ở ngoài đường!”

Tôi sững sốt, đột ngột ngồi xuống: “Thầy ơi, em đau bụng!”

Anh ta liếc tôi hỏi: “Đau thật hay giả bộ?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta: “Mẹ... Con đau bụng.”

Cả người anh ta biểu hiện như hồng bét.

Tôi ngồi xuống, nhào người qua ôm lấy đùi anh ta: “Mẹ, con rất nhớ mẹ, ôi ôi, mẹ đi đâu vậy? Con và cha đều rất nhớ mẹ.”

Anh ta nhẹ nhàng ngồi xuống, sờ đầu của tôi: “Chu Đạm Đạm, đứng lên đi.”

Tôi vẫn ngồi yên ôm đùi anh ta, giọng nghẹn ngào: “Con đau bụng, con rất nhớ mẹ. Tại sao mẹ không cần cha và con nữa, mẹ ơi~”

Anh ta cầm tay muốn kéo tôi đứng lên, hỏi: “Mẹ em ở đâu?”

Tôi bất động tại chỗ nói: “Mất rồi.”

Cánh tay đang kéo tay tôi bỗng thả ra, một lát sau, giọng anh ta rất dịu dàng: “Đạm Đạm, đứng lên đi.”

Anh ta khom người dùng hai tay túm lấy tôi, gương mặt đẹp trai đến cả phụ nữ cũng ghen tị phóng to trước mắt, bờ môi hấp dẫn ấy khẽ nhếch: “Em đứng lên, thầy dìu em vào phòng ngủ nhé.”

Đã từng có ai nghĩ rằng, tiếng nói của anh ta rất đầm ấm mê hồn hay chưa?

Tôi vô thức nhìn đôi môi khẽ khép hờ đó, bỗng dưng một cảm xúc bất chợt từ đâu lùa về, tôi đem môi mình đặt lên bờ môi ấy, rồi vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh ta.

Đôi môi của anh rất mềm mại, nhưng lại lạnh lẽo như đá. Tôi mở to hai mắt nhìn đắm đắm, mọi phiền muộn trong đầu đều tiêu tán hết...

Sau đó, tôi đứng bật dậy rời khỏi đôi môi anh ta, đưa mắt nhìn chăm chú, nói: “Mẹ, giọng mẹ nghe hay quá.”

Mặt anh ta không chút thay đổi, nhưng ánh mắt trở nên rất phức tạp, dùng một tay túm lấy tôi kéo đứng lên.

Tại tôi ù đặc, mắt cũng nổi cả đom đóm, tôi đẩy anh ta ra: “Mẹ, con đi ngủ.” Sau đó đi vào gian phòng anh ta đã chu bị, đóng cửa leo lên giường.

Không biết lúc nào, cánh cửa bị đẩy ra, tôi nghe thấy tiếng bước chân, cùng với giọng nam: “Chu Đạm Đạm?”

Vô nghĩa, không phải tôi thì là ai?

Tiếp theo có tiếng lẩm bẩm của anh ta: “Em có ở đây không?”

Trời đất! Chẳng phải tôi đang nằm một đống đây sao? Anh ta mù à? Tôi im lìm nhắm mắt lại, không để ý đến anh ta.

Vài phút sau, chân của tôi bị xốc lên, bên tai là một giọng điệu kinh ngạc, phẫn nộ, ngang ngược, kèm theo khiếp sợ: “Chu Đạm Đạm, sao em chui xuống gầm giường hả? Chui ra ngoài cho thầy!”

Tôi sợ hãi run lên vài cái, rõ ràng tôi đang nằm trên giường, tại sao bây giờ lại lọt xuống gầm giường rồi?

13. Chương 02 Phần 03

Chương 2.3

Thăm nhà của Đản Đản

Tôi nhú mồm, mở to hai mắt mơ màng nhìn mỉm cười vui vẻ với anh ta. Nhưng dường như anh ta chẳng vui về gì, còn nghiêm khắc vỗ nhẹ xuống thành giường: “Chu Đạm Đạm, em bỏ ra ngoài mau.”

“Ra ngoài lạnh lắm...” Tôi mất kiên nhẫn than thở.

“Đi ra ngoài, lên giường ngủ đắp chăn sẽ không lạnh nữa.”

“Thật không?”

“Thật mà, ngoan nào, ra ngoài đi.”

Tôi bán tin bán ngờ bò ra, Chu Dật thở phào một hơi nhẹ nhõm, bế tôi đặt lên trên giường rồi xoay người rời đi.

Tôi lập tức nhảy dựng lên, nhanh chóng từ phía sau ôm lấy cổ anh ta: “Mẹ không được đi, không được đi...”

Anh ta bất đắc dĩ quay lại: “Thầy sẽ không đi, em nằm xuống ngủ m

Tôi như một con gấu túi [18] dán lên người anh ta, đầu khẽ dựa vào bờ vai rắn chắc ấy, lẩm bẩm: “Mẹ ngủ cùng con nhé.”

[18] Gấu túi (Koala): một loại động vật thuộc họ Gấu, rất xinh... có thể nuôi làm kiểng, bên nước ngoài... Đây hehe

Anh ta im lặng, vuốt nhẹ mái tóc dài óng ả của tôi, rồi ngồi xuống giường, nói: “Đừng làm ồn lên nữa, ngày mai em còn phải đi học, và thầy cũng cần soạn giáo án.”

Tôi đóng đống cãi lời: Mẹ là mẹ con, không phải thầy giáo đâu!”

“...”

Hai tay tôi vờn quanh cổ anh ta, rồi gục đầu tựa vào bờ ngực ấm áp ấy. Trong phòng chỉ có ngọn đèn bàn tỏa ra thứ ánh sáng mờ nhạt, yên tĩnh. Tôi nhắm mắt lại một lúc, rồi đột nhiên nâng mũi lên trên mặt anh ta hít hít.

Anh ta chẳng so đo gì, nói: “Chu Đạm Đạm, em lại học cách hít hít của mấy con cún nhỏ à?”

Tôi cười ngọt ngào: “Mẹ, con yêu mẹ...”

Bỗng dừng vòng tay đang ôm lấy tôi trở nên cứng nhắc, tôi càng cố hướng về phía trên cọ qua cọ lại, rốt cuộc mặt chạm mặt với anh ta.

Anh ta bậm môi, trong đáy mắt chứa thứ cảm xúc nào đó mà tôi không thể hiểu được. Mẹ tôi rất đẹp, không chỉ riêng cha con tôi, mà còn tất cả hàng xóm đều công nhận rằng: Bà có thể trở thành một ngôi sao.

Hương thơm và vẻ đẹp của người trước mắt rất giống mẹ. Tôi không kìm lòng nổi, ngược mặt lên, ôm lấy anh ta rồi đặt môi mình lên đó.

Trong sách nói, hôn môi cũng là một phương thức biểu đạt tình yêu sâu sắc nhất.

Cả người anh ta bỗng run lên, dường như trở tay không kịp. Có lẽ anh ta coi đây là một sự ngây ngô, chứ không phải là hôn, vì thế chẳng hề đẩy tôi ra.

Chớp mũi tôi và anh ta khẽ chạm nhau, tôi cười khanh khách nhìn anh ta một cái, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm nó.

Đột nhiên cánh tay bên hông tôi trở nên căng thẳng, cả người tôi bị anh ta kéo vào lòng, rồi quyền chủ động cũng bị anh ta đoạt mất. Anh ta ngang tàng nâng cằm tôi lên, hôn lướt qua nhẹ nhàng như một cọng lông chim, trong con người đen nháy tỏa ra một ngọn lửa nóng rực, sáng ngời ngoài ý muốn.

Đó không phải là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cũng chẳng phải nụ hôn cuồng nhiệt... Nó như một dòng suối mát lướt trên bờ môi tôi, nhẹ nhàng cọ sát.

Tôi cẩn thận đáp trả, hai cơ thể hợp thành một khối để hơi thở quyện vào nhau. Một tay anh ta ôm lấy thắt lưng tôi, tay còn lại khẽ vuốt ve đôi gò má của tôi nhẹ nhàng.

Khi hai đầu lưỡi chạm nhau, như có một luồng điện giật bắn người chạy qua, tôi vịn lấy cánh tay đang nói lời của anh ta mà không thể buông ra.

Rồi những ngón tay thon dài vuốt những sợi tóc rối của tôi vén ra sau tai, và đôi môi đang bị anh ta hôn nồng nàn ấy cũng rời khỏi.

Anh ta cúi đầu, sự khó chịu vụt tắt, hàng lông mi dài gần tôi trong gang tấc... Thật giống như trong một giây này, tôi có thể ngửi được mùi hoa Violet. Mà giọng nói của anh ta như có như không: “Bé ngoan, ngủ đi.”

Tôi hoảng hốt tựa lên xương quai đòn của anh ta, nói: “Mẹ ngủ cùng con, không ẹ đi.”

Qua một lúc thật lâu, giọng của anh ta hơi khàn khàn đáp lại: “Được.”

Tôi nhớ rõ mình ôm lấy anh ta, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Bên cạnh là tiếng hít thở trầm thấp vững vàng của anh ta, kèm theo tiếng gió nhẹ nhàng, khiến tôi dần dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Đầu đau nhức đến sống không bằng chết, tôi mở to hai mắt hung hăng đập tay hai cái xuống gối. Tôi đang nằm trong một căn phòng xa lạ, nhưng tôi biết đây là nhà của Chu Dật.

Hình như tối hôm qua uống say, tôi đã cầu xin anh ta ở lại. Sau đó chui vào xe về nhà anh ta, sau nữa... Tôi cố suy nghĩ, nhưng hoàn toàn trống rỗng, trí nhớ như bị biến mất hết chẳng sót lại điều gì.

Màn cửa không kéo lên, nhưng ánh sáng không quá chói. Tôi nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, còn rất sớm so với những lúc rời giường theo thường lệ trước đây.

Tôi mở mắt ngồi dậy, gỡ gỡ tóc, nhìn xuống bộ quần áo đầy nếp nhăn của mình mới thả lỏng người xuống. Tốt quá! Tên thầy giáo biến thái này còn có chút nhân tính!

Tôi bước xuống giường, mở cửa đi ra ngoài đã thấy Chu Dật với vẻ mặt lạnh nhạt ngồi trên sofa đọc báo. Tôi, anh ta chỉ liếc một cái: “Trên bàn có khăn sạch và bàn chải đánh răng, em tự mình vào nhà vệ sinh đi.”

Tôi cười lấy lòng nói: “Cám ơn thầy ạ! Em đã làm phiền thầy rồi, mai mốt em sẽ không tái phạm như thế nữa.”

Anh ta khinh thường nở nụ cười.

Xem đi, đây là ý gì chứ? Làm gì mà lộ ra ánh mắt không tín nhiệm như thế?

Tôi hờn dỗi đi vào WC. Mặc dù mỗi buổi sáng tôi đều có cái bộ dạng chật vật, nhưng bây giờ nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương, khiến tôi không nén được hoảng sợ... Trông tôi như... một yêu quái rừng rợn.

Tóc tai rối tung giống rễ cây phân nhánh dưới mặt đất, vẻ mặt còn ngái ngủ, đôi mắt mờ mờ... ngoại trừ hỗn loạn cũng chỉ có hỗn loạn! Tôi thở dài, hèn chi anh ta lại cười khinh thường đến thế.

Khi tôi rửa mặt xong, anh ta đã thay quần áo chỉnh tề, mái tóc chải gọn gàng, đeo thêm kính mắt... lại trở thành dáng vẻ của người quân tử dịu dàng ôn hòa. Một tay anh ta cầm giáo án và chìa khóa, một tay chỉ thứ gì đó trên bàn, nói: “Ăn đi.”

Trên bàn gồm những thứ: sữa đậu nành, nước trái cây, bánh mì nướng, trứng và sữa...

Anh ta muốn vỗ béo tôi như một con lợn tham ăn hay sao? Tôi ghen hòng trên trời, anh ta thấy tôi im lặng thì ho nhẹ lên một tiếng: “Thầy không biết em thích ăn thứ gì nên mua mỗi thứ một ít.”

“Em biết ạ.” Tôi nói.

“Từ sau khi thầy mua đủ loại bằng vệ sinh giúp em, thì em đã phát hiện ra, thầy là người thích đem tất cả những gì mình nghĩ, mua hết mỗi thứ một ít.”

Anh ta bị tôi làm ghen hòng, hung hăng nói: “Mau ăn đi.”

Tôi vừa bóc trứng vừa hỏi anh ta: “Thầy, tối hôm qua em ngủ lúc nào vậy?”

Anh ta phớt lờ, liếc thoáng qua tôi một cái, đùa nghịch chùm chìa khóa trong tay: “Không biết.”

“Không biết... em có làm gì không?” Ví dụ như... nổi điên đùa giỡn.

“Không có.” Anh ta không mẫn không nhạt nói.

Tôi thở ra một cách khoan khoái.

“Nhưng mà...” Anh ta tiếp tục nói: “Khi say rượu lại học tiếng chó kêu. Chu Đạm Đạm, em thật thú vị!”

Cái quái gì thế? Tôi say rượu học tiếng chó kêu?

Tôi chăm chú quan sát vẻ mặt của anh ta, nếu nhớ anh ta lừa gạt tôi thì sao? Tôi làm gì để bắt bị gạt như vậy chứ!

Chu Dật hình như đọc hiểu tâm tư tôi, anh ta khinh thường khẽ nhếch khóe môi lên: “Thầy chẳng có lý do gì để lừa gạt em cả, không những em học tiếng chó kêu, mà còn học theo chó ngủ dưới gầm giường nữa.”

* * *

Con mẹ nó, tôi không thể sống nổi! Tôi đã học theo tiếng chó kêu, mà còn ngủ dưới gầm giường nữa? Tôi điên hay là do say rượu? Ối, rượu hại người, thật hại người mà.

Tôi ảo não ngửa mặt lên trời thở dài, chỉ còn thiếu điều đâm hai tay vào ngực mình. Một lúc sau, tôi lại hỏi anh ta: “Ngoại trừ việc này, em còn làm gì nữa không thầy?” Nếu còn làm gì khác, kiểu như múa thoát y... thì tôi đây thà tự sát để quên đi.

Anh ta tựa người vào sofa, khóe môi nhếch lên hình như tâm trạng không tồi, trong mắt có chút đắm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó. Lát sau, anh ta ngẩng đầu nhìn vào vẻ mặt nghi vấn của tôi, lạnh lùng lắc đầu: “Không có.”

“Ồ...” Tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Anh ta đứng lên hỏi: “Ăn xong chưa? Xong rồi thì đi thôi.”

“Tôi thẳng trường luôn sao thầy?” Tôi hỏi.

Anh ta liếc tôi một cái: “Không như vậy thì sao?”

Tôi yên lặng, đi theo phía sau.

Lúc Chu Dật cho xe chạy vào trường, ngoại trừ người quét dọn và bảo vệ ra thì không có ai trong đó. Chưa đến giờ vào học, trường vắng lặng phủ lớp sương mù, không khí rất mát mẻ.

Chu Dật vừa mở cửa xe, vừa nói: “Cặp sách của em vẫn còn trong lớp, giờ lên làm bài tập bù lại vẫn còn kịp.

Tôi quay phắt lại, kinh ngạc la lên như sắp chết: “Còn phải làm bài tập bù sao thầy?”

Anh ta im lặng gật đầu, cười nói với tôi: “Nếu không, em cho rằng mình tới trường sớm là để chạy bộ tập thể dục buổi sáng à?”

”...”

Đáy lòng tôi im lìm như chảy máu, quả thật máu đã đầm đìa trong lòng.

Tên Chu Dật nhẩn tâm này, rõ ràng biết đêm qua tôi say muốn chết, sáng nay còn bắt tôi làm bài tập bù. Lương tâm ở đâu? Thiên lý ở đâu đây?

Tôi như cái xác không hồn mở cửa xe, lê từng bước chân nặng nề về phía lớp của khối học sinh cấp ba. Quay lưng về phía Chu Dật, mạnh mẽ dựng thẳng ngón giữa lên, Fuck you! [19]

[19] Ở phương tây: hành động giơ ngón tay giữa lên là chửi thề, thách thức: Fuck you: Má nó... or... upss whatever...lol.

Anh ta dương dương tự đắc nhẹ nhàng đi về văn phòng, còn tôi khốn khổ lết người về phía phòng học.

Trong phòng học yên ắng đến ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe được, tôi tức giận giữ hết bài vở ra, ngồi nhìn chúng nó than thở.

Dù sao nếu không muốn thì đơn giản là không làm. Tôi chống cằm ngồi nhớ lại tối hôm qua, cứ có cảm giác mình đã mơ thấy mẹ nhưng hình như không phải... Vốn tưởng rằng sẽ nhớ rất rõ cảm giác ấy, vậy mà sáng sớm vừa tỉnh dậy lại đã quên sạch chẳng còn một mảnh. Trong lòng khó tránh khỏi cảm giác khổ sở.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng học bị đẩy ra, vài học sinh chuyên cần đi vào, mở sách ra đọc. Tôi ngồi phía sau nhìn bóng dáng của họ, nức nở vài tiếng.

Lúc Lăng Linh đi vào nhìn thấy bộ quần áo đầy nếp nhăn của tôi, nhướn mày hỏi: “Tối qua cậu làm gì vậy? Đây là tạo hình kiểu gì hả?”

Tôi kéo cô nàng ngồi xuống, nhỏ giọng đem chuyện xảy ra tối qua kể hết cho cô nàng nghe. Quả nhiên... Lăng Linh kích động che miệng lại, khóe mắt rưng rưng, cao hứng chỉ vào người tôi: “Thế hóa ra cậu... cậu ở nhà thầy Chu ngủ qua đêm! Ohohohoh!”

“Oh my Lady Gaga!” [20] Con quỷ chết bầm này sao có số hên quá vậy. Nói đi! phải cậu thừa dịp thầy Chu tắm rửa, quyến rũ thầy ấy hay không?”

[20] Oh my Lady Gaga: một dạng lời cảm thán kiểu như kinh ngạc kì lạ, quái dị. Lady Gaga là hình tượng ca sĩ quái đản nhất bây giờ.

Tôi trợn trắng mắt liếc cô nàng: “Thôi đi, anh ta không chọc ghẹo mình, mình yên tâm còn không kịp, hơi đâu mà quyến rũ anh ta!”

Lăng Linh hoàn toàn không để ý tới tôi, chìm đắm trong ảo tưởng như thơ như tranh cô nàng tự vẽ ra, điều này làm tâm trạng tôi hồng lét.

Lúc tan học, bạn học Lăng Linh vừa nháy mắt đưa tình vừa lôi kéo tôi: “Đạm Đạm ơi, đi cùng mình đến văn phòng ngắm thầy Chu nhé. Sáng nay không có tiết của thầy, mình muốn thấy mặt thầy ấy quá.”

Tôi cứng họng vì bị bạn nhỏ Lăng Linh gọi một tiếng Đạm Đạm nũng nịu, tay bị cô nàng kéo mạnh đi đến trước cửa văn phòng.

Cô nàng giả vờ đi ngang qua văn phòng, đầu ngó nghiêng vào trong, tròn mắt đảo quanh.

Tôi đi bên cạnh, thấy cái vẻ dáo dác của cô nàng mà cười không ngừng. Cô nàng chạy tới vỗ vào lưng tôi, hét lên: “Chu Đạm Đạm, con nhóc quái gở này ...”

Tôi ngồi thẳng người, bỗng dưng nghe thấy bên trong nói đến tên của mình, nhưng không phải giọng của Chu Dật.

Tôi nghiêng đầu ghé cổ nhìn vào trong, phát hiện bên cạnh Chu Dật là thầy giáo chủ nhiệm cũ của lớp tôi, trên tay còn cầm một tập hồ sơ gì đó đưa cho Chu Dật.

Chu Dật cầm lấy mở nhẹ ra, thầy chủ nhiệm cũ vẫn tiếp tục nói: “Lúc mới bước vào trung học, có trải qua một cuộc thi sát hạch lần thứ nhất, đặc biệt thành tích môn Ngữ Văn nổi trội xuất sắc, lại kính trọng thầy cô, ngoan ngoãn vâng lời, phẩm chất rất tốt. Các thầy cô giáo cũ còn thiên vị cô bé này nữa.”

Lăng Linh cẩn thận nhìn tôi liếc mắt một cái, thấy tôi không có biểu hiện gì, lại nhìn vào bên trong.

“Đáng tiếc, không biết cô bé ấy bỗng dưng sao lại thế! Khi sang học kì mới lại hoàn toàn thay đổi như một người khác: Trên lớp thì ngủ, thậm chí còn trốn học, không làm bài tập, đi thi nộp giấy trắng. Rất nhiều thầy cô đều hỏi cô bé lí do tại sao, cô bé không nói, còn nghịch ngợm ngày càng nhiều, ngay cả kéo bè kéo lũ đánh nhau cũng tham gia một chân, khuyên bảo cũng không nghe. Thầy cô đều từ từ bỏ mặc cô bé. Haiz! Thật sự cảm thấy đáng tiếc cho cô bé quá.”

Một thầy giáo đang ngồi soạn b cũng ngẩng lên góp lời: “Không thể cứ để mãi như thế được, các lớp học cuối cấp là quan trọng nhất trong những khối lớp chúng ta dạy, không thể để cho cô bé quấy đục nồi nước này.”

Chu Dật khép hồ sơ lại, nói với thầy chủ nhiệm cũ điều gì đó, nhưng tôi hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Chẳng qua thầy chủ nhiệm cũ đột nhiên cười cười: “Vây làm phiền cậu nhé, thầy Chu, giúp tôi gửi lời hỏi thăm đến cha cậu.”

Tôi bĩu môi, chưa thấy qua thầy giáo chủ nhiệm nào lại phải lấy lòng giáo viên mới của trường như thế. Còn Lăng Linh đứng bên cạnh, kinh ngạc tròn xoe mắt.

Buổi chiều có một tiết sinh hoạt, Chu Dật không mang theo gì cả bước vào lớp học.

Sáng nay tôi thức dậy quá sớm, lại còn nói chuyện phiếm với bọn An Nhược suốt nên thiếu ngủ. Lúc này tôi đang ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy anh ta chẳng cầm gì trên tay, đoán chừng không có chuyện gì quan trọng. Thế là tôi nằm bò ra bàn, ngủ ngon lành.

Kết quả vừa ngủ được một lúc, đã bị An Nhược lay tỉnh: “Cậu thăm thương rồi, Dạm Dạm ơi.”

A?

“Chuyện gì thế? Chẳng lẽ mình lại bị phát nữa à?”

Tôi vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy Chu Dật đang nhìn mình: “Xem ra trò Chu Dạm Dạm còn chưa nghe rõ, thầy sẽ nhắc lại một lần nữa.”

“Thầy quyết định sẽ đến thăm gia đình của những học trò cá biệt. Đầu tiên sẽ là em: Chu Dạm Dạm, tối nay em nên thông báo trước với người nhà nhé.”

Tôi mở trừng hai mắt, đôi chân cứng ngắc dưới bàn...

Thăm, thăm, thăm... nhà á?

Có phải anh ta uống lộn thuốc rồi không?

14. Chương 02 Phần 04

Chương 2.4

Đản Đản im lặng

Tôi thật sự hoảng sợ trở về nhà.

Tôi luôn cho rằng mình là người có tố chất tâm lý tốt, nhưng hôm nay tôi mới nhận ra điều đó hoàn toàn sai lầm.

Sự gian trá của Chu Dật đã hoàn toàn làm tôi tiêu tan ý tưởng anh ta là một người đứng đắn. Anh ta ném một quả bom hẹn giờ đến viếng nhà, mà tôi phải vui sướng khua chiêng gõ trống chào đón.

Tôi như một cô dâu bé nhỏ lôi kéo cha mình: “Ba ơi... Con nói ba biết một chuyện, nhưng ba đừng kích động nha.”

“Ôi con gái, sao mặt mày con trông thảm thế kia, con sợ gì vậy hả?”

“Ồ?” Tôi vội vã sờ lên mặt mình, ngăn nó đừng nhăn nhúm lại.

Ba đang nấu ăn trong bếp, tôi tựa như một con ruồi bay lượn xung quanh. Khi ông bất chợt quay người lại, tôi sợ tới mức đánh rơi luôn cái đĩa. Rốt cuộc ba dừng tay, lo lắng hỏi: “Sao thế? Có phải con làm hỏng bài thi không?”

Tôi im lặng một giây, rồi khổ sở lắc đầu: “Dạ không phải, là... thầy giáo chủ nhiệm lớp con muốn đến thăm nhà mình.”

Ba vội vàng dọn cái xéng xào nấu qua một bên, mắt sáng lên: “Thật hả con? Nhưng sao bỗng dưng thầy muốn đến nhà? Đản Đản, con làm được việc tốt gì ư?”

Lòng tôi hưng hăng rơi xuống ba vạch đen ngòm. Cuộc viếng thăm này mà ba cũng cho rằng tôi được tuyên dương, nhưng có ngờ đâu chỉ là để phê bình một cô học trò hư hỏng như tôi. Tôi phải làm cách nào để nói cho ba biết, thầy của mình muốn dùng chiêu ‘giết gà dọa khỉ’ nhằm tạo uy tín!

“Chuyện này... con cũng chưa rõ lắm. Ba thay quần áo đi, thầy con nói tới chiều sẽ đến.”

Ba tôi rất vui mừng, vung tay múa chân như người mới đôi mươi. Kích động cứ như kẻ đến thăm không phải là thầy giáo mà là một ngôi sao nổi tiếng. Tôi buồn bực đứng chôn chân tại chỗ, với vẻ đau khổ tận cùng...

Tôi bắt đầu tưởng tượng ra cảnh ba mình vui mừng ra sao khi biết được hành động anh dũng của tôi trong trường. Lờ đi sự hiện diện của Chu Dật gần đây đã lột mất một lớp da, khiến tôi phải mang mặt nạ nữ quỷ của thế kỉ 21.

Muốn lừa dối tốt lọt trước mặt ba, tôi chỉ còn cách ngăn cản Chu Dật đừng đem mấy chuyện xấu xa của tôi nói ra. Cố gắng khiến anh ta chỉ kể những biểu hiện tốt mà thôi.

Rốt cuộc ở trong trường, tôi có những biểu hiện nào tốt đây? Nghĩ hoài không ra kết quả, tôi thất vọng đi tới phòng ba nhìn vào.

Ba mở cửa, tôi sợ hết hồn: “Á, ba không cần ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, mình có phải đón tiếp thủ tướng đâu ba?”

“Con nhóc này, sao lại nói như thế hả? Ba muốn tạo một ấn tượng tốt với thầy con thôi. Con cũng mau đi thay bộ đồ khác đi.”

Tôi nín thính, yên lặng thay bộ đồ ngủ trong nhà bằng một bộ đồ được ngụy trang thật tốt. Phải khiến tôi giả tạo [21] đến tận trời mây hay sao đây? – Tôi ai oán nghĩ.

[21] Nguyên bản: trangB (slang) giả tạo để đạt lợi ích.

Khoác bộ đồ thực nữ trên người, tôi ngồi trong phòng khách than thở, nhìn đi nhìn lại chiếc đồng hồ trên tường. Còn tám phút lẻ ba mươi sáu giây nữa, ác ma Chu Dật sẽ đến đây để cướp lấy tính mạng quý giá của tôi...

Lòng đang run rẩy, thì bỗng nhiên tiếng điện thoại di động vang lên, đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói ma quỷ ngày đêm ám ảnh tôi: “Chu Dạm Dạm phải không? Em ra đón thầy nhé, thầy... tìm không thấy nhà em.”

Vừa nghe xong, ở đầu dây điện thoại bên này, tôi điên cuồng cười lên ba tiếng khinh bỉ cái cử chỉ khách sáo của Chu Dật. Sau đó mới đắc ý dạt dào ra sân, thả bộ đến góc đường chính.

Quả nhiên thấy được bộ dáng cao lớn của đồng chí thầy Chu, tay đút trong túi quần, vẻ mặt dương lên tự đắc.

Cảm giác cứ như anh ta đi nghỉ phép, chứ không phải đến viếng thăm một cô học trò hư hỏng. Tôi cười tủm tỉm chào hỏi, cúi đầu thật mạnh một góc chín mươi độ.

“Thầy Chu, thầy thật đúng giờ, em dẫn đường cho thầy nhé.”

Chu Dật hồ nghi nhìn ánh mắt vô hại đang tươi cười của tôi, sau đó cùng sánh vai bước đi.

Tôi vừa mỉm cười với người hàng xóm đi ngang bên cạnh, vừa cất tiếng hỏi anh ta: “Hôm nay thầy Chu định tán gẫu với ba em chuyện

Có lẽ anh ta bị nụ cười khéo léo của tôi làm kinh ngạc, nhưng giọng nói vẫn lãnh đạm: “Tất nhiên là đến nói chuyện tình hình học tập của em rồi.”

Tôi chớp chớp mắt định nói thêm, thì bỗng dưng dì La vừa mới ra cửa giữ chặt: “Ồi cô nhóc Đạm Đạm đáng yêu, cháu đi với ai đấy?”

Tôi liếc nhìn nụ cười như gió xuân trên môi Chu Dật, rồi nhìn sang dì La mỉm cười đoan trang, nói: “Dì La, đây là thầy Chu – giáo viên chủ nhiệm lớp cháu, hôm nay đến thăm nhà ạ.”

Dì La kinh ngạc nhìn Chu Dật, chắc chắn trong lòng đã liên tục trầm trồ khen ngợi, chỉ chưa đến mức kéo tay anh ta mà thôi. Dì vui mừng nói: “Không biết Đạm Đạm của chúng tôi ở trong trường ngoan ngoãn đến mức nào, mà ngay cả thầy giáo cũng tự mình đến tận nhà thăm hỏi thế này?”

Giọng điệu đó, thái độ biểu hiện đó, tựa như tôi là một ‘trạng nguyên’ trong trường.

Tôi thiếu điều vấp chân ngã lăn ra đất, thật sự sợ Chu Dật buột miệng nói ra điều gì khiến tôi đỡ không nổi, chỉ muốn chạy trốn.

Chu Dật quay phắt lại, nhìn thấy tâm trạng khốn đốn của tôi, nở nụ cười thật giả tạo: “Vâng ạ, biểu hiện của Chu Đạm Đạm ở trường học rất đặc biệt.”

Tôi nghĩ tim mình sắp ngừng đập, trên đời này chỉ có tôi mới hiểu cái từ ‘đặc biệt’ của Chu Dật mang ý nghĩa gì. Tôi vội kéo tay Chu Dật tránh xa dì La ra.

Anh ta cười cười liếc mắt nhìn tôi một cái. Tôi cũng khúm núm cười ngây ngô hai tiếng.

Ba tôi hân hoan đứng ngoài cửa tiếp đón, lòng tôi se thắt, bước nhanh lên phía trước: “Thưa thầy, đây là ba em. Thưa ba, đây là thầy Chu – chủ nhiệm lớp con đấy ạ.”

Không biết vì sao ba lại vui mừng lạ thường như thế, khiến lòng tôi càng thêm hồng hét. Ông tiếp đón Chu Dật như một siêu sao vào đến tận nhà: “Mời, mời thầy ngồi. Nhà chật chội, lại không có gì để tiếp đãi thầy.”

Chu Dật chẳng những phong độ ngồi xuống, mà còn vội vàng mời ba và tôi cùng ngồi: “Không đâu ạ, cháu đã quấy rầy bác rồi. Trong nhà trang trí cổ điển quá.”

Ba tôi nghe xong lại càng thêm cao hứng: “Ồ! Hóa ra thầy Chu cũng thích phong cách cổ điển à?”

Chu Dật gật đầu: “Cháu không chỉ là giáo viên chủ nhiệm lớp của trò Đạm Đạm, mà còn là thầy dạy Ngữ Văn nữa đấy ạ.”

Tôi đứng phía trước hai người họ, hai tay đặt lên đùi như một tiểu thư khuê các tao nhã: “Thưa thầy, em đi pha bình trà ấm đây. Bên ngoài lạnh quá, uống trà cho ấm người.”

Tôi không dám nhìn vẻ mặt của người nào đó, ba chân bốn cẳng chạy nhanh vào bếp.

Trong mênh mênh mang mang, tôi còn nghe tiếng ba mình và anh ta học đòi văn vẻ khen tặng gì đó: Nào là thầy Chu trẻ tuổi, thầy Chu nhất định rất tài hoa, thầy Chu chắc chắn được nhiều người hoan nghênh... Tôi thật chẳng biết tại sao ba lại nhiệt tình như thế.

Lúc nước đang sôi, tôi bỗng nghe thấy Chu Dật nói Chu Đạm Đạm ở trong trường học... Gì gì gì, thì trong lòng vang lên những tiếng loảng xoảng, thiếu chút đánh đổ ly nước, lao ra với vận tốc ánh sáng, ngắt ngang lời anh ta: “Trà đã pha xong rồi đây, mời thầy dùng.”

Chu Dật nâng tách trà lên thổi nhẹ, sau đó nhẹ nhàng nhấp môi. Khi đặt tách xuống, anh ta đột nhiên nhìn tôi rồi nở nụ cười thật tinh quái.

Má ơi! Tôi sợ tới mức nghĩ mình cần đi WC...

Ba vẫy tay về phía tôi, nói: “Đản Đản cũng đến đây ngồi đi. Ban nãy thầy Chu còn khen ngợi con đó.”

Tôi và Chu Dật đồng thời nhìn ông với ánh mắt thật khó hiểu.

Khen ngợi tôi? Làm sao có thể chứ...? Lóc thịt tôi còn hơn.

Chu Dật cũng lộ ra ánh mắt khó hiểu của mình. Tôi đoán rằng, có lẽ anh ta sắp bắt đầu phê bình, thì bất ngờ bị ba tôi cướp lời làm đảo lộn tình hình.

Tôi không thể chần chờ một phút nào nữa, vẻ mặt thẹn thùng nhanh chóng tiếp lời: “Thật vậy sao ạ? Thầy Chu khen con gì thế?”

Chu Dật im lặng liếc tôi một cái, quay đầu lại nói với ba tôi: “Phẩm chất của trò Chu Đạm Đạm trong trường không tệ.”

Tôi hài lòng gật đầu, muốn cất lời khen tặng anh ta. Ai ngờ anh ta chuyển hướng câu chuyện: “Chẳng qua việc học

“Thật ra em biết mình chưa tận lực giúp đỡ người khác trong học tập, đây là khuyết điểm xấu của em.” Tôi căng thẳng tự tiện ngắt lời câu nói tiếp theo của anh ta.

Không khí loãng vài giây, ánh mắt Chu Dật nặng nề, sâu kín quay lại nhìn tôi.

Tôi giả vờ ngây thơ, tự nhiên đối với anh ta nở nụ cười ngọt ngào.

Ba gõ nhẹ vào trán của tôi, nói: “Bạn học với nhau phải nên giúp đỡ chứ con. Đản Đản à, con không nên ý vào thành tích tốt của mình mà sinh ra kiêu ngạo, biết không?”

Tôi cúi đầu sám hối, trong miệng chỉ lẩm bẩm hai chữ: Đã biết, đã biết.

Tạm dừng lại, lén lút đưa mắt nhìn Chu Dật. Thật bất ngờ, anh ta vẫn không nhúc nhích nhìn tôi chăm chăm, khóe môi nở nụ cười như gió rít từng cơn.

Trái tim tôi chỉ còn một nửa...

Anh ta không nói gì, lại nâng tách trà lên uống một ngụm, rồi chậm rãi đặt xuống: “Thái độ học tập của Trò Chu cần phải sửa đổi một chút...”

“Thầy Chu, em biết sai rồi ạ. Mặc dù thành tích học tập của em luôn đứng đầu, nhưng có đôi khi cũng gặp nhiều sai sót. Thật ra, em muốn suy nghĩ làm cách nào để không chậm trễ chương trình học!”

* * *

Chu Dật im lặng, tôi loáng thoáng thấy cả người anh ta tỏa ra khí lạnh, chỉ có người ba khờ khạo của tôi liên tiếp vừa khen vừa trách: “Đản Đản, con thật là...”

Tôi không dám nói thêm, chỉ muốn yên lặng rơi nước mắt quỳ xuống cầu xin ‘đại ca’ Chu tha thứ...

Một lát sau, rốt cuộc khóe môi của anh ta cũng nhếch lên, nghiêng đầu nhìn tôi, cố ý vô tình nói: “Biểu hiện của trò Chu trong trường rất tuyệt vời, nhưng chẳng qua con gái mà uống rượu thì thật không hay.”

Miệng tôi co rúm lại, chết tan xác.

Ba kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: “Đản Đản, con uống rượu trong trường sao?”

Tôi kêu lên một tiếng, á khẩu chống đỡ hết

Trong lòng điên cuồng mắng Chu Dật không có tính người, trên mặt lại tươi cười giải thích: “Ngày đó là sinh nhật của bạn học, con quá cao hứng nên cùng bạn ấy uống một chút rượu. Khi về con quên nói với ba.” Nói xong, tôi bất an, không dám nhìn hai người họ.

Ba cười cười xoa đầu tôi: “Đản Đản, lần sau phải nhớ nói cho ba biết nhé.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, liếc trộm Chu Dật.

Anh ta đắm chiêu ngồi yên trên ghế sofa không nhúc nhích, thấy tôi nhìn trộm, anh ta nở nụ cười đắc thắng.

Tôi thật bất an, thật kinh hoàng, và thật sợ hãi. Có một cảm giác như bị người này đang đem mình ra giết chết.

Tôi đoán là chắc anh ta đang nhìn trò xiếc cũng như đang tìm nguyên nhân giả tạo của chuyện này. Ồi, buồn rầu quá đi.

Tôi đứng một bên nghe thấy Chu Dật hỏi thăm ba tôi rất nhiều việc, như muốn chứng minh anh ta là một giáo viên chủ nhiệm tận tâm, có trách nhiệm với học sinh của mình.

Tôi thở một hơi thật dài, bị ba vỗ vai: “Nhanh đưa thầy ra ngoài đi con.”

Tôi mất tự nhiên đứng dậy, đi theo bên cạnh anh ta.

Hai người im lặng ra đến giữa sân. Tôi cảm thấy bầu không khí ngột ngạt đến cực độ, nên chỉ vào cây đại thụ, hỏi: “Thầy có biết đây là cây gì không?”

Anh ta nhẹ nhàng nhìn qua, rồi nói: “Cây hòe?”

A... Bị anh ta đoán đúng, tôi thấy khó chịu nhưng vẫn làm bộ giật mình: “Thầy thông minh quá, có rất nhiều người không biết nó là cây gì.”

Anh ta cười khê, đưa ngón tay lên chỉ vào tấm bảng dưới bóng cây hòe già nói: “Trò Chu, trên đó có khắc cây hòe kìa.”

Tôi chăm chú nhìn vào, mẹ nó! Không biết ai rảnh rỗi khắc chữ lên cây hòe! Có bệnh chắc!

Tôi đi theo sau, cười hai tiếng ha ha.

Chờ tôi cười xong, Chu Dật chậm rãi xoay người nhìn tôi, ánh mắt vừa nghiêm khắc, vừa chế nhạo: “Chu Đạm Đạm, em...”

Tôi thấy thái độ này không đúng, lập tức lã chã chực khóc, nói: “Thầy ơi, em biết vừa rồi mình không nên ngắt lời thầy, em không nên bịa đặt, nhưng...”

“Nhưng em sợ ba mình buồn lòng, nên phải nói dối có thiện ý đúng không?”

Tôi chớp mắt, sững sốt ngẩng đầu nhìn lên. Phía trước hé ra khuôn mặt lạnh như tiền của Chu Dật.

Tôi gật đầu như gà con mổ thóc: “Vâng, vâng, vâng! Thầy Chu rất hiểu con người em, xin cảm ơn thầy vừa rồi đã giải vây cho em.”

Anh ta mỉm cười, lòng của tôi nhảy dựng.

“Hôm nay thầy không muốn làm rõ nguyên nhân.”

“Vâng, vâng, vâng! Thầy rất anh minh.” Anh cái con khỉ!

“Tuy nhiên thầy rất tò mò, nếu ba em biết thành tích học tập cũng như biểu hiện của em ở trường, thì ông ấy sẽ phản ứng thế nào nhỉ?”

“Thầy...” Dễ ợt! Rõ quá rồi, bà cô đây rất hiểu, dùng chiêu uy hiếp chứ gì! Điều này tôi còn 2B hơn thầy nhiều, coi như tôi xui xẻo gặp hạn đi!

“Thầy ơi, thầy muốn em làm gì, em đều tình nguyện ạ!”

Anh ta chỉ cười không nói, yên lặng bước ra sân vắng. Lòng tôi gấp đến mức nóng lên như nồi lẩu, chỉ sợ anh ta nghĩ quái chiêu ác độc nào đó để dày tôi.

Cuối cùng bị dày vò tới đường cùng, mà anh ta vẫn đứng khoanh tay đưa lưng về phía tôi.

Cuối chân trời xa xôi, có vô số những đám mây âm u lạnh lẽo tụ lại một chỗ. Trên đường vừa lạnh vừa yên ắng, tôi lẳng lặng đứng sau lưng chờ anh ta nói chuyện.

“Vây thử thi đại học xem sao.”

Tôi bất ngờ phản ứng không kịp, một lúc sau mới phát hiện ra anh ta nói rất nghiêm túc. Tôi chả suy nghĩ gì, gật đầu ngay: “Vâng ạ, không thành vấn đề! Cảm ơn thầy, thầy đi thông thả nhé.”

Anh ta xoay người, tiến lên từng bước, hỏi: “Em đồng ý rồi sao?”

Tôi gian trá gật đầu: “Vâng, thưa thầy.”

Anh ta nhìn tôi đăm đăm, khẽ nhếch bờ môi bạc: “Hãy nhớ kĩ, lời hứa đã thốt ra khỏi miệng đều không phải nói dối. Chu Dật Dật, đây xem như là lời em hứa với thầy.”

Tôi đứng yên tại chỗ, đừng nói tôi bỗng nhiên phạm vào một chuyện ngu xuẩn nào đó rồi chứ?

15. Chương 02 Phần 05

Chương 2.5

Nỗi oan khuất của Đản Đản

Một lần nữa nhặt đồng sách giáo khoa cũ đã một năm không động tới lên, tôi cảm thấy đó là một động tác khó khăn. Đặc biệt Chu Dật còn đang nghiêm túc giảng bài trên bục, nhưng nghĩ như thế nào cũng mất tự nhiên.

Tôi hỏi Lăng Linh đang ngồi bên cạnh, có phải tôi điên rồi không? Cô nàng giả vờ hiền lành vỗ nhẹ vai tôi, nói: “Bạn học à, cậu được thăng thiên rồi.”

Đúng vậy! Tôi cũng hiểu được mình đã lên trời dù mấy lời quỷ quái này nghe như rất khiếp, nhưng thưa với các bạn: Bây giờ tôi đang tập trung tinh thần cao độ vào nghe Chu Dật giảng Ngữ Văn!

Lạy chúa xin hãy ban phúc cho con! (Oh god bless me)

Chu Dật nói chỉ cần tôi đem một nửa sức lực quây phá anh ta để dồn sức vào học tập, cam đoan tôi có thể đuổi kịp. Tôi thấy mấy lời nói này nghe càng đáng sợ hơn, không biết là anh ta tự tin về chất lượng dạy học của mình hay đánh giá tôi cao quá mức?

Nói ngắn lại một câu, tôi ra về cố học tập nghiêm túc đã làm choáng váng một nhóm giáo viên. Sau đó, tôi thấy họ cực kì vui mừng, khóc mếu máo chạy đến phòng Chu Dật khen ngợi anh ta có cách dạy hay.

Thúi lắm, mấy cô em yếu ớt! Uy hiếp học trò có được coi là cách dạy hay không?

Chu Dật còn nói, ngoài giờ học chính thức ra, anh ta còn muốn lên dạy thêm cho tôi nữa.

Miễn phí, bằng không cho dù tôi có thật sự đi học nhưng làm bài thi vẫn rất khó kh

Hừm! Tôi ghét cái người quỷ kế đa đoan này quá. Mặc dù tôi miễn cưỡng đồng ý nhưng địa điểm là do tôi lựa chọn: Đó là tại một nhà thủy tạ ở khu phố trung tâm. Nơi đây trước kia tôi vẫn thường đến chờ mẹ tan tầm, tuy rằng nó nhỏ bé vắng người qua lại, nhưng bà chủ nhà thủy tạ rất tốt.

Bên ngoài nơi này kẻ đến người đi tấp nập, đối diện nó chính là khu mua sắm sầm uất nhất thành phố A. Tầng thứ nhất ngay mặt đường là một cửa hàng kim cương nổi tiếng, trang hoàng lộng lẫy, tựa như tất cả những viên kim cương bên trong đều đua nhau phát sáng, ra vào đó chỉ có những kẻ giàu sang. Tôi đã vào nơi ấy vài lần khi mẹ còn là quản lý cửa hàng, cho nên mấy chị nhân viên bán hàng bên trong đều biết tôi.

Thế nhưng hôm nay chỉ còn lại cảnh còn người mất, từng đợt nhân viên cửa hàng đã thay đổi. Tôi cũng chẳng đặt chân đến nơi đó nữa, chỉ ngồi tại nhà thủy tạ này lẳng lặng dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi bỗng nhiên nhìn thấy Chu Dật hiên ngang đi ra khỏi tiệm kim cương. Tôi nghĩ mình nhìn lầm, dụi mắt lại lần nữa, quả thật không sai: Đó chính là bản sao thu nhỏ của Chu Dật.

Một giáo viên phổ thông bình thường cũng có thể ra vào cửa hàng kia sao? Tôi nhú mày nghĩ.

Tuy nhiên mấy giây sau, suy nghĩ ấy đã tiêu tan, có khi người ta chỉ lượn vào dòm ngó cho no con mắt mà thôi.

Vừa nghiêng đầu, tôi lại thấy một gã trung niên cung kính tiễn Chu Dật ra ngoài. Lão béo ụ ấy tôi biết, ông ta là nhân viên duy nhất mà cửa hàng không thay đổi... Khi mẹ còn làm việc ở đó, gã ta là phó quản lý.

Bình thường mấy người như gã chỉ tiếp đãi khách quý.

Nhìn thấy ông phó quản lý đối đãi rất cung kính với Chu Dật, có vẻ như nói gì nghe đó, làm tôi chẳng biết phản ứng gì. Thầy Chu cũng được coi như là người giàu có ư?

Tôi cẩn thận nhớ lại chiếc xe, căn hộ anh ta dùng... tất cả rất xứng đáng với mức thu nhập của một giáo viên dạy trung học, chứ không giống với những thứ mà một cậu ấm nên dùng. Dĩ nhiên, trừ việc toàn thân anh ta tỏa ra một khí chất sang trọng, thì tôi không thể không thừa nhận. ==

Trong đầu tôi lạnh run, khi xuất hiện hình ảnh người ta vây quanh Chu Dật kêu lên: “Thiếu gia, Chu thiếu, Chu công tử, Dật gia

Tôi đang chìm trong cảm giác ớn lạnh, thì Chu Dật đã băng qua đường, mở cửa nhà thủy tạ bước vào. Bên trong chỉ có tôi và một người khách, anh ta lập tức bước lại đây.

Tôi nhìn anh ta chằm chằm, tưởng tượng tới cảnh anh ta bị một đám nữ vệ sĩ bao quanh...

Anh ta chỉ vào mặt tôi: “Đây là vẻ mặt gì?”

Tôi vội vàng xua tay: “Không, không có gì đâu ạ. Bỗng dưng thấy thầy đẹp trai quá.”

Môi anh ta nhếch lên, tâm trạng xem ra rất tốt. Miệng tôi cũng cong lên một cách tự kỉ.

Tôi không nhịn được tò mò, đợi anh ta ngồi xuống, liền hỏi ngay: “Thầy, thầy mua nhẫn cho bạn gái à?”

Anh ta sững sờ nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Vừa rồi em nhìn thấy thầy hả?”

Tôi vốn chỉ có ý định trêu chọc, không nghĩ tới anh ta lộ ra ý nghiêm túc, tôi gật nhẹ đầu: “Vâng, em thấy thầy đi với phó quản lý ‘Phong Dật kim cương’ đấy.”

Anh ta đưa mắt nhìn bằng hiệu ‘Phong Dật kim cương’ ở đẳng đối diện, giọng không lạnh không nhạt, nói: “Em quen với viên quản lý?”

Bấy giờ tôi mới biết mình nói hớ, càng không muốn để người khác biết chuyện trong nhà. Đối mặt với ánh mắt hoài nghi của anh ta, tôi đành thú thật: “Vâng ạ, trước kia mẹ em làm việc ở đó.”

Anh ta im lặng nhìn Phong Dật kim cương, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt nói: “Viên quản lý là bạn tôi.”

Tôi gật đầu. Hóa ra là như vậy, còn tưởng đâu anh ta định che giấu thân phận cao quý nữa chứ.

“Ừm, thầy làm thầy giáo là được rồi.”

Anh ta bị câu nói bất ngờ của tôi làm ghen hòng, sau đó cười nhẹ hỏi tôi: “Là ai ngay từ đầu nói thầy không xứng làm giáo viên nhỉ?”

“Giờ thay đổi suy nghĩ không được sao thầy?” Tôi hỏi lại.

Lúc học lớp mười tôi đã có năng khiếu đặc biệt tốt trong môn Ngữ Văn. Môn hóa hơi kém một chút, vốn hôm nay anh ta sẽ phụ đạo thêm Ngữ Văn cho tôi... Ai dè anh ta lại cầm theo mấy quyển sách khoa học tự nhiên.

Tôi giật bắn người, thì ra anh ta là một giáo viên toàn năng sao?

“Thầy ơi, hồi trước còn học phổ thông, thành tích của thầy tốt không?”

Tay anh ta nắm thành quyền chống cằm, miến cưỡng nhớ lại, nói: “Không tốt, cũng nổi loạn giống y chang như em.”

“Này này, thầy không phát hiện ra bây giờ em đang cải tà quy chánh sao?”

Anh ta cười ha hả, đưa tay xoa đầu tôi như vuốt ve một con cún nhỏ, làm tôi bực bội: “Em có phải là cún con đâu, thầy đừng xoa đầu như thế.”

Anh ta phớt lờ, tiếp tục nói: “Thầy còn nghịch hơn em, nửa tháng trước khi thi vào đại học, buổi tối thầy trốn học đi uống rượu, đua xe với bạn bè.”

Wow, thì ra tuổi trẻ của Chu Dật cũng là thiếu niên lắm nhiệt huyết nha. Tôi bỗng cảm thấy thân thiết với anh ta, còn xem muốn kẻ vai sát cánh: “Hóa ra Chu Dật thầy còn có đoạn lịch sử huy hoàng như thế, em còn tưởng thầy chỉ là con một sách.”

“Nhưng con một sách không xảo quyết giống thầy!”

Anh ta nghe xong sững sốt, sau đó cười ha ha: “Em... gọi tôi là thầy Chu.”

Tôi khinh thường bĩu môi.

Vừa cùng anh ta tâm sự, vừa nghe anh ta giảng bài thật sự vui vẻ và thoải mái hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều. Sau mấy tiếng trôi qua, anh ta đề nghị nghỉ ngơi chốc lát, tôi ra quầy bar lấy hai ly nước, đưa cho anh ta một ly, nói: “Uống thử đi, bảo vật của tiệm này... là em mời thầy.”

Anh ta đưa tay nhận lấy, uống một ngụm, khẽ nhúm mày.

Tôi cười ha ha: “Thì ra thầy sợ chua.”

Sóng mắt anh ta chứa đầy ý cười: “Chu Đạm Đạm, chuyện em cảm thấy hạnh phúc nhất là gì?”

Sao bỗng dưng hỏi tôi như thế?

“Ồ, hạnh phúc nhất là ngủ đến khi tự nhiên tỉnh giấc, kiếm được nhiều tiền đến nỗi rút gân tay.”

Anh ta cười thoải mái.

“Thầy cười gì thế?”

“Kiểu như em ấy, thầy thấy em sẽ biến thành người ngủ cho đến rút gân tay, mà kiếm tiền thì đến nỗi tự nhiên tỉnh.”

Cái gì quái gì đây? Tôi liếc anh ta một cái, đúng là tên sát phong cảnh.

Hôm nay thời tiết khá tốt, mặt trời mấy ngày trước đã bị mây đen che kín, bây giờ ánh nắng rót cuộc cũng lộ ra...

Nhà thủy tạ có vị trí thật đẹp, đón ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào những mặt bàn làm bằng kính. Tôi uống một miếng nước, lén lút đưa mắt liếc Chu Dật đang nghiêm túc giảng bài bên cạnh.

Anh ta đeo kính mắt, mặc áo sơ mi trắng, trông như một sinh viên ưu tú trong trường đại học. Trên người phảng phất mùi thuốc lá, chiếc mũi thanh tú thẳng tắp, và khuôn mặt điển trai làm tôi ngất ngây.

Buổi chiều nay coi như không tệ với ánh nắng ấm áp, vị nước chua ngọt và với một người thầy giáo hại phong cảnh đáng yêu làm bạn bên mình.

Ngày hôm sau tôi đi học rất sớm. Được rồi, tôi thừa nhận là mình bị ép bức... Nguyên nhân tôi đến trường học sớm như vậy, chính là muốn có thể thừa dịp yên lặng điền đơn.

Tôi làm thế, đương nhiên không phải vì Chu Dật.

Ở trước mặt cha tôi rất vâng lời, nếu không thi vào đại học, cha nhất định sẽ thất vọng về tôi, mặc dù ông chưa nói ra điều đó. Tôi đã làm mẹ thất vọng rồi, tôi không thể làm cha thêm thất vọng nữa.

Một năm nay tôi coi như đã quậy phá quá đủ.

Viết mãi, cho đến khi Lục Hạo bí mật tiến đến gần bên tôi: “Nói cho cậu một bí mật nè.”

Nếu tôi là học sinh đứng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, thì Lục Hạo là tên áp chót. Vì mối quan hệ ‘chuột gạo’ với nhau, nên hẳn rất biết thông cảm, và tình cảm của hai chúng tôi rất tốt.

“Bí mật gì?”

“Tan học chiều nay, lớp hai với lớp bảy kéo bè kéo cánh đánh nhau, nghe nói là vì con gái. Tôi biết bọn họ đánh nhau ở đâu, cậu muốn đi xem cùng không?”

Đánh nhau vì con gái? Hắc hắc, loại này không xem thật đáng tiếc, tôi vốn thích xem náo nhiệt.

“Tốt, buổi chiều đi cùng nhau.”

“Được thôi, không thành vấn đề.”

16. Chương 02 Phần 06

Chương 2.6

Yêu quái Đản Đản

Nghe nói ‘trận thánh chiến đoạt mỹ nhân’ này sẽ diễn ra vào chiều tối. Tôi cố ý tìm một lí do chính đáng để nghỉ giờ phụ đạo buổi chiều của Chu Dật, rồi cùng Lục Hạo lén lút như kẻ trộm ra phía sau cổng trường ăn chút đồ.

Lục Hạo giải thích cho tôi những thông tin đơn giản của trận thánh chiến, nào là cô gái trong li đồn kia xinh đẹp, trong sáng, cao quý tới nhường nào, đến hai tay thủ lĩnh tranh giành cô nàng cũng đều là nhân vật ‘giang hồ’ vang danh, cường ngạnh hết chỗ chê.

Tôi tự nhiên lí giải rằng hai tên sư tử hùng dũng ấy, vì chịu hết nổi sự yên tĩnh mà cắm đầu vào tàn sát lẫn nhau vì một cô gái, còn chúng tôi bỗng trở thành những con gà con, những chú nai vàng, những con ngựa nhỏ vậy kín bên cạnh nhìn xem. Đương nhiên tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng đây vẫn là sự kiện đặc biệt gây phấn chấn lòng người.

Từng bước chân phấn khích đi vào một khu đất trống ở phía sau trường học, nghe nói trước đây nơi này từng là một sân bóng rổ. Suốt dọc đường đi, tôi cảm thấy rất kích động, đánh nhau để giành một cô gái quả là một chuyện sôi trào nhiệt huyết.

Trước kia có một anh lớp trên từng nói, ba năm học trung học mà không đi xem đánh nhau thì thật là đáng tiếc.

Thứ nhất, vì muốn chứng minh cho việc không uống phí ba năm học của mình, nên tôi hí hửng theo đến đây. Thứ hai, tôi rất tò mò về cô gái trong li đồn đãi như sấm kia. Người đẹp mà, ai lại không thích cơ chứ?

Eo ơi, tin tức này lan truyền nhanh quá. Vừa vào đến sân tôi đã nhìn thấy ba lớp đầu người tự động làm thành một nửa vòng tròn, điều này khiến toàn thân tôi lạnh đến phát run. Lục Hạo xem ra cũng vậy, rồi đột nhiên hấn quay đầu quét mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, nói: “Người cậu vừa nhỏ vừa gầy, nên tiến tới trước mở đường vào trong nhé, mình đi theo sau cậu.”

Tôi thấy điều này chả ăn khớp gì cả, chẳng phải người tiên phong lúc nào cũng là kẻ có thân hình cường tráng sao? Nhưng tôi chưa kịp phản ứng gì đã bị Lục Hạo đẩy lên phía trước... Thật hết cách, tôi đành kéo nhanh lưng quần rồi chui vào bên trong.

Tôi vừa chui vào, vừa nghe những người bên cạnh kêu lên kinh hãi cái gì mà đem theo hung khí, ai quen ai linh tinh đủ thứ, thật không thể thở nổi. Nhờ tay chân xinh xắn lanh lợi, tôi rất vất vả mới chui vào được vị trí của khu vực thứ hai. Đột nhiên tôi phát hiện ra trời đã tối từ lúc nào, hay do tôi đang bị ảo giác nhỉ?
==

Lục Hạo nhìn lên trời buông lời than thở: “Hôm nay trời nhanh tối thật, mùa đông sắp tới rồi.”

Tôi cũng học theo nhìn lên trời buông tiếng than: “Cậu cho rằng mình là chuyên gia khí tượng chắc?”

Lục Hạo trừng mắt nhìn tôi chằm chằm.

Cũng may là những người đứng phía trước không cao, chưa đến mức khiến tôi phải kiễng chân lên mà xem trận đánh. Vì thế tôi tham lam vươn thân nghễnh cổ như một con cóc nhìn vào bên trong. Quả đúng là có đủ các loại người giống chúng tôi như đàn gà đàn vịt bu xem xung quanh, với vẻ rất bình tĩnh.

Tôi một lòng trung thành tìm kiếm trong đám đông người đẹp ưu tú đang ở đâu, ánh mắt nhanh như chớp tia vài vòng mới phát hiện ra một nửa khuôn mặt hư hư thực thực của người đẹp. Người đẹp đúng là người đẹp nha, một nửa khuôn mặt thôi cũng có thể gợi lên cảm nghĩ độc nhất trong đầu. Tôi cố gắng dùng sức tìm đủ mọi cách nhích qua bên cạnh vài bước, cuối cùng mới vạch trần cái khăn che mặt thần bí của người đẹp.

Chị gái xinh đẹp này rất phong cách... Oạch, đang ngồi dưới đất ăn thịt nướng...

Mặc dù khuôn mặt xinh xắn đi cùng bức tranh đó không phù hợp cho lắm, nhưng người đẹp ăn thịt nướng so với vũ nữ xấu xí múa cột vẫn dễ nhìn hơn.

Lại nhìn đến nhân vật chính, còn chưa phát hiện hai tên thủ lĩnh đang đứng ở đâu, đã thấy những ánh mắt giết người của mấy tay đàn em sẵn sàng chuẩn bị khai chiến

Tôi hơi mệt mỏi định ngồi xổm xuống nghỉ ngơi, đột nhiên đám người trở nên kích thích, náo loạn đứng lên, tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Hóa ra không biết từ lúc nào một tên thủ lĩnh đã bắt đầu động thủ, cầm cây côn gỗ đánh loạn.

Bạo động bạo động, tôi vừa nhìn đã trợn mắt há hốc miệng. Tình hình dần dần hỗn loạn, chỉ có chị gái xinh đẹp kia vẫn sừng sững ngồi đó như giai nhân trong phim ‘Cuốn theo chiều gió’.

Tôi thấy thích thú với một tên mập mạp vừa bị chiếc bàn gỗ đập trúng, đầu hấn trọc lóc cắm xuống đất giống kiểu ‘chó liếm phân’.

Thậm chí những người xung quanh bắt đầu hò hét ầm ĩ, Lục Hạo đứng bên cạnh thiếu điều vịn treo luôn cái eo thon nhỏ của mình.

Tóm lại đây chính là hình ảnh của một trận hỗn loạn tràn đầy nhiệt huyết.

Ấu đả một lúc rồi, nhưng nhóm người này vẫn không có ý nói lẽ phải. Thậm chí còn có người rút cây côn đánh mạnh vào đối phương, kẻ bị đánh gần như quỳ rạp trên mặt đất hấp hối.

Đến lúc này tôi mới phát hiện ra có điều bất thường, cả hai nhóm động thủ càng lúc càng hăng máu, càng dồn người khác vào chỗ chết. Ngay cả chị gái xinh đẹp vững như Thái Sơn kia cũng đứng lên bỏ chạy.

Lại một người nữa lấy rút một cây mã tấu ra, tôi càng nhìn càng thấy kinh hoàng, trong lòng thật bất an, vì thế ay người định trốn đi. Kết quả là bị một lớp người vây quanh, sống chết cũng chẳng thoát được, tôi nhanh chóng lôi kéo Lục Hạo: “Nè, những người này đều là học sinh của trường mình hả? Sao nhìn thì chả giống gì cả, nếu không phải thì chúng ta đi thôi.”

Lục Hạo như vừa sợ lại vừa muốn xem, nói: “Chờ một chút, xung quanh đây cũng chưa có ai đi mà. Cậu cũng chẳng chui ra ngoài được, dù sao không có nguy hiểm đến chỗ bọn mình đâu.”

Một tên cao lớn bên cạnh ngồi vịn treo nhìn tôi, nói: “Bọn họ không phải học sinh trường chúng ta, đều là xã hội đen cả mà.”

Tôi lo âu nhìn vào bên trong mấy lần, nhắc thấy một tên con trai chân toàn là máu trốn ra ngoài, trong lòng hoảng sợ, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa, mãi đến lúc Lục Hạo hét gọi đi.

Cả hai đang còn do dự, bỗng nhiên một tiếng súng bén nhọn cắt ngang giữa không trung, người bốn phía trong nháy mắt thét chói tai. Sau đó bạn đẩy tôi, tôi đẩy bạn tháo chạy ra ngoài. Tôi hoàn toàn không còn biết phải phản ứng ra sao, thì đã bị một đứa con gái cường tráng phía trước đẩy sang bên kia.

Một đám người hỗn loạn bên trong bắt đầu theo mấy người bên phía chúng tôi mở rộng đường thoát. Trời đã sắp tối hoàn toàn, lúc này tôi chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ của Lục Hạo. Thế nhưng trong lòng lại quá sợ hãi và khẩn trương, nên đành phải đi theo sau đám người chạy ra ngoài.

Vừa nhắc chân, mắt cá chân đã bị một bàn tay nắm chặt, tôi hét toáng lên quay đầu lại, đột nhiên phát hiện một bóng dáng quen thuộc trên mặt đất.

Tôi thử kêu lên một tiếng: “Lâm Phù.”

Người đó giật nhẹ người: “Còn không đến đỡ tôi đứng lên.”

Thì ra đúng là hắn, tôi vội ngồi xổm xuống đỡ hắn đứng lên: “Sao lại là cậu? Cậu không bị thương chứ? Sao cậu lại nằm trên đất thế?”

Hắn tức giận phủi bụi trên người: “Không có việc gì, bị người khác đẩy ngã thôi, sao cậu lại ở trong này?”

Tôi đang muốn mở miệng, thì có người không biết sao lại rống lên một câu: “Cảnh sát đến đây!” Cắt ngang ý nghĩ của tôi.

Lâm Phù nhú mày đưa mắt nhìn về phía sau, rồi bắt lấy bả vai của tôi: “Chúng ta đi nhanh.”

Tôi gật đầu cùng hắn nhanh đi ra, chưa đi được hai bước đã bị một chú cảnh sát ngăn lại.

Tôi cảm thấy thật đau lòng quá. Lâm Phù cũng mặt xám như tro.

Tiếp theo lại càng bị thảm, không biết ai đã báo cảnh sát, lúc cảnh sát đến chính là lúc nghe được âm thanh tiếng súng vang lên. Người ở bên trong đều lao ra phía ngoài, nên không bắt được người nào hết, đi vào liền phát hiện còn cả thấy tám người, vì vậy liền đem chúng tôi trở thành nghi phạm.

Tên nổ súng khoảng hai mươi tuổi, tuy đã nổ súng nhưng may mắn là không trúng người nào. Chẳng qua là đánh ấy tên đàn em thâm hại đến quỳ rạp trên đất rên rỉ.

Mấy tay cảnh sát trẻ tuổi kia dường như đã quá quen thuộc, chỉ nhìn tên con trai đã nổ súng cười lạnh một tiếng: “Ồ, lại là chú em hả.”

Tên đó hừ nhẹ một tiếng, không nói một lời nào.

“Mang toàn bộ về trụ sở!”

Tiếng ra lệnh vừa dứt, tôi và Lâm Phù cũng liên quan bị nhét vào xe cảnh sát...

Tôi mang vẻ mặt cầu xin, không ngại giải thích với người cảnh sát: “Chú cảnh sát à, cháu thật sự chỉ đi ngang qua thôi, các chú đừng tội oan cho cháu rồi.”

“Ai làm chứng cho cháu.”

Hic hic, Lục Hạo chẳng biết đã chạy đi nơi nào, hiện tại người trong trường cũng chạy hết. Đến bản thân Lâm Phù còn khó bảo vệ, tôi làm thế nào tìm người đây!

Đáng giận là cái bà chị xinh đẹp có liên quan kia trốn đâu mất dạng!

Tôi đau đầu khóc không ra nước mắt, lẩn lộn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ bị bắt đến đồn cảnh sát lần nào.

Lâm Phù thấy bộ dáng của tôi, tức giận an ủi: “Vào tù ngồi một ngày thôi mà, căng thẳng gì chứ?”

“Giam một ngày! Mình làm sao về nhà được đây?”

“Gọi điện thoại cho người nhà đến bảo lãnh cho cậu, nếu không thì chờ sáng mai được thả chúng ta cùng ăn bữa sáng.”

Sáng cái con khỉ á!

Tôi lại một lần nữa tấn công chú cảnh sát hiền lành: “Chú à chú ơi hic hic, cháu thật là oan uổng mà, chú cho cháu một con đường sống đi.”

Chú cảnh sát hiền lành quay đầu trừng mắt nhìn tôi: “Ngồi yên, tí nữa còn phải ghi âm lời khai đó.”

Ghi âm cái con khỉ!

Tôi đứng trang nghiêm trước sở cảnh sát mà trong lòng chứa một cảm xúc thật phức tạp: Một nơi quá thiêng liêng, một nơi làm tôi rất uất nghẹn, và một đám cảnh sát đàn độn! Tôi thật muốn dựng đứng ngón tay giữa trước tấm ảnh trước đồn cảnh sát. [22]

[22] Hành động giơ ngón tay giữa là chữ thề: Fuck you!

Tôi và Lâm Phù là hai người bìn – kiêm oán dân – kiêm người chạy nạn bị bắt vào đây. Một loạt người ngồi trên ghế dài chấp nhận làm lễ rửa tội và ghi chép lí lịch.

Tôi cẩn thận quan sát vài người khác: Không là cái đầu bóng lưỡng, thì cũng là tóc húi cua... Dù sao đều là một lũ mà bà cô đây không quen, bà cô để các người tự tiện xét hỏi họ.

Ngược lại, tôi và Lâm Phù tựa như con tôm chưa quen mặt ngồi ở góc phòng.

“Thật... Thật sự sẽ bị giam ở đây một đêm?”

“Với tình trạng này, nếu không có người bảo lãnh thì chắc cậu sẽ chẳng được thả ra ngoài.”

“Hic hic hic, mình thật sự không có người bảo lãnh đâu.”

“Vậy ở lại với tôi đi, chúng ta là chị em tốt mà.”

Grừ... Tôi rùng mình, một tên con trai mang vẻ mặt ngọt ngào lại đi xưng với bạn chúng ta là chị em tốt, bạn có thể chấp nhận sao?

Đã có mấy người bắt đầu gọi điện thoại kêu người tới bảo lãnh, nhưng hần vẫn bình thản ngồi bất động tại chỗ, tựa hồ không thèm để ý bị giam một đêm.

Lâm Phù dựa vào tường: “Nè, sao vừa rồi cậu lại ở trong đó?”

“Hic hic, mình và bạn học tới xem não nhiệt. Bạn học bỏ chạy, mình bị dính thảm kịch này, còn cậu thì sao?”

“Mục tiêu bọn họ giận dữ vì gái đẹp, mà cô gái đẹp đó là bạn thân của tôi, nên tôi theo cậu ấy đến, nhưng cô nàng bỏ chạy mất rồi.”

Tôi im lặng một lát rồi kết luận: “Chúng ta thật sự là chị em gặp nạn.”

“Đúng vậy.”

Nói ng, mấy tên uy mãnh ngồi bên cạnh chúng tôi rùng mình vài cái.

Đến lượt tôi ghi chép, tôi vô cùng lịch sự, vô cùng giống một cô dâu mới mắc oan ngồi trước mặt chú cảnh sát, cố tạo ra một dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, nói: “Cháu thật sự chỉ đi xem não nhiệt thôi mà.”

‘Sứ giả chính nghĩa’ thật khinh thường liếc mắt nhìn tôi một cái, như tự mình có thể xuyên thấu qua áp của tôi.

Chính nghĩa đề ra một số câu hỏi thích hợp, một ít cách nhìn đặc biệt đối với vấn đề này, tôi đáp lại mắt kiền nhẫn. Bà cô đây rõ ràng là xem não nhiệt, dựa vào đâu mà dám lấy giọng điệu điều tra phạm nhân để hỏi chứ?

Chú cảnh sát đập mạnh ngòi bút máy lên bàn: “Con nhóc này mới học cấp ba đã kéo bè kéo lũ đánh nhau, trông xinh đẹp thế kia mà lại không biết tự kiểm điểm. Tại sao bây giờ con nít đều là như vậy, quậy phá lung tung không sợ làm cha mẹ mình thất vọng hả?”

Tôi vốn đang nhẫn nhịn, nghe hần nói như vậy, máu nóng trong lòng liền bùng phát, ào ào đứng lên chỉ vào cái mũi của ông ta: “Kiểm điểm cái đầu mẹ chú á, bà cô đã nhấn mạnh bao nhiêu lần là chỉ đi xem não nhiệt – xem não nhiệt đó. Chú là cảnh sát sao, chú bắt người nào liền gọi người đó là phạm nhân hả?”

Tên cảnh sát kia có lẽ chưa bao giờ gặp qua người dám xưng với mình là ‘bà cô’, hần đứng bật dậy, hung ác quát: “Cháu ăn nói như vậy đó hả? Còn nhỏ mà ăn nói thô tục quá. Ở nhà cháu không có gia giáo, không được mẹ dạy bảo phải nói chuyện với người lớn ra sao à? Trở về chỗ ngồi đi!”

“Được dạy dỗ cái con mẹ ông, không được dạy dỗ con mẹ ông!” Hốc mắt tôi đỏ lên giận dữ hét.

Lâm Phù nhanh chóng xông lên giữ chặt tôi, rồi bị hần lôi mạnh về, nước mắt không chịu thua kém thi nhau rơi xuống. Tôi chính là không có mẹ, tôi chính là không được mẹ dạy dỗ, tôi không có mẹ là lỗi của tôi sao.

Lâm Phù một mặt gấp đến đòi mạng một mặt an ủi tôi: “Cậu gọi điện thoại kêu người nhà tới đón đi.”

Tôi lau nước mắt, lấy di động từ trong túi xách ra, đã hơn chín giờ rồi. Màn hình hiện lên mấy cuộc gọi nhớ, đều của cha gọi.

Tôi chỉnh đốn lại tâm trạng, sau đó gọi điện thoại lại, chuông vừa reo một tiếng đã có người bắt máy: “Nè Đản Đản, con chạy đi đâu vậy, cha lo lắng cho con lắm biết không?”

Tôi ghen ngào ‘ồ’ một tiếng, nhanh chóng đứng lại, nhìn ánh mắt cổ vũ của Lâm Phù, ấp a ấp úng nói: “Cha à, con... con...”

“Con sao vậy Đản Đản, con đang ở đâu vậy? Muốn cha đến đón con không?”

Tôi hít một hơi, thoải mái thảo luận qua điện thoại nói: “Không cần đâu ạ! Hôm nay con ở lại nhà Lăng Linh giúp bạn ấy ôn tập thi cuối kì. Cha đừng lo lắng nhé, sáng mai con gọi điện thoại cho cha.”

“Vậy được rồi, mai một nhớ kĩ gấp thế nào cũng phải gọi điện báo cho cha biết, nếu không cha còn tưởng con xảy ra chuyện gì rồi.”

“Con có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ? Cha ngủ đi, sáng sớm mai còn mở quán nữa.”

Tắt điện thoại, đón nhận ánh mắt bất đắc dĩ của Lâm Phù, tôi nhún vai như hết cách.

Tôi ngăn người ngồi xếp bằng trên ghế, vừa rồi người nhà của người gọi điện thoại kia vội vàng giải quyết mọi việc rồi vừa cảm ơn cảnh sát vừa phê bình đứa nhỏ, cuối cùng cậu con trai kia bị dẫn đi ra ngoài, còn lại bảy người mắt to mắt nhỏ nhìn.

Haiz! Không biết Chu Dật bị tôi cho leo cây, mà phát hiện ra bây giờ tôi đang ở đồn cảnh sát cùng một đám lưu manh nói chuyện phiếm, thì sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

Haiz, đợi chút, Chu Dật...

Tôi vui mừng lấy điện thoại ra, do dự thật lâu, không mấy hi vọng gọi qua cái dãy số kia.

“Thầy Chu ơi, cứu một mạng người còn hơn là xây bảy tháp phù đồ

”

Tôn Ngộ Không năm đó đánh yêu quái, có nguy hiểm đều được Phật Tổ cứu đi, không nguy hiểm đều đánh chết chướng ngại vật.

Tôi rất cuộc được một lần hãnh diện làm yêu quái trong nguy hiểm.

17. Chương 02 Phần 07

Chương 2.7

Thầy giáo chăm sóc

Lúc tôi nhìn thấy thân hình cao lớn đẹp trai khỏe mạnh kia thông thả đi vào, cả người trong nháy mắt giống như rơi vào tầng hào quang của đức phật, ánh sáng vàng lấp lánh.

Tôi lập tức đứng nghiêm dậy cúi chào: “Thầy Chu.”

Anh ta mặc một cái áo khoác pha sau có mũ áo, tóc hơi bù xù, thoạt nhìn chắc là mới từ nhà đến. Dưới cặp kính mắt của anh ta lộ ra một ánh mắt nghiêm khắc khiến tôi sợ tới mức vội vàng cúi đầu.

Chu Dật vừa lắng nghe giọng điệu tức giận của chú cảnh sát, vừa bình tĩnh nhìn tôi, chờ cảnh sát nói xong, anh ta gật gật đầu, mỉm cười đi về phía tôi, sau đó nhìn sang Lâm Phù, chị em tốt của tôi. Vì thế không mặt không nhát cười: “Hai người quả thật là chuyện tốt thành đôi.”

Vừa nghe thấy giọng điệu âm dương ma quái này, lòng tôi vang lên tiếng chuông báo động, Chu Dật tức giận rồi.

Cũng khó trách việc nổi giận, buổi tối người ta thường là ở nhà vui vẻ xem tivi, không đâu lại nhận được điện thoại của sở cảnh sát đến cứu vớt hai đứa học trò cầu kết với nhau làm chuyện xấu, không tức giận sao được.

Tôi biết ý im lặng không nói gì.

Lâm Phù khoát tay tỏ vẻ không có gì: “Anh mang cậu ấy ra ngoài là được rồi, không cần bảo lãnh cho em, em không định trở về đâu.”

Ánh mắt Chu Dật có ý nhắc nhở: “Chị gái của em sẽ lo lắng.”

“Cứ để cho chị ấy sốt ruột đi.”

Chu Dật không nói chuyện với cậu ấy nữa, quay đầu nhìn tôi, giọng nói hơi trầm xuống: “VẬY em có đi tay không?”

“Đi chứ, em muốn đi.” Bằng không tôi gọi điện bảo thầy đến làm gì, đi thăm chúng tôi chắc.

Tôi nhanh chóng quyết định từ bỏ việc đồng cam cộng khổ với chị em tốt của tôi – đồng chí Lâm Phù, đi theo sau Chu Dật hí ha hí hửng rời khỏi sở cảnh sát.

Lúc này đã gần mười giờ, trên đường không còn nhiều người đi lại cho lắm, dọc theo đường đi Chu Dật cũng chẳng hề nói chuyện, im lặng kiểu muốn lấy mạng người. Trong không khí trầm lắng như thế này, tôi cũng không dám mở miệng nói gì, đành vô thức đi theo hần.

Đi bộ khoảng năm phút đồng hồ, tôi nhìn thấy xa xa đầu kia Chu Dật đã đứng lại ở ven đường.

Anh ta dừng chân, ánh mắt nhú lại: “Chu Đạm Đạm, em không thể làm cho người khác bớt lo lắng sao?”

“Em” Tôi nhất thời nghẹn lời, mặc dù có nhiều lời để giải thích nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Em cũng gần mười tám tuổi rồi, sao còn hành động tùy hứng như vậy?”

Một cơn gió lạnh thổi qua vây lấy tôi: “Em...Em không phải cố ý.” Tôi chậm rãi nói.

Anh ta thở dài, không trách tôi nữa, mở cửa xe ngồi vào bên trong, sau đó khởi động xe không lưu tình mà phóng đi.

Há hốc mồm...

Tôi đứng bên cạnh cột điện ngây ra như phỗng, nhìn anh ta lạnh lùng ném tôi đứng lạnh run trong gió như thế. Xem ra tôi thực sự chọc giận anh ta rồi, tôi đứng tại chỗ không biết nên làm gì.

Phố đối diện có một cái quán nhỏ, đã trễ thế này mà người đến còn rất đông. Chủ quán thoạt nhìn là một đôi vợ chồng, vợ phụ trách nấu nướng, còn chồng lại lo việc tiếp đón khách.

Làn khói trắng nóng hổi dưới ngọn đèn mờ nhạt, mặc cho việc quán đó thoạt nhìn đơn sơ cũ nát vẫn tràn đầy hương vị hạnh phúc.

Chân tôi đã tê rần, vì thế ngồi bệt xuống đường, trong đầu hiện lên giọng nói lạnh như băng vừa rồi của Chu Dật, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy chua xót.

Đột nhiên một âm thanh phanh xe từ xa tới gần, sau đó im bất ở trước mặt tôi, khi tôi ngẩng đầu cẩn thận nghiên cứu chiếc xe có vẻ quen thuộc này, Chu Dật đã xuống xe đi đến bên cạnh tôi: “Đứng lên.”

Tôi đứng dậy, chớp chớp ánh mắt: “Ô ô, thầy, thầy quả nhiên không đành lòng vứt bỏ em.”

Anh ta hung hăng trừng mắt liếc nhìn tôi: “Lên xe.”

Ngồi trên xe, tôi tự mình đeo dây an toàn rồi nhìn Chu Dật bên cạnh cười nịnh nọt: “Thầy Chu, sao thầy lại quay trở lại vậy ạ?”

Khuôn mặt chết lặng của anh ta hơi dịu đi so với vừa rồi, tuy nhiên sau này tôi cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ nữa, nếu lại chọc anh ta điên lên một lần nữa, nói không chừng anh ta sẽ mở cửa xe mà đá bay tôi ra ngoài.

“Nếu sáng mai trên mặt báo xuất hiện tiêu đề trước cửa đồn công an phát hiện một xác chết nữ giới, tôi cho rằng tôi sẽ thuộc dạng tình nhất.”

“Hắc hắc.....” Ôi, lo lắng cho tôi, đúng là lo lắng cho tôi, tức giận xong lại hối hận, thầy đúng là chẳng nề mặt mũi tôi chút nào hết. Tôi mừng thầm, tính không vạch trần anh ta.

“Em cười cái gì?”

“A? Dạ là, cười vì thầy Chu thật đúng là một giáo viên tốt!”

Anh ta nghe xong sững sốt, cười cười chế nhạo, sau đó liếc mắt nhìn tôi: “Tỷ nữa thành thật giải thích mọi chuyện rõ ràng cho thầy.”

“Tuân mệnh!”

Đây là lần thứ hai tôi tới nơi này, lần trước say rượu mơ mơ màng màng cái gì cũng chẳng thấy rõ ràng, lần này mở to hai mắt mà quan sát. Nếu so với lần trước hình như sạch sẽ hơn, trên bàn trà ở phòng khách bày một đĩa hoa quả tươi mới.

Anh ta đi vào phòng lấy ra một bộ áo ngủ, tôi theo thói quen bước vào phòng tắm, tắm rửa một cái, sau đó thay áo ngủ.

Khi đi ra lại không thấy Chu Dật đâu, tôi liền ngồi ở trên sofa xem tivi, chuyển kênh qua lại cũng không có gì hay để xem, vì thế tôi đi đến phòng ngủ của Chu Dật tính gọi cửa, lại thấy một khuôn mặt nghe điện thoại chưa từng thấy bao giờ của anh ta, khóe mắt đuôi lông mày đều toát ra hơi lạnh: “Đó là công ty của ông, không phải của tôi, ‘Phong Dật...’...”

Bỗng nhiên ý thức được đây là việc riêng của hắn, vì thế tôi im lặng lui về phòng khách.

Một lát sau, tôi lại nhin không được tò mò vặn nhỏ tiếng tivi xuống, muốn nghe âm thanh nội dung cuộc nói chuyện bên trong, nhưng mà thanh âm bên trong lại im ắng.

Chu Dật mở cửa từ bên trong đi ra, thấy bộ dáng buồn cười của tôi khi mặc bộ áo ngủ rộng thùng thình, nhẹ nhàng nhướng mày cười.

Tôi chỉ chỉ hoa quả trên bàn: “Thầy, ăn được không ạ?”

“Được.” Anh ta gật gù đầu, “Đừng ăn nhiều, sắp đến giờ ngủ rồi.”

Tôi tự bóc vỏ quýt, còn anh ta ngồi vào sofa nhỏ bên cạnh, nhắm mắt, thoạt nhìn rất mệt mỏi, có thể là do cuộc điện thoại vừa rồi.

Sau một lúc lâu, anh ta mở mắt ra, “Hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Tôi nuốt một miếng quýt trong tay, lo lắng giải thích: “Em nghe nói có người kéo bè kéo lũ đánh nhau, nên muốn xem náo nhiệt, kết quả cảnh sát đến, không may em lại bị bắt giữ, em chưa làm gì cả, chỉ đi xem thôi.”

Trong mắt anh ta lộ vẻ bất đắc dĩ: “Chu Dật Dật, thầy phải nói như thế nào với em đây.”

Đừng nói gì cả, tha cho tôi đi, lần này tôi cũng không làm chuyện xấu gì, tôi là người lương thiện mà.

Anh ta nhìn thấy tôi ăn xong quýt trong tay liền đứng dậy lấy từ phía sau ngăn tủ một chiếc bàn chải đánh răng mới đưa cho tôi: “Em đi đánh răng đi, thầy đi trải giường chiếu cho em.”

Tôi đứng trước bồn rửa mặt đánh răng xong xuôi, cầm bàn chải đánh răng trên đồ để bàn chải đánh răng, song song với bàn chải của anh ta, cảm thấy tôi giống như cũng đang sống ở đây vậy.

Chu Dật chắc cũng chuẩn bị giường xong rồi, đèn phòng khách cũng đã tắt, tôi đi đến phòng dành cho khách, cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn thầy, đêm nay lại làm phiền thầy.”

Anh ta nghe vậy cười: “Em cũng biết là phiền hử, đi ngủ đi, ngủ ngon.”

“Thầy ngủ ngon.”

Chui vào chiếc chăn mềm mại, lại không muốn ngủ, nghiêng người hướng ra cửa sổ. Bởi vì bức màn không đóng, bên ngoài ánh sáng mờ ảo chiếu vào, như những cơn mưa nhẹ nhàng, giống như có thể nghe thấy tiếng gió bên ngoài lớp thủy tinh.

Đối diện là một toà nhà cao tầng, từ nơi này có thể thấy nóc của tòa nhà cao tầng đó, không gian lạnh lẽo ít người ở.

Không biết nhìn bao lâu, cuối cùng tôi cũng nhắm mắt lại ngủ.

Ở trên giường lạ tôi rất khó ngủ say, lần trước là uống rượu say túy lúy, nhưng lần này hoàn toàn tỉnh táo. Tôi mơ một giấc mộng dài, giống như đặt mình trong trong giấc mộng đó.

Cũng là vào một ngày trời mưa, âm u ngay cả mây cũng không có, trên đường không có nhiều người, chỉ có khu mua sắm ‘Phong Dật kim cương’ ở trung tâm thành phố còn toả ra bốn hướng cái cảm giác lạnh lẽo như trước, thu hút ánh mắt người.

Tôi nghỉ học, ngồi trong quán nước trò chuyện câu được câu không với bà chủ, miệng uống nước, chờ mẹ tan làm, mẹ nói, có một tin vui cho tôi.

Kế tiếp cơn mơ đột nhiên thay đổi, tôi không biết mình đang ở đâu, lại có thể thấy mẹ.

Mái tóc mẹ rối tung, khó khăn lê từng bước một trong cơn mưa, nét mặt chết lặng, dường như còn mang theo... tuyệt vọng.

Mẹ từ đi ra ‘Phong Dật kim cương’, từng bước đi lên hướng đến chỗ cao nhất của căn nhà, chung quanh không có ai chú ý đến mẹ, tôi ở bên đường lớn tiếng kêu, nhưng dường như mẹ không còn nghe thấy gì hết mà cứ tiếp tục đi hướng lên trên.

Mẹ đi thật lâu thật lâu, tôi đi theo phía sau mẹ, nhìn mặt mẹ không chút thay đổi đẩy cửa sắt tầng cao nhất đi ra ngoài.

Tôi không biết mẹ muốn làm gì, trong lòng sinh ra một dự cảm không tốt.

Tầng cao nhất gió rất mạnh, bên tai còn có thể nghe thấy âm thanh vù vù, mặt đất thật ẩm ướt thật trơn trượt, bước đi không ổn định của mẹ bị gió hung hăng quật ngã, mẹ tiếp tục đứng lên đi tới, ánh mắt quyết liệt xem xét, hơn nữa càng chạy càng nhanh.

Tôi hét chói tai chạy tới muốn giữ chặt mẹ, nhưng đã quá muộn.....

Mẹ bay qua rào chắn, nước mắt dần chảy ra, không chút do dự thả người nhảy xuống.

Tôi vươn tay chụp tới, lại chẳng bắt được gì.

Sau đó không biết từ khi nào tôi lại nhớ tới tầng dưới chót, ngay ở phía trước ‘Phong Dật kim cương’, rất nhiều máu rất nhiều máu, loang ra giống như toa hồng nở rộ, mùi máu tươi tản ra, đám người bắt đầu hét chói tai, sơ tán, tôi chạy vào.

Thấy mẹ trợn tròn mắt nằm ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Một dòng máu lạnh như băng chảy tới chân của tôi.....

“A!!” Cả người tôi run rẩy, ngồi dậy.

Tôi biết đó là mơ, đối với tôi đó là một giấc mơ chân thật, tôi ở trong căn phòng lạnh tới đen run rẩy, hình dáng mẹ nhảy lầu ở ngay trước mắt tôi không biến mất, tôi cuộn mình lại, tay chân

Bên tai dường như vẫn còn vang vọng những tiếng la hét chói tai, tôi vùi đầu ôm gối cố gắng không nghe, nhưng thant âm này càng lúc càng lớn, cuối cùng tôi không thể kìm lòng nhảy xuống giường chạy ra cửa chạy đến cửa phòng của Chu Dật: “Thầy ơi! Thầy...”

Cửa phòng mở ra, Chu Dật hình như không ngủ, anh ta sững sờ, giơ tay dùng ngón cái lau nước mắt trên hai má của tôi: “Sao lại khóc?”

Tôi vừa nhìn thấy mình ở trong chiếc gương của phòng anh ta liền hoảng sợ, tóc tai tôi bù xù đang ôm gối với sắc mặt trắng bệch giống như ma trình nữ.

Anh ta nhìn xuống phía dưới chân tôi, nhíu mày: “Nhanh lấy dép mang vào.”

Tôi mang dép vào, đứng trong phòng anh ta không nói lời nào.

Anh ta nhẹ giọng chậm rãi hỏi tôi: “Em sao vậy?”

Tôi cúi đầu : “Gặp ác mộng ạ.”

Anh ta thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ đầu tôi, tiếp tục dùng giọng nói mềm nhẹ nói: “Ngoan, đừng nghĩ nữa, thầy đi pha cho em ly sữa nóng.”

Tôi gật gật đầu, ngồi trên giường anh ta, chờ anh ta bưng ly sữa nóng đi vào, một hơi uống hết. Có thể là tác dụng tâm lý, thật sự cảm giác tốt hơn một chút, bên trong tai cũng không nghe tiếng ong ong nữa.

Tay đang cầm cái ly không, nói: “Thầy, thầy có thể ở bên cạnh em không?”

Anh ta sợ run, lập tức gật đầu: “Em ngủ ở đây đi, thầy còn phải soạn bài, lát nữa thầy sẽ ngủ ở phòng cho khách.”

“Vậy thầy có thể chờ em ngủ rồi hãy đi được không?” Tôi gần như cầu xin.

“Được.”

Tôi đặt cái ly không vào tay anh ta, sau đó nằm trên giường của anh ta.

Chăn thật ấm áp, trên gối còn có mùi hương của anh ta, tôi gối hai má lên trên, cuộn thân mình lại giống như con tôm.

Anh ta rửa sạch cái ly rồi bước vào, đến tủ đầu giường lấy máy tính, sau đó ngồi vào một chiếc sofa nhỏ, hết sức chăm chú làm việc

Tôi ôm chăn mềm, vẫn không nhúc nhích nhìn hình dáng của anh ta, tiếng gõ bàn phím cố ý giảm bớt, ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc nhìn tôi, tôi liền mỉm cười ngọt ngào.

Anh ta để một ly cà phê bên cạnh, nhưng lại không thấy uống, lúc anh ta cúi đầu đánh chữ, một hàng lông mi dày đậm thật bắt mắt, dưới ngọn đèn mờ ảo khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh ta tối sầm lại, ngay cả tiếng hít thở cũng rất thấp.

Khi lần thứ bảy liếc mắt vẫn thấy tôi còn đang ngây ngô cười, cuối cùng khép máy tính lại: “Tại sao còn chưa ngủ?”

“Đột nhiên không ngủ được ạ.”

Anh ta đặt máy tính ở trên đùi: “Vừa rồi mơ thấy gì?”

Tôi run run kéo chăn, nói: “Em mơ thấy mẹ.”

Anh ta không nói chuyện.

Tôi tiếp tục nói: “Em mơ thấy mẹ nhảy lầu, rất nhiều máu, còn có rất nhiều người la hét chói tai.”

“Đừng nhớ đến chuyện này.”

“Dạ.” Tôi gật đầu, tạm dừng lại, hỏi anh ta: “Thầy, thầy cùng ‘Phong Dật kim cương’ và người quản lí có quan hệ ạ?”

Anh ta ngẩng đầu sững sờ: “Tại sao bỗng hỏi thầy câu này?”

Tôi trầm mặc nhìn anh ta, hít tít mũi: “Mẹ em trước kia làm ở ‘Phong Dật’.”

Trong mắt anh ta hiện lên kinh ngạc, bưng cà phê lên uống một ngụm: “Viên quản lí và thầy có biết nhau, nhưng không có quan hệ.”

“Dạ.” Tôi xoay người lại, mặt hướng anh ta. Tự nhủ nói: “Em rất nhớ mẹ, ngày hôm sau là sinh nhật em, mẹ nói muốn cho em một tin vui, em đợi ở dưới lầu rất lâu... Mẹ, mẹ liền....” Tôi chưa nói xong.

“Thầy, thầy có yêu mẹ mình không?”

Anh ta lộ ra nụ cười mỉm: “Yêu chứ.”

“Em cũng yêu, nhưng dù yêu thế nào, mẹ cũng sẽ không biết nữa rồi.”

Chu Dật tự vào chiếc sofa nhỏ, đôi mắt sáng long lanh, nói: “Mẹ thầy tinh thần có chút vấn đề, thỉnh thoảng không biết thầy là ai, có đôi khi lại xem thầy là người khác, nhưng thầy vẫn rất yêu mẹ. Yêu một người là chỉ cần bản thân mình nguyện ý, không vì có những nhân tố khách quan phức tạp, chỉ cần mình yêu người đó, vậy là đủ.”

“Chỉ cần em yêu mẹ?”

“Đúng vậy, Ctu Đạm Đạm em nhớ kỹ, yêu là thứ tình cảm bao dung vô tư.”

.....

“Cám ơn thầy.”

“Ừ, đã khuya rồi, mau ngủ đi.”

Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng hít thở vững vàng của Chu Dật, rất an tâm.

Một đêm không mộng mị, mở mắt ra thấy buổi sáng trong xan nhẹ nhàng thoải mái, hốc mắt còn có chút mơ hồ, ở trên giường nhìn lên trần nhà một lúc mới dần dần thấy rõ. Tôi dựng người dậy mới phát hiện, một cái gối khác bên người đã bị tôi đá xuống giường.

Tôi mím môi, chạy nhanh xuống giường nhảy lên. Quay người lại, đột nhiên bị gương mặt người ở sau ghế sofa dọa hết hồn. Hóa ra, Chu Dật ngủ ngồi một đêm ở sofa. Trong lòng tôi thầm cảm động, tối hôm qua tôi vô lễ đưa ra yêu cầu giúp đỡ, không nghĩ tới anh ta thật sự ngủ cùng tôi.

Nhón mũi chân nhẹ như mèo đi đến bên cạnh anh ta, ánh sáng bao trùm một bên mắt, phía sau là cửa sổ đang mở cũng không quan trọng, sắc mặt anh ta có chút không tốt, trong tay còn nắm di động, một môi gối lên phần đặt tay của sofa.

Tôi nhẹ nhàng mà đóng cửa sổ lại, mở tủ quần áo của anh ta lấy ra một chiếc áo khoác để đắp cho anh ta, sau đó thay xong quần áo rồi ngồi trên giường nhìn anh ta.

Rất khó tưởng tượng Chu Dật luôn luôn xảo quyết khi ngủ lại đáng yêu như thế, giống như một đứa trẻ non nớt, điện thoại di động cũng nắm chặt.

Đột nhiên tôi cảm thấy áy náy, nếu tối hôm qua tôi không bảo anh chờ tôi ngủ mới ngủ, anh ta cũng sẽ không phải ngủ trên sofa như bây giờ. Nhìn chiếc máy tính bên cạnh đang hoạt động, lại nhìn thấy quầng thâm trên mắt anh ta, mới biết được làm thầy giáo thật vất vả.

Tôi nhìn gương mặt ngủ say của anh ta, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, giả tạo, anh ta giả hoạt còn có các loại thủ đoạn vô lại, cũng không thể xem là một thầy giáo tốt, lại khắc sâu trong trí nhớ tôi.

Khóe miệng bất giác mỉm cười.

18. Chương 02 Phần 08

Chương 2.8

Ngôi sao hài hước Đản Đản

Tôi đau khổ phòng thủ ở trong phòng học gần mười phút đồng hồ, Lăng Linh và An Nhược mới tung tăng cùng nhau đến. Tôi gục trên bàn, uể oải nói: “Hai chị ơi, các cậu lần sau đến sớm một chút được không? Tớ đói bụng đến nỗi thành xác ướp luôn rồi.”

Lăng Linh cười hi hi đi tới đưa bánh mì trong tay cho tôi: “Ai kêu cậu thay đổi triệt để, sáng sớm lại chạy đến phòng học làm bánh cuốn.”

An Nhược ở bên cạnh gật đầu: “Cậu nổi điên rồi.”

Tôi phớt lờ các nàng, bản thân lo ăn bánh mì thơm phức mềm mại, cho tới bây giờ không nghĩ đến bánh bao dứa lại là món ăn ngon như vậy.

Lăng Linh ngồi xuống bên cạnh tôi, một tay khoác lên trên vai tôi, cả khuôn mặt tiến sát lại: “Em gái Đạm xinh đẹp của chị, em cho chị và chị An Nhược của em thông báo đi chứ? Là ai làm cho em thay hình đổi dạng, em xem, nhìn em vừa nghe giảng vừa làm ra vẻ học hành, kỳ tích nha.”

Tôi đưa mắt liếc cô nàng, trong miệng vẫn còn ngậm một mẩu bánh mì nhỏ: “Có một buổi tối tớ nằm mơ, Quan Thế m bà ấy đích thân tới nhà của tớ, nói với tớ nếu không học sẽ có một hồi tai ương ngập đầu, tớ chỉ có thể đứng lên nỗ lực học để đảm bảo bình an mà thôi, tớ có thể không!”

“Xí, cậu chỉ nói bừa thôi. Tớ đoán chính là bản lĩnh cao cường của thầy Chu của chúng ta, ngay cả cậu – một hạt giống không muốn sống này cũng nuôi sống được.”

“Phù...Khụ khụ...Cậu, các cậu chú ý cách sử dụng từ được không? Cái gì mà nuôi sống với không nuôi sống chứ.”

Tập thể hai cô nàng nhìn chằm chằm tôi, mắt tròn xoe: “Cậu phản ứng lớn như vậy làm gì

Sặc... Đúng ha, tôi phản ứng lớn như vậy để làm gì?

Ăn xong một mẩu bánh mì cuối cùng, trong lớp người đến đã gần đầy đủ, sáng nay Chu Dật vẫn không tới phòng học kiểm tra, bình thường sáng sớm anh ta đều tự mình đi tới phòng học làm một vòng, sau đó mới quay về phòng làm việc.

Mấy nữ sinh phía trước đều thở dài vài tiếng rồi lên lớp.

Thật ra tôi cho rằng giáo viên của Nhất Trung phải dạy rất tốt, hai mươi phút đầu tôi chăm chú nghe một chút, hai mươi phút sau bắt đầu quân nhân đào ngũ cũng không quan trọng, dù sao về cơ bản đặc điểm của tất cả các giáo viên chính là hai mươi phút đầu đều là tinh hoa, đại khái nếu nghe một chút, thời gian một tiết học sẽ qua rất nhanh, còn có thể tiến bộ không ít, ít nhất là không mệt mỏi như trong tưởng tượng của tôi.

Tiết học cuối cùng của buổi trưa là sinh hoạt, hẳn là do chủ nhiệm lớp vào dạy.

Lớp cấp ba về cơ bản là không có tiết sinh hoạt, ngoài mỹ danh tiết sinh hoạt thì còn được gọi là tự học, gặp phải chủ nhiệm lớp ngang ngược một chút nói không chừng còn có thể vào học.

Chuông vào học còn chưa vang lên, Chu Dật đã tiến vào phòng học, đứng ở trên bục giảng mà cười hô hô, hai má có chút ửng đỏ, con mắt dường như còn có chút mơ màng, không biết đi làm cái việc gì mà nhận không ra hình người.

Anh ta vừa tiến vào, phía dưới lập tức có học sinh nhao nhao cầm đề thi đi tới hỏi vài vấn đề.

Anh ta rất kiên nhẫn, ngồi trên ghế cầm bút máy cho đám học sinh lời giải thích, môi mông đỏ lên hé ra hợp lại, phía dưới có một tập thể nữ sinh vội vàng đập liên tục mà hò hét: “Quá gọi cảm mà!”

Tôi không ngừng nhìn chằm chằm anh ta, muốn nhìn ra anh ta đến tột cùng là gọi cảm ở đâu, đến tột cùng là vì sao làm cho nữ sinh say mê như thế.

Có thể là chú ý tới ánh mắt của tôi, anh ta lợi dụng lúc hàng có khoảng không mà ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt đang cười lại như lắc đầu, sau đó tiếp tục giảng đề.

Trong lòng tôi nổi lên một gợn sóng hoảng sợ nho nhỏ, nhanh chóng di chuyển ánh mắt, vội đầu làm bài.

Viết vẽ bừa bả mắt cả tờ trên tập giấy nháp, tâm tư căn bản không đặt trên mặt giấy, lại không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh ta, không nghĩ tới vừa vận bị anh ta bắt gặp.

Bên cạnh anh ta không biết từ lúc nào đã không còn người hỏi bài, an vị ở trên mặt anh ta là một đôi mắt phương yêu ma câu hồn, nhìn thẳng về phía tôi, đụng tới ánh mắt đang nhìn lên của tôi, anh ta quan sát bằng nửa con mắt, ngoéo khoé miệng một cái giống như là đang nói anh ta đã biết tôi nhìn anh ta vậy.

Tôi cũng không dám... nhìn anh ta nữa.

Trong trường học, Chu Dật luôn hoà nhã, trầm kín, làm cho tôi có cảm giác như có hai người không giống nhau vậy, nhưng tôi lại không thể nói rõ được.

Cảm giác anh ta ở trường học luôn luôn như gần như xa, sâu đến khó lường, thế nào cũng không biết được từ sáng đến tối anh ta suy nghĩ cái gì.

Lăng Linh thấy tôi ngồi ngây ra, lấy bút viết gõ xuống bàn học của tôi: “Thần đồng, làm gì mà nhìn thầy Chu đến phát gốc vậy?”

Tôi thu hồi ánh mắt, chống cằm hướng Lăng Linh kề tai nói nhỏ: “Hỏi cậu mấy vấn đề nè.”

“Hỏi đi, chị của em tung hoành ngang dọc chiến trường nhiều năm như vậy, có thể có cái gì mà chị đây không thể giải đáp hả.”

Thật muốn nhỏ nước bọt vào cô nàng quá! Còn chiến trường cơ đấy!

Tôi trừng mắt liếc cô nàng, sau đó hỏi: “Nếu như ngay từ đầu cậu vô cùng ghét một người, nhưng không lâu sau lại cảm thấy có thể tiếp nhận anh ta, vậy là bình thường phải không?”

“Đây mà là vấn đề cái quái gì, đương nhiên là bình thường rồi, cậu ngay từ đầu không hề biết người đó, lúc cậu dần dần tiếp xúc, hiểu rõ rồi thì mới biết được anh ta là người như thế nào chứ.”

“Nói xong cũng vậy à, vậy nếu có những lúc cậu không có việc gì để làm thì sẽ nhớ đến người này, sẽ muốn biết anh ta đang suy nghĩ cái gì, anh ta đang làm gì...”

Không đợi tôi nói xong, Lăng Linh đã chặn ngang ngắt lời tôi: “Cậu đang nói về chính mình hả Đạm Đạm? Mau nói cho tớ biết! Là tên gian phu nào?”

Gian gian gian... Gian phu!

Đại não của tôi nhất thời bị nổ tung: “Cậu đang nói cái gì thế!”

“Cậu á, xác định chắc chắn người cậu đang nói là một đàn ông, vậy chị đây nói cho em biết, cái này gọi là yêu!”

Y...Yêu.

Tôi nghe kết luận chắc như đinh đóng cột của Lăng Linh, ở trong gió hoàn toàn ngổn ngang... Ngổn ngang... Ngổn ngang... (tiếng vọng)

Tôi lắc đầu cứng ngắc, lại lắc nhiều hơn, rõ ràng là bị đả kích rồi.

Lăng Linh bình tĩnh xoay tay ổn định cái đầu đang mất bình tĩnh của tôi: “Nói đi, là ai hả?”

“Không... Không có ai hết.”

“Còn dám lừa tớ! Nói mau! Không nói là tớ lôi đầu cậu xuống làm bóng đá đó!”

Ô ô ô ô ô ô.

“Là... là nam chính của một quyển tiểu thuyết tớ xem gần đây.”

“..... Cậu muốn chết hả Chu Đạm Đạm.”

“Đừng như vậy mà Lăng Linh yêu quý của tớ.” Lá gan nhỏ bé yếu ớt của tôi hung hăng chảy xuống hai nước mắt nóng hổi, “Không phải tớ không muốn nói cho cậu mà là câu hỏi của tớ căn bản là xuất phát từ sự vô ý thức.” Ai kêu cậu cho tớ cái đáp án kinh hoàng sợ hãi như thế.

Lẽ nào cậu muốn tớ nói cho cậu... Người tớ nghĩ chính là... thầy giáo nào đó sao.

Tôi lại thời tiết thất thường một lần nữa, ngay cả chuông kêu vào học lúc nào cũng không biết.

Tôi vui đầu nhìn cái bàn học bằng gỗ đến gần người, tự mình chịu đựng nỗi hoảng sợ nghiêm trọng, không dám nhìn thẳng vào người thầy giáo nào đó trên bục giảng.

Chỉ nghe thấy Chu Dật hì hì cạch cạch viết mấy chữ trên bảng đen, sau đó nói với mọi người: “Đây là nội dung chính của tiết sinh hoạt của chúng ta.”

Mẹ kiếp, ông tự học đến chết đi, ông còn đi làm, trứng chim của ông, ông ăn nhiều vào! Tôi cảm giận day nghiêng hàm răng, ngẩng đầu đưa mắt nhìn hà trên bảng đen.

Mỉm cười.

Cười cái con khỉ... Bỏ mày giờ không cười nổi!

Vừa nghĩ đến câu nói vừa rồi của Lăng Linh thiếu chút nữa đã lấy cái mạng già của tôi, tôi căn bản là vô tâm tư thính nói ra chuyện Chu Dật.

Để xác nhận, tôi lại không muốn sống mà bỏ nhào vào cô bạn Lăng Linh một lần nữa: “Linh Linh yêu quý, cậu chắc không... Chắc chắn đó là yêu, không phải là ngưỡng mộ, không phải là kính trọng, không phải là...”

Lăng Linh nghi ngờ nhìn tôi từ trên xuống dưới một phen: “Cô gái bé bỏng, nếu như bị tố phát hiện trong lòng cậu còn vụng trộm với đứa con trai nào, xem tố trừng phạt cậu ra sao nhé.”

Ô ô ô ô ô Chảy nước mắt!

Tôi thu hồi móng vuốt, ngay người quay cái túi bút sư tử lông xù của mình, tôi chỉ là có chút tò mò đối với một người thầy nào đó, có chút hiểu rõ một tý thôi, cũng có chút cảm thấy anh ta không tệ, lời giải thích làm cho tôi kinh hoàng, cái này gọi là yêu...

Yêu cái đầu á, yêu cái con khỉ!

Tôi ổn định tâm trạng, cố nén lại bộ mặt đang co giật, ngẩng đầu nghe giảng.

Chu Dật đứng trên bục giảng, càng lúc càng đẹp trai, khoẻ miệng cong cong, nhẹ nhàng nói: “Lúc bị người khác hiểu sai có thể cười một chút, đây là một loại rèn luyện mỗi ngày; lúc chịu oan ức có thể cười thản nhiên, đây là một loại rộng lượng; lúc bị tổn hại có thể cười trong tim, đây là một loại rộng rãi; lúc rơi vào hoàn cảnh khốn cùng có thể cười tự giễu, đây là một loại trí tuệ; lúc không biết làm sao có thể cười lạc quan, đây là một loại trình độ; lúc gặp nguy nan có thể cười ung dung, đây là một loại chí lớn; lúc bị khinh thường có thể cười bình tĩnh, đây là một loại tự tin; lúc thất tình có thể cười nhẹ nhàng, đây là một loại hào hiệp. Mặc kệ là có chuyện gì, vì nguyên nhân gì, mỗi ngày chúng ta đều phải cười hài lòng.”

Hiện tại ở trong lòng tôi còn rối loạn hơn so với dây thừng, so với cuộn len sợi, căn bản là không để tâm lĩnh hội lời nói này của anh ta, dư vị cau mày vẫn chưa qua đi vì câu nói sóng to gió lớn kia của Lăng Linh.

Không biết Chu Dật lại nói cái gì ở trước mặt, các bạn học ở phía dưới đồng loạt oà lên tiếng vỗ tay, ừng học theo mà vỗ tay.

Chờ im lặng lại, trên mặt Chu Dật trầm mặc vài giây, sau đó giọng điệu mang theo một loại đùa giỡn: “Để làm dịu đi một chút bầu không khí ôn tập căng thẳng của mọi người mấy ngày gần đây, thầy quyết định tổ chức một trò chơi nhỏ.”

“Mời một em học sinh lên đây làm mẫu ọi người một chút các kiểu dáng tươi cười, ví dụ như cười mỉm, cười mỉa mai, cười giả dối, cười nhạt, để ọi người sửa chữa, thế nào?”

“Dạ!

” Cả lớp cùng đồng thanh.

Khá lắm, cưỡng ép một người đi lên biểu hiện sự ngu ngốc, sau đó bị hơn người vây xem, loại chuyện này cũng chỉ có tên Chu Dật cô khả năng nghĩ ra!

Mọi người ở phía dưới bùng nổ oa oa, đẩy bạn của mình cùng người khác ra, hết lần này tới lần khác không chọn mình.

Nói lời vô ích, đàn độn mới tự chọn mình ấy!

Chu Dật thản nhiên quét phòng học một vòng, cuối cùng dừng một chút, ánh mắt chuyển qua phía tôi.

Thiếu chút nữa tôi đập đầu xuống đất.

Nhưng không ngờ không tránh được ma chướng của người này: “Nếu không có người tự nguyện, vậy chúng ta mời học sinh tiến bộ nhất trong khoảng thời gian này lên biểu diễn đi, Chu Đạm Đạm.”

“Ha ha ha ha ha ha. Tốt tốt!”

“Hay quá, thầy không biết chứ, bạn ấy là một ngôi sao hài hước đấy ạ!”

“Đúng Đúng, kêu Chu Đạm Đạm lên biểu diễn đi.”

Trong lòng tôi nổi lên một ngọn lửa, bên ngoài cũng đã vọt ra một lớp ngoài cùng của ngọn lửa, thật muốn đá cái tên lừa đảo này đến Iraq chịu chết đi cho rồi!

Về mặt An Nhược không đành lòng vỗ vỗ tôi: “Đi đi nhóc, nghĩ thoáng chút, đừng để bản thân tức chết nhé!”

Nhanh...

Về mặt tôi làm ra vẻ tùy ý các người làm cho nhục nhã thế nào, đi lên trên bục giảng, Chu Dật đứng ở bên cạnh tôi, liếc cong góc mắt, sung sướng mà phay tới trên vai của tôi vỗ vỗ: “Trò à, cố gắng lên!”

Vai trái của tôi cảm thấy một cổ lửa nóng, lòng bàn tay rắn chắc của Chu Dật ép tôi, sau đó buông ra.

Đại não của tôi trực tiếp cắt điện trống rỗng...

Một đám không tim không phổi ở phía dưới bắt đầu ra lệnh: “Làm đi Chu Đạm Đạm, một người cười khúc khích nào.”

“Hắc hắc hắc hắc hắc...” Hai mắt của tôi vô thần, ánh mắt si ngốc, thoải mái mà hoàn thành kiểu cười khúc khích.

“Nữa đi, tới kiểu cười thực nữ!”

Đơn giản, đem kiểu dáng ở nhà của tôi ra nữa là được.

Tám kiểu cười, tôi liền hoàn thành trọn vẹn.

“Nữa đi, nữa đi, cười nhạt khinh thường đi!”

Tôi liếc nghiêng hai mắt, mặt không chút thay đổi, nhếch khoé miệng.

— cười nhạt khinh thường.

Hiện tại nếu có người đi ngang qua cửa lớp tôi, sẽ thấy một cô gái đáng thương đứng trên bục giảng bị một đám người điên cuồng phía dưới chỉ đích danh bán rẻ tiếng cười...

Còn có một ông thầy ở bên cạnh đang vỗ tay hăng hái hơn...

Đây là hình ảnh động kinh cỡ nào ấy...

Dù sao thì chỉ cần tôi cười, phía dưới liền tức khắc cười rộ lên, cuối cùng là cười châm biếm, ngay cả con mắt tôi cũng giật giật, một bầu vô lại này đều cười.

Shit, bố mày cười tốt như vậy sao?

Tôi trước đây sao lại không phát hiện ra mình là một ngôi sao hài hước nha...

Nhìn bộ mặt cứng ngắc của tôi, gần như kề cận cái chết, cái thằng ngốc X thầy giáo Chu Dật này rốt cuộc cũng ngăn lại một bầu người điên kia, để cho tôi quay về chỗ ngồi, sau đó đặc ý dào dạt nói với mọi người rằng: “Xem ra lớp chúng ta đúng là ngoại hổ tàng long, xem ra sau này thầy phải khai thác tiềm năng các em nhiều hơn đây.”

Tôi đánh... Thầy, tôi hận ông!!!

Lúc ăn trưa cùng Lăng Linh và An Nhược, Lăng Linh dường như nhớ tới cái gì, hỏi tôi: “Chúng tớ, còn có bọn Lục Hạo mời thầy Chu đi ăn tối, cậu tối chứ?”

An Nhược lập tức nói tiếp: “Cậu phải đến, thầy Chu đã giúp đỡ cậu nhiều mà, cậu xem hiện tại cậu sống gương mẫu này.”

...

“Các cậu sao lại đột nhiên mời thầy đi ăn vậy?”

“Thầy tới cũng đã nửa học kì rồi, tất cả mọi người đều thích thầy như vậy, môn học của thầy lại dạy rất hay, chúng tớ nghĩ nên mời thầy đi ăn cơm chứ, xem như là cảm ơn đi.”

“Ồ... Được rồi.”

“Được, ngày hôm nay tan học buổi chiều chúng ta chờ thầy Chu cùng đi.”

19. Chương 02 Phần 10

Chương 2.9

Đản Đản thẹn thùng

Lúc gần tan học buổi chiều, tôi ngồi xung quanh một đám người, toàn bộ đều đang thảo luận nên mời Chu Dật ăn gì, thực ra tôi cảm thấy long trọng như vậy để làm gì, cũng không phải là mời thủ tướng ăn.

Một tiệm ăn nhỏ sạch sẽ tiện nghi một chút không phải đã giải quyết được vấn đề rồi sao, cần gì phải ra quân ô ạt như thế.

Nhưng mà tôi không dám phát biểu, cái nhìn của tôi sáng suốt như vậy, tôi sợ tôi sẽ bị cả lũ đánh mất, dựa theo những người khác nói là không thể thờ ơ với thầy Chu, muốn cho anh ta sinh ra một loại cảm giác giống như ở nhà.

Đối với việc này, tôi không nói gì.

Bọn họ thảo luận suốt từ tiết một, tập hợp khoảng bảy tám cuối cùng có một kết quả.

Sau khi tan học, chúng tôi, sáu bảy người cùng nhau đứng trước cổng trường chờ thầy Chu vĩ đại của chúng tôi.

An Nhược và mấy nữ sinh khác vô cùng hưng phấn, cố suy nghĩ xem lát nữa ăn cơm sẽ hỏi một chút về sinh hoạt cá nhân của thầy Chu như thế nào, ví dụ như: Có bạn gái chưa...

Lăng Linh và tôi dựa vào thân cây, đợi không bao lâu liền thấy Chu Dật từ bên trong đi ra.

Nhìn xa xa, bước chân của anh ta dường như rất nhàn nhã, khoe mắt đuôi lông mày đều lộ ra cốt cách cao quý, học trò cùng đi bên cạnh anh ta tạo nên một sự đối lập rõ ràng.

Anh ta đến gần chúng tôi, khẽ cười: “Các em chờ lâu rồi.”

Lục Hạo cợt nhả xua tay: “Không lâu đâu ạ, không lâu đâu ạ, vài giờ mà thôi. Thầy ơi, thầy đoán chúng em mời thầy ăn gì ạ?”

Anh ta buồn cười lắc đầu: “Không biết. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện?”

Lục Hạo khoác vai anh ta như người anh em: “Thầy, thầy thích ăn món cay Tứ Xuyên không ạ?”

Chu Dật đi bên cạnh hắn: “Thế hả, sao nào? Muốn mời thầy ăn món cay Tứ Xuyên ư?”

Đám An Nhược đi tới cười nói với Chu Dật: “Thầy, chúng em dự định mời thầy ăn ở nhà hàng Tuấn Hào ạ.”

Chu Dật nhú mày, có chút kinh ngạc.

Không đợi anh ta lên tiếng, tôi khi khi nở một nụ cười: “Đối diện là ‘Món cay’ đó ạ?”

“Ha ha ha ha ha ha ...”

Vài người đều cười rộ lên, Chu Dật cũng theo đó mà cười vài tiếng, một đôi mắt phượng không đứng đắn liếc trộm tôi, tôi trừng mắt liếc anh ta, quăng đi quá mức... Đi.

Nhà hàng Tuần Hào là một nhà hàng hải sản có tiếng, giá cả rất cao, một lần ăn cơm phải trả ba bốn nghìn tệ kể ra là vẫn bình thường, mà ‘Món cay’ đối diện với nó lại là tiệm ăn món cay Tứ Xuyên chính cống, điều kiện không tồi, giá cả cũng phải chăng, quan trọng là... Mùi vị đặc biệt chính cống.

Chu Dật thích thú dạt dào sờ đầu: “Các em hôm nay là chủ xị, các em là người quyết

“Yeahhh ~ thầy Chu muôn năm.”

An Nhược giả bộ suy nghĩ cẩn thận trong đầu, nói với Chu Dật rằng: “Món cay cách trường chúng ta không xa, thầy này chúng ta đi bộ qua đó thể nào ạ?”

Chu Dật đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

An Nhược quay đầu nhìn tôi nháy mắt mấy cái, trong mắt hoàn toàn đều là hưng phấn.

Trường học cách ‘Món cay’ quả thực không xa, hơn nữa trên đường đi cây xanh rất nhiều, kèm theo ánh nắng chiều tà trên lối đi bộ như vậy, cười đùa thoải mái mà đi dạo vẫn có thể xem là một chuyện trẻ con vui vẻ.

Mấy học sinh nam cao to vây quanh Chu Dật đi phía sau đám nữ sinh chúng tôi, Chu Dật vẻ mặt ôn hoà cùng bọn họ trò chuyện bóng đá, thậm chí còn tán gẫu về game online.

Tôi âm thầm thề lười, không nghĩ tới Chu Dật cũng thích chơi trò chơi.

Lăng Linh, An Nhược và tôi đi cùng một chỗ, An Nhược kéo tôi, kề tai tôi nói nhỏ: “Thầy Chu càng nhìn càng đẹp trai nha.”

Tôi cố ý quay đầu muốn nhìn Chu Dật, không nghĩ tới thoáng chốc ánh mắt đối diện của anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, tôi vội quay đầu lại, đánh mắt qua loa qua An Nhược: “Cũng không tệ lắm...”

“Này, Chu Đạm Đạm.”

Một học sinh nam phía sau gọi tên của tôi, tôi quay đầu lại nhìn, hẩn cười tùm tùm tiến lên trước hỏi tôi, âm thanh đặc biệt lớn: “Thành tích của cậu tiến bộ nhanh như vậy, cậu chuẩn bị cảm ơn thầy Chu như thế nào đây?”

Tôi ngượng ngùng a một tiếng, cào cào tóc, nhìn mắt Chu Dật: “Cùng lắm thì tý nữa kính thầy Chu mấy chén đi.”

“A a được. Đây là chính cậu nói đấy nhé.”

Chu Dật khẽ nhếch khoé miệng: “Coi như hết, con gái thì uống ít rượu chút.”

Tôi quay đầu không nhìn anh ta, trong lòng thầm mắng: “Không phải sợ tôi uống say lại tới quấy rầy anh ta sao?”

An Nhược nháy mắt, dậm dậm cánh tay của tôi, tôi biết cô nàng có ý gì, mặc kệ cô nàng cùng Lăng Linh đi nhanh về phía trước.

Dọc theo đường đi, bầu không khí cũng không tệ, mọi người cười hi hi ồn ào đi tới cửa quán Món cay thì sắc trời đã tối đi, cửa quán Món cay treo hai chuỗi ớt đỏ lớn, sáng lên bùng bùng mà chiếu rọi cửa chính đến muôn màu muôn vẻ.

Chỉ đứng ở cửa, tôi cũng đã cảm thấy được một mùi vị cay tê dại, trong nháy mắt châm lên vị giác.

Một người đang chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên bên cạnh có người kêu một tiếng: “Colin.”

Chu Dật dừng chân, chúng tôi cũng quay đầu nhìn lại, một chiếc Hummer màu bạc ở ven đường bấm còi to không ngừng, ở vị trí lái xe thò ra một cái đầu, đáng vẻ lưu manh.

“Ô hay, quả nhiên là cưng, sao lại chạy đến nơi này?”

Chu Dật nhìn về phía chúng tôi nhô cằm ra: “Mấy đứa nhỏ mời đi ăn đấy.”

Không biết vì sao, tôi nghe thấy câu mấy đứa nhỏ này của anh ta, trong lòng có chút buồn phiền.

Người kia ở trong xe trước mặt mở cửa xe nhảy ra, lấy cái bao tay, không đành lòng vẫy tay chào chúng tôi: “Này mấy nhóc, các nhóc yêu mến thầy Chu sao?”

Ánh mắt Chu Dật vô ý quét qua mặt tôi, sau đó nói với người kia rằng: “Được rồi, sao cậu lại ở chỗ này?”

Người đàn ông kia vẫn cười xấu xa, thấy Chu Dật nhíu mày liền không hề ‘đùa giỡn’ chúng tôi nữa, ngược lại hướng về phía Nhà hàng Tuấn Hào ở đối diện chỉ chỉ: “Qua đây ăn cơm, tất cả mọi người đều đang trong đó, đi qua chào hỏi chứ?”

Chu Dật suy nghĩ vài giây, sau đó quay đầu nói với chúng tôi: “Các em đi vào trước gọi món ăn đi, thầy sẽ vào sau.”

An Nhược bắt mẫn bữu môi tát vào mồm: “Thầy à, thầy cũng không thể thả bỏ câu cho chúng em nha.”

Chu Dật bật cười: “Sẽ không, thầy chỉ qua chào hỏi bạn bè một câu mà thôi.”

Đoàn người chúng tôi liền đi vào trước, cố ý chọn một vị trí sát cửa sổ.

Lục Hạo và những người khác vội vàng gọi món ăn, tôi ngồi ở tận cùng bên trong, vừa vặn có thể thấy cửa của Nhà hàng Tuấn Hào ở phía đối diện.

Chu Dật và người đàn ông kia sau khi đi qua đường cái, liền chạm mặt một đám người ở trước cửa nhà hàng.

Cách một lớp thủy tinh, thấy không rõ diện mạo của đám người kia, nhưng quần áo của bọn họ gọn gàng, nam diện mạo hiện ngang, nữ yếu điệu quyến rũ.

Đèn chiếu rọi xuống thủy tinh ở Nhà hàng Tuấn Hào lộng lẫy sáng sủa, Chu Dật dung nhan như ngọc, đẹp đẽ quý phái tự nhiên, đứng ở giữa đoàn người bọn họ, góc lông mày đuôi mắt lộ vẻ tự phụ, địa vị cao không thể với tới.

Trong lòng tôi không hiểu sao lại nảy sinh một sự thất vọng nho nhỏ, đột nhiên cảm thấy Chu Dật và chúng tôi xa cách quá, cách một con đường thôi lại như là cách cả một thế giới.

Lăng Linh và Phùng Yên ngồi ở phía đối diện cũng thấy được, Phùng Yên mở to hai mắt: “Bạn bè của thầy Chu nhìn qua đều là người có nhiều tiền, thầy Chu của chúng ta nói không chừng cũng có thân phận nhỉ.”

Lục Hạo khinh thường cười ha ha: “Tuổi trẻ tài năng như thế, lại là chủ nhiệm lớp ở Nhất Trung, không có thân phận thì sao có thể làm được, nhưng mà thầy dạy không tệ, con người cũng rất tốt, thôi đừng nói nữa.”

Mọi người ngẫm lại cũng đúng. Vì vậy ngậm miệng không nói.

Lúc Chu Dật đi vào, chúng tôi còn chưa có hết đồ ăn, mọi người cùng quay quần bên phía chỗ ngồi chủ vị.

Mọi người mời Chu Dật nếm vài món ăn, Lục Hạo khiêu lông mi hỏi anh ta: “Thầy ơi, hôm nay cho phép uống rượu được không ạ?”

Chu Dật bất đắc dĩ cười: “Cho phép, nhưng mà đừng uống nhiều đấy.”

Mấy học sinh nam vừa nghe liền hoan hô vài câu, lại uống vài chai bia.

Không lâu sau, rau trộn liền ào ào trên bàn, Phùng Yên rụt rè hỏi Chu Dật: “Thầy ơi, chị xinh đẹp vừa rồi là bạn gái của thầy sao?”

Chu Dật rõ ràng hạ góc, sau đó lắc đầu: “Không phải.” Dừng một chút, liếc mắt: “Thầy còn chưa có bạn gái.”

“Oh oh, chúng ta đến kính thầy Chu độc thân một chén đi, ha ha ha!”

Mấy học sinh nam ồn ào, chúng tôi đều nâng chén rượu hướng cái chén của Chu Dật chạm một cái, uống một hơi cạn sạch.

Lúc ăn mấy đồ ăn nóng, An Nhược lại dẫn đầu hướng Chu Dật độc thân kính một chén rượu, cũng nói với chúng tôi: “Chúng ta phải từng người từng người kính thầy Chu độc thân một chén, đồng thời mỗi người đều phải nói một câu cảm ơn, không cho phép trùng nhau nhé.”

Tôi thiếu chút nữa bị nghẹn đưa chuột.

Tôi ngồi cách Chu Dật một người, anh ta bưng chén rượu, con mắt đen kịt dao động dụi dụi nhìn chăm chú vào tôi, tay tôi run lên, thiếu chút nữa rơi ly.

Sau khi nhẹ nhàng chạm ly với anh ta, tôi cân nhắc hạ lời: “Cảm ơn thầy Chu... Kiên trì dạy bảo.”

Đang chuẩn bị ngồi xuống, An Nhược lại bắt tôi đứng lên: “Không được không được, Đạm Đạm, câu phải nói nhiều câu lắm, nếu không cậu lại kính một chén, thầy Chu đối với cậu dùng rất nhiều tâm nha, không thể có lệ như thế liền cho qua được.”

“Hay hay, nói nhiều câu vào.”

Tôi dựa sát lại... Các cậu hôm nay tạo phản hả!

Tôi xấu hổ lại đứng lên, mười ánh mắt nhìn chăm chú làm đại não trống rỗng, ấp úng tiếp tục nói: “Phương pháp giáo dục của thầy Chu rất... Vâng rất đặc biệt, em sẽ tiếp tục cố gắng, sẽ không làm cho thầy Chu thất vọng... Vâng. Cảm ơn thầy ạ.”

Chu Dật cười hời hợt gật đầu: “Tiếp tục cố gắng Chu Đạm Đạm, chúng ta cùng nhau cố gắng hơn nữa.”

Khuôn mặt của tôi nhất thời ửng đỏ, mượn cớ đi vào WC.

Hướng về cái gương trong WC nhìn hai gò má nóng hổi dính nước, thầm mắng chính mình sao lại không có tiền đồ như thế, cái dáng tươi cười mỉa mai hoặc lại khiến cho tinh thần tôi hoảng hốt.

Mở cửa WC, vừa lúc gặp phải Chu Dật từ WC nam đi ra, tôi vừa mới trấn an tâm tình xuống phía dưới lại loạn nhảy dựng lên: “Thầy Chu.”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi: “Ừ.”

Lối đi nhỏ của WC rất chật hẹp, tôi và anh ta chỉ có thể đi một trước một sau, lúc này đúng lúc một người đàn ông đi vào, thân hình vô cùng béo, tôi không có biện pháp không thể làm gì khác hơn là nghiêng người nhường hân, Chu Dật ở phía sau cũng nghiêng người.

Không ngờ tôi bị cái tên mập mập kia đụng phải, thân thể lệch đi, vừa vịn dầm vào trong lòng Chu Dật.

Nắm tay của anh ta nắm cả eo tôi, tựa tôi vào trong lòng anh ta, trong nháy mắt tôi cảm giác được hình như có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, cả người đóng băng, đợi cái tên mập mập kia đi qua, anh ta mới buông ra.

Tôi không dám đem cái mặt đỏ như mông khi gặp Chu Dật, cúi đầu: “Ngại quá, thầy Chu.”

Anh ta đang ở phía sau, nhẹ trả lời: “Đừng ngại.”

Nghe giọng điệu bình tĩnh của anh ta, tôi khó tránh khỏi cảm thấy mát mẻ.

Một bàn người ăn cũng không nhiều lắm, chúng tôi mua suất AA, Phùng Yên và một bạn gái khác đã kêu mẹ tới đón. Vì vậy đã đi trước, còn lại vài người cùng Chu Dật chào hỏi vài câu rồi đứng dậy đi ra cửa.

Lục Hạo ngồi xe công cộng đi về, Lăng Linh và An Nhược cũng sống gần đó nên tập hợp lại ngồi xe taxi về.

Kết quả... Còn lại hai người tôi và Chu Dật đứng ở cửa.

Tôi đang do dự nên ngồi xe công cộng về nhà hay là kêu ba tới đón thì Chu Dật tiến lên một bước: “Theo thầy quay về lấy xe, thầy chở em về nhà.”

Tôi lúc này mới nhớ tới xe của Chu Dật vẫn còn đỗ ở trường.

20. Chương 03 Phần 01

Chương 3.1

Người thầy giáo giàu có

Mãi cho đến khi tôi đi vào sâu trong ngõ, xe của Chu Dật mới khởi động máy rồi đi, chờ âm thanh chiếc xe ở phía sau càng ngày càng xa, tôi mới cẩn thận quay đầu lại nhìn.

Màn đêm buông xuống, về mặt vừa rồi của Chu Dật ở trong xe lại hiện ra, tôi lắc đầu, mở rộng cửa đi vào nhà.

Cửa vừa mới mở ra đã thấy ba ngồi trên sofa nhỏ gọt hoa quả, dì Thạch đng lên hướng về phía tôi kêu lên: “Ồ, Đạm Đạm, cháu đã về rồi.”

Tôi buông cặp sách, hướng dì ấy mỉm cười gật đầu: “Vâng, dì Thạch hôm nay có thời gian qua chơi ạ.”

“Không thể như vậy sao, hiện tại dì cũng không có chuyện gì làm, từ sáng đến tối cũng rảnh rỗi, tới đây xem cháu với ba cháu gần đây thế nào.”

Tôi nhận lấy quả táo ba đưa cho: “Gần đây cũng không tệ ạ, cháu học hành rất căng thẳng để nhanh thi vào trường đại học, cửa hàng của ba làm ăn cũng không tồi, đúng không ạ.”

Ba vui tươi hơn hở nói tiếp: “Đúng đúng đúng, gần đây buôn bán vẫn được, khách hàng mới tương đối nhiều.”

Dì Thạch cười xoa, sau đó khoe miệng hất lên, thê lương chán nản nói: “Nếu như mẹ của Đạm Đạm vẫn còn sống thì tốt quá, đáng tiếc... Haizz...”

Tôi đang cắn miếng táo vào miệng thì sững sờ ở giữa không trung, vội vàng nháy mắt với ba. Ba tôi đứng dậy đi vào nhà.

Dì Thạch tên gọi là Thạch Bình Nhạc, là cấp dưới của mẹ tôi, hai người trải qu cùng nhau ở «Kim cương Phong Dật», coi như là một người bạn của mẹ tôi đi.

Thực ra, lòng dạ của dì Thạch không xấu, mỗi lần đến thăm tôi và ba tôi đều mang theo bao lớn bao nhỏ gì đó, cũng rất chú ý việc làm ăn của cửa hàng ba tôi.

Có lẽ là thương cảm với gia đình ba người chúng tôi, cái kiểu ánh mắt thương hại này làm cho cả người tôi mất tự nhiên.

Nhưng không ngờ rằng, dì ấy cũng là một người đáng thương. Tôi cảm thán một câu trong lòng.

Dì Thạch kéo tôi qua ngồi cạnh dì, một tay vỗ lưng tôi, chua xót rít rít nói: “Nếu không vì cái «Kim cương Phong Dật» chết tiệt kia, nhà cháu sẽ không trở nên như thế này, dì cũng sẽ không thành ra tình hình này.”

Tôi cúi đầu trầm mặc.

Dì ấy ở bên cạnh tiếp tục nhớ lại, lẩm bẩm nhắc tới: “Cái tên Viên Trạch Khải kia thực sự là tán tận lương tâm, trước kia hấn hăm hại mẹ cháu, sau đó lại tìm một cái cớ xa thải toàn bộ những công nhân cũ chúng tôi, hấn có phải là người hay không đây! Còn có ông chủ lớn của tổng bộ, căn bản là không để ý tới khiếu nại của chúng tôi, lại còn nói phải trục xuất chúng tôi ra khỏi ngành kim cương, những người này bẻ phái cấu kết, chung quy là chỉ trong một ngày đêm được một mất mười! Cháu nói xem, xã hội này vì sao lại bất công như vậy!”

Thực ra những lời này tôi đã nghe rất nhiều lần, mỗi khi dì Thạch tới thăm chúng tôi đều sẽ tức giận bắt bình nói một lần, làm cho tôi nghĩ đến mộ Tường Lâm dưới ngôi bút của Lỗ Tấn.

Thực ra xã hội chính là như thế này, mãi mãi không có công bằng, mãi mãi đều là che đậy, tranh chấp.

Sau khi mẹ tôi tự sát, dì Thạch và một số công nhân có lí lịch tương đối lâu năm đều bàn bạc muốn tố cáo phó quản lí Viên Khải Trạch, vậy mà sau đó lại bị Viên Khải Trạch biết được, đem toàn bộ bọn họ nướng cá mực, đồng thời không biết nói gì với cấp trên mà toàn bộ cửa tiệm kim cương ở thành phố A đều từ chối tuyển dụng bọn họ.

Dì Thạch, mẹ và toàn bộ bọn họ cùng một lúc được huấn luyện qua về phân biệt kim cương, độ tinh khiết, kỹ thuật cắt... cũng đã từng học lớp phát triển kinh doanh tiêu thụ, phần công việc này làm không đổi, nhưng chỉ vì một câu nói mà chột sụp đổ ầm ầm.

Dì Thạch thất nghiệp, cả ngày hồ đồ hỗn độn, dì ấy đã ly hôn, dẫn theo một người con trai học năm ba tiểu học, giờ đây đã không có tiền lương, tuổi tác cũng đã lớn, chỉ có thể dựa vào quan hệ tạm thời kiếm tiền công, trải qua cuộc sống còn cực khổ hơn so với tôi và ba tôi.

Tôi thở dài, cười cười với dì Thạch: “Dì Thạch, xã hội này đích thực không công bằng, chúng ta không có cách nào thay đổi, nhưng cháu tin ông trời rất công bằng, Viên Trạch Khải bại hoại như vậy bị đưa vào là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Chuyện của mẹ trong lòng cháu đều biết, cháu cũng sẽ không chịu để yên như vậy.”

Dì ấy vui mừng gật đầu: “Có một đứa con hiểu chuyện thật là tốt, nhưng mà gần đây dì nghe nói «Kim cương Phong Dật» thực ra là lệ thuộc trực tiếp vào tập đoàn Hác Phong, là sản phẩm tuyển hai của tập đoàn trang sức này, cũng không biết Viên Trạch Khải có phải dựa vào cái ông chủ kia chi viện phía sau hay không?”

Tập đoàn Hác Phong?

Đây là công ty trang sức nổi danh toàn quốc, luôn luôn chiếm giữ địa vị người dẫn đầu trong giới trang sức vài chục năm, không có ai vượt qua được.

Mà các ông chủ lớn của đế chế thương nghiệp khổng lồ và phức tạp này lại vô cùng bí ẩn.

Tôi nhú nhú mày, nhẹ an ủi: “Dì Thạch, Viên Trạch Khải sẽ không tạo dựng được quan hệ như vậy đâu” Trong lòng lại vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Dì ấy vội vàng lấy từ trong túi xách tay ra một quyển vở nhỏ, giống như là dâng vật quý mở ra: “Dì điều tra rất nhiều tư liệu về tập đoàn Hác Phong này, ông chủ này họ Chu, có hai người con, đứa lớn hai mươi chín tuổi nổi danh là tay chơi của thành phố A, đứa nhỏ hai mươi bốn. Nhưng mà chưa từng tiết lộ tên của hai đứa con, đặc biệt là đứa nhỏ, hình như là mới từ nước ngoài trở về, không có đăng tên hay tin tức gì.”

“Dì Thạch, những cái này đều là phụ, có thể bọn họ những người cấp cao này không biết chuyện của mẹ cháu, huống chi thành phố A nhiều tiệm «Kim cương Phong Dật» như vậy mà.”

Dì ấy tiếc nuối buông quyển vở: “Cũng đúng... Quên đi, thời gian cũng không còn sớm, dì không quấy rầy cháu ôn tập bài vở nữa, dì đi về trước nha.”

Tôi vội vàng đứng dậy: “Được rồi ạ, dì Thạch cháu tiễn dì đi ra ngoài nhé.”

Dì Thạch cất bước, tôi liền trở về lên mạng tìm kiếm tư liệu về tập đoàn Hác Phong.

Ngoại trừ trang web phía chính phủ, những cái khác chỉ là một ít tin vĩa hè.

Có người cảm thán đó là một dòng họ giàu đến chảy mỡ, chỉ cần có một ít quan hệ với dòng họ này, con đường làm quan buôn bán sau này sẽ không phải lo lắng.

Cũng có người nói ông chủ của tập đoàn Hác Phong có đến mấy người vợ, giống như là vua ea Cao vậy.

Thậm chí còn có người nói rằng dòng họ này còn có quan hệ với hoàng thất Arab.

Đúng là lời nói vô căn cứ.

Lục lợi một lát, đột nhiên một tin văn trả lời không rõ danh tính lại khiến cho tôi chú ý.

“Nói chuyện xảy ra của phó quản lý kỳ kế tiếp trong cửa hàng của tập đoàn Hác Phong cùng chuyện công nhân tự sát có vẻ như đã có cấp cao đang điều tra.”

Tôi nhìn ngày tháng của bài đăng, thời gian cách ngày hôm nay chỉ có hai tháng.

Đối với tôi lại bán tin bán nghi, nếu như thực sự có người bắt đầu điều tra, vậy làm sao đã hai tháng rồi lại chưa từng có người tìm tới cửa chứ.

Lục qua lục lại cũng không tìm được tin tức gì có ích, tôi thất vọng tắt máy vi tính, nghĩ đến ngày mai còn hẹn cùng Lăng Linh đi ra ngoài dạo phố, vì vậy tắm giặt sạch sẽ xong liền đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau đã bị điện thoại của Lăng Linh đánh thức. Tôi giận dữ gắt gỏng ngồi dậy lại trẻ con ném mấy cục đá vào con gà trống vỗ vỗ trước mặt, trút giận xong mới bực mình rời giường. Cũng may là thời tiết không xấu, chờ tôi rửa mặt xong xuôi, mặt trời đã lên cao từ lâu.

Rất nhanh đã đến sinh nhật của An Nhược, tôi và Lăng Linh hẹn ngày hôm nay đi mua quà sinh nhật cho cô nàng, cũng may là hai đứa hẹn gặp nhau ở khu phố trung tâm.

Cuối tuần, khu phố trung tâm đặc biệt náo nhiệt, đài phun nước âm nhạc phút chốc cũng không yên tĩnh mà vấy tấy vấy lụi, mấy đứa nhỏ nghịch ngợm bao vây vòng quanh bể. Các cao ốc thủy tinh hình dạng đặc biệt phản chiếu ánh nắng rực rỡ, đám người trước mặt qua qua lại lại, đi mệt rồi lại mua một ly cà phê hoặc đồ uống ngồi trên ghế ngoài trời nghỉ ngơi, có người phát tờ rơi, có cô gái bán hũ, cũng có đôi tình nhân ngọt ngào. Cùng với âm nhạc nhẹ nhàng làm cho tâm tình vô cùng tốt.

Tôi liếc mắt liền thấy Lăng Linh đứng bên cạnh đài phun nước, vì vậy chạy qua đó.

Hai chúng tôi mua quà tặng không cần đắn đo, liền quyết định đi xem ở những cửa hàng nhỏ xung quanh.

Một loạt các cửa hàng lắp đặt thiết bị đáng yêu khéo léo hấp dẫn chúng tôi, bên trong mặc kệ là đồ trang sức hay trang phục, giá cả đều coi như phải chăng.

Tôi nhìn một bộ váy màu xanh lá mạ, phía sau thắt một cái nơ hình con bướm, vừa vặn da của An Nhược trắng, mặc mùa hè nhất định vô cùng xinh đẹp, đúng lúc đang chuyển mùa, vì vậy đang giảm giá. Tôi liền không chút do dự mua nó.

Lăng Linh mua một đôi hoa tai cùng vòng cổ được chạm hình con bướm trông rất sống động.

Bởi vì hai đứa tôi tốc chiến tốc thắng, sau khi mua xong quà tặng, thấy thời gian còn sớm, Lăng Linh liền đề nghị đến Shin Kong Place đối diện shopping, chúng tôi mua không nổi nhưng dù sao vẫn có thể xem thoải mái nhé.

Cái trung tâm mua sắm này so với cửa hàng nhỏ đường phố cách biệt một trời một vực, nơi này xa xỉ, hào hoa phú quý, đại diện cho giàu có.

Tôi và Lăng Linh giống như bà già ngốc bập môi, nhìn nơi đây một chút coi trộm nơi đó một chút, sau đó thiếu chút nữa lên cơn đau tim.

Lăng Linh an ủi hai đứa: “Thực ra cũng không có gì, không phải là một cái váy bán mấy vạn khối thôi, không phải là một khối khoảng hơn mười vạn thôi... Chúng ta phải bình tĩnh, phải vững như núi Thái Sơn.”

Tôi quần bên giữa đôi lông mày nói: “Nhưng mà tay chân của tớ nhẹ tựa lông hồng nha, cậu nói vài khối tiền, tiền mất giá nhiều như vậy hả...”

“Nếu tớ biết... Tớ đã mở cửa hàng rồi.”

“...”

Hai đứa tôi từ lầu hai rảnh rang đi dạo đến lầu một, đột nhiên ở phía sau có người gọi tôi lại: “Chu Đạm Đạm.”

Gọi thôi mà tôi hết hồn bao nhiêu à, bạn nói xem tôi có thể ở chỗ xa xỉ đụng phải người quen ở chỗ xa xỉ này sao

Vì vậy quay đầu lại, bình tĩnh, hoá ra đúng thật là có một.

Lâm Phù cười tủm tỉm khoác lên vai của một cô gái đẹp đẽ, tôi nhìn cô gái kia có chút quen mắt, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra là chị gái của Lâm Phù.

Cùng Lâm Phù chào hỏi xong lại quy củ kêu một tiếng: “Chào chị.”

Chị Ngự này rõ ràng rất ăn ý, đặc ý gật đầu thoải mái, lại nhìn tôi một lát, hỏi Lâm Phù: “Nếu không thì gọi bạn của em giúp chị lựa đi, dù sao tuổi tác cũng gần như nhau.”

Lâm Phù nhún vai tỏ ý không hề gì, quay đầu hỏi tôi: “Em gái của bạn chị tớ vừa tròn mười tám, chị ấy muốn tặng đồ trang sức, các cậu tuổi tác cũng gần như nhau, cậu có thể giúp chị ấy chọn được không?”

Khoảng cách đến những vật phẩm sang trọng càng gần, tôi đương nhiên đồng ý!

Lăng Linh ở bên cạnh cũng kích động gật đầu.

Chị Ngự thoả mãn cười: “Gọi chị Úc đi.”

Tôi thiếu chút nữa trượt chân...

Lẽ nào chị ấy tên là Lâm Úc?

Lâm Úc, chị Úc, chị Ngự...

Tôi nở nụ cười trong gió.

Chờ chị Lâm Ngự này dẫn chúng tôi đến nơi thì, tôi cứng đờ, gắt gao nhìn chằm chằm tấm biển vàng chói mắt kia: Kim cương Phong Dật.

Tôi bước đi khó khăn, trong bụng giống như uống hơn mười cân nước biển, nặng trĩu bước vào trong cửa hàng, bị ánh sáng ngọc hoa lệ của ngọn đèn chiếu đến hoảng hốt.

Lâm Úc sai bước đi vào: “Quản lí của các người đâu?”

Một cô gái bán hàng được huấn luyện cơ bản trả lời: “Quản lí hôm nay không có ở đây, tôi sẽ phục vụ toàn bộ hành trình cho cô.”

Tôi lúc này mới thoáng yên tâm.

Nhìn những cảnh bố trí quen thuộc này, trong lòng lại tăng lên một đợt sóng chưa xót.

Mãi đến khi Linh Lăng gọi tôi, tôi ngẩng đầu đi qua giúp chọn lựa.

Lâm Úc đang đeo một đôi bông tai kim cương màu hồng phấn và một cái vòng cổ cấp VS2.

Tôi cẩn thận cầm lấy cẩn thận so sánh, kim cương màu hồng phấn mặc dù không bằng kim cương nguyên chất của vòng cổ này, nhưng trong suốt sáng long lanh đáng yêu mê người, mà cái vòng cổ cấp VS2 kia đối với một cô gái hơn mười tuổi còn có vẻ quý giá, dường như không thể khổng chế. Ngược lại kim cương màu hồng phấn lại càng có thể làm tôn lên sức sống tuổi trẻ của cô gái.

Lâm Úc nghe xong tự hỏi ở một bên, Lăng Linh kéo tôi qua ý bảo tôi xem giá cả của những kim cương này.

Tôi hất mắt liếc nhìn, mặc dù trong lòng quần quai nhưng mặt như tê liệt, rất đoan trang.

Không quá lâu, Lâm Úc quyết định mua đôi bông tai kim cương màu hồng phấn, không nói hai lời liền lấy thẻ tín dụng ra đưa cho cô gái hướng dẫn mua hàng, nhưng giây tiếp theo lại lấy lại, miễn cưỡng hỏi thăm: “Các cô có thể giảm giá không?”

Cô gái hướng dẫn mua hàng lấy làm kinh hãi, sau đó mỉm cười lắc đầu: “Xin lỗi cô, chúng tôi không giảm giá.”

Lâm Phù ở một bên nói chen vào: “Chị, chị cũng không phải không biết, chị lại phát điên gì vậy?”

Tôi và Lăng Linh ở một bên không dám nhiều lời, người ta là chị gái giàu có, chúng tôi là dân chúng.

Lâm Úc gật gật mày mảnh: “Tôi và ông chủ của các cô là bạn bè, có thể ột giá nội bộ không?”

Cô gái hướng dẫn mua hàng lại một lần nữa nhẹ lắc đầu: “Thực sự không tiện thưa cô, cho dù ông chủ đến mua, cũng là giá này.”

Lâm Úc cũng không xê dịch, mỉm cười lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Lâm Phù vừa nhìn, giọng xem thường: “Em đã biết!”

Tôi nhỏ giọng hỏi hẩn: “Làm sao vậy?”

“Chị ấy á! Muốn nhân cơ hội này gọi điện thoại cho thầy Chuhầy Chu? Chu Dật?”

Sao chị ấy mua kim cương lại muốn gọi cho Chu Dật?

Còn không để ý manh mối rõ ràng, liền nghe tiếng cười của Lâm Úc: “Colin, đang bận gì đấy?”

“Cũng không có việc gì, chỉ đang ở trong cửa hàng của anh mua kim cương, muốn cho người ta xem giao tình của đôi ta để được giảm giá thôi.”

Tôi nhếch miệng, Colin hình như là tên Tiếng Anh của Chu Dật.

Cũng không biết Chu Dật nói những cái gì, vẻ mặt của Lâm Úc từ trời quang chuyển trời âm, từ trời âm chuyển nhiều mây...

“Biết rồi.”

“Này này, Chu Dật, lần sau đi ăn cơm đi.”

Sau khi tắt điện thoại, Lâm Úc hé ra vẻ mặt âm trầm thề đưa cho cô gái.

Lâm Phù cười chị: “Thế nào? Lại bị giáo huấn hả?”

“Lời vô ích, nói cái gì không có chuyện lớn không nên quấy rối anh ta, hừ. Anh ta thật đúng là tưởng rằng anh ta là một thầy giáo nhân dân chịu một nhọc sao.”

Lâm Phù trừng mắt nhìn.

Tôi quay đầu nhìn Lăng Linh, hai chân của cô nàng như đã nhũn ra, mắt trái hiện lên tờ đôla, mắt phải hiện lên hình trái tim, nắm tay của tôi, nhảy nhót vui mừng: “Chu Chu Chu Chu Chu Chu...Thầy Chu thầy...Thầy thầy...”

Tôi nhin xuống tức giận trong lòng, cười gật đầu: “Ừ, thầy là một người giàu có.”

“Cậu cậu cậu... Cậu đã sớm biết?”

“Không, vừa biết, cũng giống như cậu.”

si-lang o:I0f froof:yes’>“Cám ơn thầy.”

“Ừ, đã khuya rồi, mau ngủ đi.”

Tôi nhắm mắt lại, nghe tiếng hít thở vững vàng của Chu Dật, rất an tâm.

Một đêm không mộng寐, mở mắt ra thấy buổi sáng trong xanh nhẹ nhàng thoải mái, hốc mắt còn có chút mơ hồ, ở trên giường nhìn lên trần nhà một lúc mới dần dần thấy rõ. Tôi dựng người dậy mới phát hiện, một cái gối khác bên người đã bị tôi đá xuống giường.

Tôi mím môi, chạy nhanh xuống giường nhặt lên. Quay người lại, đột nhiên bị gương mặt người ở sau ghế sofa dọa hết hồn. Hóa ra, Chu Dật ngủ ngồi một đêm ở sofa. Trong lòng tôi thầm cảm động, tối hôm qua tôi vô lễ đưa ra yêu cầu giúp đỡ, không nghĩ tới anh ta thật sự ngủ cùng tôi.

Nhón mũi chân nhẹ như mèo đi đến bên cạnh anh ta, ánh sáng bao trùm một bên mắt, phía sau là cửa sổ đang mở cũng không quan trọng, sắc mặt anh ta có chút không tốt, trong tay còn nắm di động, một mối gối lên phần đặt tay của sofa.

Tôi nhẹ nhàng mà đóng cửa sổ lại, mở tủ quần áo của anh ta lấy ra một chiếc áo khoác để đắp cho anh ta, sau đó thay xong quần áo rồi ngồi trên giường nhìn anh ta.

Rất khó tưởng tượng Chu Dật luôn luôn xảo quyết khi ngủ lại đáng yêu như thế, giống như một đứa trẻ non nớt, điện thoại di động cũng nắm chặt.

Đột nhiên tôi cảm thấy áy náy, nếu tối hôm qua tôi không bảo anh chờ tôi ngủ mới ngủ, anh ta cũng sẽ không phải ngủ trên sofa như bây giờ. Nhìn chiếc máy tính bên cạnh đang hoạt động, lại nhìn thấy quãng thâm trên mắt anh ta, mới biết được làm thầy giáo thật vất vả.

Tôi nhìn gương mặt ngủ say của anh ta, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, giả tạo, anh ta giả hoạt còn có các loại thủ đoạn vô lại, cũng không thể xem là một thầy giáo tốt, lại khắc sâu trong trí nhớ tôi.

Khóe miệng bất giác mỉm cười.

21. Chương 03 Phần 02

Chương 3.2

Chiếc camera quý giá

Ngày cuối tuần là thời gian Chu Dật dạy bổ túc cho tôi, tôi cũng thật bội phục chính mình, vậy mà cũng không vắng một buổi chứ đừng nói đến trốn học.

Tôi vì bản thân chăm chỉ, tiến bộ, gật gù đắc ý, Chu Dật liền hung dữ cảnh cáo tôi: “Dạy bù miễn phí cho em, em còn muốn trốn? Chu Đạm Đạm em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Tôi co giật một trận, cảm thấy nói thế cũng có lí.

Địa điểm học bù vẫn định ở một quán nước tôi thường đến, ba giờ chiều, tôi tắm rửa thơm phức, sau đó lấy sách vở tung ta tung tãng đi ra ngoài.

Tôi ra khỏi nhà, đầu tiên là gọi một cuộc điện thoại thay đổi địa điểm thành một quầy sách cách không xa nhà anh ta và nhà tôi, cũng xem như yên tĩnh.

Chu Dật rõ ràng rất lúng túng, tôi khinh thường tắt điện thoại.

Hừ, đối diện quán nước chính là cửa tiệm kim cương lớn của chính anh ta, anh ta chịu được, tôi thì chịu không nổi đấy!

Tôi đột nhiên nhớ tới có một lần tôi nói với Chu Dật quả thực không thể tưởng tượng anh ta bị một đám những người lão luyện chúng tinh phủng nguyệt – sao quanh trăng sáng vây ở chính giữa, gọi ‘thiếu gia’ ‘ông chủ’ ‘anh cả’.

Mà tôi cảm thấy ở trong gió nhẹ Phật tổ kích động cho tôi một bạt tai, Chu Dật anh ta đúng là bị những người lão luyện vây bắt liêm quanh móng ngựa.

Tôi cầm sách bước đi nghiêm chỉnh đến quầy sách, Chu Dật đang ngồi trên một cái sofa ở trong góc đọc sách.

Hôm nay không ngờ ăn mặc có chút trang trọng, áo sơ mi trắng khoác bên ngoài là bộ âu phục màu xám bạc phẳng phiu, nhân viên thu ngân ở trước sảnh tranh thủ lúc rảnh rồi chú ý nhìn anh ta.

Nói thật, tôi cũng buồn bã liếc mắt vì anh ta, anh ta hấp dẫn sự chú ý của người khác như vậy thì tất cả mọi người đều theo cách của tôi là thông minh.

Tôi lén lút nói thầm: Chú không nên công khai chạy tới đây giả bộ đạo đức giả chứ!

Cô nhân viên thu ngân thấy hai mắt của tôi đại ra nhìn chằm chằm ý trung nhân của cô nàng liền nổi cơn tức giận, giọng điệu điệu ngoa nói: “xem nữa, đến đây đều là đọc sách, cô không đọc sách thì đừng vào đây nha.”

Tôi sâu kín nhìn chị gái mắt một mí này, sau đó mới sâu kín nhìn đôi mắt hết sức chăm chú của Chu Dật.

Đắn đo hồi lâu, cuối cùng hé ra một nụ cười rực rỡ độc nhất vô nhị, nhặt lấy cành hoa lan, bước từng bước nhỏ lộn xộn, nhẹ nhàng hướng Chu Dật bay qua.

Chu Dật cuối cùng cũng ngẩng đầu, tôi liền linh che kín miệng của anh ta, nửa thân thể ngã vào trên người anh ta, dịu hiền êm ái kêu một tiếng: Chồng ơi~

Phù!

Cô chị ở trước sảnh bưng khay nước lệch đi, con mắt lệch đi, mũi lệch đi, tôi nhìn thấy cả khuôn mặt của cô nàng đều lệch đi, nghiêng mắt ngốc miệng nhìn tôi chằm chằm.

Tôi đầu tiên lén nở nụ cười thâm trầm...

Sau đó tôi văng ra khỏi người Chu Dật, ngồi nghiêm chỉnh, lộ ra nụ cười của Tổng thống phu nhân chính thức: "I'm just kidding."

Chu Dật hí mắt, cười lạnh, vẻ mặt cũng rất công việc: "I know, you are from a madhouse."

Tôi đặc ý gật đầu, bưng lên ly nước chanh chị gái mất một mí đưa tới.

Chu Dật đầu tiên là nguýt tôi mấy cái, nhưng mà da mặt tôi được luyện đến cảnh giới không ai có thể sánh kịp rồi, anh ta bắt đặc dĩ lắc đầu, sau đó giống như là ma pháp biến ra một túi giấy màu trắng.

"Không phải chứ! Thầy mang theo nhiều sách như vậy ư?"

Anh ta liếc mắt lườm tôi: "Không phải sách."

Sau đó lấy ra từ bên trong một cái hộp hồng nhạt đưa cho tôi.

Tôi kinh sợ che kín miệng lại, khoé mắt rưng rưng: "Thầy, đây là quà thầy tặng cho em sao? Tuy rằng em vừa mới lỡ miệng kêu thầy một tiếng chồng nhưng sao nhanh như vậy thầy đã đưa tín vật đính ước rồi, có phải quá nhanh hay không ạ? Thầy cũng đừng tặng kim cương nha, em đây hưởng thụ không dậy nổi đâu ạ..."

"Câm miệng!" Anh ta hung tợn ra lệnh.

Tôi nhất thời im bặt.

"Ngừng sức tưởng tượng vô biên vô hạn của em đi, mở ra mà xem."

Tôi rưng rưng gật đầu, mở cái hộp giấy màu hồng nhạt ra, thò tay lấy ra một cái gì đó vuông vuông.

"A!! Cái này cái này ... Là cái camera lần trước chúng ta thấy trên đường ạ, a không đúng gọi là máy ảnh kĩ thuật số chứ!"

Tôi kinh hãi cầm lấy, quan sát chính diện trái phải.

Sờ lên thân máy thuần màu trắng là cảm giác ma sát, rất có xúc cảm, chiều dài béo tròn rất được yêu thích.

"Thầy, thầy thật sự nhờ bạn của thầy hỏi qua hả?"

Anh ta ngậm miệng cười: "Ừ, vừa lúc cậu ta từ Hồng Kông trở về thì đem theo một cái."

"Oa! Thực sự rất nhanh nha, thầy, thầy thật là một người tốt, cuộn phim của máy ảnh này thì thế nào ạ, chúng ta nhanh tới thử chụp đi."

Anh ta đưa qua một cái túi nhỏ: "Cuộn phim là mua riêng, một hộp gồm mười tấm, tới đây thầy chỉ cho làm thế nào."

Anh ta cầm máy ảnh kĩ thuật số khẩy cái cửa nhỏ thấp ở phía sau ra, mở cuộn phim ra, là một hộp màu đen, nhắm ngay kí hiệu màu vàng bỏ vào.

Sau đó mở nút khởi động: "Được rồi, học được chưa?"

"Dạ vâng, học xong rồi ạ, chúng ta nhanh thử chụp đi. Cách thức chụp hình này trước đây em có hỏi qua."

"Thầy chụp cho em nhé?"

"Không nên không nên, đây là của thầy Chu mua, đầu tiên phải chụp ảnh chung."

Anh ta ngăn người, sau đó gọi nhân viên bên cạnh qua: "Thật ngại quá, có thể giúp chụp tôi chụp hình được không?"

Tôi nhanh chóng đứng dậy lách qua bàn ngồi vào bên cạnh anh ta, nhân viên kia đã giơ cái camera lên, tôi hơi nghiêng đầu, vừa mới nở nụ cười mỉm thì thấy ánh sáng chợt loé lên, máy móc bắt đầu ken kết lộc cộc hoạt động.

Tôi chạy tới xem thành quả của camera, luôn miệng nói i cảm ơn với nhân viên, sau đó hiếu kì nhìn vào tấm ảnh từng chút từng chút đi ra.

“Thầy Chu à, thầy vừa mới làm biểu cảm gì đây?”

“Không biểu cảm.”

“Hừ, vậy cái này cho thầy giữ đi.”

“Làm sao vậy? Em không muốn?”

“Không phải không phải, đây là thầy mua giúp em nha, bức đầu tiên nên để thầy giữ đi, đừng làm mất đấy ạ.”

Anh ta nghe xong cúi đầu cười: “Đã biết.”

Ai có thể biết được, chiếc camera thuần màu trắng cùng tấm ảnh mỏng manh nhỏ nhỏ lại trở thành hồi ức quý giá nhất của hai người chúng tôi sau này.

Chụp ảnh xong, chúng tôi bắt đầu học, anh ta đem mấy công thức toán học quan trọng và tinh tuý nói rút gọn, rồi ném cho tôi một quyển bài tập dày: “Làm đi, luyện tập những đề này xong em sẽ không sai nữa.”

Tôi hưng hăng nhận bài tập: “Hoá ra thầy Chu chỉ biết nói Ngữ Văn, mỗi lần dạy toán học đều bảo em làm bài.”

Anh ta gõ đầu tôi: “Toán học quan trọng nhất là luyện tập, đừng dài dòng. Nhanh làm đi.”

Tôi nói với anh ta nhưng mà không thể làm gì khác hơn là yên lặng làm bài, anh ta thản nhiên ngả người, tựa trên đệm sofa mỉm cười, bắt tay vào lật tiểu thuyết.

Tôi làm bài một hồi, ngẩng đầu thấy anh ta vô cùng hài lòng, trong lòng nghi hoặc: “Thầy ơi, thầy xem tiểu thuyết gì đấy, sao lại cười vui vẻ như vậy?”

Anh ta nhìn trang bìa mỉm cười: “Viết về tình yêu thầy trò.”

Tim tôi đập thành thạch run lên, không nói chuyện, vội đầu làm bài.

Anh ta nhìn tôi không nói chuyện, không giận không cười, vẻ mặt thản nhiên buông sách, lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi bị anh ta nhìn cực kì khó chịu, thậm chí ngay cả tay cầm bút cũng run nhè nhẹ.

Mắt tôi nhìn chằm chằm công thức phức tạp, nhưng trong đầu lại nghĩ đến hình dáng của anh ta.

Lại không dám ngẩng đầu, không thể làm gì khác hơn là nhìn ngón tay của anh ta.

Anh ta có lẽ là nhìn ra tôi không chú tâm, không hề giận nói: “Chăm chú làm bài.”

Tôi nghe xong trong lòng càng buồn phiền hơn, thẳng thẩn buông bút, nhìn chằm chằm anh ta.

“Làm sao vậy?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi dán mắt vào anh ta một phút, trong đầu tựa như một thứ hồ dán đậm đặc, vô số tâm tư bay tới bay tới, cuối cùng là đầu thực sự nóng lên, tâm ngổn ngang, xúc động, táo bạo, nóng bỏng trực tiếp khiêu khích nói: “Thầy, có phải thầy thích em không ạ?”

Sau đó không khí xung quanh đều đóng băng.

Tôi nghe âm thanh da mặt của mình vỡ vụn...

Tôi mò lấy hai tay run run lạnh buốt của mình...

Sau đó nhìn về mặt thập phần bình tĩnh của Chu Dật...

m thanh dịu dàng êm tai: “Chu Đạm Đạm, làm xong bài mới được nói chuyện với thầy.”

22. Chương 03 Phần 03

Chương 3.3

Đản Đản đau lòng

Nhiệt tình tràn đầy của tôi đều bị một câu nói lạnh lùng thản nhiên như thể của anh ta cuốn đi, trong lòng chán nản xấu hổ đến nỗi cuống quýt cầm lấy bút, ép buộc lực chú ý đặt vào đề bài.

Tiếng đồng hồ tích tắc trên tường từng bước một nhích về phía trước, tôi làm xong đề bài cuối cùng thì đã tới gần thời gian ăn tối. Chu Dật cầm quyển bài tập kiểm tra từng bài cho tôi xong, thoả mãn gật đầu: “Không sai, một bài cũng không sai.”

Tôi rầu rĩ không vui nhận lại quyển bài tập thả vào trong cặp: Em về nhà đây ạ.”

“Chờ một chút.” Anh ta đứng dậy, sau đó nín cặp của tôi: “Đi ăn trước đã.”

Lòng tôi buồn phiền đoạt lại cặp của mình: “Không cần đâu ạ, ba em chuẩn bị cơm tối rồi, tạm biệt thầy.”

Nói xong sải bước đi ra khỏi hiệu sách, để lại Chu Dật đứng một mình tại chỗ, giống như có một ánh mắt lửa nóng bắn về phía sau lưng tôi.

Buổi tối, lúc nằm ở trên giường, tôi đang cầm di động lật qua lật lại thì khuôn mặt mỉm cười nho nhã, ánh mắt sâu cùng với giọng điệu lạnh băng của Chu Dật cứ tản ra trước mắt không chịu biến mất.

Chúng tôi đã vượt qua quan hệ thầy trò nhưng lại không giống bạn bè, lại càng không giống như người yêu, chẳng ra cái quan hệ gì hết như vậy làm lòng tôi buồn phiền phát bực, hôm nay thật vất vả cố lấy dũng khí hỏi ra nghi hoặc dưới đáy lòng, lại bị anh ta tứ lạng bạt thiên cân (bốn lượng tiền đè bẹp ngàn lạng vàng) mà đánh trả lại như vậy. Lại càng làm cho tôi không hiểu cuối cùng anh ta đang suy nghĩ cái gì.

Có thể là tôi quá nhỏ tuổi, anh ta là người đàn ông yêu nhất trên đời ấm như vậy, mà tôi ghét nhất bị trên đời ấm.

Tôi, Chu Đạm Đạm đã từng nói qua, muốn làm một người dám yêu dám hận, chứ không phải là rùa đen rút đầu.

Tôi trở mình quay mặt vào tường, hai tay nắm điện thoại di động, nhả cho Chu Dật một tin: Thầy Chu, thầy còn chưa trả lời vấn đề hôm nay của em.

Điện thoại di động ở trong tay rung lên, sau đó gửi đi. Tôi ôm nó vào trước ngực, lẳng lặng chờ đợi anh ta trả lời.

Thế nhưng qua thật lâu thật lâu, lâu đến mức đồng hồ báo thức đã đi tròn một vòng, Chu Dật cũng không trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi chôn mặt vào gối, hung hăng đấm vài cái, sau đó trở mình một lần nữa, mở ra tin nhắn mới, mỗi chữ mỗi câu nói rằng: Thầy Chu, sự im lặng của thầy làm cho em rất thất vọng, em vẫn nghĩ đến thầy là một người dám làm dám chịu, không nghĩ tới một vấn đề đơn giản như vậy mà thầy cũng không thể trả lời em, em rất thất vọng về thái độ hèn nhát của thầy, thất vọng về sự lùi bước của thầy.

Sau khi gửi đi, tôi liền tắt máy, nắm lấy máy ném đi rất xa, sau đó trùm chăn nhắm mắt lại.

Ban đêm yên tĩnh hít thở của tôi ở trong chăn bông có vẻ gấp, mí mắt rất nặng, nhưng không thể ngủ. Cuối cùng tôi không nhịn được mà đứng lên, tìm lại cái điện thoại di động đã bị tôi ném trên bàn học, mở máy.

Màn hình màu lam âm u ở trong căn phòng đen như mực cực kì chói mắt, tôi cảm thấy hơi lên không trung, không quá lâu sau, một tiếng rung vù vù đến làm trái tim tôi cũng chấn động.

Là một tin nhắn ngắn của Chu Dật.

Tôi nhìn tên của anh ta trong mười giây, mới mở xem nội dung: Chu Đạm Đạm, thầy không trả lời em nguyên nhân không phải là thầy hèn nhất, mà là em chỉ là học trò của thầy, thầy yêu thương mỗi một học trò của mình, nếu như trước đây có chuyện gì làm cho em hiểu lầm, xin hãy quên đi.

Tôi ngơ ngác nhìn chăm chú tin nhắn ngắn gọn này, câu chữ và giọng điệu rất bình tĩnh của một bài thi chính thức, nhưng lại giống như một cây kiếm sắc bén hung hăng đâm vào lòng tôi.

Viễn mắt căng ra, không nghĩ đến cả việc nháy mắt, nước mắt kìm lòng không đậu cứ như vậy mà chảy xuống.

Tôi cầm máy ném lên giường, sau đó che mắt lại, trong căn phòng vắng vẻ oà khóc ô ô.

Chất lỏng đều đều chảy vào trong miệng, tôi lấy chân bông trùm đầu lại, co ở bên trong lau nước mắt.

Vì sao, dựa vào cái gì!

Anh ta có thể bình tĩnh như vậy, lạnh lùng như vậy?

Tôi không tin lí do thoái thác của anh ta, anh ta chính là một người nhất gan!

Tôi co giật nhấn lại một tin: Thầy, ngài thật là thương người, tôi muốn học tập theo ngài.

Sau đó nghĩ nghĩ rồi ngủ mất tiêu.

Lúc Lăng Linh nhìn thấy tôi, sợ đến vội vàng lùi lại: “Ngày hôm qua cậu làm cái gì đấy?”

Tôi sờ mắt: “Rất nghiêm trọng à?”

Lăng Linh ngưng trọng gật đầu: “Có một chút, làm sao thế?”

Tôi nằm nghiêng trên bàn, suy nghĩ thật lâu, sau đó đem ngọn nguồn sự tình một năm một mười nói với

Ban đầu, Lăng Linh khiếp sợ, nổi điên đến cuối cùng thì tức giận, khoa tay múa chân mắng Chu Dật: “Tổ thực sự là nhìn lầm thầy Chu mà, sao lại không giống đàn ông một chút nào hết!”

“Đạm Đạm, cậu định tiếp tục thế nào bây giờ?”

Tôi lắc đầu.

May là mới buổi trưa, chưa có giờ của Chu Dật, bằng không tôi thực sự không biết đối mặt với anh ta thế nào.

Buổi trưa, lúc tan học, Đinh Trạch đã lâu không gặp lại xuất hiện ở cửa lớp chúng tôi, hần hỏi tôi: “Cùng nhau ăn cơm đi?”

Với tâm tình này của tôi, lẽ ra muốn từ chối hần, nhưng vừa mới quay đầu lại, liền thấy Chu Dật từ cầu thang đi lên, về mặt bình thần, tôi và hần nhìn nhau một giây, sau đó tôi quả quyết dời đi tầm nhìn, cười với Đinh Trạch: “Được, ăn cái gì đây?”

Đinh Trạch liền thoáng liệt kê rất nhiều thứ, tôi không có nghe vào cái nào, nghĩ đến gương mặt không hề gì của Chu Dật vừa rồi, giống như là khuôn mặt chưa từng phát sinh về bức bối gì cả, trong lòng càng chua xót khổ sở.

Mơ màng theo sau Đinh Trạch tới một tiệm cơm nhỏ ở bên ngoài, tùy tiện gọi một đĩa cơm rang, sau đó nghe Đinh Trạch nói đến những chuyện gần đây của hần, hoá ra là đã chia tay với cô bạn gái xinh đẹp kia.

Tôi bất đắc dĩ cười cười, cho hần một ánh mắt ai oán.

Hần quan tâm hỏi tôi: “Sao mắt lại sưng như thế hả? Xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này tôi mới nhớ tới đôi mắt khác thường của mình, vì vậy mặt không đổi sắc giải thích: “Ngày hôm qua xem một bộ tiểu thuyết vô cùng cảm động thì khóc, haizz! Cậu đừng nói cho người khác biết đó, thật mất mặt.”

“Ha ha ha ha ha ha...” Hần bật cười, sau đó lắc đầu: “Cậu đó, thật hài hước.”

Hài hước cái đầu mẹ mày!

Tôi chỉ biết cùng cười khan hai tiếng.

Đột nhiên thấy rượu ở bên trong tiệm cơm, vì vậy hỏi Đinh Trạch: “Cậu uống rượu không?”

“Thỉnh thoảng muốn uống.”

Tôi hét lớn gọi chủ quán: “Cho hai chai bia?”

Đinh Trạch nhìn tôi khác thường: “Cậu muốn uống rượu? Buổi chiều còn phải đi học nha!”

Tôi vô tình gật đầu: “Tớ biết.”

Bia mang lên, Đinh Trạch lại lần nữa không uống, tôi hiểu rõ đem chai bia của hắn qua: “Quên đi, cậu là học trò ngoan, không làm khó dễ cậu, tớ tự uống.”

Nói xong tôi ngửa cổ uống một ngụm lớn, nhìn Đinh Trạch giương mắt chờ đợi.

Toàn bộ giờ học buổi chiều đều là của Chu Dật, tôi càng nghĩ càng buồn bực, một chai lớn cứ như vậy bị tôi ào ào trút hết, còn không nghe lời can ngăn của Đinh Trạch, kiên cường uống hết hai chai.

“Thật sáng khoái!” Tôi lớn tiếng ca ngợi.

Đinh Trạch không lay chuyển được tôi, lấy một xấp khăn giấy cho tôi lau miệng, tôi lau qua loa, sau đó kết thúc.

Cuối cùng cũng hiểu rõ ràng vì sao có người lúc muộn phiền khổ não hay là thương tâm đều thích uống rượu.

Tôi cũng hiểu được mình rất ngốc, vì một người thầy mà đau lòng cái gì chứ, có thể chỉ là tự mình đa tình, có thể Chu Dật anh ta căn bản là gai mắt một học trò nghèo.

Anh ta đẹp trai lại có tiền, có cái gì không mua được, không chiếm được.

Tôi tội gì phải nổi giận vì một thầy giáo như vậy chứ.

Nghĩ nghĩ, không quan tâm đang ở trên đường mà miễn cưỡng cười rộ lên, làm cho Đinh Trạch ở bên cạnh càng thêm hoảng sợ.

“Cậu xem trên người cậu nhiều mùi rượu như vậy, chiều sẽ bị thầy mắng đó.”

Tôi mỉm cười: “Không sao, cậu quay về phòng học đi.”

Tôi lảo đảo lắc lắc vứt Đinh Trạch sang một bên, một mình về phòng học, vừa mới đẩy cửa ra thì thấy Chu Dật lẳng lặng ngồi trên bục giảng, hai tay chấp trước ngực đặt trên bàn giáo viên, môi khẽ lẩm bẩm đang suy nghĩ cái gì.

Nghe âm thanh cửa mở ra, hơi nghiêng đầu nhìn tôi.

Hai tay tôi lạnh ngắt, vứt hắn qua một bên tầm mắt, đi về chỗ ngồi của mình.

“Chu Đạm Đạm.” Anh ta gọi ở phía sau, âm thanh mát lạnh nghe không ra một tia tình cảm nào.

Tôi đứng tại chỗ.

Anh ta dừng một chút, sau đó nói: “Nộp bài tập buổi sáng lên đây.”

Tôi nghe xong nhất thời dở khóc dở cười, con mẹ nó tôi thật là ngu ngốc, còn tưởng có thể chờ mong cái gì đây.

Anh ta mặt không chút thay đổi ngồi ở trên đó, tay trái cầm phấn viết, nhìn không ra vui giận, lật xem bài tập của tôi.

Một lát sau, anh ta ngẩng đầu lên, làn da mịn tái nhợt, mắt nhìn tôi: “Em...”

“Thầy, thầy yên tâm đi, chuyện gì cũng sẽ không làm lỡ việc học tập của em, em cũng sẽ không đến quấy rầy thầy, em có chừng mực cũng có thể tự mình hiểu lấy.”

Anh ta ngây người thật lâu, dường như còn có một tia kinh ngạc, trong mắt hiện lên nét mặt không cách nào nắm bắt được, cuối cùng lạnh nhạt gật đầu.

Đại khái là toàn bộ thế giới đều rất ngốc, mà kẻ ngu ngốc dần dần nhất chính là tôi.

23. Chương 03 Phần 04

Chương 3.4

Đại hội thể dục thể thao

Trải qua chuyện ngu ngốc của tôi với Chu Dật, tôi ăn ngon, ngủ ngon, chơi tốt, sinh hoạt tốt, quan trọng nhất là tôi cũng học rất tốt.

Tôi nhớ câu danh ngôn kinh điển dừng chân chương để trả thù này, không được suy sụp tinh thần, vì vậy tinh thần mỗi ngày đi sớm về khuya vô cùng cao, vẫn duy trì kỷ lục là người đầu tiên đến phòng học mỗi ngày, trên lớp không ngủ gật, xem lại bài ghi chép mỗi ngày, đặc biệt trong giờ Ngữ Văn của Chu Dật, tôi ngẩng đầu uốn ngực hết sức chăm chú, không may để tên Chu Dật này vào mắt, chỉ chú ý đến nội dung bài học, dường như không quen biết cái tên Chu Dật này.

Nhưng mà tôi nghĩ lại, tôi và anh ta vốn không quen thuộc, tôi giả bộ thâm trầm cái gì chứ.

Lăng Linh cho rằng tôi bị tẩu hỏa nhập ma rồi, tôi lộ ra nụ cười thiên thần nhìn cô nàng lắc đầu: “NO NO, tớ hiểu rất rõ hành vi của mình lúc này, đây không gọi là tẩu hỏa nhập ma, cái này gọi là toàn tâm toàn ý, đợi đến đợt kiểm tra hàng tháng lần sau, cậu sẽ biết thôi.”

Lăng Linh từ chối cho ý kiến, thoát nhìn tôi và cô nàng đều giống nhau, cả ngày đều chơi đùa vui vẻ, tiết Toán làm bài tập Tiếng Anh, tiết Vật Lí nghe từ vựng Tiếng Anh, nhưng đến kì thi, thành tích tốt đến không giống người.

Đương nhiên, tôi nhất định không phải là một người thuộc loại siêu việt như cô nàng, cô nàng là chuyên về ban khoa học xã hội, tôi là chuyên về ban khoa học tự nhiên, tôi thậm chí còn tưởng tượng ra việc hai chúng tôi kết hợp với nhau, nói không chừng sẽ tạo ra cao thủ đây.

Đối với tôi, ý nghĩ này chẳng trong sạch, Lăng Linh cười nhạt, tôi xấu hổ cúi thấp đầu.

Cuối cùng cũng chịu đựng hết một tiết Ngữ Văn, tôi đang ngồi tại chỗ mệt mỏi đuổi thắt lưng, chợt nghe thấy Lục Hạo đứng ở cửa gọi tên tôi: “Chu Đạm Đạm, có người tìm!”

Tiếng tru lên của hắn phá tan sự yên tĩnh trong phòng học, mấy bạn học phía trước đều ngẩng đầu nhìn người ngoài phòng học rồi lại nhìn tôi.

Tôi đứng dậy trừng mắt với Lục Hạo, từ phía sau đi đến trước bục giảng.

Chu Dật đang sửa bài tập, thờ ơ giương mắt lên, sau đó vẻ mặt vô hồn cúi xuống, giống như tôi là người vô hình vậy. Tôi bước nhanh tới cửa phòng học.

Lí Đông Lâm đưa quyển vở ghi bài Tiếng Anh của hắn qua: “Đây là những ghi nhớ ngày hôm nay, nội dung trọng điểm tớ đều đánh dấu giúp cậu rồi.”

Tôi vội vàng nhận lấy: “Cảm ơn cậu nha.”

Hắn thản nhiên cười: “Không có việc gì, tớ đi xuống trước đây.”

Trở lại chỗ ngồi, Lăng Linh nháy mắt với tôi, tôi biết ý của cô nàng, cũng nhe răng trợn mắt làm một vẻ mặt kì quái, sau đó vui đùa nghiên cứu vở ghi chép của Lí Đông Lâm.

Lí Đông Lâm là lớp trưởng của lớp Đinh Trạch, năm này qua năm khác tên đều duy trì đầu bảng, tôi đã nghe nói qua tiếng tăm của hắn từ lâu, chẳng ngờ hắn lại là bạn bè của Đinh Trạch, Đinh Trạch giới thiệu

cho chúng tôi quen nhau, tôi và hắn cũng tự nhiên mà quen thân hơn, nhưng mà phần lớn cũng đều là đem vở ghi chép đến giống như hôm nay vậy.

Mạch suy nghĩ của cô giáo Tiếng Anh ban chúng tôi vô cùng lộn xộn, có đôi khi tôi cũng bị bà ấy quay đến chóng mặt, nghe nói giáo viên Tiếng Anh của lớp Lí Đông Lâm là dạy tốt nhất trong tất cả, tôi liền vác da mặt dày đi mượn vở ghi chép của hắn.

Trước đây, lúc chưa quen Lí Đông Lâm, luôn nghe nói hắn tự cao tự đại, ỷ vào sự tài giỏi và lớp vỏ bọc bên ngoài dễ gần của mình, thật sự là không coi ai ra gì.

Đối với người thật sự tiếp xúc mới phát hiện cậu Lí Đông Lâm này không chỉ hiền lành mà còn rất nhiệt tình, không giống với những học sinh có thành tích tốt khác không chịu tiết lộ phương pháp học tập của họ.

Nhưng thực chất bên trong lại lộ ra thói kiêu ngạo, nguyên nhân đại khái là từ việc lấy tư cách ưu tú mà hình thành nên.

Lục Hạo thấy tôi đang cầm vở ghi chép của Lí Đông Lâm như báu vật mà đọc, chợt nhả chạy đến chỗ ngồi của tôi, không chút nào kiêng nể đến hình tượng của tôi lớn tiếng nói: “Nè, Chu Đạm Đạm, cậu và Lí Đông Lâm sao lại quen nhau hử? Lê nào hai cậu đang...”

Nghe thấy giọng điệu trêu chọc này của hắn, mọi người xung quanh không hện mà cùng cười trêu...

Tôi ai oán ngẩng đầu: “Làm sao có thể...”

Sau đó ngẩng đầu, len lén ngắm Chu Dật đang ở trên bục giảng, nhưng hình như anh ta không nghe được, chăm chú cầm bút máy vạch vạch vẽ vẽ, trong nháy mắt tôi lại rớt xuống thung lũng.

Sinh hoạt lớp buổi chiều, toàn bộ các lớp năm ba trong nhà trường được phổ biến thông báo, không ngờ là cho chép các lớp năm tham gia đại hội thể dục thể thao của nhà trường.

Ngay tức thì, tầng học của đám năm ba chúng tôi bỗng nổ tung, tất cả tầng trên tầng dưới đều là âm thanh xôn xao reo hò, thậm chí có người còn không ngừng tung hô muôn năm.

Lớp chúng tôi cũng điên cuồng, đặc biệt bọn Lục Hạo là một nhóm người nhiệt huyết.

Trước đây, khóa năm ba của Nhất Trung đều không được phép tham gia đại hội thể dục thể thao, ngày trước, lúc chúng tôi ở trên sân tập hoan hô nói cười, luôn luôn thấy một đám anh chị khoá trên liềm lĩnh, phản động, oán hận hùng hổ đi tới đi lui trên dãy tầng học của năm ba.

Cho nên lần này chúng tôi đặc biệt may mắn, không biết chừng là có vị nào đã báo cáo với Hội đồng Giáo dục đây là một quyết định không sáng suốt nhất, mới đổi lại cho chúng tôi cơ hội vận động đáng quý này.

Lục Hạo lợi dụng nhảy lên ghế: “Thầy Chu! Em đăng kí tham gia chạy năm nghìn mét nam.”

“Em đây đăng kí nhảy cao!”

“Em đăng kí... Đội cổ động viên!”

“Ha ha ha ha ha ha...”

...

Tôi cũng bị bầu không khí này kéo đi, đang ngồi thảo luận với Lăng Linh về việc chơi thể nào trong đại hội thể dục thể thao.

“Tớ cũng không muốn tham gia hạng mục nào, cùng lắm là vẽ tranh cổ động cho lớp chúng ta, cậu thì sao Đạm Đạm?”

“Tớ không biết đâu, nhưng mà đây là đại hội thể dục thể thao cuối cùng của chúng ta, nhất định phải quý trọng.”

Lúc năm nhất, tôi đặc biệt thích đại hội thể dục thể thao, từ Trung học cơ sở đến Trung học phổ thông, đại hội thể dục thể thao mùa đông hàng năm thời tiết đều cực kì đẹp, mặc dù trời vẫn lạnh, nhưng bầu trời sẽ luôn luôn có ánh nắng mặt trời lan ra xung quanh, mỗi năm học sinh đều đắm chìm vào ánh nắng rực rỡ

của mùa đông, cười đến vô cùng sáng lạn, âm nhạc trên sân tập khiến lòng người phấn khởi, hỗ trợ cho âm thanh hò hét đều đặn khắc thật sâu trong kí ức của tôi.

Sau khi tan học, một đám người ồn ào chen nhau chạy đến phòng làm việc của Chu Dật để đăng kí, đại hội thể dục thể thao mùa đông được tổ chức vào cuối tuần tới, tất cả đều rất ngạc nhiên, nhưng nhiệt tình của các học sinh cũng tăng vọt, hận không thể tổ chức ngay hôm nay.

Trong lòng tôi cũng tràn đầy mong chờ hân lên.

Chu Dật dạy thay xong, lần đầu tiên lãnh đạo chúng tôi hoạt động tập thể.

Tuần này rất nhanh đã qua đi, cuối tuần đến tôi sẽ không vội vàng như vậy, theo thường lệ thì tôi ở trong cửa hàng giúp đỡ ba, kết quả lại đụng phải dì Thạch đến ăn cơm.

Dì ấy rõ ràng là mặc áo quần rất đẹp, vui sướng ngồi xuống bắt chuyện với tôi: “Đạm Đạm!”

Tôi chạy tới: “Dì Thạch, hôm nay thật xinh đẹp nha.”

Dì cười ngại ngùng: “Tối ngồi xuống đây ăn cơm với dì.”

Tôi bối rối nói: “Việc này không được, cháu còn phải giúp ba tính tiền nữa.”

Dì ấy cũng không làm khó tôi: “Vậy đi, dì ăn xong sẽ lên trước sảnh tìm cháu.”

Dì Thạch cùng một người đàn ông trung niên ăn cơm cùng nhau, nhìn qua hẳn là gặp mặt, thảo nào hôm nay lại ăn mặc đẹp như thế. Nhưng mà hai người dường như rất ít nói chuyện, không trò chuyện câu nào, liền bắt đầu trầm mặc ăn, cuối cùng người đàn ông trả tiền, bọn họ cùng nhau đứng lên.

Người đàn ông đi ra khỏi nhà hàng trước, dì Thạch đứng ở trước sảnh lắc đầu với tôi: “Để ý đến con dì.”

Tôi không nói gì thêm, cười xin lỗi, chuyển chủ đề: “Dì, dì tìm được việc chưa?”

Dì gật đầu: “Ừ, tuy rằng tiền ít hơn trước rất nhiều, nhưng mà cuối cùng cũng có việc mà làm, cũng yên tâm hơn.”

Về mặt dì trông rất đắn đo, sau đó nhẹ giọng nói với tôi: “Dì nghe nói Viên Trạch Khải thông đồng với cấp cao của tập đoàn Hác Phong, bây giờ cực kì đặc ý, hình như lại được thăng chức.”

Mặt tôi mỉm cười, nhưng bàn tay lại nắm chặt.

“Hơn nữa, chuyện của mẹ con gây âm ỉ lớn như vậy, nhà họ Chu nhất định là biết nhưng bọn họ chẳng quan tâm, ngầm thừa nhận Viên Trạch Khải nói xấu phỉ báng, dì thấy việc này, căn bản bọn họ là một giuộc.”

Tâm tình của tôi vốn không tệ, nhưng nghe dì Thạch nói nên lo lắng bất an, vì vậy mượn cớ để nhanh chóng

Nghĩ đến tập đoàn Hác Phong lấy lòng của nhà họ Chu liền nghĩ đến Chu Dật.

Thái độ của anh ta càng ngày càng lạnh nhạt, ở trong mắt anh ta, tôi giống như nước lũ và thú dữ (ví với tai hoạ ghê gớm), có lẽ giống như mặc áo tàng hình, dù sao cũng sẽ không nhìn qua tôi.

Có thể... anh ta đã biết chuyện của mẹ tôi.

Chủ Nhật vốn là thời gian phụ đạo ột mình tôi của Chu Dật, tôi lại tùy tiện bịa ra một lí do để gửi tin cho Chu Dật, nói với anh ta tôi không đi học.

Anh ta nhanh chóng đồng ý.

Tôi thực sự không biết một mình đối mặt với Chu Dật như thế nào, tôi chịu không nổi giọng điệu lạnh như băng cùng vẻ mặt dường như không có chuyện gì của anh ta.

Rõ ràng là có chuyện xảy ra lại bị anh ta giả vờ như không có gì, tôi thực sự chịu đủ rồi!

Lí Đông Lâm lại tự động tìm đến cửa hỏi tôi có cần hắn giúp tôi bắt kịp tiến độ môn Vật Lí và Tiếng Anh hay không, tôi đoán là Đinh Trạch nói cho hắn tôi không giỏi hai môn này.

Nhưng mà đúng lúc tôi đang lo không có người nào xuất sắc hướng dẫn cho tôi thì người này lại đâm đầu vào nòng súng. Tôi cười vui nghiêng ngả đồng ý với Lí Đông Lâm, bàn bạc thời gian ôn bài là vào buổi

chiều ngày cuối tuần, nhưng mà tôi không chọn cùng địa điểm quây sách kia như với Chu Dật, không biết xuất phát từ tâm lí gì, có thể là không muốn gợi lại hồi ức, có thể là không muốn để những người khác đến thôi.

24. Chương 03 Phần 05

Chương 3.5

Mối quan hệ kì lạ

Lí Đông Lâm không hổ là cao thủ trong cao thủ của toàn ban, tuy rằng giải thích không đơn giản rõ ràng như Chu Dật, một lần liền hiểu, nhưng lối suy nghĩ lại vô cùng rõ ràng, đều rất hợp lí, hơn nữa lại đặc biệt kiên trì, vấn đề nào không hiểu hết hẳn lại một... hai... ba lần giảng lại cho tôi, cho đến lúc tôi hiểu rõ ràng thôi.

Hôm nay thời tiết không tệ, báo trước đại hội thể dục thể thao mùa đông cuối tuần sau hẳn là sẽ tổ chức thành công.

Tôi chống cằm hỏi Lí Đông Lâm: “Đại hội thể dục thể thao cuối tuần sau, cậu có tham gia hạng mục nào không?”

Hắn vừa xoay bút vừa trả lời tôi: “Ngày đầu tiên thì có, 1200 mét nam.”

Tôi làm một điệu bộ nhing nọt: “Lợi hại như vậy ư? Tôi còn tưởng rằng...”

“Cho rằng tôi chỉ biết đọc sách?”

Tâm tư bị vạch trần, tôi chỉ sờ đầu cười khúc khích.

Lí Đông Lâm cười dịu dàng, không tính toán với tôi: “Cậu thì sao?”

“Tôi không tham gia, tôi thích đóng góp giúp vui hơn, bảo tôi chạy 200 mét đều có thể lấy cái mạng già của tôi rồi!”

“Ha ha ha ha...” Hắn cười không khách khí. Dưới ngọn đèn, Lí Đông Lâm cười đến rất sáng lạn, có loại mùi vị trong lành tươi sáng, mặt mũi của hắn lớn lên không xấu, rất nhiều nữ sinh thích hắn, lại là dạng nam sinh khi thì điềm đạm khi thì như ánh nắng mặt trời, hơn nữa thành tích lại nổi trội nhất, toàn thân toát ra sự tự tin, cũng là người rất hấp dẫn.

Không giống như Chu Dật, người đàn ông giả dạng thần tiên, khiêm tốn là vỏ bọc bên ngoài của anh ta, âm hiểm như sói mới là thực chất bên trong, mang theo vẻ chín chắn không thuộc về tuổi tác này của chúng tôi.

Tôi suy nghĩ rồi thở dài.

“Làm sao vậy?” Lí Đông Lâm tò mò hỏi tôi.

“Không có gì, nghĩ đến chuyện trước đây thôi.”

Hắn nghe xong, cong khoé miệng nhìn tôi.

“Nhìn tôi làm gì vậy?”

“Không có gì, lúc học năm nhất, ở trên bảng xếp hạng năm tôi đã thấy qua tên của cậu, xếp hạng nhất, lúc đó một lòng muốn vượt qua cậu, nhưng sau đó không biết có chuyện gì xảy ra mà tên của cậu càng ngày càng xếp phía sau, trong lòng tôi nghĩ đến một cô gái sa ngã, nhưng đâu nghĩ đến lên năm ba lại quen biết cậu

Tôi cười khổ, đích thật là sa ngã mà, sa ngã một năm rồi mới phấn đấu lại.

Ở cùng một chỗ với Lí Đông Lâm không nhạt nhẽo, ngoại trừ cùng làm bài với hắn, còn tán gẫu với hắn cũng rất có chủ đề, cho nên qua mấy giờ ở chung đều vui vẻ.

Sau khi tạm biệt hắn, tôi lang thang ở trên đường, cây xanh trên lối đi bộ đều dần dần khô héo, tôi đi được một nửa mới phát hiện ra con đường này lại là con đường buổi tối hôm đó tôi và Chu Dật cùng nhau tản bộ.

Tôi nhón chân làm ra vẻ khờ dại cưỡng hôn anh ta, để lại bức ảnh. Không biết bây giờ bức ảnh đó có phải đã bị anh ta ném đi hay là cất bỏ rồi không. Chiếc máy ảnh kỹ thuật số anh ta mua dùm tôi cũng bị tôi cho vào xó, không dùng nữa.

Tôi hận bản thân mình không có tiền đồ, hận tôi sản sinh tình cảm với thầy giáo của mình, hận bản thân cam chịu, tôi hận rồi tôi thương thừa nhận tôi không có cách nào không quan tâm đến Chu Dật cả.

Thời gian tổ chức đại hội thể dục thể thao là từ tuần ba đến tuần năm, hai ngày trước cuối tuần này chắc chắn mọi người không có cách nào yên tâm ôn tập, Chu Dật cũng nghĩ tới điểm ấy, nên tiết sinh hoạt và thể dục, còn có tiết dạy của chính mình đều nêu ra cho học trò mấy việc có trong hạng mục thi đấu để chuẩn bị luyện tập.

Trong đó, Lục Hạo làm người đứng đầu, toàn thân mát lạnh chạy tới chạy lui ở trên sân tập của trường, tôi nhìn đến mức cảm thấy ớn lạnh.

Những bạn học tham gia thi đấu nhảy cao, chạy nhanh, ném tạ... đều tràn đầy tự tin nhảy tới nhảy lui.

Là một fan trung thành kiêm đội cổ động viên, tôi và Lăng Linh run rẩy trong góc, ánh mắt lại lướt nhanh tới gần Chu Dật, tay dứt túi quần, thần thanh khí爽 đứng ở trên đường chạy giúp đỡ Lục Hạo và trò chuyện về kế hoạch.

Nhìn qua hình bóng của anh ta rất gầy, áo khoác màu đen bị gió thổi phồng lên, lộ ra bên ngoài cánh tay đang cầm đồng hồ bấm giây, ánh mắt nhìn theo Lục Hạo, thỉnh thoảng lại mím môi.

Đột nhiên, anh ta hình như cảm nhận được ánh mắt của tôi, bình tĩnh quay đầu lại.

Tôi bị gió lạnh thổi đến mức cổ họng đau nhức, bất ngờ không kịp phòng bị, không kịp thu h, không thể làm gì khác hơn là ngậy ngốc cùng anh ta nhìn nhau, đại khái qua vài giây, anh ta dời đi tầm nhìn trước.

Tôi lúc này mới bắt đầu quay đầu đi.

Lăng Linh ở bên cạnh trông thấy toàn bộ quá trình, cái mũi hồng tiến lại gần: “Ánh mắt của thầy nhìn cậu rất phức tạp.”

Tôi thất vọng gật đầu: “Ừ.”

“Cậu nói cậu đi, sao lại vướng mắc với thầy, có thể có kết quả gì chứ, lúc cậu lên đại học thì làm sao bây giờ?”

“Không nghĩ đến những việc này, tớ biết tớ ngốc, đối với tớ ngu ngốc ngu ngốc đến thành thói quen, tạm thời không sửa được.”

“Cậu nói xem thầy có phải là lo lắng, không muốn ảnh hưởng cậu thi vào trường cao đẳng hay không, vậy mới không chú ý, lạnh lùng với cậu như thế chứ?”

Tôi không nói tiếp, thở dài, oán giận nhìn chằm chằm bóng lưng của Chu Dật, lén lút chỉ tay về nơi đó.

Tuần lễ thứ ba mà đám năm ba chúng tôi khao khát, hừng hực khí thế hoang dã, khiến mọi người vô cùng kích động, cuối cùng đã tới. Sáng sớm, vừa đẩy cửa phòng học ra đã thấy bọn Lục Hạo thay quần áo, áo ngắn tay mát mẻ nhảy tới nhảy lui, xung quanh là những tiếng cổ động cho các vận động viên.

Chu Dật cũng dặn dò lớp phó đời sống mang theo những vật gì đến sân tập.

Trong lớp, bầu không khí tăng vọt, mấy tên con trai cao lớn, hùng dũng oai vệ gào thét muốn lớp chúng tôi đứng nhất, đáng về ngu ngốc kia cực kì hài hước.

Khi một lớp hơn mười người trùng trùng điệp điệp đi tới sân tập thì xung quanh đường chạy nhựa đã ngồi đầy người của các lớp, ở trung tâm đài chủ tịch phát ra âm nhạc sục sôi.

Tôi đi ở phía sau đoàn người, Chu Dật đi sau cùng, lúc đi qua lớp của Lí Đông Lâm thì hắn nhìn thấy tôi, tôi cười chào hỏi với hắn, kết quả sau đó là phát ra một tràng âm thanh ồn ào. “Oh~ oh”

Chu Dật cũng nghe thấy được, tôi chắc chắn đấy.

Trường học cố gắng rút ngắn thời gian chơi cho năm ba chúng tôi, vì vậy trình tự đổi thành năm ba bắt đầu thi đấu

Vòng thi đấu thứ nhất là trận chung kết 1200 mét nam năm ba, tôi buồn bã đi đến cạnh đường chạy, thấy Lí Đông Lâm ở trước mặt đang chuẩn bị. Hắn cũng thấy tôi nên chạy tới. Tôi hơi xấu hổ, vì vậy làm một động tác tay ra hiệu cổ lên với hắn: “Cổ lên nha!”

“Không thành vấn đề.” Hắn nhú mồm.

Kiểu dáng hài hước làm cho tôi bật cười.

“Chu Dật Dật, quay về chỗ ngồi của mình đi.” Một âm thanh động đất lạnh lẽo đột ngột vang lên ở bên cạnh.

Tôi không liếc mắt nhìn Chu Dật, chỉ cười với Lí Đông Lâm, sau đó xoay người trở lại cạnh Lăng Linh.

Một lát sau, trận thi đấu bắt đầu, Lí Đông Lâm cũng không cần cổ vũ hăng hái vọt tới đầu tiên, vẫn duy trì tốc độ ở vị trí giữa, không bị người khác chen, cũng không chen người phía trước.

Mất thấy hắn chạy tới, tôi liền lên đến cạnh đường chạy, hai tay tạo thành hình cái loa: “Cổ lên, cổ lên!”

Đến vòng đua thứ hai, tốc độ của những người khác dần dần chậm lại, nhưng Lí Đông Lâm bỗng nhiên lại tăng tốc độ, vượt qua ba người, lớp bọn họ liền nhón nháo đứng lên, đều đặn gào thét cổ lên.

Tới vòng đua thứ ba, hắn giống như là ăn thuốc kích thích, bước chân càng lúc càng nhanh, dần dần đuổi theo hai người phía trước, theo sát ở phía sau, ngay thời khắc mấu chốt cuối cùng thì chạy nước rút, ba người lại một lần nữa tăng tốc, Lí Đông Lâm tựa như một trận gió mạnh thổi qua, nhanh chóng vượt qua hai người phía trước, một mạch hướng tới đích.

m thanh hoan hô động đất của lớp bọn họ thật đỉnh tai nhức óc, tôi cũng cười theo.

Lục Hạo ở bên cạnh cạy độc với tôi: “Cậu là người của lớp nào hả?”

Tôi giương mắt trắng: “Ai bảo điển kinh của lớp chúng ta không hăng hái tranh đua, hơn nữa Lí Đông Lâm là bạn của tớ, tớ đương nhiên vui vẻ rồi.”

Chu Dật đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi.

1200 mét nam kết thúc, không lâu sau đó Lí Đông Lâm lách tới lớp tôi tìm

“Tỷ nữa cậu có thi đấu không?”

“Không có, tớ là người rảnh rỗi mà.”

“Vậy tỷ nữa theo tớ về phòng học đi? Tớ đưa mấy trọng điểm thi hàng tháng cuối tuần sau cho cậu, buổi chiều tớ phải về nhà, nên không có thời gian.”

Tôi do dự nhìn bạn học trong lớp, Lục Hạo chuẩn bị chạy cự li dài, Chu Dật ngồi ở phía trước không để ý đến tôi, tôi quần quýt nửa ngày rồi đồng ý với hắn.

Vì vậy chào Lăng Linh một tiếng rồi cùng Lí Đông Lâm trở về phòng học.

Sau khi để vở ghi chép của hắn vào cặp sách, chúng tôi chuẩn bị quay về sân tập, lúc xuống lầu hắn đột nhiên hỏi tôi: “Mấy đứa bạn lớp tớ, buổi tối cuối tuần lễ thứ năm, muốn đi quán bar chúc mừng, cậu cũng đến đấy đi!”

Tôi sững sờ ngây người: “A! Không tốt lắm đâu! Tớ đều không quen mà.”

“Không sao đâu, không có nhiều người lắm, cũng có mấy bạn nữ, Đinh Trạch cũng đi, đến lúc đó tớ sẽ đưa cậu về nhà.”

Tôi do dự làm thế nào để từ chối hẳn, cân nhắc mở miệng.

“Chu Dật Dật, em trở về phòng học làm gì?”

Giống như một âm hồn, Chu Dật nhàn nhày đứng ở lầu một, nhìn tôi.

Tôi sợ đến mức lui lại nửa bước, Lí Đông Lâm tới gần tôi. Chu Dật không nói chuyện, giấu cơn tức giận nhìn tôi. Tôi cũng không nói chuyện, bầu không khí trở nên kì lạ.

25. Chương 03 Phần 06

Chương 3.6

Câu lạc bộ đêm

Nửa tiếng sau, tôi giống như trở thành một cô gái vừa uống xong máu gà, tinh thần phấn chấn: “Thưa thầy Chu, em trở về lấy đồ ạ, sao

Chu Dật tiến lên từng bước một, hơi hợt nói với Lí Đông Lâm: “Em về lớp học của em trước đi, thầy có việc tìm em ấy.”

Đại khái là sự tức giận của Chu Dật quá mạnh mẽ, cảm giác áp bách dồn ép Lí Đông Lâm, hắn lo lắng quay đầu nhìn tôi, sau đó giữ bình tĩnh đi xuống lầu.

Trong chốc lát, dãy hành lang vắng vẻ chỉ còn lại hai người là tôi và Chu Dật.

“Đồ gì mà nặng như vậy, để em phải nửa đường quay lại lấy?” Anh ta hỏi thăm không chút nào che giấu.

Tôi bị anh ta nhìn chằm chằm đâm ra chột dạ, cũng không biết là chột dạ cái gì nữa, vì vậy cây ngay không sợ chết đứng mà trả lời: “Lấy vở ghi chép môn Toán ạ.”

Anh ta nhàn nhày, lạnh lùng nói: “Em vì vở ghi chép môn Toán mà bỏ lỡ trận thi đấu của Lục Hạo, rất không có ý thức tập thể.”

Tôi cả kinh, ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta đi tới trước mặt tôi, bóng thân cao to dường như chắn tôi lại. Lần này, tôi thực sự rất xấu hổ.

“Xin lỗi ạ.”

“Thầy không cần, quay về sân tập nói với Lục Hạo đi, em đồng ý cổ vũ cho em ấy, rồi lại nuốt lời, chân thành xin lỗi em ấy đi.” Chu Dật đi phía trước tôi, lạnh lùng nói.

“Vâng...” Tôi đi theo phía sau anh ta, không kiêng nể gì đánh giá bóng lưng anh ta, trong lòng rung động, rất nhiều lời nói nghẹn trong lòng lại một lần nữa không nhận được nói ra miệng.

Tôi đuổi theo anh ta, cũng sóng vai mà đi, khi gần đến sân tập, tôi kéo Chu Dật lại: “Chu Dật!”

Anh ta dừng bước, sắc mặt kì quái, từ từ quay đầu lại, hỏi ta từng chữ từng câu: “Em gọi là gì?”

Tôi bị vẻ mặt của anh ta dọa đến lui dần từng bước, miệng nhỏ giọng thì thầm: “Thầy Chu...”

Ánh mắt anh ta nhìn tôi phức tạp, không nói chuyện.

Tôi ung dung thản nhiên tiến từng bước, giọng điệu gần như cầu xin: “Thầy Chu, thầy có thể dừng như vậy hay không?”

Anh ta bị s lạnh nhạt hỏi lại tôi: “Dừng cái gì?”

Thấy anh ta đến cùng vẫn muốn giả bộ hồ đồ, tôi bằng bất cứ giá nào cũng ôm dững khí liệt kê ra từng cái một: “Đột nhiên trở nên lạnh lùng như vậy, xa lánh, hoàn toàn coi em như người tàng hình. Không hề dạy bù cho em, cố ý giả bộ hồ đồ...”

Chờ tôi nói xong ngẩng đầu lên thì bất ngờ thấy được ý cười xẹt qua trong mắt anh ta, sau đó khôi phục về bình tĩnh vừa rồi.

“Chu Đạm Đạm, không dạy bù cho em là do em yêu cầu, không phải sao?”

“Thế nhưng em... Chỉ là một lần kia mà thôi.”

“Hiện tại nói những cái này đã không có ý nghĩa nữa rồi, nhanh quay về lớp đi.”

Thấy anh ta xoay người phải đi, tôi vội vàng chạy tới ngăn cản anh ta: “Thế nhưng thầy...”

Tôi không chịu bỏ qua, đại khái là chọc cho anh ta tức giận, anh ta quay đầu lại, nghiêm túc nói với tôi: “Chu Đạm Đạm, thầy là giáo viên, em là học sinh, việc bây giờ em phải làm là bảo đảm kì thi hàng tháng cuối tuần sẽ đạt thành tích tốt, chứ không phải dây dưa với thầy về những chuyện vụn vặt, cũng không nên suy nghĩ bậy bạ, có một số việc cũng thể suy nghĩ đơn giản như em được.”

Anh ta nói xong, chậm rãi đẩy cánh tay tôi đang kéo tay áo anh ta ra: “Được rồi, quay lại lớp cùng cổ vũ với các bạn đi.”

Tôi thất vọng cúi đầu, hỏi một câu: “Thầy, thầy thích em đúng không?”

Thân hình của thầy bị kiềm hãm lại, đưa lưng về phía tôi: “Đã quên những gì thầy vừa nói rồi sao? Ít suy nghĩ miên man đi.”

Sau đó anh ta thản nhiên rời đi...

Tôi đứng trong gió lạnh, khi cái tách gập phải bàn trà sẽ là cảnh tượng như thế nào đây...

Tôi dần dần đi tới lớp học, Lục Hạo vừa thấy tôi liền nhảy đến: “Cậu là người không có lương tâm, lúc tổ thi đấu cậu đang ở chỗ nào!”

Tôi vội vàng cười làm lạnh: “Lục đại ca, đại nhân cậu tha thứ cho tiểu nhân tôi đây đi. Thân tớ đi nhưng lòng tớ ở lại, thật đấy!”

ừ, mời tớ uống nước đấy!”

“Được được được, em lập tức mua cho đại ca ngài.”

Tôi một mặt đi ra khỏi sân tập, một mặt quay đầu lại nhìn Chu Dật đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Mặt tươi cười xem trận đấu, không mấy may bị ảnh hưởng bởi việc vừa rồi.

Lúc quay về lại đụng phải Lí Đông Lâm, hân nhiệt tình kéo tôi tới giới thiệu với một đám bạn học của hắn, sau đó lại một mình nói với tôi: “Đêm nay cậu tối không? Vừa rồi tớ đã giới thiệu mấy người muốn đi với cậu rồi, chắc chắn sẽ chơi rất vui.”

Đứng ở hai lớp chúng tôi trong lúc đó, bên trái là lớp tôi, Lí Đông Lâm thấy tôi do dự, vì vậy còn nói: “Kêu bạn của cậu đi cùng, dù sao thì nhiều người càng náo nhiệt, hơn nữa chúng tớ đều chưa từng vào quán bar, tất cả mọi người đều tò mò mà.”

Ánh mắt tôi hỏi Lăng Linh, người này ở bên cạnh gạt mạnh đầu, Lục Hạo cũng mài dao ken kết đồng ý. Tất cả mọi người đều sôi nổi như vậy, tôi sao lại còn không biết xấu hổ mà từ chối chứ, vì vậy quả quyết đồng ý với Lí Đông Lâm.

Trận đấu tiếp theo không phải là điểm mạnh của chúng tôi, cho nên tuyển thủ dự thi sớm bị gạt bỏ, tất cả mọi người cũng không có chuyện gì liên ngại tán gẫu.

Tôi ngồi ở sau cầm điện thoại chơi trò chơi, Lăng Linh đột nhiên đẩy mạnh tôi một cái: “Mau nhìn phía trước kia.”

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy một cô gái cao cao đang nói chuyện với Chu Dật, thần kinh thất chặt một cách vô thức.

“Ai đó?”

“Quý biết, đi, chúng ta lên ngồi phía trước.”

Tôi và Lăng Linh lén lút chuyển lên phía trước, vốn định nghe trộm nội dung cuộc trò chuyện của hai người, ai biết tất cả mọi người đều trắng trợn trên đầu Chu Dật.

Có người đoán là bạn gái, có người lại nói là vợ.

Tôi không dám biểu hiện ra ngoài vẻ rầu rĩ không vui, không thể làm gì khác hơn là say mê nhìn trộm, âm thầm quan sát cô gái cao cao nà

Không được đẹp như Lâm Úc nhưng lại có khí chất đặc biệt. Trời lạnh như thế lại chỉ mặc một chiếc áo phông và áo len, phía dưới đeo một đôi giày màu đen, mái tóc dài đen hiền thực sau vai, mặt mày thoạt nhìn rất thoải mái.

Thảo nào mọi người lại ồn ào thế.

Chu Dật vừa nói vừa cười mấy lần học sinh trêu chọc, cô gái cao cao kia cũng cười suốt, sau đó nhẹ giọng nói gì đó với Chu Dật, Chu Dật lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, không lâu sau đó cô gái liền nhẹ nhàng rời đi.

Chờ cô nàng vừa đi, những phần tử bát quái bên cạnh cũng không an ổn, vội vàng hỏi Chu Dật: “Thầy Chu, đó là bạn gái của thầy sao?”

Không đợi Chu Dật trả lời, ở bên cạnh đã phát ra một âm thanh: “Rất phong cách nha, nhất định đúng rồi, đẹp trai như Thầy Chu không có khả năng không có bạn gái nha.”

“Vậy cuối cùng có đúng hay không?”

Lòng tôi ghen lại trong cổ họng, nhưng giả vờ bình tĩnh, tự nhiên hỏi theo mọi người: “Thầy Chu quen bạn gái lúc nào mà chưa từng báo cáo với chúng em hả?”

Chu Dật đột nhiên hơi nghiêng đầu, đôi mắt nguy hiểm bắn về phía tôi, khiến cho lòng tôi luống cuống.

“Thầy có nói đó là bạn gái của thầy à?” Anh ta lơ đãng trả lời.

Lục Hạo vọt qua: “Vậy thầy cũng chưa nói đó không phải là bạn gái của thầy nhỉ, thầy Chu, thành thật thì khoan dung chống cự thì nghiêm khắc, nói cho bọn em biết cuối cùng có phải hay không chứ?”

Ánh mắt anh ta đơng đưa, chúng tôi đều yên lặng chờ câu trả lời của anh ta.

Ai biết qua N giây, anh ta cũng không nói lời nào, vẫn duy trì điệu cười giả dối, thấy chúng tôi đều hết sức chăm chú chờ đáp án của anh ta, mới miễn cưỡng mở miệng: “Vậy... Việc này đối lấy bài tập cuối tuần tăng gấp đôi đi?”

“Cắt... Không nghe không nghe nữa.”

“Thầy Chu quá đánh đá a, lấy bài tập uy hiếp bọn em.”

“Vậy thầy Chu này, cái này tính là ngầm thừa nhận nha, dù sao thầy cũng không phủ

Anh ta cười lắc đầu, một bộ dạng mà chúng tôi đành chịu.

Tôi ở bên cạnh nghiêm mặt đen, một trái tim hỗn loạn té ngã xuống vực, lẽ nào cô gái vừa rồi đích thực là bạn gái của anh ta?

Bố mày tựa như một con ngốc bị anh ta chơi đùa đến ngu ngốc, sau đó hiện tại lại bị chính mình chơi đùa đến ngu ngốc, luôn luôn là một người ngu ngốc.

Tôi ngồi phía sau Chu Dật cực kì ngớ ngẩn nhìn chăm chăm bóng lưng của anh ta, trong đầu đột nhiên hiện ra hai loại kích thích:

Thứ nhất: Giờ xông lên phía trước dồn sức đâm anh ta một trận cho thoải giận.

Thứ hai: Giờ xong lên phía trước dồn sức đấm anh ta một trận sau đó ép hỏi rõ ràng.

Nói chung, đã muốn đấm cho anh ta một trận, nhưng lại có sự dỗi theo của rất nhiều người, mà tôi lại là học trò nhỏ của anh ta, không dám làm những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, cuối cùng tôi nhịn kích thích xuống, quyết định đêm nay đến quán bar giải tỏa bực dọc.

Trận đấu buổi chiều rất nhanh đã xong, có người nói là lớp của Lí Đông Lâm lấy được toàn thắng, điên cuồng hét chói tai ở bên cạnh.

Tôi xấu hổ nhỏ ba giọt mồ hôi, lớp họ thắng, ba người chúng tôi còn đi theo chúc mừng, đây là cái đạo lí gì chứ, ba đứa giống như là gián điệp trà trộn vào quân địch vậy.

Tôi, Lục Hạo, Lăng Linh cùng Lí Đông Lâm, Đinh Trạch đi ra cổng trường, những người khác quyết định chia thành những tốp nhỏ, trước đi ăn cái gì đó rồi buổi tối tập hợp tại quán bar.

Năm người chúng tôi vì tiết kiệm thời gian, vì vậy kêu xe đi tới gần quán bar, chọn một quán thức ăn nhanh giải quyết việc no bụng.

Bọn họ háng hái tràn trề nói chuyện về trận đấu chiều hôm nay, tôi không yên lòng nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng không nghe sự sai bảo lại nghĩ đến Chu Dật, hiện tại đang làm cái gì? Đang cùng cô gái kia đi ăn cơm hay là đang soạn bài đây?

Trong nhà hàng mở bài «Lời thú tội lúc hoàng hôn», tôi nghe thấy trong lòng không khỏi chua xót khổ sở, cần ổng hút.

Lí Đông Lâm chú ý tới tôi, quan tâm hỏi thăm: “Làm sao vậy?”

Tôi giấu diếm dấu vết, nháy mắt lắc đầu cười: “Cái gì? Đang nghe mọi người trò chuyện nha!”

Cậu ta đưa cho tôi một cái ống hút mới: “Nhìn cậu giống như mất hồn, đang suy nghĩ chuyện khác sao?”

Tôi kinh ngạc với sự chu đáo của cậu ta cảm kích nhận lấy ống hút: “Tớ đang suy nghĩ lớp tớ nhân tài đông đúc lại bị đánh bại bởi lớp cậu, thực sự là không công bằng.”

Hắn cười ha ha: “Hoá ra cậu đang vương mắc cái này...”

Tôi cũng cười ngốc theo.

Cùng nhau ăn uống nói chuyện phiếm, rất nhanh đã đến giờ, đèn đêm đã bật lên.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn sáng xung quanh, tất cả các toà nhà cao tầng đều phát ra ánh sáng tràn đầy màu sắc, một buổi tối náo nhiệt cứ như vậy mà đến.

Lúc liên lạc với những người khác xong, chúng tôi đứng dậy đi tới quán bar trước. Kỳ thực, đây là lần đầu tiên tối tới quán bar.

Quán bar ở thành phố A chia làm hai loại, một loại là yên tĩnh nhẹ nhàng, bên trong có ca sĩ khe hát, không khí nhàn nhã. Một loại khác là âm thanh ồn ào, nơi chốn của múa hát và sắc đẹp, là nơi tìm được toàn bộ đàn ông, phụ nữ, dục vọng, tiền tài, uống rượu.

Chúng tôi tò mò, quyết định đến một quán bar nổi danh nhất của thành phố gọi là «Tô Hoa».

Vừa mới đi tới cửa, đã có thể nghe thấy âm thanh đình tai nhức óc ở bên trong, bên ngoài vệ sĩ đứng rất nhiều, tất cả những người đi ra đi vào đều là những cô gái đi giày cao gót, trang điểm đậm, không thiếu người đẹp cùng vóc dáng đẹp.

Nhóm người chúng tôi mặc mặc tới cực điểm, học sinh đứng ở ngoài cửa bắt ngờ thu hút ánh mắt của người qua đường.

Tựa như hai thế giới, một đơn giản tốt đẹp, mà cái trước mắt chúng tôi là phức tạp nồng nặc.

Lúc chúng tôi chần chừ cuối cùng có muốn đi vào hay không thì thời tiết không tốt chút nào, sét đánh ầm ầm, nhìn như trời sắp mưa.

Lục Hạo lo lắng nói: “Nếu không thì cứ dứt khoát vào xem đi, dù sao trời cũng mưa ngay đó.”

Mọi người lúc này đều gật đầu, mang theo tò mò, sợ hãi, kích thích bước về phía cầu thang kiểu cổ của đại sảnh.

Các thiết bị lắp đặt đường đi của Tô Hoa rất phức tạp, cầu thang bằng gỗ chạm trổ hoa văn, ngọn đèn thủy tinh lơ lửng, còn có cách điệu cấp độ rõ ràng, đúng là quán bar đặc sắc nhất của thành phố A.

Có lẽ là chúng tôi tới sớm, không có dự định ghé tiếp theo.

Chúng tôi cặp sách, đồ đạc tùy thân cho người phục vụ rồi theo hần xuống vài bậc thang.

Người phục vụ lễ phép vén tấm màn thủy tinh lên cho chúng tôi, một mùi rượu nồng nặc cùng thứ âm nhạc mạnh mẽ ập vào trước mắt chúng tôi, tiếng người ồn ào, phụ nữ cười duyên, đàn ông đón ý nói đùa, còn có một dự cảm không hay.

Tựa như một thế giới quanh năm xa hoa truy lạc vậy chào chúng tôi.

Tôi đã từng nghe được một câu nói: Đến câu lạc bộ đêm học cái xấu rất nhanh, đầu tiên là thay đổi thẩm mỹ của họ, thứ hai là đập nát mộng tưởng của họ.

26. Chương 03 Phần 07

Chương 3.7

Thầy giáo hôn nồng nhiệt

Sự thiếu hiểu biết của mấy người chúng tôi rất nhanh đã bị bầu không khí ở đây kéo đi, theo sự giới thiệu của người phục vụ mà gọi một chai rượu ngoại và mấy lon nước giải khát.

Đưa tới đĩa đựng trái cây có cắm mấy cái pháo hoa, tôi nóng nên cởi áo khoác, Lục Hạo rất nhanh đã làm quen với mấy người bạn bên cạnh, đứng lên theo âm nhạc phấn chấn lòng người.

Tôi và Lí Đông Lâm nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Lục Hạo không nhịn được cười, Lăng Linh ở một bên cũng đã kích Lục Hạo, nói hần giống như một con tôm nhỏ. Rượu ngoại được mang tới rất nhanh, người phục vụ rót cho chúng tôi mỗi người một ly, tôi cầm ly giữa đầu uống một ngụm lớn, cảm giác không mềm mại giống như uống rượu đỏ ở nhà Chu Dật, cảm lưỡi rét buốt lạnh lẽo, còn pha lẫn với vị ngọt nhàn nhạt.

Thời gian càng ngày càng trễ, người trong quán bar cũng càng ngày càng HIGH, âm thanh chạm cốc, tiếng hát, mùi nước hoa, mùi hoa tươi, mùi khói thuốc, tất cả đều pha trộn với nhau, trôi dạt khắp nơi, một cô gái xinh đẹp khiêu gợi lôi kéo cổ nàng tóc vàng cùng nhảy những vũ điệu nóng bỏng trên nền âm thanh cực lớn, phía dưới là những tiếng gào thét, ánh mắt sắc dục của những người đàn ông nhìn chằm chằm các cô, huyết sáo.

Lí Đông Lâm lấy chai rượu rót ỗi người chúng tôi một ly đầy xong nâng ly lớn tiếng nói: “Mọi người, chúng ta uống cạn một ly nào, cầu chúc trước cho chúng ta thi vào trường đại học thành công!”

“Được!”

Mọi người đều nâng ly: “Chúc chúng ta thi vào trường đại học thành công.”

Trong đó có một cô gái thoát nhìn có chút xấu hổ lại nói thêm một câu: “Chúc chúng ta tốt nghiệp xong đều nhớ kĩ nhau, cả đời là bạn bè.”

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên náo nhiệt, dường như mọi người đều bị câu nói của cô gái này làm cho cảm động, Lăng Linh cũng đỏ mũi khê khốc, chạm ly với tôi: “Cả đời là bạn bè!”

“Ừ!” Tôi kiên định gật đầu.

Sau đó mọi người uống một hơi cạn sạch cùng với âm nhạc.

Thật lâu sau này, lúc Chu Dật giáo huấn tôi hay uống rượu bữa bãi, tôi đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên đến quán bar ngày hôm nay, tất cả mọi người đều khờ dại ngây thơ, nhưng lại hứa một lời hứa trịnh trọng.

Rất nhiều người đều nói, bạn bè đại học là lâu dài nhất, mà bạn bè phổ thông lại trong sáng nhất.

Tôi nghĩ rằng đời này tôi cũng không quên được những người bạn quý giá nhất này, mặc kệ tôi có địa vị cao cỡ nào hay là rơi vào tình trạng chán chường không chịu nổi cỡ nào thì bọn họ cũng không rời không bỏ, không sợ rất tốt với tôi, sau này vào xã hội, không còn có người như vậy, mấy năm không có Chu Dật, trong đêm khuya không có tiếng động, tôi thường nghĩ đến cuộc sống thời phổ thông của mình, luôn luôn vô tình rơi nước mắt.

Lăng Linh uống vài chén thì khuôn mặt trở nên đỏ rực, dứt khoát xua tay với chúng tôi: “Không được không được, choáng váng đầu quá! Tớ ra ngoài đi dạo đây.”

Tôi đỡ cô nàng đi lên một sân thượng nhỏ của quán bar, thế giới lập tức yên tĩnh lại, bầu trời tối đen chảy xuống những giọt mưa lớn, mưa như trút nước ào ạt xối thẳng xuống đất, từng lớp sóng lẫn tẩn và bọt nước rơi trên cầu thang trên mặt đất, đèn nê ông trong làn hơi nước trở nên mờ lung, mơ hồ, bốc lên từng làn khói mỏng.

Tôi giúp Lăng Linh bám vào lan can của sân thượng, cô nàng ở bên cạnh dùng đá xoa mặt, tôi không có việc gì nên đánh giá người qua đường ở phía dưới, chỉ có thể nhìn thấy đủ loại dù che mưa chen chúc cùng một chỗ, xe taxi màu vàng xếp thành một hàng dài trong bóng đêm giống như một dải ruy băng màu vàng lấp lánh, sự nhộn nhịp hối hả của thành phố trong tiếng mưa rơi càng thêm mơ mơ màng màng.

Đột nhiên ánh mắt tôi lướt qua một chiếc xe đặc biệt quen thuộc, thân xe đen bóng bị nước mưa cọ rửa đến mức toả sáng lấp lánh. Tôi vươn người xuống dưới dò xét, rồi lại không thể xác định cuối cùng có phải là xe của Chu Dật hay không?

Nhìn rất giống, nhưng lại không nhớ được biển số xe của anh ta, chỉ có thể nhìn nhất cử nhất động xung quanh chiếc xe kia, trong lòng trông mong có thể nhìn thấy anh ta, nhưng lại không muốn nhìn thấy anh ta ở chỗ này, tôi đây sẽ thật buồn bực.

Nón nóng nhìn một hồi cũng không phát hiện ra người nào, có lẽ là tôi nhận nhầm một chiếc xe tương tự.

Lăng Linh cũng tốt hơn nhiều, vì vậy chúng tôi lại vào quán bar một lần nữa.

Tâm tình vốn rất tốt lại bị tên khốn nạn Chu Dật đập hư, lần này lại không phải là bản thân anh ta. Tôi thật sự nghĩ rằng mình không có thuốc nào cứu chữa được nữa rồi, ngay cả một chiếc xe giống nhau cũng có thể phá hoại tâm tình của tôi, tôi tức tối nâng mấy ly rượu đổ vào miệng.

Lí Đông Lâm ở bên cạnh và những người khác đang đùa giỡn, Lục Hạo đã sớm không biết chạy đi tán tỉnh ở nơi nào, Lăng Linh thì tỉnh táo nên ngồi trên ghế hát theo.

Tôi thấy ở trên bàn còn có một chai rượu lớn chưa uống, nghĩ rằng không thể đập tắt tức giận nhưng cũng có thể giải khát, tôi dứt khoát tự mình giải quyết hết, để tránh lãng phí.

Bởi vì chai rượu ngoại này êm, cho nên uống vào có cảm giác đặc biệt nhẹ, nhưng uống hơn mười ly này vào bụng xong, tôi bỗng dưng cảm thấy dạ dày bắt đầu nóng rát quặn qu

Một dòng nước ấm nhanh chóng lên đến đỉnh đầu, tôi đứng nghiêng ngả, lảo đảo một cái thiếu chút nữa té ngã xuống dưới.

Đại não giống như bị cùn gậy tê, tất cả trước mắt đều trở nên hồ đồ ồn ào hẫ hẫ lên, bài hát mang âm hưởng hỗn độn giữa châu u và châu Mỹ làm nóng lên, tôi lảo đảo lúc lắc theo mấy cô nàng sành điệu bên cạnh, vụng vụng xung quanh.

Lục Hạo không biết xông ra từ nơi nào, nhìn thấy tôi nhảy cuồng nhiệt, kinh ngạc mở miệng: “Oa ghê, Chu Đạm Đạm cậu đang nhảy hả???”

Tôi đảo mắt cá chết, lằm bằm trong miệng: “Nói nhảm, cậu mắt mù hả?” Vừa nói hai tay vừa lắc lư, đong đưa trên đầu.

Đám người rất là đông đúc, tôi hoa mắt không thấy rõ ai với ai, rất nhanh đã bị đẩy vào trung tâm, ánh sáng xung quanh chiếu tới, đầu tiên tôi cùng một cô gái chiều cao bằng nhau tựa lưng cùng nhảy, tiếp theo DJ nhanh chóng thay đổi bài hát, cô gái kia bị lấn át, trong chớp mắt tôi bị một cánh tay lông lá kéo lại, tôi ngẩng đầu ngửa mặt thật lâu, dưới ngọn đèn liên tiếp mới nhìn rõ hoá ra là một người đàn ông nước ngoài cao lớn.

Hắn mở miệng nói gì đó với tôi, tôi căn bản không nghe thấy, suy nghĩ của tôi chỉ chú ý nhảy lắc lư, thậm chí còn muốn bật âm thanh lớn lên. Người nước ngoài thấy thế bỗng nhiên nhấc một tay lên, mạnh mẽ ôm eo tôi, muốn tôi và hắn cùng nhau nhảy.

Tôi còn chưa nói chuyện thì chợt nghe thấy âm thanh của Lí Đông Lâm và Lăng Linh: “Chu Đạm Đạm, qua đây!”

Tôi mơ màng quay đầu nhìn bọn họ, còn chưa phản ứng lại, đã bị bọn họ xông lên lôi qua, hai tay tôi bị bọn họ kẹp lại rất khó chịu, lúc bị tha đi còn cười khúc khích vẫy tay tạm biệt với người nước ngoài.

Sau đó dựa vào vai của Lăng Linh, buồn rầu kêu lên: “Khó chịu quá! Gọi Chu Dật đến đi!”

Lí Đông Lâm đang lôi kéo tay tôi thì dừng lại, dường như bắn một cái nhìn thắc mắc về phía Lăng Linh, Lăng Linh vội vàng tiếp lời tôi: “Đạm Đạm, cậu xem cậu say thành cái dạng gì rồi, thầy Chu đã tan ca, chúng ta thì đang ở quán bar mà.”

Tôi cọ cọ vào một con cá chép đứng lên: “Tớ biết, tớ biết, tớ muốn gặp anh ta! Hu hu hu ...”

Lăng Linh khó xử đặt tôi lên sô pha: “Tớ điện thoại cho thầy.”

“Không được!” Tôi vung tay ngăn cô nàng lại “Không thể gọi cho anh ta...”

“Vậy?...” Lăng Linh vô cùng khó xử, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tôi ngồi phịch trên sô pha da một hồi, đột nhiên nhớ tới cái gì, lão đảo chạy ra sân thượng bên ngoài, đuổi dài cổ nhìn chiếc xe màu đen còn đang ở chỗ kia.

Vào lúc đó, đột nhiên tôi giống như bị điểm huyết khóc, oa oa khóc rống lên: “Hu hu hu, tớ chính là muốn gặp anh ta, Lăng Linh...”

“Lăng Linh, đi vào lấy cho cậu ấy một cái khăn ẩm.” m thanh của Lí Đông Lâm vang lên phía sau tôi.

Tôi từ chối lau khô nước mắt, quay đầu lại một cách đẹp mắt, hé ra một khuôn mặt ngơ ngác nhìn hắn.

Vẻ mặt của Lí Đông Lâm ở dưới ngọn đèn không thể đoán được, khẽ hỏi tôi: “Cậu muốn gặp thầy Chu ư?”

Cần đã làm cho đại nào của tôi nói chuyện không lịch sự: “Ừ, tớ muốn, làm sao bây giờ?”

Hình như hắn thở dài, kéo tôi khỏi mặt đất: “Trước hết lau mặt đi đã.”

Nói xong xoay người tìm một nhân viên phục vụ, chẳng biết đang nói cái gì, tôi lợi dụng lúc hắn nói chuyện, lắc lư bất định đi xuống lầu. Khí lạnh ngay lập tức áp sát, tôi mặc áo ngắn tay, tay liền nổi da gà.

Tôi chạy đến trước chiếc xe kia, cố gắng nhìn xung quanh bên trong, nhưng cái gì cũng không có, thùng xe trống không.

Lăng Linh từ trên lầu chạy xuống, kéo tôi để phòng ngừa tôi đụng vào người đi đường: “Tớ gọi điện thoại cho thầy Chu rồi, thầy nói thầy đã biết cậu xảy ra chuyện, đã đến rồi.”

Tôi hoảng hốt quay đầu hỏi cô nàng: “Ai nói mà anh ta biết?”

“Ừ, tớ cũng không biết vì sao thầy lại biết?”

Cả người tôi dầm mưa to bị ướt đẫm, cố chấp đứng ở dưới cầu thang đợi Chu Dật, Lăng Linh không lay chuyển được tôi, cùng đứng cạnh tôi.

Mà Lí Đông Lâm, vẻ mặt ở trên cầu thang nhìn tôi, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Tôi không biết đợi bao lâu, có lẽ là chỉ trong chớp mắt, đã thấy Chu Dật ầm nhẫn tức giận đi về phía tôi, anh ta che cây dù màu đen, ăn mặc phong phanh giống như tôi.

Tôi giống như là nằm mơ giữa ban ngày.

Tôi run rẩy đứng lên, anh ta chạy tới trước mặt tôi, khoé mắt, đuôi lông mày đều lạnh lẽo, thấy cả người tôi ướt đẫm, càng không nói hai lời kéo tôi vào dưới ô.

Tôi bước bình căn đôi môi run rẩy, Chu Dật bỗng dung nắm cầm tôi, bức tôi nhìn thẳng hai mắt sắc bén của anh ta, mỗi chữ mỗi câu đều tức giận bức người nói: “Chu Dạm Dạm, thầy thực sự là quá thất vọng với em rồi.”

Tôi không đẩy anh ta ra, nước mắt lại một lần nữa không chịu thua kém mà chảy xuống: “Em cũng rất thất vọng đối với thầy!”

Anh ta bung dù đứng ở trong mưa, đôi mắt đen kịt nhìn tôi, không đành lòng mà giơ tay lau nước mắt cho tôi, tôi phần nộ kéo tay anh ta ra: “Thầy có biết vì sao em thất vọng với thầy không?”

“Bởi vì thầy ngay cả một cô gái mười tám tuổi cũng không bằng! Thầy ngoài miệng thì nói không thích, lại còn đuổi theo em, em là gì của thầy hả, không cần thầy chăm sóc như thế, thầy là một loại người nhát gan.”

Về mặt anh ta tái nhợt, trước nắm cổ tay tôi: “Chu Dạm Dạm, em theo thầy về nhà.”

“Ai muốn về với thầy, em không cần. Thầy buông ra!”

Tôi dùng sức thoát ra khỏi tay anh ta, còn tiện thể đá anh ta một cái, sau đó rống lớn một câu: “Thầy! Em ghét thầy!” Liền xoay người chạy...

Mưa to giống như viên đạn bắn vào người tôi, đối với tôi đã không còn cảm giác đau đớn, ý nghĩ vừa bị cơn làm mê muội đã bị nước mưa gột sạch, tỉnh táo lại.

Tôi đi trên đường, còn không bằng một con chuột ướt sũng, có đôi tình nhân tốt bụng đem cái ô dư ra cho tôi, tôi cười từ chối. Tôi chỉ muốn cho trận mưa này thức tỉnh mình, làm cho tôi không còn si mê con người nhát gan Chu Dật này nữa!

Tôi ướt sũng lang thang trên đường, không dám về nhà.

Lbiết Chu Dật thì ngược lại với tôi, đang ở trên đường lo lắng tìm tôi.

Áo khoác của tôi bỏ quên trong quán bar, trên người chỉ còn khoảng ba mươi mấy đồng, ở trạm taxi kêu một chiếc xe, báo ra địa điểm của một người quen, cuối cùng trả tiền thì tiêu hết gần ba mươi hai đồng.

Chỗ này tôi đã tới hai lần, vừa xa lạ vừa quen thuộc như vậy, tôi ướt sũng đứng trong thang máy, cảm thấy bản thân lại làm một chuyện ngu xuẩn.

Nhưng tôi làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy, bạn cũng quan tâm chuyện này sao?

Tôi đi tới trước cửa nhà anh ta, lẳng lặng đứng một lúc, sau đó do dự ôm đầu gối ngồi ở cửa.

Liên quan đến việc mắc mưa, cả người tôi đều đang lạnh run, tay chân cứng ngắc, môi lạnh buốt, quần áo ẩm ướt, mưa lạnh xâm chiếm cùng việc tiếp xúc với sàn nhà lạnh giá, một sự bất rút lan tràn đến toàn thân lạnh lẽo.

Tôi lấy tay lau khô nước trên mặt, vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Có lẽ rất nhiều năm sau, tôi sẽ cảm thấy quyết định lúc này của tôi không ngu ngốc, suy nghĩ cũng không cần suy nghĩ làm ra một số chuyện không có lí trí, nhưng hiện tại tôi không quan tâm, tôi giữ vững đứng khì dám yêu dám hận chạy tới cửa nhà Chu Dật chờ anh ta, mặc dù không biết anh ta không ở nhà.

Nếu đêm này, tôi không cương quyết làm như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ hối hận, nhưng tôi không muốn khiến mình lúc còn trẻ như vậy lại làm rất nhiều rất nhiều chuyện hối hận, thế cho nên sau này già rồi, một phần ba hối ức của tôi tất cả đều là hối hận.

Tôi ôm đầu gối ngồi ở cửa nhà anh ta thật lâu thật lâu, điện thoại di động hết pin tắt máy, tôi không biết thời gian.

Giữa lúc tôi sắp buồn ngủ thì thang máy đối diện “Đình” một tiếng làm tôi giật mình tỉnh giấc, tôi vội vàng đứng thẳng dậy, linh tính mạnh mẽ nói cho tôi biết là Chu Dật.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên trong đi ra một thân ảnh uể oải, cây dù đen ban đầu đã không còn, mái tóc đen dày cũng không còn hình dạng.

Về mặt Chu Dật trắng bệch lấy ra chiếc chìa khoá đi về hướng tôi, sau đó ngẩng đầu, tay dừng lại giữa không trung, cùng lúc kinh hãi nhìn tôi, bước qua.

Môi của anh ta hơi mở ra, âm thanh trầm thấp khàn khàn: “Em... Sao lại ở chỗ này?”

Tôi cắn môi, thì thào nói: “Thầy...”

“Em đứng lên trước đi.”

“Chân tê rồi, không đứng lên được.” Tôi đáng thương nói.

Anh ta ngồi xổm xuống, hai tay vắt ngang hai tay của tôi, ôm tôi lên. Lập tức lấy chìa khoá ra mở cửa phòng.

Tôi dè dặt kéo góc áo của anh ta: “Thầy, em đến để xin lỗi.”

“??”

“Vừa rồi ở cửa quán bar em không nên nói thầy như vậy, em sai rồi, sau này em không bao giờ sẽ đến làm phiền thầy nữa...”

Tôi còn nói chưa dứt lời, cả người đã bị anh ta ôm chặt, trọng lượng cơ thể hầu như đều dựa vào trong ngực anh ta, cảm bị bàn tay to của Chu Dật nâng lên, một nụ hôn cực nóng cứ như vậy ấn xuống.

Cả người tôi giống như bị lửa đốt, từng giọt mưa trên mái tóc đen của anh ta rơi xuống xương quai xanh của tôi hoá thành dòng nước chảy vào trong quần áo, tay kia vuốt ve sau lưng tôi.

Đôi môi nóng bỏng chặt chẽ đè nặng tôi, ở trên môi tôi trần trọc vụng trộm ma sát nhiều lần, thân thể của tôi dần dần nóng lên, thậm chí còn sinh ra một loại dục vọng không thể cưỡng lại, xem xét, nhón ngón chân nhiệt tình đáp lại anh ta.

Chu Dật kéo gáy tôi, tôi lảo đảo ngã lên sofa, anh ta ôm tôi, chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở khớp hàm của tôi, tiến quân thần tốc, mút, liếm...

Tôi thở càng ngày càng gấp, thân thể mềm mại không xương leo lên trên người anh, nhắm mắt lại.

Đôi môi hơi mỏng của anh ngậm cánh môi tôi, ngu muội khẽ nói thầm với tôi: “Xin lỗi.”

27. Chương 04 Phần 01

Chương 4.1

Tôi thở càng ngày càng gấp, thân thể mềm mại không xương leo lên trên người anh, nhắm mắt lại.

Đôi môi hơi mỏng của anh ngậm cánh môi tôi, ngu muội khẽ nói thầm với tôi: “Xin lỗi.”

Tôi nhất thời không nghe rõ ý tứ của anh, vì vậy mở mắt ra nhìn anh.

Chu Dật cúi người xuống, hai tay chống trên sofa, từ trên cao nhìn xuống ôm sát tôi vào trong ngực, nước mưa theo sợi tóc của anh rơi trên xương quai xanh gợi cảm của anh, dọc theo làn da nhẵn bóng tiến vào trong quần áo.

Trong nháy mắt tôi miệng khô lưỡi khô, đầu lưỡi liếm liếm.

Ánh mắt nhìn về phía trước, chống lại đôi mắt sâu xa tối tăm của anh, tim thỉnh thoảng đập loạn, hơi đứng thẳng lên để chủ động ôm lấy anh, đến gần môi anh.

Anh cũng không đẩy ra, ngược lại càng làm cho nụ hôn này sâu thêm, khe cắn cánh môi của tôi, cái lưỡi linh hoạt dường như có sinh mệnh, triển miên đến cực điểm, tôi cảm giác cả người nóng hổi giống như bị nướng trên lửa, nhưng lại nhịn không được mà nhiệt tình đáp lại anh. Đôi môi anh nóng như lửa, hôn dọc theo cổ của tôi dần xuống một tắc, dường như còn kìm nén ham muốn của chính mình.

Da thịt bị môi anh hôn qua đều trở nên đặc biệt mẫn cảm, tôi không kiểm soát được đang đưa ở trên sofa: “Thầy ơi, rất ngứa đó...”

Anh dừng lại, đưa hai con mắt tràn đầy dự vọng lên, cười xấu xa hỏi tôi: “Ngứa ở đâu?”

Tôi co người lại: “Cái cổ...”

Anh đột nhiên đè lên, vừa điên cuồng hôn tôi, một tay nhẹ nhàng xoa cổ tôi, ngón cái lướt qua mỗi một tắc da thịt của tôi khiến tôi phải cắn môi không cho chính mình kêu lên, ngón tay của anh rất thon dài, mỗi một ngón đều giống như đang đánh từng nhịp đàn trên da thịt của tôi, khiến cho tôi rất mất tự nhiên.

Tôi bị anh ôm vào trong ngực không thể cử động, chỉ có thể dùng hai tay vòng quanh cổ anh bất đắc dĩ kháng nghị, bàn tay to kia của anh ôm sau lưng tôi vuốt ve, bàn tay to mềm mại rắn chắc tiến vào trong bộ áo quần ẩm ướt của tôi, tôi không thể thốt ra thành tiếng, lại thêm vô lực đáp lại, yếu ớt bám vào hai vai anh thở dốc

“Nóng sao?” Anh đột nhiên hỏi một câu ở bên tai tôi.

Tôi dùng sức gạt đầu: “Nóng chết mất, thầy, thầy mở điều hoà được không?”

Anh tăng thêm sức lực ôm chặt tôi: “Không mở, nhìn em đầu đầy mồ hôi này!” Anh dành ra một tay lau những giọt mồ hôi trên trán cho tôi.

Tôi không được tự nhiên thoát ra khỏi lòng anh, ập a ập ứng nói: “Trên người chúng ta đều là nước, rất khó chịu, nếu không thì anh... Á...”

Trong mắt anh tràn đầy ý cười thoả mãn, cổ ý đưa mắt tới gần miệng tôi: “Nếu không thì cái gì?”

“Có muốn hay không...” Vốn là một câu trong sáng vô tư nhưng trong ánh mắt đen tối của anh hình như trở nên vô cùng bất chính, tôi thiếu chút nữa cắn phải lưỡi của mình, anh lại truy hỏi một lần nữa, tôi mới ngượng ngịu bẻ ngón tay, tránh né ánh mắt nói: “Nếu không thì... anh cởi... á, áo quần ra...?”

Anh lộ ra ánh mắt hơi khác, ôm tôi cười khe một hồi lâu, tôi thẹn quá hoá giận đẩy đẩy anh: “Không cởi thì thôi, quên đi. Thả em ra!”

Chu Dật lúc này mới thu lại sắc mặt cười cười, vỗ vỗ gương mặt của tôi: “Em nằm sấp trên người anh giống như một quả cầu lửa, nhanh đi tắm rửa đi.”

“Tắm... rửa?” Ý nghĩ không tốt của tôi bay tới cảnh giới bất lương.

Anh thay tôi chỉnh lại nhiều nếp nhăn quần áo trên cơ thể, gạt đầu: “Ừ, tắm rửa rồi ngủ, để tránh cho em bị cảm.”

...

Hoá ra là tắm rửa xong rồi ngủ...

Tôi nặng đầu đứng dậy từ trên người anh, nhẹ nhàng bay tới WC, nhìn bộ mặt đỏ tới mang tai, quần áo lòi thối của mình ở trong gương mà xấu hổ đỏ mặt, đột nhiên nhớ tới mình còn không cầm quần áo để thay, vì vậy lo lắng mở cửa, phát hiện Chu Dật đã cầm áo quần sạch đứng ở cửa.

Tôi đoạt lấy áo quần trên tay anh, đóng cửa lại, hai gò má nóng đến mức có thể nướng được khoai.

Nghĩ đến hành động nhiệt liệt trên sofa vừa nãy, tôi lại co rúm lẩn nữa, vòm ngực rắn chắc Chu Dật dưới chiếc áo sơ mi trong suốt như ẩn như hiện, dựa vào trên người anh còn có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, khiến cho tôi miệng khô lưỡi khô, ý nghĩ không nói cũng đen tối, mặc anh sắp đặt.

Tôi vội vã tắm rửa sạch sẽ, cầm khăn vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, Chu Dật đã một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trên sofa.

Anh mặc một bộ áo ngủ cotton ca rô màu xanh da trời, cầm dao gọt vỏ cam, thấy tôi đi ra, nhú mồm ý bảo tôi đi qua đây ngồi.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, nhưng mà nhỏ hơn rất nhiều, vì vậy ánh trăng mờ mờ dưới màn mưa vẫn nhìn thấy được lờ mờ, tôi tắm rửa xong cũng cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều, ngồi bên cạnh Chu Dật chăm chú nhìn anh gọt vỏ cam, sau đó buồn chán cầm điều khiển từ xa ầm ầm tới ầm ầm lui cũng không tìm được chương trình nào coi được.

Chu Dật liếc mắt ngắm tôi, khoé miệng nhếch lên: “Muốn xem cái gì?”

Tôi mệt mỏi ngã vào sofa: “Cái gì cũng không muốn xem.”

Anh đưa qua một nửa quả cam, tôi hơi hơi liếc mắt, sau đó yếu ớt nói: “Chia làm từng múi cho ai già, không thì ăn không hết.”

Anh hí hửng, bàn tay to nhéo nhéo mũi tôi, tức giận: “Em không ăn thì anh ăn hết đó.”

Tôi vừa nghe, vội vàng đứng dậy nhận quả cam: “Đừng đừng đừng, em ăn em ăn.”

Anh đặc ý ăn từng múi, sau đó dùng khăn giấy lau miệng.

Tôi cẩn thận từng li từng tí lột mấy sợi sơ màu trắng trên quả cam, Chu Dật ở bên cạnh đọc báo, tôi đi chuyển đến gần anh, cười giống như là một con mèo ăn trộm được thịt, hỏi anh: “Thầy, thầy còn nói thầy không thích em!?”

Anh nghe xong không hề phản ứng, ánh mắt cố định trên tờ báo vẫn không nhúc nhích, hình như căn bản không nghe được.

Tôi nóng nảy, dấy dấy cánh tay anh: “Nè nè, hỏi anh nói đấy.”

Anh liếc mắt coi thường tôi, giọng điệu kia giống như là một quý ông: “Chu Dật Dật, anh có nói qua là anh không thích em sao?”

“Anh!” Tôi ngừng thở, cái này hết sức n

Tôi lại suy nghĩ lại, “Khà khà khà khà.” Cười rộ lên, cười đến mức được gọi là một nụ cười nham hiểm, ghé vào trên lưng anh hỏi anh: “Bản mô-rát, anh thừa nhận đi, anh mau mau thừa nhận việc kia cho em, anh lúc nào thì coi trọng Chu Dật Dật mỹ lệ vô song thiên hạ đệ nhất thế?”

Anh vươn tay phải vỗ lưng tôi, tóm tôi từ trên người anh xuống, lạnh lẽo hung ác gõ trán tôi: “Mỹ lệ vô song, thiên hạ đệ nhất?”

Tôi nháy mắt khiêu khích: “Đúng vậy, anh mau thú nhận đi, lúc nào?”

Anh lộ vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú tự hỏi một lát rồi buồn bã lắc đầu: “Thực sự không biết, nhưng mà anh hình như cũng chưa nói anh thích em mà?”

“Cái gì!!! Chu Dật, anh, cái tên biến thái này, anh đùa giỡn với em hả, anh...” Tôi nắm vai anh lắc qua lắc lại.

“Được rồi, được rồi, đừng lắc nữa.” Anh bắt đầu dĩ ờm tôi vào lòng, không cho tôi nhúc nhích.

Tôi ngửi thấy mùi thơm của sữa tắm trên người anh, bĩu môi giả bộ vô tội: “Thầy này, thầy bảo học sinh của thầy có tình cảm thế này thì làm sao chịu nổi.”

Anh buồn cười nhéo nhéo cằm tôi, không biết từ đâu mang ra máy chụp ảnh kỹ thuật số, giống cái của tôi như đúc, tôi còn chưa kịp né tránh, hướng tôi bấm flash tách tách.

Tôi tạo dáng trốn mắt há mồm dữ tợn, một lát sau một tấm ảnh hình chữ nhật xuất hiện trên tay, quả thực là vô cùng thê thảm. Chu Dật cầm ảnh chỉ lên cười sung sướng, tôi nhìn bức ảnh xấu đến thương tâm kia, cố gắng nhịn việc cho Chu Dật ăn đám, nhảy lên ghé sofa chém giết tấm ảnh trong tay anh.

Anh cố ý đem ảnh chụp lên cao không cho tôi cướp được, tôi đứng trên sofa nửa ngày cũng tịch thu được, liền dấy lên bất mãn ngồi xuống lườm anh: “Anh mua cái này lúc nào vậy?”

Anh nhìn tôi từ bỏ ý đồ cướp giết, bỏ tấm ảnh vào trong túi áo ngủ, nói: “Lúc mua giúp em, anh thấy thú vị nên mua thêm một cái.”

“Nham hiểm, gian xảo!”

Anh cười híp mắt, sờ sờ đầu tôi: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Tôi ngã vào trên người anh chơi x “Không ngủ có được không? Em tỉnh rượu, ngủ không được.”

Hai tay anh nhấn tâm kéo hai má tôi, vô tình nói: “Em không ngủ nhưng anh muốn ngủ, em ở trên sofa chơi một mình đi.”

Tôi nằm ôm cổ anh: “Không được, không được. Không cho anh ngủ.”

Anh giả vờ lạnh nhạt: “Em học sinh này sao lại không quan tâm thầy giáo như thế chứ!”

Tôi cũng lạnh lùng nhìn anh: “Anh thầy giáo này sao lại không yêu thương học sinh như thế chứ!”

Anh xì một tiếng bật cười, ôm ngang người tôi lên giữa không trung: “Không ngủ đúng không? Vậy em và anh cùng đi giặt áo quần bẩn, được không?”

“Không được!”

“Không giặt quần áo thì ngủ, cho em tự chọn!”

“Em chọn C!”

“Đã quên nói với em, C là viết bài làm văn cho anh.”

“A A a a, em muốn đi ngủ.”

Gian kể được thực hiện, Chu Dật ôm tôi đặt trên giường ngủ của phòng dành cho khách, thay tôi đắp chăn, tắt đèn.

Tôi thật sự không ngủ được, mở to hai mắt trong bóng tối nhớ lại những màn vừa xảy ra, vui vẻ cười ra tiếng. Bình thường Chu Dật khiến cho người ta cảm thấy chín chắn bình tĩnh, nhưng ở trước mặt tôi lại giống như một đứa trẻ to xác, không có uy nghiêm của thầy giáo chút nào cả.

Ngoài cửa sổ vốn là một mảng yên tĩnh, lại không biết ở tầng lầu nào đột nhiên phát ra tiếng đàn piano, có lẽ là một đứa bé đang luyện tập, nghe được tiếng đàn non nớt, lại ở trong màn đêm yên tĩnh này, có lẽ một số người sẽ nghĩ là tiếng piano nửa đêm làm phiền giấc ngủ của họ, nhưng tôi nghe thấy lại vô cùng cảm động, những nốt nhạc đơn thuần lướt nhảy trên phím đàn, tựa như những ngón tay thon dài của Chu Dật...

A... Tôi che chắn nhớ tới nhiệt tình của anh, có chút thẹn thùng.

Tiếng đàn dưới lầu vẫn không ngừng, dần dần trở nên du dương êm tai, tôi càng nghe tâm tình càng tốt, lại càng ngủ không được, vừa nghe tiếng đàn vừa nghĩ tới Chu Dật đã ngủ chưa, có phải cũng giống như tôi thường thức tiếng đàn nửa đêm hay không?

Nghĩ vậy tôi liền nhịn không được kích thích, xoay người đứng dậy rời giường, chèn mũi chân mở cửa phòng, rón ra rón rén đi tới cửa phòng Chu Dật, tai dán trên cửa muốn nghe động tĩnh bên trong.

Nhưng đợi một hồi lâu cũng không nghe được cái gì, cũng không biết người này đã ngủ chưa, tôi thất vọng quay đầu, vừa mới quay qua đã thấy Chu Dật cười gian như một con quỷ đứng ở sau lưng tôi, tôi sợ đến mức thụt lui đâm vào cửa phòng.

“Muốn nghe lén cái gì hả?” Chu Dật phỏng đoán, rõ ràng là giả bộ hồ đồ hỏi tôi.

Tôi lắc đầu khinh thường: “Không có gì, chỉ là xem thầy đã ngủ chưa.”

Anh “Hứ” một tiếng đầy ý nghĩa.

Tôi không cam lòng, đi theo sau anh giống như một cái đuôi: “Thầy, thầy muốn ngủ à?”

Anh quay đầu nhìn tôi: “Đúng vậy, sao nào, tự mình không ngủ được à?”

“Vâng.”

Anh trầm mặc chốc lát: “Anh đi pha sữa cho em nhé.”

“Không muốn uống. Thầy, thầy giúp em đi!” Tôi đi ra trước ôm lấy Chu Dật, đầu càng không ngừng mà nheo ở trong ngực anh.

“Đừng náo loạn Đạm Đạm.” Anh vuốt tóc tôi, muốn kéo tôi ra.

Tôi có chết cũng vòng ôm anh không buông: “Em không, em không.”

Anh bị tôi ôm đến mức không động đậy được, không biết nên khóc hay nên cười nói: “Chu Đạm Đạm, anh trước đây cũng không phát hiện ra em lại xấu xa như thế đấy.”

Tôi ngẩng đầu cười với anh: “Bây giờ phát hiện vẫn không tính là quá trễ.”

Anh bắt đắc dĩ ôm lấy tôi.

Đột nhiên tay anh dừng lại, nhãn mi trách cứ: “Sao lại không đi dép, nhanh lên giường che lại, đừng để bị cảm.”

“Tuân mệnh!”

Tôi dương dương tự đắc tiến vào trong chăn của anh, chủ động đắp chăn, lộ ra hai con mắt cười hì hì nhìn anh.

Anh mở ra bên kia chui vào ngủ, trong chăn ấm áp lấp đầy hơi thở của anh, Chu Dật ôm chặt tôi vào trong ngực, sờ sờ hai tay tôi: “May mà không bị lạnh.”

Tôi nghiêng đầu, thừa dịp anh không chú ý, chọt một cái lên gương mặt sạch sẽ của anh.

Miệng Chu Dật tràn đầy ý cười, không nói chuyện, vẫn nhìn tôi không chớp mắt, ngón tay liên tục vuốt ve qua lại trên mặt tôi, gương mặt hơi lạnh của tôi cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay anh, nóng bỏng thiêu cháy.

“Làm sao vậy?” Tôi thấy anh không nói lời nào, liền hỏi.

Ở phía ngược sáng, hai tròng mắt anh có ít sương mù, tay trái xuyên qua tóc tôi, giữ gáy tôi kéo về phía anh, đôi môi nóng bỏng của anh ngang ngực hôn lên.

Tế bào toàn thân tôi chưa từng nhảy lên như vậy, vô thức thả lỏng, cả người khoan khoái.

Tôi nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn kích thích nhiệt liệt của anh, trong khi hôn tôi, một bàn tay to vuốt ve bên hông tôi, vô tình vén áo ngủ rộng thùng thình của tôi.

Trong nháy mắt, lòng bàn tay nóng hổi của anh chạm vào da thịt bên hông tôi, một dòng nước ấm nói không nên lời nảy lên trong lòng.

Không chỉ có cảm xúc của đầu lưỡi làm tôi ý loạn tình mê, mà da trên người cũng trở nên càng lúc càng nóng, áo ngủ của tôi bị anh vén lên hơn một nửa, mảng lớn da thịt trần trụi lộ ra bên ngoài.

Hai tay tôi không có chỗ để, đặt trên ngực anh, như có như không vuốt nút thắt áo ngủ của anh, lúc anh cởi nút áo thứ ba của tôi ra, tôi cuối cùng cũng không chịu được cởi áo ngủ của anh.

Anh hơi chần động, ôm tôi chặt hơn, giống như muốn nhập vào trong thân thể anh, đôi môi nóng hằm hạp càng hôn càng xuống dưới, dọc theo cổ hôn tới xương quai xanh, mà áo ngủ của tôi đã bị anh lột sạch từ lâu, anh giống như một dòng nước mùa xuân vuốt ve xuống dưới, hòa tan trong lòng anh.

Đột nhiên anh nghiêng người, tôi bỗng chốc mất trọng tâm, đặt anh dưới thân.

Tôi nằm bò trong ngực anh, lẳng lặng nhìn anh, trong phòng ngủ chỉ nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của hai chúng tôi, tiếng đàn dương cầm kia không biết đã ngừng từ bao giờ.

Anh nâng tay đẩy ra mái tóc rũ xuống của tôi, kéo cái chăn bên cạnh phủ lên chúng tôi.

Khuôn mặt của anh cách tôi chỉ có một tấc, chúng tôi đều có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, hơi nóng từ mặt vẫn lan tràn trên người, nửa người trên của tôi gần như trần trụi bị anh ôm vào trong ngực, mặc dù cả người khô nóng, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chu Dật thở phì phò ở trên người tôi, vuốt mặt tôi, cố nén dục vọng: “Ngủ đi, Đạm Đạm.”

Tôi nhìn đôi mắt đen như mực như nước sơn của anh, mở miệng, thốt ra những lời đến chính tôi cũng không tưởng tượng được: “Làm xong việc rồi ngủ tiếp.”

Chu Dật ở phía dưới, ánh mắt nhất thời đen đi vài phần, hơi thở càng thêm nặng nề, giọng nói khàn khàn rồi bời: “Xuống đi nào, Đạm Đạm, bây giờ còn chưa được.”

Tôi ôm cổ anh, vùi đầu ở cần cổ anh, cảm giác được nhiệt độ cơ thể nóng đến kinh người của anh, khẽ kháng nghị: “Em đã mười tám tuổi rồi.”

28. Chương 04 Phần 02

Chương 4.2

Phá bỏ tuyến phòng thủ

Chu Dật gần như là nén hơi thở hỗn loạn, lộn xộn, dùng sức hôn tôi, mở miệng tôi, quần lấy đầu lưỡi của tôi mút vào thật sâu, mỗi một dây thần kinh của tôi đều bị nụ hôn của anh kích động, nhịp tim kịch liệt tăng nhanh.

“Nè.” Giọng nói khàn khàn của anh đầy than vãn: “Chu Đạm Đạm, em sẽ hối hận.”

Tôi kiên định lắc đầu: “Em sẽ không, em chưa bao giờ hối hận bất cứ chuyện gì mà em đã làm.”

Không biết là do sự kiên định của tôi làm Chu Dật dao động hay là cuối cùng anh cũng dẹp xong phòng tuyến, anh nhiệt liệt mà thâm tình hôn tôi, xoay người đè tôi xuống.

Giữa lúc cá nước thân mật tiếp xúc riêng tư tôi đột nhiên cảm nhận được Chu Dật nóng bỏng và bành trướng, đã từng học qua sinh lí, tôi tỉnh tỉnh mê mê biết rằng đây là phản ứng bình thường của đàn ông.

Tôi bị sốc mà cứng đờ trong lòng anh không nhúc nhích, trong cái chật chội hẹp, quần áo đã cởi hết, tôi run run lo sợ muốn giật ra, không ngờ bị Chu Dật chặn ngang bắt lấy, anh liếm liếm đôi môi khô ráo, đặt tay của tôi lên ngực anh, âm thanh phát ra dục vọng nồng đậm: “Chu Đạm Đạm.”

Tôi dán mình tới: “Thầy, thật ra muốn nhìn trộm cơ bụng của thầy từ lâu rồi!”

Anh hình như nghẹn giọng, kéo tôi qua hung hăng hôn xuống.

Tôi thở phì phò tiến vào trong chăn, tay đặt trên ngực anh chậm rãi dời xuống, lần mò tới phần bụng dưới rắn chắc của anh, nhịn không được bật cười.

Chu Dật nằm ngửa trên giường ôm vai tôi: “Cười cái gì?”

Tôi nhô đầu ra từ trong chăn: “Bình thường thấy thầy mảnh khảnh, gầy teo, không nghĩ đến thầy cũng rất có cơ bắp.”

Chu Dật nghe xong rên hừ một tiếng, ngón tay vuốt ve mặt tôi.

Tôi nhào người gối lên ngực anh, tay sờ loạn khắp nơi, không nghĩ qua là mò tới phần dưới bụng dưới.

Đầu ngón tay chạm vào một thứ nóng bỏng, giống như một cột buồm nhỏ... Đang phun lửa.

Tôi nhanh chóng rút tay lại, đón nhận vẻ mặt vừa thống khổ vừa trêu chọc của Chu Dật: “Đừng sờ lung tung!”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, giọng nói run run: “Ai sợ, em càng muốn sờ.” Nói là làm, lùi về, tay duỗi ra cẩn thận từng li từng tí đến chỗ sâu trong, thử sờ sờ, thậm chí còn nóng hơn lúc này, hình như còn lớn hơn?

Tôi hồi hộp nhìn mắt Chu Dật, anh nhắm mày, trán lấm tấm mồ hôi, tôi tưởng là cảm đau anh, lập tức thả bớt sức lực xoa nhẹ cho anh, vừa xoa vừa nóng ruột hỏi: “Còn đau không?”

“Em...” Chu Dật lộ ra vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười, thở mạnh một hơi, kéo tôi từ trong chăn ra đặt dưới thân, những nụ hôn thật sâu hạ xuống ngất quăng, trên trán, trên môi, dọc theo cổ một mạch hôn đến xương quai xanh.

Đầu ngón tay ở trước ngực tôi xoa nhẹ, một sự khô nóng khó hiểu từ phần bụng dưới truyền đến, tôi không kịp che miệng lại, liền kêu lên.

Một tay anh xoa hạt mẩn cảm kia, tay kia thì bắt tri bắt giác trượt tới bên trong đùi tôi, bất cứ nơi nào chạm đến đều như châm lửa, toàn thân tôi mềm yếu không còn khí lực, hạ thân vọt tới khát vọng vô tận, cầu xin anh xoa yêu càng nhiều.

Chu Dật cúi đầu, dịu dàng ngậm hạt trước ngực tôi, khẽ cắn mút hút, tôi không kiểm soát được vận vẹo nâng lên, hơi thở mềm mại xen lẫn hơi thở hỗn hển.

Tôi vòng ôm cổ Chu Dật, run rẩy hỏi: “Thầy... Nghe nói lần đầu tiên đều rất đau!”

Chu Dật nghe lời tôi nói, ngừng đầu, nhẹ nhàng hôn tôi, ở bên môi tôi vụng trộm ma sát một lúc: “Em thư giãn đi, đừng quá căng thẳng.”

Tôi cố gắng hít sâu để bản thân không phải căng thẳng, Chu Dật bảo tôi nhìn anh, cố gắng phân tán sự chú ý của tôi.

Không lâu sau, nơi riêng tư đột nhiên đậm đến một vật nóng bỏng, tôi còn chưa kịp kinh hô đã bị Chu Dật hôn thật sâu, hạ thân chịu đựng vật nóng kia.

Cảm thấy một trận xé rách kéo tới, tôi đau đến mức cắn ngược lại Chu Dật, vẫn cứ va chạm trên da môi của anh, cũng không thể giảm bớt chút đau đớn nào, muốn thét chói tai nhưng càng kêu không được.

Tôi nhắm chặt mắt, eo bị nắm tay của Chu Dật kéo lên, bỗng dưng cảm giác thân thể của anh lại càng vào sâu từng bước.

Sự đau đớn như kim châm kia làm cho tôi muốn kẹp chặt hai chân, ai ngờ Chu Dật sớm biết được, dùng thân thể chặn tôi lại, một lần lại một lần ở bên tai tôi nói: “Đạm Đạm thông minh, nhịn một chút sẽ không đau nhức. Em đừng căng thẳng, càng căng thẳng quá mức lại càng đau nhức!”

Mồ hôi lấm tấm trên trán Chu Dật theo sự chuyển động mà rơi trên mặt thậm chí trên người tôi, thả tới những giọt mồ hôi giống như một viên ngọc lửa, vừa nóng, vừa đau, nhưng chỗ sâu trong lại tản mát ra một loại dục vọng cùng khoái cảm khó nhịn.

Tôi nâng eo anh, vô tình chịu đựng hờ ra tiếng rên thở dài đau nhức, không cách nào suy nghĩ, không cách nào hô hấp, trong mắt là hai tròng mắt ôn nhu của Chu Dật, ôm chặt da thịt anh, cái kiểu cảm giác hợp hai thành một này làm cho tôi lại kim lòng chẳngặng một lần nữa, eo vận vẹo nghênh đón anh.

Càng đau đớn càng căng thẳng quá mức, tôi rõ ràng cảm môi anh bật máu, toàn bộ mùi máu tươi từ môi anh tràn đến trong miệng tôi, máu tươi đỏ sẫm từ trên da của miệng anh chảy xuống, hoà với mồ hôi cực nóng chảy trên người tôi, tất cả đều là máu và mồ hôi của anh.

Đau nhức cùng vui sướng của đêm nay cả đời tôi cũng không thể quên được, không biết làm nhiều hay ít lần, nhưng mỗi một lần đều khắc cốt ghi tâm như vậy, tôi cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao rất nhiều người yêu nhau đều bằng lòng dùng phương thức này để thổ lộ hết ý nghĩ yêu thương.

Tôi ngủ trong lòng Chu Dật, bị anh ôm chặt vào trong ngực, lại ngủ thẳng đến bình minh.

Rất nhiều năm sau, tôi oán giận lần đầu tiên Chu Dật lại nhần tâm làm nhiều lần như vậy, anh lại làm như chuyện không liên quan đến mình nhường mảy: “Nếu anh nhớ không lầm thì đó chính là tự em yêu cầu.”

“Em chỉ yêu cầu lần đầu tiên thôi, anh là đồ cảm thú! Làm nhiều lần như vậy!”

Chu Dật buông máy vì tính trong tay, hỏi: “Lần thứ hai có đúng em chủ động bảo anh không cho phép đi ra không?”

“...”

“Lần thứ ba có đúng em chủ động đề lên người anh hay không?”

“...”

“Lần thứ tư có đúng em...”

“Anh cầm miệng cho em!”

“Vợ à...” Thấy tôi then quá hoá giận, Chu Dật ôm lấy tôi từ phía sau.

“Làm gì?”

“Nếu không... lại một lần nữa?”

Chu Dật dậy sớm hơn tôi nhưng không gọi tôi rời giường, chờ lúc tôi tức dậy thì anh đã làm xong bữa sáng đặt trên bàn, còn mình thì ở trong phòng khách đọc sách.

Thấy tôi mở cửa đi ra, anh vội vàng đặt sách xuống: “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Tôi vẫn còn buồn ngủ, trừng mắt với anh: “Điều tại rèm cửa sổ của anh, ngay cả ánh nắng cũng không che được, sao đây!”

Anh gõ gõ đầu tôi, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đầu tiên là nhìn tôi mấy lần, sau đó mới hỏi: “Em... Trên người đau không?”

Tôi trừng mắt trắng: “Thầy, anh nói lời này không phải là vô ích sao?”

Anh then thùng, dẫn tôi đến trước bàn ăn: “Trước tên ăn một chút gì lót dạ đã, tí nữa chúng ta ra ngoài ăn.”

Tôi đứng trước bàn, tùy ý chọn mấy cái bánh xốp nhét vào trong miệng, suy nghĩ một chút, lắc đầu với anh: “Không được, anh đưa em về nhà đi, hôm nay ba em từ nhà cô út trở về.”

Anh gật đầu: “Được, áo quần của em đều giặt khô phơi khô rồi, anh để ở trong phòng cho em.”

“A, cảm ơn.”

Sau khi ăn xong, Chu Dật lái xe đưa tôi về nhà, xe đứng cách nhà tôi một chỗ xa đầu phố, tôi ngọt ngào nói cảm ơn với anh chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút.” Anh ở phía sau gọi tôi lại.

“?”

“Chiều mai có bận gì không? Anh đưa em đến một nơi.”

Tôi chế nhạo nói: “Đây có tính là hẹn hò không đấy, thầy~~”

Anh bật cười: “Nhanh về nhà đi. Nghỉ ngơi thật tốt đấy. Không được chạy lung tung.”

Nghe anh dặn dò xong, tôi xấu hổ đỏ mặt, xoay người chạy...

Không tới một phút đồng hồ, điện thoại di động báo có tin nhắn của người nào đó: “Không phải bảo em đừng chạy rồi sao, Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai gặp.”

Tôi xem tin nhắn xong bước chậm lại, quay đầu lại nhìn, xe của người nào đó vẫn đứng tại chỗ.

Tôi hướng cửa sổ xe vẫy vẫy tay, chậm rãi đi về phía nhà mình.

n /p rPd

Tôi run rẩy đứng lên, anh ta chạy tới trước mặt tôi, khoe mắt, đuôi lông mày đều lạnh lẽo, thấy cả người tôi ớn lạnh, càng không nói hai lời kéo tôi vào dưới ô.

Tôi bưng bình cắn đôi môi run rẩy, Chu Dật bỗng dung nắm cầm tôi, bức tôi nhìn thẳng hai mắt sắc bén của anh ta, mỗi chữ mỗi câu đều tức giận bức người nói: “Chu Đạm Đạm, thầy thực sự là quá thất vọng với em rồi.”

Tôi không đẩy anh ta ra, nước mắt lại một lần nữa không chịu thua kém mà chảy xuống: “Em cũng rất thất vọng đối với thầy!”

Anh ta bung dù đứng ở trong mưa, đôi mắt đen kịt nhìn tôi, không đành lòng mà giơ tay lau nước mắt cho tôi, tôi phần nộ kéo tay anh ta ra: “Thầy có biết vì sao em thất vọng với thầy không?”

“Bởi vì thầy ngay cả một cô gái mười tám tuổi cũng không bằng! Thầy ngoài miệng thì nói không thích, lại còn đuổi theo em, em là gì của thầy hả, không cần thầy chăm sóc như thế, thầy là một loại người nhát gan.”

Về mặt anh ta tái nhợt, trước nắm cổ tay tôi: “Chu Đạm Đạm, em theo thầy về nhà.”

“Ai muốn về với thầy, em không cần. Thầy buông ra!”

Tôi dùng sức thoát ra khỏi tay anh ta, còn tiện thể đá anh ta một cái, sau đó rống lớn một câu: “Thầy! Em ghét thầy!” Liền xoay người chạy...

Mưa to giống như viên đạn bắn vào người tôi, đối với tôi đã không còn cảm giác đau đớn, ý nghĩ vừa bị cơn làm mê muội đã bị nước mưa gột sạch, tỉnh táo lại.

Tôi đi trên đường, còn không bằng một con chuột ướt sũng, có đôi tình nhân tốt bụng đem cái ô dư ra cho tôi, tôi cười từ chối. Tôi chỉ muốn cho trận mưa này thức tỉnh mình, làm cho tôi không còn si mê con người nhát gan Chu Dật này nữa!

Tôi ướt sũng lang thang trên đường, không dám về nhà.

Lbiết Chu Dật thì ngược lại với tôi, đang ở trên đường lo lắng tìm tôi.

Áo khoác của tôi bỏ quên trong quán bar, trên người chỉ còn khoảng ba mươi mấy đồng, ở trạm taxi kêu một chiếc xe, báo ra địa điểm của một người quen, cuối cùng trả tiền thì tiêu hết gần ba mươi hai đồng.

Chỗ này tôi đã tới hai lần, vừa xa lạ vừa quen thuộc như vậy, tôi ướt sũng đứng trong thang máy, cảm thấy bản thân lại làm một chuyện ngu xuẩn.

Nhưng tôi làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy, bạn cũng quan tâm chuyện này sao?

Tôi đi tới trước cửa nhà anh ta, lẳng lặng đứng một lúc, sau đó do dự ôm đầu gối ngồi ở cửa.

Liên quan đến việc mắc mưa, cả người tôi đều đang lạnh run, tay chân cứng ngắc, môi lạnh buốt, quần áo ẩm ướt, mưa lạnh xâm chiếm cùng việc tiếp xúc với sàn nhà lạnh giá, một sự bứt rứt lan tràn đến toàn thân lạnh lẽo.

Tôi lấy tay lau khô nước trên mặt, vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Có lẽ rất nhiều năm sau, tôi sẽ cảm thấy quyết định lúc này của tôi không ngu ngốc, suy nghĩ cũng không cần suy nghĩ làm ra một số chuyện không có lí trí, nhưng hiện tại tôi không quan tâm, tôi giữ vững dũng khí dám yêu dám hận chạy tới cửa nhà Chu Dật chờ anh ta, mặc dù không biết anh ta không ở nhà.

Nếu đêm này, tôi không cương quyết làm như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ hối hận, nhưng tôi không muốn khiến ỉn lúc còn trẻ như vậy lại làm rất nhiều rất nhiều chuyện hối hận, thế cho nên sau này già rồi, một phần ba hối ức của tôi tất cả đều là hối hận.

Tôi ôm đầu gối ngồi ở cửa nhà anh ta thật lâu thật lâu, điện thoại di động hết pin tắt máy, tôi không biết thời gian.

Giữa lúc tôi sắp buồn ngủ thì thang máy đối diện “Đình” một tiếng làm tôi giật mình tỉnh giấc, tôi vội vàng đứng thẳng dậy, linh tính mạnh mẽ nói cho tôi biết là Chu Dật.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên trong đi ra một thân ảnh uể oải, cây dù đen ban đầu đã không còn, mái tóc đen dày cũng không còn hình dạng.

Về mặt Chu Dật trắng bệch lấy ra chiếc chìa khoá đi về hướng tôi, sau đó ngẩng đầu, tay dừng lại giữa không trung, cùng lúc kinh hãi nhìn tôi, bước qua.

Môi của anh ta hơi mở ra, âm thanh trầm thấp khàn khàn: “Em... Sao lại ở chỗ này?”

Tôi cắn môi, thì thào nói: “Thầy...”

“Em đứng lên trước đi.”

“Chân tê rồi, không đứng lên được.” Tôi đáng thương nói.

Anh ta ngồi xổm xuống, hai tay vắt ngang hai tay của tôi, ôm tôi lên. Lập tức lấy chìa khoá ra mở cửa phòng.

Tôi dè dặt kéo góc áo của anh ta: “Thầy, em đến để xin lỗi.”

“??”

“Vừa rồi ở cửa quán bar em không nên nói thầy như vậy, em sai rồi, sau này em không bao giờ sẽ đến làm phiền thầy nữa...”

Tôi còn nói chưa dứt lời, cả người đã bị anh ta ôm chặt, trọng lượng cơ thể hầu như đều dựa vào trong ngực anh ta, cảm bị bàn tay to của Chu Dật nâng lên, một nụ hôn cực nóng cứ như vậy ấn xuống.

Cả người tôi giống như bị lửa đốt, từng giọt mưa trên mái tóc đen của anh ta rơi xuống xương quai xanh của tôi hoá thành dòng nước chảy vào trong quần áo, tay kia vuốt ve sau lưng tôi.

Đôi môi nóng bỏng chặt chẽ đè nặng tôi, ở trên môi tôi trần trọc vụng trộm ma sát nhiều lần, thân thể của tôi dần dần nóng lên, thậm chí còn sinh ra một loại dục vọng không thể cưỡng lại, xem xét, nhón ngón chân nhiệt tình đáp lại anh ta.

Chu Dật kéo gáy tôi, tôi lão đảo ngã lên sô pha, anh ta ôm tôi, chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở khớp hàm của tôi, tiến quân thần tốc, mút, liếm...

Tôi thở càng ngày càng gấp, thân thể mềm mại không xương leo lên trên người anh, nhắm mắt lại.

Đôi môi hơi mỏng của anh ngậm cánh môi tôi, ngu muội khẽ nói thầm với tôi: “Xin lỗi.”

29. Chương 04 Phần 03

Chương 4.3

Lén lút

Tôi quy củ trở về nhà, nửa người dưới bắt đầu bủn rủn, hơi hợt, lại rất khó chịu.

Ngồi ở phòng khách một lúc, ba sẽ trở về, tôi giống như tội phạm vừa mới được thả ra khỏi nhà tù, bắn lên từ ghế sô pha, cẩn thận nhận lấy đồ ăn trong tay ông: “Ba~ Ngài đã về rồi!”

Ba tôi nghiêng đầu xem xét hai mắt tôi: “Đây là thế nào, sao cười cứng ngắc như vậy?”

Vẻ mặt của tôi lập tức mắc kẹt giữa không trung, co rút, nói: “Có thể là ngày hôm qua ăn nhiều quả óc chó quá, cạp cạp.”

Mẹ ơi, tôi thật muốn dùng gạch đập chết chính mình, còn cạp cạp nữa chứ!

Ba nghĩ rằng tôi đang chọc cười, đặc biệt phối hợp cười hai tiếng, còn khen ngợi: “Đạm Đạm, thật buồn cười.”

Tôi thiếu chút nữa đâm tường mà chết, gặp phải một ông bố gốc bầm sinh như thế tôi có thể không sao ư? Tôi giúp đỡ đồ ăn vào tủ lạnh, lúc đi ra thuận tiện rót cho ba một ly nước.

Ông đứng ngồi không yên trên sô pha, tôi nhìn vẻ mặt của ông, cảm thấy có chút bất thường.

“Ba, ba làm sao vậy?”

“Hả?” Ông hoảng hốt nhìn tôi, theo phản xạ có điều kiện mà giấu tay sau lưng: “Hơi mệt, ba vào phòng nghỉ đây.”

Tôi hí hóp mắt lại, quần đến bên cạnh ông: “Cho con xem tay của ba!”

Về mặt ông đau buồn, dù bị thúc giục vẫn không nhúc nhích.

Vì vậy giọng của tôi tăng lên quăng tám: “Ba, đưa tay ra đây!”

Lúc này, ông mới dè dặt đưa tay trái ra, tôi vừa nhìn mới biết được tính nghiêm trọng của nó, trên lòng bàn tay là một dấu vết lớn, mặt trên nổi lên mấy cái mụn nước, hẳn là bị phỏng.

Tôi chân chính tức giận: “Ba, bị phỏng nghiêm trọng như thế mà ba che giấu cái gì chứ, chúng ta đến b

Ba thở dài, rút tay lại: “Ba con đã già rồi, cái này còn không biết ư, từ sáng sớm đã đến phòng khám bệnh của chú Trương ở góc đường xem qua rồi, cũng bôi thuốc rồi.”

Tôi nghi ngờ nắm tay ông nhìn chăm chú một lúc mới nói: “Không được, con không tin chú Trương thành thạo thuật chữa bệnh, ba vẫn nên theo con đến bệnh viện khám, phỏng nghiêm trọng như thế, thật là, làm sao bây giờ?”

Ba giằng co không muốn: “Đ dẫn Dẫn, con cứ vào phòng ôn bài đi, chút vết thương nhỏ này thực sự không sao đâu.”

Tôi cũng khó lay chuyển, không chịu thả ra: “Không được, con lo lắng, huống chi hiện tại ba là đầu bếp của nhà hàng, tay bị thương sao được.”

Cuối cùng, ông đối phó không được với tôi, đồng ý cùng tôi đến bệnh viện khám.

Lúc ra khỏi cửa, ông bất đắc dĩ lắc đầu với tôi: “Đ dẫn Dẫn, con đứa nhỏ này, từ lúc xảy ra chuyện của mẹ con, liền không thể nhìn thấy người khác bị thương, cái thói quen này của con phải thay đổi hay không thay đổi mới tốt đây.”

Tay tôi nắm chìa khoá, giả vờ thoải mái trả lời: “Chẳng lẽ không tốt, như vậy mới có thể chăm sóc cho ba mà.”

May mà gần nhà của tôi có một bệnh viện chính quy lớn, không để chậm trễ thời gian, tôi liền lấy số cho ba.

Có lẽ là vì đúng lúc cuối tuần, trong bệnh viện tấp nập người, xen lẫn với mùi cồn và tiếng khóc của trẻ con.

Tôi có ấn tượng không tốt với bệnh viện, trong trí nhớ của tôi nơi này là một chỗ đầy mùi máu tanh và thuốc sát trùng, bác sĩ cũng không dễ gần, thậm chí có thể xem là không kiên nhẫn, biến người nhiều lắm, có người ăn mặc gọn gàng, cũng có người áo quần tã tơi, có thể nói là nhìn thấy đủ các hạng người.

Tôi không chịu được cảm giác này, cho nên thừa dịp lúc ba băng gạc, chạy ra cửa bệnh viện hít thở không khí trong lành.

Trận mưa to tối hôm qua đã rửa sạch toàn bộ dơ bẩn của thành phố, đổi lấy thời tiết nắng đẹp ngày hôm nay. Hai cây đại thụ không biết tên của bệnh viện đã rụng hết lá, trơ trụi đọng đưa trong gió, mùa đông này lên lút phủ xuống bên cạnh chúng tôi không biết từ lúc nào.ng một hồi, tôi vừa định xoay người đi vào đón ba, đột nhiên có người vỗ mạnh lên vai, tôi kinh ngạc quay đầu lại, lấy làm kinh hãi, hoá ra là Lí Đông Lâm.

“Ồ, sao cậu lại ở chỗ này?” Tôi buột miệng hỏi.

Lí Đông Lâm cười ha hả, chà xát hai tay: “Giáo viên thời trung học của tớ bị bệnh, tớ đến thăm bà ấy, đang chuẩn bị đi thì thấy cậu ngồi ngốc đứng đắn ra ở cửa.”

Tôi sờ sờ đầu xấu hổ: “Không khí bên trong không tốt, tớ ra đây hít thở không khí trong lành.”

“Làm sao vậy, cậu bị bệnh ư?”

“Không phải, tay ba tớ bị phỏng, đang ở trong bôi thuốc, tớ đang đợi ông ấy.”

Hắn nâng tay nhìn đồng hồ: “Dù sao tớ cũng không có việc gì, cùng cậu trò chuyện giết thời gian đi.”

Tôi không tìm ra lí do từ chối, vì vậy gật đầu đồng ý.

Tôi và hấn tìm được một cái ghế dài gần cửa ngồi xuống, hấn quan tâm ngồi vào chỗ bị gió thổi, chắn gió cho tôi. Tuy rằng bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ nhưng gió lạnh thổi, vẫn cực kì lạnh.

Hấn nhìn bên ngoài, sau đó xoa xoa cái mũi bị gió thổi đỏ lên: “Thật là lạnh, mùa đông này chắc sẽ rất khó khăn.”

“Tớ vẫn rất thích mùa đông.”

Hấn cười cười, không nói tiếp. Hai người trầm mặc một lúc, đột nhiên hấn quay đầu sang nhìn tôi, mở miệng chần chừ hỏi tôi: “Cậu... Tối hôm qua, tớ thấy cậu và...”

Lòng tôi nhảy rơi nửa nhịp, rất sợ hấn nói ra gì đó, vì vậy vội vàng tiếp thu, thoải mái tự nhiên nói: “Ồ, tớ uống hơi nhiều, Lăng Linh giúp tớ gọi thầy Chu, thầy đưa tớ về nhà.”

Lí Đông Lâm khẽ cười, hỏi: “Cậu và thầy Chu của các cậu có quan hệ rất tốt à?”

Tôi căng thẳng nhìn hấn, cho rằng hấn đã phát hiện ra cái gì, trong lòng hơi hỗn loạn, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh nói: “Đúng vậy, thầy Chu và mẹ tớ là bạn cũ, cho nên tương đối chiếu cố.”

Lúc này, Lí Đông Lâm mới lộ ra vẻ mặt thì ra là thế, gãi đầu: “Thảo nào

Không đợi hấn nói xong, tôi liền có ý chuyển hướng vào trọng tâm câu chuyện: “Tối hôm qua sau khi tớ đi, các cậu còn chơi bao lâu hả?”

Hấn lắc đầu: “Sau khi cậu đi, tất cả mọi người uống gần giống nhau, say có say, mờ mịt có mờ mịt, lập tức đều về nhà.” Hấn dừng lại một lát. “May mà tớ uống ít, tớ về nhà liền lập tức vào phòng, cởi áo quần, thấy toàn là mùi khói thuốc, mùi rượu, haizz...”

Tôi cười hai tiếng, trêu ghẹo nói: “Lần sau đến quán bar, nhớ mang theo lọ nước hoa.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại thấy may mắn, may mà lúc ra khỏi cửa đã thay quần áo, nếu như để Lí Đông Lâm nhìn thấy áo quần mình mặc tối hôm qua, đã được giặt sạch, nói không chừng hấn sẽ nghĩ đến gì đó.

Giờ khắc này, tôi thật may mắn vì mình thông minh!

Nhàn rồi vô sự, hấn lại hỏi tôi: “Muốn học đại học nào vậy?”

Tôi giả bộ bất đắc dĩ: “Haizz, vấn đề này tớ đều trả lời đến phát chán rồi, cậu là người thứ 31 hỏi tớ như vậy.”

Hấn cười cười.

“Học Khoa Truyền Thông của Đại học A thôi, thành tích của tớ hiện nay không đủ để học đại học Hoa Bắc, khoa Truyền Thông của đại học A coi như có tiếng, tớ cũng thỏa mãn rồi. Cậu thì sao?”

Lí Đông Lâm suy nghĩ một chút: “Nguyên vọng 1 cũng là đại học A, tớ muốn học kiến trúc.”

Nói thật chứ, không biết là tớ quá lười nhác, hay căn bản là không để tâm đến nguyên vọng, đối với việc này tớ vốn không có hứng thú, không thể làm gì khác hơn là qua loa chiếu lệ.

Hấn vẫn chậm rãi mà nói, nói xong đang vui vẻ thì điện thoại trong túi của tôi đột nhiên vang lên, tôi tưởng ba xong rồi không tìm thấy tôi mới gọi điện, vì vậy không chút suy nghĩ liền nhận điện.

“A lô.” Bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp.

Tôi sửng sốt, cuống quýt nhìn Lí Đông Lâm đang ở bên cạnh, hấn chắc không nghe được đâu, cho dù nghe được, hấn cũng không biết đó là ai.

Tôi thả lỏng, sau đó về mặt thần nhiên nói: “A lô, có việc gì không?”

Ở bên kia, Chu Dật hình như bất ngờ với giọng điệu của tôi, lại hình như phản ứng quá, nén ý cười: “Không có gì, đang làm gì đấy?”

Tôi cường chế vui vẻ, về mặt thần nhiên trả lời: “Đang ở bệnh viện, tay của ba bị thương.”

Chu Dật uể oải nói vào điện thoại: “Anh nhặt được ngọc bội của em ở trên giường, tự mình qua lấy hay là anh đem qua cho em?”

Trên giường...

Tôi thoáng chốc hô hấp không thuận, gương mặt đỏ lên: “Ak... Anh, anh đem qua cho em đi!”

Lí Đông Lâm không hiểu, liếc mắt nhìn tôi, tôi vội vàng tắt điện thoại, giả bộ bình tĩnh đem điện thoại bỏ vào túi.

“Mặt cậu sao lại đỏ như vậy?”

Tôi che nửa bên mặt: “A, có thể là do không khí không thoáng đấy.”

Hắn gật đầu: “Được rồi, hôm qua cậu để cặp xách trong quán bar, quên đem về, tớ lấy giúp cậu, không biết liên lạc với cậu thế nào, cũng không nghĩ tới hôm nay gặp được cậu, nếu không thì ngày mai đưa cho cậu nhé?”

Tôi tùy tiện gật đầu, vị chua nha vị chua nha, tôi sao lại giống một con ngốc quăng đồ đạc lung tung vậy, đầu tiên là cặp xách, nữa là ngọc bội, gà trống vỗ vỗ cũng không vứt bừa bãi như tôi vậy, chỉ ít nó biết đem trứng của vợ tập hợp lại thành một đồng, tôi ngay cả vỗ vỗ cũng không bằng, tôi không sống được mất!

Đang miên man suy nghĩ thì ba đã băng tay xong đi ra, tôi đi tới trái phải kiểm tra, bị ông chế nhạo: “Được rồi, được rồi, con cũng không biết, đây là y tá quần, đứa nhỏ con không cần bận tâm.”

Không đợi tôi nói, Lí Đông Lâm cười tiến lên: “Chào bác trai.”

“Đây là?”

“Ba, đây là bạn học của con, trùng hợp gặp ở bệnh viện.” Tôi nói vài câu đơn giản, Lí Đông Lâm nhìn tôi và ba chuẩn bị đi ra ngoài, cũng lễ phép nói: “Cháu đi trước đây, tạm biệt bác trai ạ.” Sau đó gật đầu với tôi.

Sau khi về nhà, tay của ba không làm việc, chỉ có thể nằm trên giường xem tivi, tôi ở trong phòng ôn tập nội dung kì thi hàng tháng vào cuối tuần, lúc đem vở ghi chép của các môn sắp xếp lại, mới phát hiện đã chiều tối.

Vội vã mở tủ lạnh lấy đồ ăn và cơm ra hâm nóng, tùy tiện giải quyết chuyện no bụng.

Sau khi tắm rửa xong, tôi vừa lau tóc vừa lo lắng, rốt cuộc có nên nói chuyện thẳng thắn với Lăng Linh về Chu Dật hay không?

Đang suy nghĩ thì điện thoại di động rung, lần này tôi nhìn chăm chú, thấy rõ là ai mới nhận điện thoại.

“Chu Đạm Đạm, xuống lầu đi, anh đang ở dưới lầu nhà em.”

Thiếu chút nữa tôi đã ném văng cái máy sấy tóc: “Anh chạy đến dưới lầu nhà em làm cái gì?”

m thanh của Chu Dật nghe có chút buồn cười cùng bất đắc dĩ: “Trả lại ngọc bội cho em, nếu không phải thì em cho là còn có thể làm gì?”

“Vậy... Anh chờ em ba phút.”

Tôi vội vã khoác áo khoác ngoài áo ngủ, đi dép đi xuống lầu.

Dọc theo ánh sáng đèn đường đi tới đầu phố.

Liền thấy Chu Dật đứng dựa lưng về phía tôi, mặc một cái áo khác ngoài màu đen, cái bóng cao ngất thon dài bị đèn đường kéo ra thật dài.

Tôi tung tăng chạy tới, mạnh mẽ nhào vào người anh, ôm lấy anh từ phía sau: “Lạnh không?”

Anh cười khê, xoay người ôm lấy tôi, thấy rõ cách ăn mặc của tôi, nhú chân mày: “Em là kim cương à, sao mặc ít như vậy?”

Nói xong kéo tôi vào trong áo khoác của anh, tôi lộ ra ánh mắt ai oán: “Người ta còn không phải vì muốn nhanh chóng nhìn thấy thầy giáo ngài sao, chính là không thể chờ được mà.”

“Ba hoa!” Anh giả vờ tức giận gõ trán tôi.

Lập tức lấy từ trong túi áo khoác ngoài một khối ngọc bội xanh đậm, phía dưới là sợi dây tơ hồng dài nhỏ.

Tôi cố ý hỏi anh: “Anh làm sao biết là của em!”

Aừ lạnh, tháo sợi dây ra: “Trừ em ra, còn có thể là ai.”

Tôi cười đắc ý.

Chu Dật vén tóc bên tai tôi, hai tay ôm cổ tôi, hơi cúi người đeo ngọc bội giúp tôi.

Ngọc bội lạnh lẽo trong tay anh hạ xuống, anh giúp tôi điều chỉnh độ dài, sau đó buông ra: “Không được lại làm rách nữa.”

Tôi nhìn gương mặt đẹp trai của anh gần trong gang tấc, nghịch ngợm ôm mặt anh, dâng lên môi mình.

Anh ôm chặt tôi, cúi đầu hung hăng hôn xuống, sau khi triền miên mới lưu luyến buông ra.

Lại hôn trán tôi: “Ồ trường học cũng không thể như vậy.”

30. Chương 04 Phần 04

Chương 4.4

Bầu trời quang đãng

Dưới ánh trăng, cái bóng của hai chúng tôi bị kéo dài, quấn cùng một chỗ, hợp hai thành một.

Tôi ôm lấy cổ anh không để anh đi, anh không lay chuyển được tôi, quần quýt nửa ngày, cuối cùng đồng ý tản bộ cùng tôi. Đoạn đường chúng tôi đi vừa đến buổi tối đêm khuya, vắng người, lại đặc biệt an bình, giống như là vùng ngoại ô thành phố, không chỉ rời xa âm nhạc và tiếng động lớn ầm ĩ mà còn có thể ngửi thấy mùi cỏ xanh lúc ẩn lúc hiện.

Bóng đêm trên người, tôi kéo Chu Dật đi dạo trên con đường đá cuội nhỏ, anh luôn luôn giúp tôi kéo chặt áo quần, trái lại tôi lại không quan tâm, đột nhiên tôi nhìn thấy trước mặt là quầy hàng thực phẩm trên đường phố, đôi mắt sáng lên.

“Muốn cũng đừng nghĩ.”

Không đợi tôi nói ra, Chu Dật đã làm mặt lạnh đánh đòn phủ đầu, từ chối thẳng thừng.

Tôi oán giận trừng mắt liếc anh: “Em ăn cơm tối không no!”

“Vậy thì đi ăn cơm tối.”

“Cơm tối ăn không vô, em muốn ăn tôm càng.”

Tôi ai oán nhìn trước mặt bày ra nào là tôm càng, đậu hũ hầm, cua chiên, hải sản thịt nướng... Một đồng đồ ăn ngon, trong mắt cũng chảy nước bọt.

“Thầy~ anh nghĩ nghĩ đi, vừa cay vừa thơm, chắc chắn anh chưa từng ăn, chúng ta đi nếm thử đi mà!”

Chu Dật nghiêm mặt hung dữ: “Bây giờ mấy giờ rồi, ăn cay lại không tốt cho dạ dày, hơn nữa không sạch sẽ.”

Tôi lôi kéo tay áo anh đóng cửa trái phải, ôm lấy, đáng vẻ diễm đạm đáng yêu: “Em ăn ở chỗ này vài chục năm rồi, đặc biệt sạch sẽ, đã lâu em chưa được ăn lại, đặc biệt vô cùng nhớ nhung, thầy~~ chúng ta đi ăn nha. Thầy không ăn cay, thầy có thể ăn cái khác mà!”

Anh làm mặt lạnh nghiêm khắc hồi lâu trong gió lạnh, tôi thực sự nhịn không được, gọi lớn: “Chu Dật!”

Cuối cùng anh thở dài, tước vũ khí đầu hàng: “Đi thôi, đừng ăn nhiều quá đấy, ngày mai còn phải đi học.”

“A, được!” Tôi hoan hô, kiễng chân hôn lên mặt anh, sau đó kích động lôi kéo tay anh đi qua đường cái vắng tanh, chọn một vị trí gần bên ngoài ngồi xuống, kêu ông chủ gọi món ăn.

“Hai cua nướng, nửa cân tôm càng cay, còn thêm một phần hoa nào nướng!” Tôi nồng nhiệt gọi món ăn.

Chu Dật ở bên cạnh, góc lông mày co giật: “Chu Đạm Đạm, em ăn hết nhiều như vậy không?”

“Ăn không hết thì đóng gói nha, thầy, anh muốn ăn cái gì?”

“Anh uống trà!”

Ông chủ buôn bán đã vài chục năm, tay chân lanh lẹ, mặc dù làm ăn phát đạt, tốc độ làm món ăn cũng cực kì nhanh, không quá mấy phút, tôm càng cay thơm thơm của tôi đã mang tới.

Tôi lập tức mang bao tay nhựa ăn nhanh chóng, tốc độ lột tôm không ai có thể đạt tới, tôi nhanh chóng lột vỏ cứng, cầm tôm bóc vỏ hồng hào trên đũa, đưa đến bên miệng Chu Dật: “Ném thử đi thầy, dư vị tuyệt đỉnh nha!”

Anh bắt đấm dĩ mở miệng, ngậm lấy tôm bóc vỏ trong tay tôi, hơi nhú nhú mày

“Rất cay ạ?” Tôi quan tâm hỏi, tôi đã kêu ông chủ để cay vừa vừa, mùi vị này vừa vặn với tôi, không nghĩ tới Chu Dật không thể ăn cay như thế.

Chu Dật nhấp một ngụm trà: “Không phải, quá mặn.”

“Mặn?” Tôi lập tức lột một con nhét vào miệng: “Cũng được mà, thầy, anh ăn nhặt à.”

Anh gật đầu: “Ừ, bình thường khẩu vị không nặng.”

Tôi thè lưỡi: “Em ăn một mình nha.”

Anh gật đầu, lấy một tờ khăn giấy ở bên cạnh, lau ớt bên mép cho tôi: “Đừng ăn nhiều quá.”

Tôi hết sức tập trung vào ăn đồ ăn ngon, Chu Dật ở bên cạnh cũng nhận thấy mùi thơm, tay chống trên bàn, bên miệng ẩn chứa ý cười nhìn tôi, trái lại tôi bị anh nhìn trộm nên cực kì xấu hổ.

“Anh đừng nhìn chằm chằm em nha! Em ăn không vô đó.”

Anh lắc đầu, lấy điện thoại di động ở trong túi ra, cầm trên tay ngắm nghía: “Không nhìn em nữa, nhanh ăn đi!”

Lúc này tôi mới yên tâm, lớn mật ăn một miếng lớn cua.

Đột nhiên, bên cạnh tách tách một tiếng!

Tôi cảnh giác quay đầu sang, thấy Chu Dật mặt không chút thay đổi cầm điện thoại di động... Về phía tôi.

Tôi vội vàng thả con cua trong tay, muốn lấy máy trong tay anh: “Anh phiền ghê! Anh lại chụp ảnh em! Chu Dật, anh, cái tên tiểu nhân này.”

Anh chặn lại, móng vuốt khua khua giữa không trung vuốt ve tôi: “Tập trung ăn!”

“Không được, em muốn xem ảnh chụp vừa rồi.”

Anh không cho tôi chạm vào điện thoại để tránh việc tôi xoá đi, chỉ đem màn hình tới trước mặt tôi, tôi thiếu chút nữa cắn lưỡi tự sát!

Ảnh chụp tôi ngậm cua, toàn tâm toàn ý cắn vỏ, dưới ánh đèn nóng sáng tựa như một con cua sống quái dị!

“Hu hu hu hu, thầy ơi, xin anh xoá đi!”

“Anh bác bỏ!”

Anh không để ý phản đối mãnh liệt của tôi, cẩn thận từng ly từng tý bảo lưu ảnh chụp, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Em vẫn rất ăn ảnh, xem ra sau này anh phải đem theo một camera chuyên dụng để chụp lại dáng vẻ ngốc nghếch của em.”

“Ăn ảnh cái đầu á, giống như một kẻ ngốc!” Tôi nắm tay lại kháng nghị.

Anh không để ý tới: “Ăn xong rồi à?”

“Bị anh chọc tức no rồi, không ăn nữa.”

Anh thỏa mãn gật đầu: “Được, không ăn nữa. Ông chủ, tính tiền!”

Anh thanh toán xong, chúng tôi quay lại đường cũ.

Tôi sờ soạng trong túi quần áo hồi lâu, cuối cùng mò được máy của tôi.

“Chu Dật! Anh phải để em chụp lại anh mới công bằng!”

Anh nhú mồm, ôm tôi: “Không được!”

“Vì sao không được, nếu không thì hai người chúng ta cùng chụp là được rồi chứ!” Tôi cầm điện thoại di động lăm bằm.

Anh liền liếc mắt cười: “Vây đi.”

Lúc này, tôi mới phản ứng lại với bộ dáng cố tình rõ ràng của người này, tròng mắt liếc anh, nhưng vẫn dùng một tay giữ điện thoại di động lên, một tay thì ôm lấy anh kéo xuống phía ống kính, lộ ra một bộ dáng tươi cười sáng lạn.

Điện thoại di động của tôi độ phân giải không cao, chụp ở trong đêm tối chỉ mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn có thể thấy rõ dáng vẻ đẹp trai của Chu Dật cùng với nụ cười tươi rói của tôi, sau lưng là ngọn đèn ven đường mờ nhạt, trông rất đẹp mắt.

Tôi vui rạo rức lưu ảnh chụp vào album ảnh.

Khi đó chụp vội vội vàng vàng, tôi thế nào cũng không nghĩ tới, tấm ảnh chụp này lại lẳng lẳng nằm trong cái điện thoại di động này của tôi hai năm, mãi cho đến lúc bị ăn trộm.

Đứng ở đầu phố, hứa mười vạn lời bảo đảm ngày mai không đến muộn với Chu Dật, lúc này anh mới hôn tôi, để tôi về nhà.

Vì lời hứa hẹn này, quả nhiên ngày thứ hai tôi giống như có quan hệ huyết thống với con gà, rời khỏi giường rất sớm, không những không ném đá chết con gà trống Phác Phác ở trước cửa nhà, trái lại còn cười quyến rũ với nó, nó sợ đến mức thẳng phía tường mà gáy.

Làm nóng ly sữa đặt trong phòng ba tôi xong, khẽ ngậm nga ra khỏi cửa đến trường, đi qua cửa hàng của Tóc Đỏ, tiến vào, còn đặc biệt mua hộp sữa chua. Tóc Đỏ cười vô cùng mờ ám, tiến lại gần: “Đoán xem tối hôm qua tao thấy mày với ai!”

Tôi cầm hộp sữa chua, mặt không đổi tim không đập nói: “Tao với bạn học thôi!”

Tóc Đỏ cười hì hì trêu chọc tôi: “Bạn trai hả?”

Tôi tròng mắt liếc hắn: “Không được phép nói cho ba tao biết. Còn có mẹ của mày nữa!”

“Được được được, thực sự là bạn trai hả?”

“Ừ, hừ!”

“Tút TUT TUT.”

Tôi liếc mắt ngang qua hắn: “Không được phép đi nói lung tung đó, cẩn thận tao vạch trần mày cùng thằng bạn trai xinh đẹp của mày.”

“Mày, mẹ nó, cút mau!”

Tâm tình tôi sung sướng bước vào phòng học, về mặt Lăng Linh cười đến xấu xa: “Nhanh khai báo thành thật một chút, đêm đó chuyện gì xảy ra hả?”

Tôi yên lặng uống hết ngụm sữa chua cuối cùng, giọng điệu thông thả, buồn bã nói: “Cuối cùng tớ cũng đã thành một con yêu quái có thân phận!”

Lăng Linh kinh hô một tiếng, lén lút ghé vào bên tai tôi: “Đêm đó, hình như Lí Đông Lâm cũng nhìn thấy cậu và thầy Chu, không có vấn đề gì chứ?”

Tôi trầm ngâm: “Chắc là không có việc gì, hôm qua tớ gặp phải hấn, giải thích với hấn, hình như hấn tin.”

Lăng Linh nhìn qua còn hứng phấn hơn so với tôi, kéo tôi tiếp tục nói: “Tớ đã nói mà, thầy Chu rõ ràng để tâm với cậu hơn so với chúng tớ, lần trước cậu xin nghỉ, lúc tớ đến phòng làm việc còn nhìn thấy thầy đang xem tư liệu của cậu, chỉ biết là có vấn đề rồi! Ha ha đồng chí Chu Đạm Đạm, cậu thật sự là càng ngày càng lên cấp hơn nha.”

“Cảm ơn, cảm ơn, thường thôi thường thôi mà!”

“Đi chết đi!”

Vừa lúc, ba tiết buổi sáng đều là môn của Chu Dật, anh mặc một cái áo sơmi màu trắng, bên ngoài khoác áo len gió của trường học, thoát nhìn trẻ hơn vài tuổi so với bình thường.

Tôi âm thầm cười trộm, ngồi ở phía dưới tôi có thể thoải mái lộ liễu nhìn anh, anh cũng không thể ở trên bục giảng không kiêng nể gì mà liếc tôi.

Vì cuối tuần có một kì kiểm tra hàng tháng cuối cùng nên rất nhiều giáo viên đều đặt trọng tâm vào việc ôn tập, Chu Dật cũng không ngoại lệ, giảng lại toàn bộ các tác phẩm văn thơ cổ một lần nữa cho chúng tôi, để tạo ấn tượng sâu sắc.

Trong tiết học của anh, tôi kỳ thực coi như ngoan ngoãn, tức là không làm bài tập toán, cũng không nghe nhạc Tiếng Anh, dùng con mắt thẳng tắp ôm lấy anh, nghe giọng nói trầm thấp tuyệt vời của anh, nhìn anh mỉm cười như cây trong gió xuân của anh, cũng là một loại hưởng thụ.

Thỉnh thoảng nhìn chăm chú đến nỗi thất thần thì bị ánh mắt trách cứ của anh làm cho tỉnh lại, mới tập trung tinh thần học tập.

Hết tiết một, anh bị một đám người vây quanh ở trên bục giảng hỏi một số vấn đề, mà tôi, để tránh bị nghi ngờ vẫn ngồi ở chỗ của mình xem cổ văn, đang muốn đứng dậy đi WC thì gặp phải Lí Đông Lâm ở cửa.

Hấn đem theo cặp sách của tôi, mặt lộ vẻ áy náy: “Thật xấu hổ quá, bây giờ mới đưa tới cho cậu được, không làm lỡ môn học của cậu chứ?”

Tôi thấy ánh mắt xung quanh đều nhìn chòng chọc thì vội vàng nhận lấy cặp sách: “Không có đâu. Dù sao thì cặp sách của tớ cũng không để cái gì cả!”

Hấn cười cười: “Vậy thì tốt rồi, tớ đi xuống phía dưới trước đây.”

Tôi xoay người trở lại phòng học, hấn lại nói với tôi: “Buổi trưa, cùng nhau ăn được không?”

Tôi liền cảm thấy ở phía sau có một ánh mắt đáng sợ từ trên bục giảng phóng tới, tôi đứng đứng cột sống, bối rối nói: “Hôm nay tớ và An Nhược có hẹn đi ăn rồi, lần sau đi!”

Hấn thất vọng gật đầu, đi xuống lầu.

Tôi ôm cặp sách, đi qua bục giảng, cố lấy can đảm hướng về phía trước, mắt lén liếc nhìn.

Chu Dật đang cười như không cười nhìn tôi, tôi vội vàng trở lại chỗ ngồi.

31. Chương 04 Phần 05

Chương 4.5

Đản Đản thất vọng

Thời gian ăn trưa sắp đến, Lăng Linh nhìn ra sự phân vân của tôi, vì vậy lạnh lợi chạy lên bục giảng, quang minh chính đại hỏi Chu Dật: “Thầy Chu, buổi trưa thầy có việc gì không? Cùng chúng em đi ăn cơm đi ạ!”

Mấy học sinh nữ vây quanh bên cạnh Chu Dật cười trộm mấy tiếng, đều nhìn Lăng Linh.

Thực ra ở Nhất Trung, bình thường có thể thấy cảnh giáo viên tuổi còn trẻ lại được hoan nghênh cùng học sinh lớp mình đi ăn cơm, tất cả mọi người đều không cảm thấy kì lạ, nhưng mà từ lúc Chu Dật đến, ngoại trừ lần trước chúng tôi mời anh đi ăn cơm ở ngoài, thật sự là chưa hề cùng anh ăn bữa trưa.

Ở lớp học, tuy rằng Chu Dật vừa khiêm tốn vừa dịu dàng như quân tử, tính tình tốt đến không thể chê, lớp học không có mấy học sinh ghét anh, nhưng không hiểu sao anh luôn luôn mang theo một loại cảm giác xa cách, thế cho nên cho đến bây giờ không có học sinh nào mời anh ăn cơm trưa.

Hành động không gì sánh được này của Lăng Linh làm dấy lên hứng thú của mọi người, ai cũng háng hái dạt dào ngẩng đầu nhìn Chu Dật, chờ mong phản ứng của anh.

Chu Dật nhẹ giật mình, sau đó một đôi mắt phượng liếc qua mặt tôi không để lại vết tích, khoé miệng nhếch lên, hoà nhã dễ gần gật đầu với Lăng Linh: “Được, thầy mời!”

“OH YES!” Lăng Linh kích động giơ chữ V với cả lớp, bước đi nghiêm chỉnh xuống bục giảng, ngồi vào bên cạnh tôi, nháy mắt, đẩy đẩy khuỷu tay của tôi.

Tôi cảm kích nháy mắt mấy cái, hôn gió với cảm ơn~!”

Đối diện trường học có mấy nhà hàng tư nhân, nhưng mà có người nói là do người thân của hiệu trưởng mở, tuy rằng điều kiện thông thường nhưng dễ ăn dễ tiêu lại ngon nữa, Chu Dật không thích vị mặn, chắc là anh sẽ thích.

Học sinh trong lớp thấy Chu Dật đồng ý đi ăn còn chủ động yêu cầu đãi khách, không cách nào không thở dài đã bỏ qua cơ hội tốt, có người ở gần trường phải về nhà ăn, có người đã hẹn đi ăn ở ngoài với bạn học khác, cứ như vậy đi hết, chỉ còn lại tôi, Lăng Linh, Đàm Tư Tư, Phùng Yên cộng thêm nam sinh duy nhất Trần Tổng.

Nghỉ học buổi trưa, Chu Dật từ phòng làm việc đi ra thấy nhóm đội quân tóc dài chúng tôi chỉnh tề đứng ở cửa nhú mào, Trần Tổng vẻ mặt đau khổ nói với Chu Dật: “Thầy Chu, thầy xem xem áp lực của em nhiều chưa, thầy phải nhân tiện mời em uống nước đó.”

Đối mặt với loại người cháy nhà mà đi hôi của này, Chu Dật cười thành tiếng, xem như giả bộ cam chịu, nhìn ra được tâm tình rất tốt.

Tầng học này cách nhà hàng không xa, tôi mang nét mặt tự nhiên đi bên cạnh Chu Dật, giống như một nhân viên chào hàng nói: “Thầy nè, món ăn của nhà hàng này rất nhạt, đặc biệt món cơm chiên Tam Tiên là thương hiệu của họ, đợi lát nữa thầy có muốn ăn thử hay không?”

Chu Dật nghiêng mắt liếc mắt nhìn tôi: “Được.”

Thành phố A là một thành phố phía Nam, phần lớn mọi người thích ăn cay, cho nên một cửa hàng nổi tiếng với vị ngọt không hấp dẫn với học sinh trường chúng tôi, làm ăn cũng không tốt bằng nhưng nhà hàng khác trong trường học, chúng tôi chọn một bàn tròn ngồi xuống.

Nếu là Chu Dật mời, tự nhiên việc gọi món ăn sẽ giao cho anh.

Chu Dật cầm thực đơn tùy ý lật qua lật lại, hỏi người phục vụ bên cạnh: “Có cơm chiên Tam Tiên không?”

“Có, là thương hiệu món ăn của chúng tôi.”

Anh gật đầu: “Vậy ột phần.”

Sau đó, anh chuyển giao thực đơn: “Các em xem thích cái gì thì gọi.”

Mấy người chúng tôi thương lượng lượng một hồi, cuối cùng gọi hai mặn hai chay nhìn qua có vẻ

Đàm Tư Tư và Trần Tổng không cùng đi ăn cơm với Chu Dật lần trước nên hai người bọn họ có vẻ đặc biệt kích động, Trần Tổng ngồi bên trái Chu Dật, tò mò nhô đầu, hỏi một vấn đề tầm thường mà toàn bộ thế giới học sinh sẽ hỏi giáo viên: “Thầy này, thầy có bạn gái chưa?”

Lăng Linh dừng động tác uống trà, cười thầm.

Lúc này tôi không dám cúi đầu, vội vàng giả bộ cảm thấy hứng thú nhìn Chu Dật. Chu Dật tay nắm chén trà, mắt phượng sáng rực chói loá, nhìn qua như là lo lắng một lát, sau đó hơi nhắc nhắc cằm, nhẹ nhàng gật đầu.

Con mắt của Trần Tổng và những người khác đều sáng, Đàm Tư Tư cũng nhin không được tò mò hỏi: “Là cô giáo nào của trường chúng ta sao ạ?”

“Không phải.”

“Bạn gái của thầy chắc chắn rất đẹp.”

“Phì!” Tôi không kìm nén được, thiếu chút nữa bật cười.

Lăng Linh ở bên cạnh còn giả bộ bình tĩnh: “Làm sao vậy Đạm Đạm?”

Tôi khoát khoát tay nhin xuống kích thích muốn cười, Chu Dật nhìn mắt tôi: “Cẩn thận một chút.”

“Vâng ạ.”

Đàm Tư Tư vẫn quanh co, Trần Tổng cũng đặc biệt không cam lòng, truy hỏi: “Bạn gái của thầy trông như thế nào ạ?”

Nhưng mà sau khi hỏi, cảm thấy có vẻ không ổn cho lắm, vội vàng bổ sung một câu: “Nhưng mà đây là chuyện riêng của thầy, không nói cũng không sao đâu ạ.”

Chu Dật thản nhiên cười thành tiếng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất có từ tính, nói đều đều: “Bạn gái của thầy không được tính là đẹp, nhưng rất có khả năng.” Sau đó thì dừng lại.

Hai người bọn họ cũng thức thời không truy hỏi thêm nữa.

Tôi vừa ăn cơm vừa nhin xuống vui sướng trong lòng, thiếu chút nữa bị nghẹn đến nội thương.

Nhưng mà trọng tâm câu chuyện rất nhanh đã bị Chu Dật thay đổi, nói về kì thi hàng tháng hai ngày tới. Có người nói Chu Dật cũng là giáo viên ra đề văn lần này, Lăng Linh cười xấu xa hỏi dò anh: “Thầy này, nghe nói thầy cũng tham gia ra đề, có thể tiết lộ không ạ?”

Tôi vội vàng vênh tai.

Chu Dật suy nghĩ chăm chú hồi lâu, sau đó thận trọng gật đầu: “Sức ăn của thầy Chu lớp bên cạnh rất kinh người.”

.....

Chu Dật lại sử dụng chiêu bài cũ của anh, cố ý giả bộ hồ đồ!

Nhưng mà Lăng Linh và chúng tôi cũng hỏi chơi thôi, đương nhiên cũng biết Chu Dật sẽ không tiết lộ đề cho chúng tôi.

“Nhưng mà.” Anh dừng lại, “Thầy tin các em cũng đã nhìn ra, trọng điểm lần này là cổ văn, nhớ học thuộc lòng thật kĩ những câu trọng điểm thầy cho các em.”

“A!” Phùng Yên che miệng kinh hô, “Em cũng học thuộc lòng không được nhiều mà!”

Lập tức bị Đàm Tư Tư cười nhạo.

Bữa cơm trưa này rất bình thường, phần lớn cuộc trò chuyện là vấn đề học tập, như một số vấn đề linh tinh, một số câu xoay quanh Chu Dật, hai câu trả lời qua, mấy câu còn lại là căn bản không đáp, rồi lại rất khéo léo ọ người đáp án kiểu ông nói gà bà nói vịt. Có cảm giác hoà nhã dễ gần, nhưng thực tế lại có cảm giác xa cách vô hạn.

Nghe đến năm ngoái, lúc đi ăn với các giáo viên khác, cùng nhau ăn xong, thậm chí ngay cả ngày sinh tháng đẻ của anh chị em của giáo viên đó chúng tôi đều rõ như lòng bàn tay, nhưng bữa cơm với Chu Dật này, tuy rằng cũng trò chuyện rất vui vẻ, nhưng cái gì cũng không hỏi đến.

Ra khỏi nhà hàng, anh vẫn là giáo viên chủ nhiệm lớp đẹp trai lịch sự mà cao cao tại thượng.

Phùng Yên nhỏ giọng than một câu: “Thật sự không chỉ là diện mạo hơn người mà còn không thể khinh suất trêu đùa nha!”

Chu Dật giống như là bức tường chắn gió, toàn bộ trên người đều là câu đố, mà người ta không biết phải phá giải từ nơi nào.

Tôi vừa vui mừng vừa sầu não.

Tôi luôn luôn biết anh có một thân phận khác, nhưng anh chẳng bao giờ đề cập qua với tôi

~~

Tan học hai ngày này, để tăng cường ôn tập cho kì thi hàng tháng, Chu Dật luôn luôn phụ đạo cho tôi đến hơn tám chín giờ, ngoại trừ Ngũ Văn, tôi còn cực kì ghét lịch sử và địa lí.

Trong khi phụ đạo, chúng tôi giống như thầy trò bình thường, so với mọi ngày anh càng kiên nhẫn hơn, cũng chịu đựng sắc mặt tính nết của tôi mỗi lúc ngẫu nhiên phát càu nhàu, lúc tôi làm bài anh đều ngồi bên cạnh đọc sách, giống như quản lí sách, cũng không biết có ích lợi gì với anh nữa, mỗi lần tôi hỏi anh, anh đều cười mà không nói, giục tôi làm bài.

Nhiều lần như vậy, tôi cũng lười hỏi lại.

Cả một đêm trước kì thi hàng tháng, tôi làm xong đề rồi nằm xem TV trên sofa, anh ngồi bên cạnh gọt táo, khéo léo gọt từng vòng từng vòng thật dài vỏ táo cuốn xuống dưới, giống như vòng tròn ốc vậy.

Anh đưa cho tôi một quả táo nguyên vẹn được cắt thành sáu miếng: “Ngày mai, môn thi đầu tiên là Tiếng Anh, lát nữa anh đưa em về nhà, đêm nay đi ngủ sớm một chút, anh ở cổng trường chờ em.”

Tôi cắn táo, mơ hồ không rõ hỏi: “Ngày mai anh làm giám thị phòng thi nào?”

Anh suy nghĩ một lát: “Phòng thi số 4, không phải của em.”

Tôi cười hì hì dựa vào vai anh: “Cũng may anh không coi thi em, nếu không thì lúc em làm bài nhìn thấy anh lại căng thẳng, vậy thì xong đời rồi.”

Anh cười buồn bã, quay đầu sang nhẹ nhàng hôn tôi: “Thi thật tốt nhé, đừng làm cho anh thất vọng.”

Tôi ôm eo anh: “Yên tâm đi.”

~*~

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi tự tin tràn đầy đi đến trường học, từ xa đã thấy Chu Dật đứng cạnh cổng chính, hai tay để trong túi áo khoác, diện mạo đẹp trai đứng giữa sương mù đường như nếu không cẩn thận sẽ biến mất không tìm thấy.

Tôi chạy tới thở ra khói trắng, anh nhìn tôi, nhíu mày, đem khăn quàng trên cổ xuống cho tôi mang lên.

May mà còn sớm, cổng chính không có ai, tôi sờ sờ khăn quàng cổ của anh, cười ngọt ngào với a

Anh vuốt tóc tôi: “Vào đi thôi, cố lên.”

Không biết có phải là tôi bị ảo giác hay không, tôi có cảm giác có người đang nhìn chằm chằm.

Lúc thi, thời gian qua rất nhanh, sau khi tôi trả lời hết các câu, cẩn thận kiểm tra lại hai lần rồi nộp bài thi, đi tìm Lăng Linh ở phòng thi bên cạnh, cô nàng cũng rất thần tốc, đã nộp bài đi ra rồi.

Chúng tôi không dò đáp án với nhau, ăn ý nói chuyện khác. Lúc xuống lầu thì gặp phải Lí Đông Lâm, hắn bắt ngờ đi tới, quan tâm hỏi: “Thi thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm.” Tôi cười.

Thành tích của Lí Đông Lâm luôn luôn xuất sắc nhất, cũng khéo nói. Chúng tôi nghỉ ngơi không bao lâu thì bắt đầu vào phòng thi môn thứ hai.

Các kì thi định kì cuối cùng trước kì thi cuối năm đã nhanh chóng kết thúc trong chớp mắt. Trong một năm lãng phí này, hầu như mỗi lần thi tôi đều ngủ cho qua, lần này cảm giác bình tĩnh tự tin làm bài như vậy khiến tôi một lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu.

Bởi vì kì thi lần này rất quan trọng, các giáo viên hầu như là thức suốt đêm chấm bài, sau ngày thi thứ hai, chúng tôi đã có thể biết được thành tích của mình.

Bởi vì lo lắng và bất an, trước khi thành tích được công bố trước lớp tôi không gọi điện thoại hỏi Chu Dật.

Cho nên lúc Chu Dật trước sau như một đi vào lớp học, lòng tôi mắc tại cổ họng của mình, hận không thể lập tức biết được thành tích của mình.

Trên tay anh cầm lộ ra một danh sách mỏng, bạn học ngồi ở dãy đầu thậm chí còn rướn người vươn cổ nhìn lên tên trên đó.

Ánh mắt sâu sắc của Chu Dật liếc nhìn tôi, sau đó nhìn một vòng xung quanh lớp học: “Lần này cả lớp đều tiến bộ rất nhiều, thầy rất vui mừng.” Nói xong nhìn vào danh sách một lát, tiếp tục nói: “Cả lớp có hai mươi hai học sinh có tên trong một trăm người đứng đầu toàn trường.”

“Oa! Trâu bò nha!” Lập tức phía dưới có người kinh ngạc.

Tôi cũng lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới lần này lớp chúng tôi thi tốt như vậy. Toàn trường có tổng cộng hơn một nghìn học sinh, chui vào được 100 học sinh đứng đầu có thể xem là trâu bò tới cỡ nào.

“Lần này, Lăng Linh lớp chúng ta đứng đầu lớp, đứng thứ 6 toàn trường.”

!!!!!!

Tôi quay đầu lại nhìn Lăng Linh, cô nàng chết tiệt mạnh mẽ kia, cô nàng hình như cũng không thể tin được há hốc mồm: “Tớ tớ tớ tớ...”

Tôi gật đầu khẳng định: “Đừng không thể tin nữa, cậu nha không nằm mơ đâu, giỏi, cậu là đỉnh nhất (ngưu C) rồi.”

Lăng Linh hưng phấn đến mức thiếu chút nữa đập bàn, tôi cũng vì cô nàng mà vô cùng vui vẻ, mấy tuần lễ này, tuy rằng cô nàng chưa nói, tôi cũng biết mỗi đêm cô nàng đều ngủ muộn hơn nhiều, trên gương mặt trắng nõn treo hai bọng mắt vừa đen lại vừa dày.

Vị trí thứ nhất của cô nàng cũng không thẹn với lương tâm.

Chu Dật chờ cả lớp rối loạn xong bình tĩnh lại, mới tiếp tục nói: “Mà lần này tiến bộ lớn nhất trong lớp chúng ta chính là Chu Đạm Đạm.”

Tôi đột ngột ngẩng đầu, nhìn ánh mắt khẳng định của Chu Dật đang cười với tôi: “Bạn ấy xếp hạng 7 lớp ta, xếp hạng 42 toàn trường.”

Tôi đoán rằng hiện tại vẻ mặt của tôi còn vênh hơn so với Lăng Linh vừa rồi, nói thật, tôi không nghĩ mình lại lọt vào trước hạng năm mươi, tuy rằng trong khoảng thời gian này quả thực là tu rất khổ, nhưng tôi đã chơi suốt một năm, phải bắt đầu tu toàn bộ, kì thực cũng là một công trình khổng lồ.

Bạn học xung quanh đều kinh ngạc thán phục.

Chu Dật đứng trên bục giảng, đọc tên tôi, biểu dương tôi, trên gương mặt luôn luôn chừng mực có ý cười sâu đậm.

Đột nhiên có loại cảm giác hăng hái.

Tôi thật vất vả đợi lúc tan học, lúc học sinh các tầng đều đã về gần như toàn bộ, mới chạy đến phòng làm việc của Chu Dật.

Quả nhiên, anh đang đưa lưng về phía tôi, đang phê chữa bài tập.

Ánh mặt trời chiều vàng óng ánh ngoài cửa sổ chiếu trên người anh, bao phủ vàng sáng, giống như một pho tượng thần điển trai.

Tôi ngừng thở, rón ra rón rén đi tới phía sau anh, đột ngột che mắt anh từ phía sau, cố ý không nói lời nào.

Anh hình như giật mình, sau đó cả người trầm tĩnh lại, tựa lưng vào ghế ngồi, mang theo ý cười nói: “Còn muốn che tới khi nào?”

Tôi bấu môi buông tay ra: “Anh cũng không đoán em là ai?”

Anh kéo tôi đến trước người, búng mũi tôi: “Còn phải đoán sao?”

Tôi cười rộ lên, nghiêng đầu dựa vào anh: “Khụ khụ, người nào đó có phải nên làm tiệc chúc mừng cho em hay không nha!”

Anh cúi đầu xuống, cũng cười, sau đó nghi hoặc hỏi: “Tiệc chúc mừng? Tiệc chúc mừng cái gì? Em được cử đi học Thanh Hoa hả?”

Tôi nâng mặt trừng anh: “Chúc mừng hay là không chúc mừng đây?”

Lúc này anh mới bắt đầu lơ đãng: “Anh còn dám không chúc mừng sao? Đi thôi, muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng có thể, hắc hắc!” Tôi buông anh ra, ngồi bên cạnh anh: “Em chờ anh chấm xong rồi đi.”

“Ừ, anh xong nhanh thôi, chờ anh mười phút nhé.”

Tôi móc kẹo bạc hà ở trong cặp sách ra ném vào miệng, nằm bò trên cửa sổ ngắm phong cảnh, ngoài cửa sổ là sân tập của trường, được ánh chiều tà ấm áp mênh mông chiếu xuống, trên sân đội viên của đội điền kinh mặc quần soóc chạy đến toát mồ hôi.

Cây đại thụ trơ trụi bên cạnh giống như người khản giả yên tĩnh, giờ khắc này, vườn trường được ánh trời chiều bao phủ trở nên yên lặng ôn hoà, tôi quay đầu chăm chú nhìn hình dáng của Chu Dật, nhận không được nhếch nhếch miệng, trịnh trọng nói với anh: “Thầy ơi, em sẽ không để cho anh thất vọng.”

Anh dừng lại, lập tức buông bút trong tay, đứng dậy đi tới.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng hiện ra vẻ sùng nịch, anh nhẹ nhàng ôm tôi, đôi môi mềm mại bắt đầu triển miên một hồi.

“Mãi mãi cũng đừng để anh thất vọng.”

Tôi gật đầu.

Trong tích tắc tôi gật đầu, tôi vẫn chưa từng nghĩ tới trong cuộc sống sau này tôi sẽ làm ra từng chuyện lại từng chuyện khiến anh thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Tôi nhớ kĩ anh đã từng nói một câu, hứa một lời hứa thoả đáng thì cũng không phải là một lời nói dối.

Mà khi tôi biến những lời hứa này thành lời nói dối làm tổn thương anh. Lúc đó, tôi trở nên căm hận, không thể nói lý, giống như ma quỷ điên cuồng.

Thậm chí bị coi thường.

Hôm nay Chu Dật không lái xe, tôi và anh sóng vai đi ra vườn trường, bởi vì vẫn còn có học sinh ở lại, tôi và anh duy trì khoảng cách, thoạt nhìn giống như học sinh và giáo viên bình thường, đi ra khỏi cổng trường.

Mùa đông của thành phố A không lạnh như ở phương Bắc, nhưng luôn ẩm ướt lạnh lẽo, thường thường có từng đợt mưa nhỏ, làm cho tinh thần không dậy nổi.

Trên cổ tôi vẫn còn quàng khăn quàng cổ của Chu Dật, rất ấm áp, rất thoải mái.

Sau khi đi ra khỏi khu vực trường học, tôi đề nghị đi ăn sủi cảo, hai chúng tôi liền tìm cửa hàng sủi cảo trên đường đi.

Đi qua mấy con phố cũng không tìm được, cuối cùng anh kéo tôi đi siêu thị mua da và nhân thịt của bánh sủi cảo, tự mình gói cho tôi ăn.

Tôi ngồi xếp bằng trên sô pha xem tin tức thời sự, Chu Dật ở bên cạnh cẩn thận gói bánh, nắm tay anh mở da sủi cảo ra, dùng đôi đũa gấp một lượng nhân thịt vừa phải, sau đó ngón tay khéo léo nặn da sủi cảo, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng nắn vào, vài giây sau, xuất hiện một cái bánh sủi cảo có hình dạng lá lướn.

Lúc ở nhà tôi cũng giúp ba gói qua sủi cảo, nhưng có lẽ là trời sinh chân tay vụng về, luôn luôn gói thành một cái bóng da, không phải lòi thì cũng tan ra trong nồi, dần dần, lâu ngày tôi cũng không gói sủi cảo nữa.

Ban đầu, tôi còn rất muốn giúp Chu Dật, nhưng người này lại ruồng bỏ tôi, không cho tôi gói, nói tôi làm sủi cảo khẳng định là làm lãng phí vỏ và nhân sủi cảo.

Tôi ngồi bên cạnh nhân nhả đến phát sợ, vì vậy nhảy chân trần từ trên sô pha xuống, lấy máy ảnh kỹ thuật số của Chu Dật, thừa dịp một tay anh còn dính bột mì không thể chống trả, đột ngột chụp ảnh anh, sau đó đem năm sáu tấm ảnh chụp được bày lên trên bàn thưởng thức.

Chu Dật hí mắt lại: “Chu Đạm Đạm, qua đây!”

“Không qua!”

“Anh đây qua!” Anh nói xong, đứng lên, hùng hổ đi tới, hai tay còn dính bột mì trắng bóng.

Tôi vội vàng nhảy lên sô pha, cách xa anh: “Anh đừng tới đây, nhanh đi làm văn thần đi!”

Anh không thèm để ý, đưa tay khiêng tôi từ trên sô pha xuống, sau đó nhìn ảnh chụp trên bàn, hung hăng dùng bột mì trên tay vẽ ba chòm râu ở trên mặt tôi.

“Chu Dật, anh là đồ tiểu nhân, không phải chỉ chụp anh mấy tấm thôi sao! Trêu chọc nóng nảy như vậy, em cầm đến trường học bán đó!” Tôi chạy đến trước bàn cơm, cố ý làm tay dính đầy bột mì, nhào tới trên người Chu Dật trêu đùa anh, thế nhưng anh rất cao, tôi với không tới, đành phải lấy tay đẩy anh, ai ngờ đẩy không được anh thì thôi đi, ngược lại còn khiến mình lảo đảo, thiếu chút nữa bị té, may mà Chu Dật đứng lúc đỡ lấy tôi.

“Còn muốn đem đi bán!”

Anh cúi rửa bàn tay dính bột mì, vén những sợi tóc rơi lả tả ra sau tai, sờ soạng mặt của tôi, những nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

Shit... Mỹ nhân kế.

Nụ hôn tinh mịn ngọt ngào mê người, tôi không để ý đến hai tay đầy bột mì vòng ôm cổ anh, nhón đầu ngón chân đáp lại anh.

Đôi môi vụng trộm ma sát càng thêm kịch liệt, tôi kìm lòng chẳng dám há miệng giao đầu lưỡi với anh, sắc mặt ửng hồng. Một bàn tay to của anh gian xảo tiến vào trong áo lông của tôi vuốt ve tôi, toàn thân tôi mềm mại không xương, hai chân mềm nhũn, ngồi vào trên bàn cơm.

Những chỗ bị anh vuốt ve qua trở nên cực kỳ mẫn cảm, châm dục vọng lên mỗi một tắc, anh vùi đầu hôn cổ tôi, tôi hơi ngửa đầu, thở phì phò rên rỉ một tiếng: “Thầy...”

Hai tay anh dừng lại, động tác đột nhiên ngưng giữa chừng, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, lập tức thở dài thật sâu, sau đó đứng thẳng dậy, giúp tôi mặc lại áo.

“Anh đi luộc sủi cảo.

Tôi ngơ ngác đứng sững tại chỗ, không rõ vì sao anh ngừng lại hành động vừa rồi.

“Thầy, vì sao vậy?”

“Sau này em sẽ hiểu rõ?” Anh buồn bã nói.

Ăn xong sủi cảo, anh tự mình rửa sạch chén bát dụng cụ trong phòng bếp, sau đó đi ra, lấy áo khoác trên sô pha khoác lên: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Dọc theo đường đi, hai chúng tôi đều có vẻ trầm mặc, lúc gần đến nhà của tôi, tôi đột nhiên ngắt đầu hỏi anh: “Thầy, nếu như em đậu đại học, thầy còn dạy học không?”

Anh giật mình, trầm mặc một lúc, nói: “Anh không biết.”

Tôi thất vọng gục đầu xuống.

“Đừng nghĩ những việc này nữa, được không?”

Tôi im lặng gật đầu.

Anh cúi người, có lẽ là muốn hôn tôi, đột nhiên lại dựng thẳng người lên, mặt mỉm cười, nhìn phía sau tôi khẽ gật đầu: “Chào bác.”

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, hoá ra là ba.

32. Chương 04 Phần 06

Chương 4.6

Bất ngờ ngoài ý muốn

Chu Dật lén lút kéo dài khoảng cách với tôi, tôi lo lắng đứng thẳng lưng, sắc mặt cứng ngắc: “Ba, sao ba lại ở đây?”

Ngoài miệng hỏi, đôi mắt nhìn thẳng chăm chăm vào vẻ mặt của ông, rất sợ ông nghe được cuộc đối thoại giữa tôi và Chu Dật.

Ba cũng hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó cười chất phác: “Đi mua cho con canh nắm tuyết, định về nhà hâm nóng lại cho con ăn khuya.” Ông nói xong, chuyển ánh mắt sang người bên cạnh tôi, Chu Dật: “Là thầy Chu sao? Bên ngoài lạnh lắm, vào nhà ngồi

Tôi im lặng, nhìn chăm chăm dưới đất, một cảm giác xấu hổ cùng mặc cảm tội lỗi tự nhiên nảy sinh, tôi không để ý tới Chu Dật mà đi thẳng vào trong nhà.

Nhưng thật ra, Chu Dật vẫn vẻ mặt thẳng thắn, vô tư đi cùng ba tôi ở phía sau, nhiệt tình đỡ lấy canh nắm tuyết trong tay tôi.

“Thầy Chu, thật sự là làm phiền đến thầy rồi.” Ba xấu hổ sờ sờ đầu.

Chu Dật khẽ nhếch khoé miệng, thờ ơ nói: “Không có việc gì đâu ạ, muộn như thế này rồi còn quấy rầy bác.”

Ba muốn nói lại thôi, nhẩn nại: “Đản Đản nó... phạm sai lầm gì sao?”

Trong suy nghĩ của ba, đoán là chỉ có phạm vào lỗi lớn, chủ nhiệm lớp mới có thể tới rồi vẫn không ngại cực khổ mà đến nhà học sinh như thế.

Chu Dật bước lên cầu thang nhỏ: “Không có ạ, biểu hiện của em ấy ở trường rất tốt, lần này thi tháng đã tiến bộ rất lớn.”

Ba nghe xong mặt mày rạng rỡ: “Cảm ơn sự quan tâm của thầy Chu, Đạm Đạm con bé này ấy, tính tình khá bướng bỉnh, bình thường ở trường học cũng gây cho thầy không ít phiền phức đây.”

Tôi mang tới mấy ly nước uống, không hiểu sao lại khó chịu, vì vậy ngồi một mình ở ghế dựa của phòng ăn quay lưng về phía phòng khách bọn họ ngồi.

Chu Dật nhìn thấy bộ dạng này của tôi có lẽ là hiểu rõ ý của tôi, lịch sự đứng lên: “Hôm nay, cháu phụ đạo cho em ấy trẻ, sợ đứa trẻ này về nhà không an toàn, liền thuận tiện đưa em ấy về, không có chuyện gì đặc biệt, cháu xin phép về trước ạ.”

Ba cũng đứng lên theo, luôn miệng cảm ơn: “Phiền phức cho thầy quá, để tôi tiễn thầy ra ngoài.”

Chu Dật kiên quyết ngăn ông lại: “Không cần đâu ạ, mọi người nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tôi đứng lên khỏi ghế, lắc lắc tay với anh: “Tạm biệt thầy.”

Anh liếc mắt nhìn sâu vào tôi: “Tạm biệt.”

Đoạn nhạc đệm nhỏ này ba tôi đã quên rất nhanh, nhưng lại tản ra trong lòng tôi không đi, nếu như mối quan hệ của tôi và Chu Dật bị ba biết, ông sẽ phản ứng như thế nào?

Tôi cất giữ tâm tư phiền não này rất lâu, cứ như vậy, đã qua một ngày một đêm, tình cảm của tôi và Chu Dật càng ngày càng thâm thiết, trong trường học quan hệ của chúng tôi vẫn như bình thường, quan hệ người yêu tuy lén lút nhưng cũng ngọt ngào ấm áp.

Hình như chuyện này được che giấu rất khá, ngoại trừ Lăng Linh, cũng không có ai biết.

Thỉnh thoảng, Lí Đông Lâm cũng sẽ đến lớp tôi tìm tôi ăn cơm, tôi và hắn vẫn duy trì quan hệ bạn bè không mặn không nhạt, Chu Dật vốn hơi để ý, nhưng dần dần cũng không nói thêm gì nữa.

Thành tích của tôi do Chu Dật đe dọa dụ dỗ quả thực có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, mãi cho đến lúc tới Lễ Giáng Sinh.

Ngày Giáng Sinh đó vừa vặn là ngày thứ sáu, trường học vốn không đề cập tới những ngày lễ dương lịch này, nhưng nhện không được những phương thức lừa mình dối họ của học sinh nên cũng treo lên mấy bộ đèn màu, cây ngô đồng lạnh lùng ấm áp trên con đường nhỏ thoáng cái náo nhiệt hẳn lên.

Không phải lên lớp một số tiết học, Chu Dật lại mang đến ọi người tin tức làm phấn chấn lòng người, thông báo đưa ra, toàn bộ giáo viên và học sinh được nghỉ buổi chiều, bao gồm cả năm ba ở trong đó.

Tin tức này vừa ra, cả toà nhà đều sôi trào, từng làn sóng hoan hô này tiếp làn sóng hoan hô khác, tôi cũng vui vẻ xúc động ôm Lăng Linh. Vốn vẫn oán giận lễ Giáng Sinh này không được ở cùng một chỗ với Chu Dật, có chút thất vọng.

Không nghĩ tới chuyển ngoặt nhanh như vậy, tôi hài lòng với nụ cười của Chu Dật ở trên bục giảng.

Trong ánh mắt anh tràn đầy ý cười, sau đó anh nhẹ gạt đầu, bắt đầu phân công công việc cho chúng tôi.

Đêm Giáng Sinh màu sắc sặc sỡ, ngay cả những cửa hàng ở ngoài trường chúng tôi cũng đều trưng bày cây thông Noel, chứ đừng nói đến cảnh đẹp trung tâm khu phố. Suối phun ở giữa quảng trường vang lên tiếng nhạc dance, một đoàn những đôi tình nhân anh em em anh đi dạo trên đường, thỉnh thoảng lại có mấy cô bé bán hoa hồng nhảy ra.

Các siêu thị lớn cố ý đẩy thời gian mở cửa qua rạng sáng một chút, thậm chí còn có buôn bán suốt đêm.

Cho nên có rằng, lễ Giáng Sinh của người Trung Quốc vừa là một kiểu trá hình của lễ tình nhân, nhìn tới nhìn lui tất cả đều là một cảnh tượng bong bóng màu hồng ngọt ngào mạo hiểm.

Tôi ôm cánh tay của Chu Dật, cùng anh đi dạo bên cạnh suối phun trung tâm, anh mặc áo khoác ngoài cổ lật, đang lúc nói chuyện trong miệng thở ra khói trắng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Đạm Đạm, chúng ta làm gì ở chỗ này?”

Tôi ngửa mặt cười khanh khách: “Cùng em nghe tiếng chuông nhé.”

Lông mày anh co quắp hồi lâu, dường như rất không tán thành với đề nghị này: “Có cái gì dễ nghe, buổi tối em ăn rất ít, giờ có đói bụng không?”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Không đói bụng, chúng ta qua bên kia ngồi đi.”

Anh xoa nhẹ hốc mắt, bị tôi kéo tới cái ghế ngồi dài bằng gỗ có khắc hoa. Mười ngón tay của tôi và anh đan vào nhau, lặng lẽ nhìn cảnh tượng phi thường náo nhiệt trước mắt, xa xa đang mở bài hát lễ Noel, ở quảng trường còn có những nhân viên công tác mặc trang phục ông già Noel đang để cho những bạn nhỏ gửi đi bong bóng miễn phí.

Chu Dật lười biếng ngồi một lúc, đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy từ trong túi áo khoác ngoài ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số màu bạc xinh xắn. Xoa nhẹ đầu tôi, hất cằm về phía suối phun: “Qua đó đi, anh chụp ảnh cho em.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh: “Em phát hiện ra anh đặc biệt nghiện việc này!”

“?”

“Đặc biệt thích chụp ảnh cho em. Nói! Anh có phải là có ý đồ xấu xa gì không?”

Chu Dật tức giận trừng mắt liếc tôi: “Chu Đạm Đạm, anh thấy em đúng là có đôi cánh cứng dài rồi, mới dám cãi lại thầy.”

Tôi khinh thường lơ anh: “Cánh của em không cứng cũng dám cãi lại anh.”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt anh, bản thân mình tự cao gian xảo, căn bản không để hình dạng của anh vào mắt, nghĩ thấy cực kì buồn cười.

Chu Dật nhéo nhéo mặt tôi: “Nhanh qua đó đứng.”

Trong lúc đó, tôi bị anh đẩy một cái, cả người đứng thẳng ở cạnh suối phun, những bọt nước phun ra từ cột nước trỗi dậy nhẹ nhàng bay đến trên người tôi.

Chu Dật đứng ở trước mặt tôi, giơ chiếc camera màu bạc, tanh tách một tiếng

“Ồ kìa! Em còn chưa tạo dáng mà!”

Chu Dật buông camera: “Vậy lại một lần nữa.”

Tôi nhắm ngay ống kính, cười tươi như hoa, lộ ra hai hàng răng trắng đều, kiểu dáng ngốc nghếch bị chụp vào camera.

Tôi chạy chậm đến bên cạnh anh, túm lấy tay áo anh: “Đến lượt anh, em chụp cho anh.”

Anh rút camera về, về mặt thần nhiên: “Không chụp.”

Anh xì mặt, giống như một đứa trẻ: “Camera này là của anh.”

Tôi giả vờ rống giận anh: “Chu Dật! Anh lại chơi xấu!”

Anh nghe xong, về mặt lại sinh động hẳn lên, với tay qua kéo tôi vào trong lòng anh, cầm đặt trên đỉnh đầu tôi, một lát sau, mới nghe anh rì rầm nói rằng: “Trong chiếc camera này, chỉ có thể có em.”

Một dòng nước ấm chui vào trong lòng tôi, tôi quay người ôm lấy anh.

Tôi và anh tiếp tục đi dọc theo con đường dành cho người đi bộ về phía tòa nhà Đế Đô cạnh tháp chuông, dọc theo đường đi anh nắm tay tôi, đột nhiên chẳng biết từ đâu xuất hiện một cô bé bán hoa hồng, giọng nói non nớt kêu anh chị.

Tôi và Chu Dật cùng nhún mồm.

Mấy cô bé này đều là bị người lớn sai khiến, nếu như anh mua một bông hoa, cô bé sẽ xin anh mua càng nhiều, thậm chí mấy đứa bé bán hoa khác xung quanh đó sẽ ùa lên vây lấy anh.

Tôi đã từng gặp qua, mấy đứa bé vây quanh một đôi tình nhân đều quỳ xuống, cuối cùng đôi tình nhân này phải mua hết toàn bộ hoa.

Kiểu ngày nghỉ lễ này, những đứa trẻ càng thêm cần rở.

Tôi liên tục lắc tay: “Anh chị không muốn.”

Cô bé kiên trì bất động, đau khổ cầu xin. Chu Dật nắm chặt tay tôi: “Chạy!

Còn không kịp phản ứng lại, anh cũng đã lôi tôi chạy như bay, tiếng gió vù vù thổi bên tai, anh nắm tay phải của tôi, tóc mái tung bay trong gió, sườn mặt mang theo nụ cười đẹp trai.

Thấy đứa trẻ không đuổi theo nữa, chúng tôi liền dừng lại, tôi liếc nghiêng trêu ghẹo anh: “Anh, người thầy này làm tổn thương mấy bạn nhỏ đó.”

Anh ôm ngang tôi, kín đáo nói bên tai tôi: “Giờ anh cũng không phải là thầy giáo gì cả!”

Hai mắt tôi long lanh nhìn chăm chăm anh: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em là ấn tượng gì vậy?”

Anh ngẩn người, nhớ lại một lúc, lộ ra một tia biến hoá kỳ lạ, cười: “Bướng bỉnh thành thói, phản nghịch đa đoan, chẳng biết ăn năn.”

Tôi vừa nghe xong, ra vẻ hung thần ác sát trừng anh: “Không có một điểm tốt?!”

Anh chăm chú suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có.”

Tôi tức giận đến mức giẫm anh một cái.

“Hi.” Anh nhin đau gõ gõ trán tôi: “Không nhẹ không nặng.”

Tôi thấy đúng là anh rất đau, vội vàng cúi đầu nhận sai, nửa oán giận nửa làm nũng đỡ lấy anh: “Đáng đời!”

Một lát sau, anh đứng thẳng dậy, con mắt đen kịt ở trong đêm tối sáng lên lấp lánh, mang theo dịu dàng cứng chiều, hơi ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, chỉnh lại tóc tôi bị gió thổi rối.

Mỗi chữ mỗi câu trầm thấp thâm tình nói rằng: “Anh hy vọng Đạm Đạm trở thành một cô gái tự tôn tự ái, tự tin tốt bụng, tự có trách nhiệm.”

Tôi cúi đầu nhìn anh: “Thế nhưng... Em bây giờ còn không phải...”

“Anh biết, anh sẽ giúp em trở thành một cô gái ưu tú như vậy.” Ánh mắt Chu Dật sâu sắc, “Em thông minh lanh lợi, còn trẻ tuổi như thế, bản thân cần phải đuổi theo khát vọng. Mà anh, sẽ theo cạnh em, chỉ bảo cho em, giúp đỡ em, được không?”

Tôi bị anh làm cho cảm động đến chẳng biết nói gì cho phải: “Em... Anh thực sự tin tưởng emnh im lặng, kiên định nhìn tôi mỉm cười.

Viên mắt tôi đỏ lên, nhào vào trong lòng anh: “Cảm ơn anh.”

Anh siết chặt tay, mắt ngài sáng rực rỡ: “Đây mới là cô bé của anh.”

Tôi vươn người từ trong lòng anh lên, xấu hổ quá mức... kéo anh, đi đến tháp chuông.

Đã gần đến mười hai giờ, trước tháp chuông đã vây đầy người, tháp chuông được trang hoàng cực kì bắt mắt, đèn nê ông đan xen loé hồng xanh.

Chu Dật nắm chặt tay tôi để tránh bị đoàn người chen chúc mà rơi ra, tôi nhìn những con người bên cạnh, đột nhiên nghĩ đến một điều đặc sắc, đóng đưa cánh tay anh: “Chu Dật!”

Anh quay đầu.

Tôi cười trộm: “Hai chúng ta thật ra là đồng tính luyện ái!”

Trong mắt anh hiện lên nghi hoặc: “...”

“Đừng căng thẳng, anh họ Chu, em cũng họ Chu, không phải tình yêu cùng họ là gì?”

Anh nhướn lông mày: “Xem ra mấy trăm năm trước chúng ta là người một nhà.”

Tôi cười rộ lên khanh khách.

Đột nhiên cảm giác có ánh sáng mạnh mẽ chột loé ở phía sau, tôi quay đầu lại nhìn trộm.

Lúc này người chụp ảnh rất đông, tôi vốn không nên cảnh giác như thế, nhưng dù sao vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng.

Chu Dật hình như cũng đã nhận ra, hờ hững nhìn bốn phía một lát, cầm chặt tay của tôi.

Lúc mười hai giờ, tiếng gõ vang lên trong tích tắc, đoàn người bắt đầu thét chói tai, bầu không khí nóng lên, mọi người ở phía trước đều thả bong bóng trên tay, bầu trời đêm được vẩy mực trong nháy mắt liên đây đủ mọi sắc màu bóng bay nhẹ nhàng, số lượng ở trên chứa đựng rất nhiều nguyện vọng của mọi người.

Sau khi làm ầm ĩ một phen, bụng tôi có hơi đói, liền lôi kéo Chu Dật muốn đi ăn vặt.

Hai chúng tôi xoay người quay lại, đám người hơi chật chội, tôi lại không cao, mũ thiếu chút nữa bị chen cho lệch đi, trái lại Chu Dật, thân hình cao ngất trong đám người như hạc đứng giữa bầy gà.

Sau khi đi tới ngã tư đường, cuối cùng cũng không chen chúc như vậy nữa, Chu Dật cẩn thận từng li từng tí dắt tôi đi, hai người không hề chú ý đến người ở trước mắt.

Đến lúc tới gần mới hối hận không kịp.

Sau khi đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, tôi và Chu Dật sánh vai đi qua lối qua đường, bước chân hướng về bên trái, vừa bước một bước, thì bỗng nhiên dừng lại.

Vui cười vốn ở trên mặt tôi nhất thời cứng ngắc, xấu hổ nhìn đối phương cũng đang vô cùng kinh ngạc.

Lý Đông Lâm.

Chu Dật cũng sửng người, sau đó liền cười rộ lên, cuối cùng chào hỏi với hắn, nhưng ý cười trong đáy mắt đều không có.

Tôi nhất thời cảm thấy chân tay luống cuống, hạ khoé miệng nhìn Lý Đông Lâm. Hắn cũng cẩn thận đi qua, con mắt vẫn khoá trên mười ngón tay đan vào nhau của tôi và Chu Dật, sau đó há miệng, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Ngược lại, nét mặt Chu Dật bình tĩnh, giọng điệu bình ổn, không ngại chút nào, cũng không rút tay cầm tay tôi về.

Tôi bất chấp khó khăn kéo khoé miệng với hắn: “Hi~”

Lý Đông Lâm mặc một cái áo lông màu lam đậm, nhưng cũng không có vẻ mập mạp, trên khuôn mặt nhã nhặn điển trai khôi phục lại nụ cười bình thường: “Thật trùng hợp nhỉ.”

“Đúng vậy...”

Hắn hơi nghiêng đầu, con mắt nhìn chằm chằm Chu Dật: “Chào thầy.”

Chu Dật mỉm cười, gật đầu.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy không khí bất thường này, vội vàng khách khí nói: “Chúng tôi đi trước đây, cậu cứ từ từ vui chơi nha.”

“Được, gặp lại ở trường.”

Tôi lúi kúi kéo Chu Dật đi nhanh về hướng phía sau Lý Đông Lâm, cho dù đi xa rất xa, vẫn cảm giác có một ánh mắt chăm chú theo ở phía sau đang tìm tôi nghiền cứu

Ở trên xe của Chu Dật, ngay lập tức niềm kiêu hãnh trên vẻ mặt tôi hạ xuống, đắm chiêu ử dột nhìn anh.

Chu Dật xoa nhẹ gương mặt của tôi: “Không có việc gì đâu, em đừng lo.”

“Ngộ nhớ cậu ấy...”

Chu Dật dễ dàng nói: “Yên tâm, anh sẽ xử lí, tin tưởng anh.”

Tôi than thở hồi lâu mới gật đầu: “Được rồi.”

Nhưng trong lòng vẫn tính sẽ nói rõ ràng với Lý Đông Lâm như thế nào vào cuối tuần.

Tôi cũng không có tâm tư mà ăn vặt, Chu Dật không thể làm gì khác hơn là đưa tôi về nhà, ở trên xe hôn tôi: “Không nên suy nghĩ lung tung.”

Tôi không biết Chu Dật có mảnh khoé gì, trong lòng luôn không nở đối với anh.

Cuối tuần này quả thực là rối loạn, tôi và Lăng Linh nấu cháo vài giờ trên điện thoại, gồm việc buổi tối đêm giáng sinh đó bị Lý Đông Lâm bắt gặp và chuyện hắn sẽ nói ra.

Phản ứng của Lăng Linh không ngoài dự đoán của tôi, cô nàng cân nhắc hồi lâu, mới nói: “Tớ nghĩ Lý Đông Lâm chắc sẽ không nói ra đâu.”

Nhưng tôi luôn luôn lo lắng: “Nếu như hấn không cẩn thận nhờ miệng để lộ thì sao?”

Lăng Linh cũng hiểu được có chút không ổn, an ủi tôi: “Vậy ngày thứ hai cậu hẹn hấn đi ăn cơm đi? Ý thăm dò xem, có cần tớ đi với cậu không?”

Tôi trầm ngâm: “Cũng được, cậu nên đừng đi cùng tớ, để một mình tớ nói chuyện với hấn.”

Lăng Linh cách một lúc lâu sau, âm thanh hơi thấp nói rằng: “Đạm Đạm, có thể, tớ sẽ đến thành phố khác.”

“Cái gì?!” Tôi bỗng chốc bật dậy từ trên giường “Thế nhưng, chúng ta không phải đã nói xong là học đại học A rồi sao? Vì sao?”

Ở bên kia, Lăng Linh trầm mặc rất lâu: “Liên quan đến việc trong nhà của ba mẹ tớ, có thể phải đi Thượng Hải.”

Thanh âm của tôi hơi run: “Vậy... Sau này chúng t không thể gặp mặt sao?”

“Ai nói! Nghỉ định kì tớ nhất định sẽ trở về gặp cậu, cậu cũng có thể đến Thượng Hải tìm tớ đi chơi mà!”

“A...”

Tắt điện thoại, tôi đột nhiên cảm thấy một cảm giác bất lực, có phải sau khi kì thi vào đại học kết thúc, bạn bè ở bên cạnh đều phải chạy đông chạy tây hay không? Thời gian sẽ làm nhạt phai tất cả, đã từng là đôi bạn bè sẽ trở thành một hồi ức tốt đẹp.

Bên cạnh mình người đến rồi lại đi, đi một nhóm người sẽ có một nhóm người mới đến, mà đến cuối cùng, chỉ còn lại có chính bản thân mình ư?

Lăng Linh phải đi Thượng Hải, thành tích của An Nhược không quá hy vọng thi đậu được đại học A, Lục Hạo muốn tham gia vào quân ngũ, Phùng Yên còn đang do dự, mà Đàm Tư Tư đã quyết định ra nước ngoài.

Tôi từng ngây thơ cho rằng trái đất là hình tròn, mặc kệ mọi người xa nhau bao lâu, luôn luôn sẽ lại một lần nữa tụ họp cùng nhau.

Nhưng rất nhiều năm sau mới biết được, mỗi người mỗi việc, bỏ lỡ thì không còn cơ hội gặp nhau nữa, để lại cho chính mình, chỉ là sự gặp lại trong giấc mơ và những tấm hình đã ố vàng.

Đây là sự tàn khốc của xã hội, cũng là sự vô tình của cuộc sống ư?

Cuối cùng, ngày thứ hai cũng đến, tôi nhân lúc kiểm tra sức khoẻ mắt chuẩn ra cửa sau, chạy xuống lầu tới lớp học của Lý Đông Lâm, đứng sau cửa nhìn vào trong. Đột nhiên phát hiện ra, luôn là Lý Đông Lâm lên lầu tìm tôi, mà tôi, chưa từng chủ động đi tìm hấn.

Không quá lâu sau, kiểm tra sức khoẻ của mắt đã xong, hấn và Đinh Trạch đi ra phía trước, lúc thấy tôi, hình như hơi kinh ngạc, ngay sau đó liền thoải mái, bình tĩnh hỏi thăm: “Có việc à?”

Tôi nhìn về mặt sóng lớn không sợ hãi của hấn, cũng tự nhiên hỏi: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi?”

Hấn ngừng lại một chút: “Được, hai người chúng ta cùng đi thôi à?”

“Đúng!”

Buổi trưa tôi cố ý lượn qua phòng làm việc của Chu Dật, cùng Lý Đông Lâm chọn một nơi tương đối vắng vẻ, tùy ý ăn vài th

Giữa bữa, tôi cẩn thận từng li từng tý quan sát về mặt của hấn, suy nghĩ làm sao để mở miệng.

Từng động tác của tôi hấn đều nhìn thấy, cũng không nhiều lời, tùy ý hỏi: “Nguyên vọng một của cậu là đại học A hả?”

“A? Há. Đúng vậy!”

Hấn nhếch môi: “Xem ra chúng ta lại trở thành bạn học.”

Tôi cười xoa, thuận theo hắn nói tiếp, một lúc không nói gì, hắn lại hỏi sang một vấn đề khác, tôi không có cách nào, chỉ phải tiếp tục nói chuyện với hắn. Cứ như vậy, thời gian một buổi trưa, tôi một bụng nghĩ hoặc lại chẳng nói ra gì cả, hình như hắn cố ý tránh né chuyện trọng tâm kia, giả vờ không biết gì.

Lý Đông Lâm đích thực sẽ không nói ra ngoài.

Cuối cùng, lúc tính tiền rời khỏi đó, trong mắt hắn loé lên một tia nhìn phức tạp, đứng ở bên cạnh tôi ý tứ hàm xúc không rõ ràng nói: “Tớ vẫn nghĩ cậu là một cô gái thông minh, hy vọng cậu đừng tự huỷ hoại chính mình.”

Tôi thất thần tại chỗ, hắn đã đi xa vài mét rồi.

Ánh sáng phản chiếu bóng lưng, làm cho có cảm giác tin tưởng kiên định.

Quả nhiên, những ngày kế tiếp không xảy ra chuyện gì, sinh hoạt ở trường học vẫn như mọi khi.

Mà tôi bắt đầu vội vàng chuẩn bị cho kì thi cuối kì, liên dần dần quên đi chuyện này, quan hệ với Lý Đông Lâm so với trước đây càng thân hơn, sau ngày đi ăn đó, hai chúng tôi ăn ý cũng không đề cập qua chuyện này nữa.

Sau khi kì thi cuối kì khiến người ta hít thở không thông kết thúc, kì nghỉ đông này đối với học sinh năm ba chúng tôi mà nói vừa vội vàng vừa mệt mỏi cũng lặng lẽ theo tới.

33. Chương 04 Phần 07

Chương 4.7

Che giấu sự thật

Lễ mừng năm mới gần đến, trên đường lớn vừa mới cởi ra trang phục của lễ Giáng Sinh liền thay bằng những đèn lồng lớn đỏ rực, đèn màu, pháo hoa cũng bắt đầu được bán ra, tuy rằng vẫn chưa tới Giao thừa, nhưng cũng đã có những đứa trẻ không chịu nổi yên tĩnh mà vào ban đêm lên lút bắn lên.

Nhà hàng của ba làm ăn thịnh vượng, cả ngày bận trong bận ngoài, gần đi không ít.

Vì vậy tôi cắt xén vài lần hẹn với Chu Dật, giúp đỡ nhà hàng. Dì Thạch cũng mang theo nhiều bạn bè tới, còn cố ý tặng cho tôi và ba mấy hộp quà, cũng lên nói cho tôi biết, nghe nói Viên Trạch Khải lại vừa ‘thăng cấp’.

Bầu không khí của ngày lễ này càng lúc càng đậm hơn, càng tới gần đêm Giao Thừa – đêm 30, trên đường lớn lại càng yên tĩnh, những nhà hàng siêu thị to nhỏ đều ngừng kinh doanh, nghỉ ngơi. Ba cuối cùng cũng đóng cửa nhà hàng trước đêm Giao Thừa – đêm 30, ở nhà cùng tôi chuẩn bị cơm tất niên.

Cây Hoè trong sân nhà chúng tôi được mấy đứa trẻ khéo léo treo lên mấy chiếc đèn lồng, từng nhà mở đèn, chiếu sân vườn sáng tỏ.

Cơm tất niên muốn ăn trước sân, mấy người trong nhà đều bưng lên mấy món đồ ăn ngon sở trường, sau đó mọi người vây cùng một chỗ ăn, vẫn là một truyền thống bốn sân nhà chúng tôi.

Tôi đặc biệt thích ăn sủi cảo ở trước mặt mà chú Trương làm, lớp bao ngoài mỏng lõm vào, cắn xuống một cái giống như là vị mỹ tiên hương.

Đang ăn bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ Chu Dật làm văn thẩn, vì vậy lấy điện thoại di động ra nhắn cho anh một tin ngắn sủi cảo mừng năm mới, không lâu sau, anh liền nhắn trở lại.

“Năm mới hạnh phúc, Đạm Đạm.”

Tôi cười trộm, nắm chặt máy ở trong tay, trong đầu tưởng tượng lúc này Chu Dật đang làm cái gì.

Hay là cũng giống như tôi, ở quanh bàn tròn cùng người nhà ăn bữa cơm đoàn viên hoà thuận vui vẻ, ngoài ra còn có âm nhạc.

Thím Trương thấy sắc mặt tôi không tốt, vui vẻ gấp rất nhiều đồ ăn cho tôi: “Đạm Đạm lớn lên, dáng vẻ này càng ngày càng giống như mẹ cháu.”

Tôi đưa đôi đũa vào trong miệng thì ngừng lại một lúc: “Hi hi, cháu s có thể đẹp hơn mẹ cháu được.”

Trên mặt thím Trương lộ ra nét mặt thương tiếc, tôi biết mấy người lớn chủ của những sân vườn này đều thương cảm tôi, hoặc là thương cảm tôi và ba, đứa bé không có mẹ, đều là kẻ đáng thương.

Sau khi cơm nước xong, mấy người lớn mang theo một đám trẻ con đi ra phố mua pháo và pháo hoa, sau đó đặt ở khoảng trống của sân lớn bên, bùm bùm, ở trong không trung, pháo hoa sáng rực toả ra chiếu sáng gương mặt của mọi người.

Tôi nhớ tới mẹ, cũng là vào đêm Giao Thừa – đêm 30 lạnh buốt như thế này, bà lén lút mua một hộp pháo lớn, cho tôi một kinh hỉ, sau đó mang theo toàn bộ đứa trẻ trong sân đi chơi thả đèn sáng sớm.

Vào đêm cuối cùng của lễ mừng năm mới, tôi thường mơ về bà, giống như trước đây đưa chúng tôi đi xem pháo hoa.

Ngày thứ ba của Tết, ba tôi lại mở nhà hàng, tuy rằng thanh nhàn, nhưng mỗi ngày cũng buôn bán được không ít.

Tôi biết, nếu như mẹ còn sống, ba nhất định sẽ không làm việc bán mạng như bây giờ, ba nhất định sẽ ở nhà xem TV với mẹ, bóc hạt dưa ẹ.

Tôi ở nhà xé lịch, qua mấy ngày cuối tuần nữa là sinh nhật của Lăng Linh, tôi mới đột nhiên nhớ tới còn chưa mua quà.

Vì vậy sáng ngày thứ tư, tôi tính thời gian trung tâm mua sắm lớn sẽ mở cửa liền ngồi xe đi tới khu trung tâm, áng chừng số tiền tiêu vặt hàng ngày còn ở trong túi, nhưng không có ý tưởng gì để mua quà cho anh.

Tết vừa hết, người đi trên đường thưa thớt có mấy người, tôi đeo găng tay đông nhìn tây nhìn, bị shock vì tìm không ra cái gì có thể làm cho hai mắt tôi ngời sáng.

Đi dạo gần đến trưa, hai tay vẫn trống trơn, có chút thất vọng, lười nhác đi dạo ở trên đường phố, bất tri bất giác lại đi tới trước «Kim cương Phong Dật».

Kim cương dưới ánh đèn thuỷ tinh loé ra ánh sáng làm cho ánh mắt không thể di chuyển, tôi đứng ở cửa sợ run một lúc, thở dài muốn rời khỏi nơi này, bỗng nhiên thấy Viên Trạch Khải chỉ cao khí ngang từ phía sau đi tới.

Mấy năm này hắn rất hăng hái, người cũng mập ra không ít, mặc âu phục cao cấp, một người trợ lí đi theo sau, thoát nhìn giống như đang dò xé

Điều này làm tôi nhớ tới một vài ngày trước tôi có vở tuồng Cung đình, tôi bỗng nhiên hoảng sợ khi cảm thấy tay Viên Trạch Khải này cùng với gã tổng quản thái giám tao thủ lộng tư [23] đúng là họ hàng, một em trai của hà mã, một anh trai của tê giác, luôn luôn theo phía sau là một đám chó nô lệ mất mùa.

[23] Âm chỉ ra về khoe khoang phô trương. Xuất xứ từ “Hậu Hán Thư Lý Cố Truyện” – Phạm Diệp, Thời Tống, Nam Triều.

Lúc không còn ông chủ, hắn liền diều võ dương oai, bóc lột cấp dưới, lúc có ông chủ, hắn lại đồ ngon đồ ngọt, chạy theo người nắm quyền, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống liếm chân ông chủ mà thôi.

Tôi không cẩn thận liếc trộm dáng vẻ cao ngạo của Viên Trạch Khải, nhớ tới vẻ mặt khúm núm của hắn ở phía sau mẹ mấy năm trước, thật là cảnh còn người mất, thời gian thay đổi con người.

Có lẽ là tôi dừng lại ở trước cửa hàng lâu quá khiến cho bên trong chú ý, cặp mắt của Viên Trạch Khải đảo qua lại nhìn chăm chăm tôi, tôi không biết hắn còn có thể nhận ra tôi hay không, coi thường hắn vài giây, sau đó chậm rãi đưa tầm mắt sang một bên nhìn đường, xoay người bỏ đi, lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Gió lạnh vù vù thổi vào trong áo lông của tôi, tôi ngồi trên chiếc ghế dài lạnh giá, nhắm mắt lại.

Lúc mẹ nhảy xuống ở trên tầng cao nhất của nơi này, cũng rất lạnh ư.

Mưa bụi ngấm vào vải, gió tuyết lạnh thấu xương, cùng màu máu tươi chói mắt.

Tôi sẽ trả thù ẹ.

Đến lúc gần tối, hai tay tôi trống trơn trở về nhà, đáng thương như vậy mà gọi điện thoại cho Chu Dật.

Điện thoại kêu rất nhiều tiếng, sắp cất dứt thì mới được nhắc máy, thanh âm của Chu Dật nghe có vẻ gấp gáp.

“Đạm Đạm?”

“Dạ, anh ở bên ngoài à?”

Bên kia dừng lại “Ăn cơm ở nhà, làm sao vậy?”

Quả nhiên bên kia có hơi ấm ỉ, thậm chí còn có tiếng cười của trẻ con, tôi hít hít mũi: “Không có gì, anh đi ăn cơm đi, em chỉ muốn gọi điện đùa anh

Chu Dật khẽ cười: “Có phải nhớ anh không?”

“Đương nhiên không phải!”

“Ồ? Vậy là cái gì?”

“Em đang suy nghĩ anh giao thật là nhiều bài tập nghỉ đông! Phiền chết được!”

“Em!... Chu Đạm Đạm, ngày mai em qua đây một chuyến.”

“Anh nghĩ rằng em là thú cưng của anh sao, kêu đến liền đến.” Tôi ở bên cạnh bất mãn.

Anh cười rầu rĩ: “Được rồi được rồi, bọn họ gọi, anh cúp máy trước.”

Vào buổi tối, tôi đột nhiên tâm huyết dâng trào, chạy tới phòng bếp lấy ra ở trong tủ lạnh da và nhân thịt bánh sủi cảo mấy ngày trước, nhớ tới hình dạng Chu Dật làm vằn thắn, nổi hứng nghiên cứu cách làm bánh.

Vắt được mỗi cái lại mèo khen mèo dài đuôi một lúc, không quá lâu sau thì bao được đầy đủ sủi cảo.

Xếp lên trên bàn sứ mấy cái yếu ớt vô ích, có béo có gầy, đẹp thấp cao đủ loại kiểu dáng, bỏ đi sự thật khí phách của bậc thầy, xin hỏi có ai làm vằn thắn có thể gói được mấy kiểu dáng bên ngoài không giống người thường như vậy chứ.

Tôi liền thoả mãn gật đầu, bỏ mâm sủi cảo này vào tủ lạnh.

Sáng sớm hôm sau, tôi cực kì hứng thú thay áo quần, sau đó gói lại sủi cảo đã làm xong trong tủ lạnh cất vào cặp, sau đó lấy khăn quàng cổ dày quần lên chạy ra ngoài.

Không ngờ bên ngoài lại nổi lên một trận gió tuyết nhỏ, từng viên từng viên nhẹ nhàng rơi xuống, xoay theo gió tuyết, cực kì đẹp.

Rải trên mặt đất là một lớp tuyết mỏng lộn xộn, người đi tới giẫm lên, liền biến mất không thấy.

Đã nhiều năm thành phố A không có tuyết rơi, tôi hưng phấn vươn tay đón lấy những hạt tuyết từ trên trời rơi xuống. Trên đường cũng có đôi tình nhân nhỏ giọng kinh hô, bọn nhỏ còn cãi nhau vì tuyết rơi.

Tôi thở ra một làn khói trắng, đi lên lầu, bấm chuông cửa nhà Chu Dật

Cửa mở, Chu Dật mặc áo quần ở nhà, tóc thoát nhìn mới gội xong, mềm mại rũ xuống. Anh vui mừng nhường này nhìn tôi ở ngoài cửa.

Tôi mặc áo khoác màu hồng, cười cộc lốc, đứng ở cửa cung kính lạy anh: “Thầy Chu, chúc thầy năm mới hạnh phúc, vạn sự như ý, đại cát đại lợi, hằng năm có dư!”

Anh nhú mày, dựa vào cửa: “Ồ đâu ra cái kiểu diễn kịch làm trò này chứ? Còn không mau đi vào.”

Tôi vừa nghe, ngẩng đầu trừng anh, chìa tay trái: “Nhanh cho em nha!”

Anh nghi hoặc hồi lâu: “Cho em cái gì?”

“Tiền lì xì! Em cũng chúc Tết anh rồi, còn không đưa tiền lì xì cho em!”

Anh shock nửa giây, lập tức phản ứng lại, vẻ mặt không biết làm thế nào: “Anh không có tiền lì xì!”

“Khó mà làm được, không có tiền lì xì, sẽ không có sủi cỏ.” Tôi đem sủi cỏ giấu ở sau lưng đưa lên, cười hì hì nói.

Mắt anh xem xét sủi cỏ, ngoài cười nhưng trong không cười: “Đây là đứa trẻ nhà ai gói sủi cỏ đây?”

Tôi vừa nghe, liền ngưng bực bội: “Thực sự rất khó nhìn sao?”

Anh đỡ lấy sủi cỏ trong tay tôi, cân nhắc một lúc, nói chậm như rùa: “Đâu chỉ là xấu xí đó...”

“...Xấu xí anh cũng phải ăn!”

Anh vừa treo áo khoác của tôi lên vừa điều chỉnh độ ấm của điều hoà lên, lại xoa xoa tay tôi: “Lạnh không?”

“Tạm tạm, không lạnh.” Tôi nằm úp trên sofa ngáp một cái.

Chu Dật đem sủi cỏ vào phòng bếp, tôi ở trên sofa trở mình, đột nhiên nhìn tới trên bàn trà một chồng giấy A4 dày, con dấu ở trên cùng ấn mấy chữ đậm «Kim cương Phong Dật».

Theo bản năng tôi muốn dời tầm mắt, nhưng lại nhìn thấy tên của mẹ tôi ở trên cùng của tờ giấy phía dưới.

Không hiểu sao trong lòng tôi căng thẳng, vừa định ngồi dậy, Chu Dật ở phòng bếp đi ra: “Đi rửa tay, át nữa có thể ăn.”

Tôi không yên lòng đi đến WC, trống ngực đập thình thịch liên tục.

Lúc rửa tay xong trở lại phòng khách, chồng tư liệu dày đã không thấy.

Tôi thất vọng nhìn Chu Dật từ trong phòng đi ra, bỗng nhiên hăng hái gì cũng không có, chán nản nói: “Thầy, em hơi mệt, không muốn ăn cơm.”

Anh không đồng ý: “Ăn cơm xong ngủ tiếp.”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh: “Anh có chuyện gì muốn nói với em?”

Ví dụ như, thân phận của anh.

Ví dụ như, tên của mẹ tôi sao lại nhìn thấy trên tư liệu của anh.

Anh kinh ngạc sững sốt, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, cuối cùng bình tĩnh lắc đầu: “Không có, nhanh tới ăn sủi cỏ, ăn rồi ngủ.”

Tôi yên lặng cùng anh ăn xong sủi cỏ, bầu không khí hơi đóng băng. Không quá hai cái, tôi liền ầm ĩ kêu mệt, lui vào phòng.

Tôi nằm ở trên giường của Chu Dật, tâm tình tự dưng nặng nề, không tự chủ được nhớ tới tôi và anh trải qua một đêm suốt đời khó có thể quên được ở trên chiếc giường này, vào đêm đó, tôi đem thứ quý giá nhất của mình cho anh, tôi không biết mẹ tôi ở trên trời có nhìn tôi bằng vẻ mặt phức tạp hay không, tôi mong muốn bà không nhìn thấy, bởi vì tôi nghĩ bà sẽ vì tôi mà rơi lệ.

Nghĩ vậy, tôi vươn người chôn đầu dưới gối, khắp đầu mũi là mùi của Chu Dật, khiến lòng vừa đau vừa ấm áp, vì vậy, thế nào cũng không ngủ được.

Tất cả với tôi mà nói đều quá khó khăn, quá khó khăn.

“Không phải vừa mới nói muốn ngủ sao? Hiện tại lại ngủ không được?” Trên đỉnh đầu đột nhiên có thanh âm của anh, trầm thấp êm tai, vai tôi bỗng chốc cứng ngắc.

Tôi hít hít mũi, xoay người nhìn anh cười ầm ập, ranh ma nói: “Thầy, em đột nhiên tiếc nuôi mình còn trẻ như vậy, mà anh lại đang già đi. Than thở lại than thở.”

Anh cười nhẹ nhàng, hai tay chống hai bên tôi, chúng tôi cứ như vậy lưỡng lưỡng tương vọng, thời gian tích tắc, tôi hi vọng giờ khắc này có thể sâu sắc hơn.

Anh nói: “Chu Đạm Đạm, em mới biết được thầy là ông già sao?” Anh búng vào mũi tôi: “Đáng tiếc đã muộn.”

Tôi lẳng lẳng nhìn anh, đột nhiên mở miệng nói: “Thầy, em nhớ mẹ, hát cho em bài hát ru được không?”

Anh bỗng giật mình, lúc đó tôi cho rằng anh muốn cự tuyệt tôi, nhưng anh bắt đầu hát.

“Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối thương yêu của mẹ~~”

Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp hát bên tai tôi.

Mũi tôi đau xót, trên mặt có gì đó lành lạnh chảy từ viền mắt xuống, ngăn cũng không ngăn được.

Chu Dật nhìn tôi, ánh mắt rất phức tạp.

Tôi nói: “Cảm ơn.”

Anh cúi đầu, cẩn thận hôn lên.

Tôi ngủ lúc nào không biết, nhưng giữa mơ mơ màng màng cảm giác được Chu Dật đã rời khỏi phòng ngủ.

Một mình tôi giống như một con bạch tuộc nằm sấp trên giường lớn, mơ mơ màng màng như người say rượu, đang muốn ngủ, đột nhiên một chuỗi tiếng pháo bùm bùm ở ngoài cửa sổ khiến tôi bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Tôi còn buồn ngủ nên lăn lộn trên giường một lúc nữa, tiếng ồn ào đáng ghét kia vẫn không ngừng, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ rời giường. Vừa nhắc tới ban ngày người ta đi bắn pháo phân vừa mặc áo khoác vào.

Tôi đang muốn mở cửa phòng ra phòng khách uống nước thì đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện nhỏ ở bên ngoài truyền đến.

Có lẽ là bạn của Chu Dật, tôi cúi đầu nhìn quần áo nhiều nếp nhăn cùng đầu tóc xoã tung của mình một chút, nén xuống thúc đẩy muốn uống nước, để tránh mất mặt.

Tôi lại nằm trên giường lần nữa, nằm dài nhìn trần nhà, tiếng đối thoại ở bên ngoài chột lớn hơn vài lần.

“Giám đốc Chu, không biết văn kiện cấp dưới của tôi chuyển cho ngài, ngài đã xem qua chưa?”

Thanh âm của Chu Dật ng lạnh lùng không ngờ: “Ừ, tư liệu làm được không tệ, nhưng có một vấn đề.”

Một thanh âm thân thiện khác vang lên: “Xin giám đốc Chu chỉ bảo.”

Tôi chậm rãi ngồi xuống, hai mắt nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, một dự cảm không rõ ràng nảy sinh rồi sinh sôi trong lòng tôi.

Tôi đi chân không, tay chân nhẹ nhàng đi xuống nắm cửa, hở ra một khe nhỏ, vừa vặn hướng về hai người trong phòng khách.

Chu Dật ngồi ở giữa chiếc ghế dài, tay phải đặt ở trên, đăm chiêu nhìn người ngồi trên chiếc sofa nhỏ bên cạnh, bên mép vẽ nên một nét cười như ẩn như hiện, hình như đang châm chọc?

Tôi không thể không chuyển ánh mắt qua trên người ngồi trên ghế sofa nhỏ, hần đưa lưng về phía tôi, ngồi ngay ngắn, lưng thẳng, thoát nhìn hơi căng thẳng, mà thân hình phát tướng mập mập lại nhìn rất quen mắt.

Chu Dật hơi gật đầu, mắt phượng hơi mông toả ra một vẻ uy nghiêm dọa người, giọng điệu bình thường nói với đối phương: “Vụ chuyện của Trần Nghiên, hình như...”

Người mập phía đối diện khẽ run lên, tôi đứng ở sau cửa, một luồng hơi lạnh lẽo từ bàn chân lên đến đỉnh đầu, chết lặng nhìn Chu Dật.

Bên tai vang lên âm thanh khúm núm của gã mập: “Giám đốc Chu, sự kiện đích thật là chuyện ngoài ý muốn, cá tính của Trần Nghiênn quá mạnh mẽ, không nói đến điều này hại người hại mình, còn thiếu chút nữa làm hỏng việc buôn bán của tiệm. Nhưng gần đây lại có người không hiểu chuyện đem việc cô ấy tự sát đổ tội lên đầu tôi, chao ôi, tôi không còn lời nào để nói, vừa may cây ngay không sợ chết đứng, ngài cũng biết đạo lý này.”

Chu Dật lạnh lùng ném cho hắn một cái liếc mắt: “Vì sao văn kiện vụ án năm đó của cô ấy không đưa qua đây cho tôi.”

Giọng điệu của người mập càng nôm nống hơn: “Việc này... Văn kiện vụ án này chắc chắn Giám đốc Chu ngài đã xem qua, không có con dấu của ngài, cấp dưới chúng tôi sẽ không xử lý, Trần Nghiênn lén đổi kim cương thật giả, việc này ngay cả Chủ tịch cũng biết.”

Thấy Chu Dật im lặng, người mập lại nói thêm: “Lần này có người lật lại vụ án này, rõ ràng có ý đồ gây rối, tôi... Khụ, tôi cũng sắp lên chức, chuyện này đối với tôi quả thực là bất lợi. Nhưng Giám đốc Chu ngài phải tin tưởng bản thân tôi sẽ không làm chuyện bức chết đồng nghiệp mất hết tính người này, hơn nữa Trần Nghiênn bản thân cô ấy có chứng trầm cảm, cũng khó tránh... haizz...”

Tôi siết chặt nắm tay, gắt gao cắn môi, nhìn chằm chằm tên Viên Trạch Khải lương tâm chó má này.

Lại bịa ra lời nói dối mẹ mäck chứng trầm cảm như thế!

Hiện tại, tôi thật muốn lập tức lập tức trong nháy mắt lao ra chọc thủng cổ họng hắn.

Chu Dật trầm mặc trong chốc lát, giọng điệu cũng không hùng hổ dọa người như vừa rồi, trái lại thờ ơ hỏi: “Chứng trầm cảm?”

“Không thể như vậy sao?”

Chu Dật lười biếng dựa vào sô pha, quan sát Viên Trạch Khải, bỗng nhiên đổi đề tài: “Tháng sau được điều động lên Tổng bộ?”

Viên Trạch Khải cười: “Nhờ có Giám đốc Chu ngài cất nhắc và chỉ bảo.”

Chu Dật hé miệng cười: “Không dám nhận.” Liền dừng vài giây “Chuyện của Trần Nghiênn, tự ông xử lý công bằng, về phần nguyên nhân gì đó...”

Không đợi Chu Dật nói xong, Viên Trạch Khải đã đứng dậy: “Cảm tạ Giám đốc Chu chỉ điểm.”

Tôi ở sau cửa, lẳng lặng nhìn hết tất cả chuyện này, tâm đã rơi xuống đáy cốc rồi.

Xem ra, tôi đoán thực sự không sai.

< qpdư=“” đã=“” quyết=“” định=“” ra=“” nước=“” ngoài.=“”>

Tôi từng ngây thơ cho rằng trái đất là hình tròn, mặc kệ mọi người xa nhau bao lâu, luôn luôn sẽ lại một lần nữa tụ họp cùng nhau.

Nhưng rất nhiều năm sau mới biết được, mỗi người mỗi việc, bỏ lỡ thì không còn cơ hội gặp nhau nữa, để lại cho chính mình, chỉ là sự gặp lại trong giấc mơ và những tấm hình đã ố vàng.

Đây là sự tàn khốc của xã hội, cũng là sự vô tình của cuộc sống ư?

Cuối cùng, ngày thứ hai cũng đến, tôi nhân lúc kiểm tra sức khỏe mắt chuẩn ra cửa sau, chạy xuống lầu tới lớp học của Lý Đông Lâm, đứng sau cửa nhìn vào trong. Đột nhiên phát hiện ra, luôn là Lý Đông Lâm lên lầu tìm tôi, mà tôi, chưa từng chủ động đi tìm hắn.

Không quá lâu sau, kiểm tra sức khỏe của mắt đã xong, hắn và Đinh Trạch đi ra phía trước, lúc thấy tôi, hình như hơi kinh ngạc, ngay sau đó liền thoải mái, bình tĩnh hỏi thăm: “Có việc à?”

Tôi nhìn về mặt sóng lớn không sợ hãi của hắn, cũng tự nhiên hỏi: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi?”

Hắn ngừng lại một chút: “Được, hai người chúng ta cùng đi thôi à?”

“Đúng!”

Buổi trưa tôi cố ý lượn qua phòng làm việc của Chu Dật, cùng Lý Đông Lâm chọn một nơi tương đối vắng vẻ, tùy ý ăn vài th

Giữa bữa, tôi cẩn thận từng li từng tý quan sát vẻ mặt của hắn, suy nghĩ làm sao để mở miệng.

Từng động tác của tôi hắn đều nhìn thấy, cũng không nhiều lời, tùy ý hỏi: “Nguyên vọng một của cậu là đại học A hả?”

“A? Há. Đúng vậy!”

Hắn nhếch môi: “Xem ra chúng ta lại trở thành bạn học.”

Tôi cười xoà, thuận theo hắn nói tiếp, một lúc không nói gì, hắn lại hỏi sang một vấn đề khác, tôi không có cách nào, chỉ phải tiếp tục nói chuyện với hắn. Cứ như vậy, thời gian một buổi trưa, tôi một bụng nghi hoặc lại chẳng nói ra gì cả, hình như hắn cố ý tránh né chuyện trọng tâm kia, giả vờ không biết gì.

Lý Đông Lâm đích thực sẽ không nói ra ngoài.

Cuối cùng, lúc tính tiền rời khỏi đó, trong mắt hắn loé lên một tia nhìn phức tạp, đứng ở bên cạnh tôi ý tứ hàm xúc không rõ ràng nói: “Tớ vẫn nghĩ cậu là một cô gái thông minh, hy vọng cậu đừng tự huỷ hoại chính mình.”

Tôi thất thần tại chỗ, hắn đã đi xa vài mét rồi.

Ánh sáng phản chiếu bóng lưng, làm cho có cảm giác tin tưởng kiên định.

Quả nhiên, những ngày kế tiếp không xảy ra chuyện gì, sinh hoạt ở trường học vẫn như mọi khi.

Mà tôi bắt đầu vội vàng chuẩn bị cho kì thi cuối kì, liền dần dần quên đi chuyện này, quan hệ với Lý Đông Lâm so với trước đây càng thân hơn, sau ngày đi ăn đó, hai chúng tôi ăn ý cũng không đề cập qua chuyện này nữa.

Sau khi kì thi cuối kì khiến người ta hít thở không thông kết thúc, kì nghỉ đông này đối với học sinh năm ba chúng tôi mà nói vừa vội vàng vừa mệt mỏi cũng lặng lẽ theo tới.

34. Chương 05 Phần 01

Chương 5.1

Không có bức tường của gió

Tôi nhìn Chu Dật tiến Viên Trạch Khải ra cửa, sau đó thở dài với cánh cửa.

Hơi thở thoáng dễ chịu hơn, vì vậy lùi lại mấy bước ngồi ở trên mép giường, sững sờ nhìn sàn nhà gỗ.

Cho đến lúc cửa phòng mở ra, người đến đầu tiên là sững sờ, sau đó đi tới, đột nhiên lại thay đổi giọng điệu, ngồi xổm xuống trước mặt tôi, tay nâng mặt tôi, nhả mày cau mày hỏi: “Làm sao khóc dữ vậy?”

Tôi đưa tay lên chùi, mới phát hiện nước mắt dần dựa, tôi khóc thút thít, cắn chặt răng không cho nước mắt chảy ra. Lấy giọng, bĩu môi, hơi trẻ con chỉ vào chân của mình: “Đá phải tử quần áo của anh, đau quá.”

Lúc này Chu Dật mới thở phào nhẹ nhõm, lại lo lắng xoa nhẹ chân tôi: “Còn đau không?”

“Đạ có.”

Anh nghe vậy, cúi người xuống hơi nâng chân phải của tôi lên, xem tỉ mỉ, mới lắc đầu: “Móng chân hơi dài quá, chẳng trách lại đau nhức, em chờ một chút.”

Anh nói xong, lấy từ trong ngăn kéo tủ bên cạnh cái hộp nhỏ màu đen để trên giường mở ra, bên trong là hai cái bấm móng tay, cái nhíp, cái kéo nhỏ...

Anh lấy ra một cái bấm móng tay màu vàng, kéo người tôi: “Chân có thể để trên giường không?”

Tôi gật đầu, chậm chạp đem hai chân qua để trên giường.

Anh ngồi ở bên giường, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nâng ngón chân của tôi, sau đó hơi cúi người xuống. “Tanh tách” một tiếng, cắt ngắn đi móng chân dài của tôi.

Hai tay tôi chống trên giường, ngơ ngác nhìn anh chăm chăm, anh cúi đầu, đầu tóc đen như mực hơi lộn xộn, đỉnh đầu có một cái xoáy tóc không rõ ràng.

Trên mặt anh có vẻ rất cẩn thận, rất sợ làm đau tôi. Cái mũi thẳng và cặp lông mi dày ở thời điểm đó trở nên đặc biệt dịu dàng.

Tôi vốn là một người sợ nhột, nhưng lòng bàn chân bị anh cầm như vậy, hơi xấu hổ, nhưng một chút cảm giác bải xịch cũng không có.

Tay anh ấm áp và dày, có thể dễ dàng cầm nửa bàn chân tôi, động tác nhẹ nhàng chậm chạp cẩn thận, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn tôi.

Mẹ của tôi nói khi còn bé đều là ba phụ trách cắt móng chân cho tôi, nhưng tôi khi còn bé lại đặc biệt nghịch ngợm, ngồi ở trên chiếu hai chân đưa lên một tý đã run rẩy, không nghe theo mệnh lệnh chút nào. Mỗi lần ba đều cắt đến nổi đầu đầy mồ hôi, chỉ sợ không cẩn thận sẽ cắt phải thịt của tôi. Nhưng chuyện nhỏ như vậy, tôi đã sớm quên, từ lúc còn nhỏ đến sau này vẫn luôn tự mình cắt móng chân.

Tôi lại chuyển tầm mắt qua Chu Dật, anh mím môi, vẻ mặt thản nhiên, không có chút đáng về gì cho thấy có cái gì thiếu lễ độ hay là dơ bẩn.

Tôi không dám nhúc nhích, cứ như vậy chờ anh cắt xong một bàn chân, lại đổi sang bàn chân khác. Tôi nghĩ, đời này sẽ không bao giờ có người nào nữa chịu làm như vậy, bỏ toàn bộ tự cao đi cắt móng chân cho tôi. Lại càng đừng nói đến một người đàn ông sang trọng kiêu ngạo như Chu Dật.

Nhìn nhìn, tôi đột nhiên bật khóc, đầu tiên là lặng lẽ rơi nước mắt, nhưng khóc rồi khóc thành tiếng, thân thể cũng cùng khuất phục nức nở nghẹn ngào, ngừng cũng không ngừng được.

Chu Dật thấy tôi khóc, hai tay run rẩy, lúng túng không biết như thế nào cho phải, có lẽ là sợ tay bẩn, cũng không dám chạm vào tôi, chỉ có thể một lần lại một lần hỏi tôi: “Làm em đau à? Xin lỗi.” Nói xong liền cúi đầu, nhẹ nhàng thổi chân tôi. Tôi đưa tay lên chùi khô toàn bộ nước mắt trên mặt: “Không đau, anh đừng như vậy.”

Anh dừng lại, cắt bấm móng tay, xoay người vào WC rửa tay, rồi ngồi xuống lại, lẳng lặng ngưng mắt nhìn tôi, để ý chỉnh tóc của tôi, sau đó ngón tay vuốt ve gương mặt của tôi, ôm tôi vào lòng anh, cầm đặt trên đỉnh đầu của tôi.

Anh thản nhiên bình tĩnh nói: “Anh thật sự rất sợ nhìn thấy em khóc, em khóc anh cũng khó chịu.”

Bây giờ ở trong lòng tôi giống như bị mười thanh kiếm sắc đâm xuyên qua mà quặn đau, tôi không biết nên nói cái gì, trong đầu tôi không thể gạt đi cuộc đối thoại giữa anh và Viên Trạch Khải.

Hình như anh cũng đã nhận ra tôi không được tự nhiên, nắm chặt cánh tay mình, giọng điệu bá đạo nói: “Chu Đạm Đạm, sau này chỉ cho phép cười, không được khóc.”

Tôi buồn bực lên tiếng hờn dỗi hỏi anh: “Nếu như em thực sự buồn phải muốn khóc chứ?”

“Vậy cũng chỉ có thể khóc trước mặt anh, em phải làm một cô gái kiên cường khiến tất cả mọi người yêu mến, không phải là một cô gái yếu đuối khiến mọi người thương cảm, biết không?”

Tôi trầm mặc một lúc, khẽ gật đầu: “Biết rồi.”

Nếu như kết quả là Chu Dật cũng đi thì sao? Tôi đây phải khóc ở trước mặt ai? Về sau mới biết được, nếu như ngay cả chỗ dựa duy nhất cũng không có, vậy thì không thể khóc, trở thành một cô gái thực sự kiên cường.

Nghỉ đông lại trôi đi vội vàng, bầu không khí cả tầng học của năm ba đều trở nên không giống như trước, lặng lẽ, căng thẳng, nghiêm túc, ngay cả cô nàng Lăng Linh kia cũng dụi dụi mắt nói đi vài phần.

Mỗi ngày tăng thêm giờ tự học buổi tối, thời gian tan học đổi thành 10 giờ, tôi và Lăng Linh nghĩ rằng thứ nhất là về nhà quá muộn không an toàn, thứ hai là muộn thời gian ăn cơm, vì vậy bàn bạc với người nhà, đổi thành trọ ở trường.

Tôi chưa từng ở trọ tại trường, ba lẽ mề dạn dò bên tai tôi nào là áo quần phải giặt thường xuyên, phải chú ý vệ sinh phòng ngủ, không nên thức đêm, quan trọng nhất là phải học được cách ở chung với bạn cùng phòng! Nói tóm lại, hoàng thượng không vội thái giám lại gấp đến độ giống như là việc của mình.

Thật vất vả an ủi được ba, tôi và Lăng Linh hấp tấp dọn vào kí túc xá trường, đối với hoàn cảnh mới hứng thú vô cùng, hai người lại chạy đến nơi ở của giáo viên mà nhiệt tình chào hỏi.

Sau buổi tối tự học, lại gặp được hai người bạn cùng phòng khác, hai người đều học ban Khoa học tự nhiên, một người tên là Hà Phương Gia, một gương mặt dài trông rất trẻ con, người kia gọi là Lôi Hiểu Tuyết, gần như là cao bằng tôi, đều là những cô nàng rất mộc mạc, cảm giác ở chung cũng tốt. Tôi và Lăng Linh đều nói nhiều, sau khi tắt đèn, sẽ tóm lấy hai cô nàng cùng tán chuyện trong bóng tối mờ mờ, bốn người liên thân nhau hơn.

Có một ngày, sau khi học xong trở về phòng ngủ tôi đột nhiên thấy rất đói bụng, liền kéo Lăng Linh và Lôi Hiểu Tuyết đi ra phía sau phòng ngủ mua bữa khuya ăn, đủ loại quẩy hàng dưới ngọn đèn lơ mờ, trông cực kì đơn sơ, nhưng bay ra là một mùi vị thật sự là làm cho thêm nhỏ dãi ba mét.

Tôi vọt vào giữa đám người, liếc qua liếc lại bánh trôi nước rượu gạo, lúc bưng ra, đột nhiên lại thấy một bóng lưng quen thuộc đi lên phía trên kí túc xá giáo viên.

Tôi trừng mắt nhìn, cho rằng mình bị hoa mắt, nhưng nhìn rất lâu, quả nhiên không nhận sai, đúng là Chu Dật. Nhưng anh ta không phải có nhà ư, vì sao đột nhiên muốn ở kí túc xá của giáo viên chứ?

Tôi bưng bánh trôi suy nghĩ một chút, lúc này mới phát hiện ra, đã tròn hai ngày chúng tôi không liên lạc rồi.

Rất nhiều người hiểu được bắt đầu khoảng thời gian năm ba này, đều liên tục cảm thán nói là bị thương lại vui vẻ.

Quả thực là rất khổ, sáng sớm sáu rưỡi đã rời giường, bảy giờ đến trường, luôn luôn tiến tới không ngừng cho đến 10 giờ tối, trong khi liệt kê ra một đồng bài thi, rất nhiều học sinh đều tại lúc đó bắt đầu uống một ly rồi một ly cà phê để duy trì sự tỉnh táo. Tôi và Lăng Linh kiên quyết tẩu chay, khẳng khái uống nhiều nước cam để đầu óc tỉnh táo.

Từ sáng đến tối cũng khó tránh khỏi mệt mỏi rã rời, có lúc chưa làm xong bài thi, ngay cả cơm trưa và cơm tối cũng đã quên ăn. Chỉ có thời gian tự học buổi tối, mới kết bạn với chợ phía sau mua bánh trôi mềm mềm ngọt ngọt ăn, thoáng cái đã dần hoãn lại sự uể oải cả một ngày.

Trở lại phòng ngủ vội vã tắm giặt sạch sẽ, rồi ngã xuống giường ngủ.

Tôi thậm chí còn mơ tới mình đi thi vào trường đại học, khi viết văn lại không viết xong, sau đó bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện đang nằm trong kí túc xá đen kịt, bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm.

Tôi bắt đầu tránh Chu Dật, bắt đầu cố nén không thêm nghĩ tới anh nữa, anh hình như cũng đã nhận ra gì đó, mỗi lần gặp phải tôi, đều đẩy áp thâm ý liếc mắt nhìn tôi.

Cuối cùng có một ngày, sau khi tắt đèn kí túc xá, Lôi Hiểu Tuyết soi đèn pin tiến vào trong chăn của tôi, muốn nói tới chuyện Chu Dật mà lại thôi.

Tôi lẳng lặng nhìn cô nàng, cô nàng mới dè dặt nói: “Tớ nghe được mấy bạn trong lớp tớ đều đang thảo luận một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

“Nói cậu và thầy Chu tổ Ngữ Văn, hình như... là quan hệ người yêu đấy.” Cô nàng nhìn sắc mặt không bình thường của tôi, lại nói thêm một câu: “Cậu đừng để bụng nhé, tớ chỉ cho rằng không dựa vào lời đồn nên mới đến hỏi cậu đó.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô nàng. Bầu không khí hơi đông băng.

Lăng Linh ở giường trên đột nhiên thò đầu ra, giọng điệu không tốt: “Có phiền hay không hả, còn không cho người ta ngủ ư!”

Lúc ấy Lôi Hiểu Tuyết mới trở về giường của mình.

Một đêm ngủ khó khăn.

Được được được, thực sự là bạn trai hả?”

“Ừ, hừ!”

“Tút tut tut.”

Tôi liếc mắt ngang qua hắn: “Không được phép đi nói lung tung đó, cẩn thận tao vạch trần mày cùng thằng bạn trai xinh đẹp của mày.”

“Mày, mẹ nó, cút mau!”

Tâm tình tôi sung sướng bước vào phòng học, về mặt Lăng Linh cười đến xấu xa: “Nhanh khai báo thành thật một chút, đêm đó chuyện gì xảy ra hả?”

Tôi yên lặng uống hết ngụm sữa chua cuối cùng, giọng điệu thông thả, buồn bã nói: “Cuối cùng tớ cũng đã thành một con yêu quái có thân phận!”

Lăng Linh kinh hô một tiếng, lén lút ghé vào bên tai tôi: “Đêm đó, hình như Lí Đông Lâm cũng nhìn thấy cậu và thầy Chu, không có vấn đề gì chứ?”

Tôi trầm ngâm: “Chắc là không có việc gì, hôm qua tớ gặp phải hắn, giải thích với hắn, hình như hắn tin.”

Lăng Linh nhìn qua còn hứng phấn hơn so với tôi, kéo tôi tiếp tục nói: “Tớ đã nói mà, thầy Chu rõ ràng để tâm với cậu hơn so với chúng tớ, lần trước cậu xin nghỉ, lúc tớ đến phòng làm việc còn nhìn thấy thầy đang xem tư liệu của cậu, chỉ biết là có vấn đề rồi! Ha ha đồng chí Chu Đạm Đạm, cậu thật sự là càng ngày càng lên cấp hơn nha.”

“Cảm ơn, cảm ơn, thường thôi thường thôi mà!”

“Đi chết đi!”

Vừa lúc, ba tiết buổi sáng đều là môn của Chu Dật, anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng, bên ngoài khoác áo len gió của trường học, thoạt nhìn trẻ hơn vài tuổi so với bình thường.

Tôi âm thầm cười trộm, ngồi ở phía dưới tôi có thể thoải mái lộ liễu nhìn anh, anh cũng không thể ở trên bục giảng không kiêng nể gì mà liếc tôi.

Vì cuối tuần có một kì kiểm tra hàng tháng cuối cùng nên rất nhiều giáo viên đều đặt trọng tâm vào việc ôn tập, Chu Dật cũng không ngoại lệ, giảng lại toàn bộ các tác phẩm văn thơ cổ một lần nữa cho chúng tôi, để tạo ấn tượng sâu sắc.

Trong tiết học của anh, tôi kỳ thực coi như ngoan ngoãn, tức là không làm bài tập toán, cũng không nghe nhạc Tiếng Anh, dùng con mắt thẳng tắp ôm lấy anh, nghe giọng nói trầm thấp tuyệt vời của anh, nhìn anh mỉm cười như cây trong gió xuân của anh, cũng là một loại hưởng thụ.

Thỉnh thoảng nhìn chăm chú đến nỗi thất thần thì bị ánh mắt trách cứ của anh làm cho tỉnh lại, mới tập trung tinh thần học tập.

Hết tiết một, anh bị một đám người vây quanh ở trên bục giảng hỏi một số vấn đề, mà tôi, để tránh bị nghi ngờ vẫn ngồi ở chỗ của mình xem cổ văn, đang muốn đứng dậy đi WC thì gặp phải Lí Đông Lâm ở cửa.

Hắn đem theo cặp sách của tôi, mặt lộ vẻ áy náy: “Thật xấu hổ quá, bây giờ mới đưa tới cho cậu được, không làm lỡ môn học của cậu chứ?”

Tôi thấy ánh mắt xung quanh đều nhìn chòng chọc thì vội vàng nhận lấy cặp sách: “Không có đâu. Dù sao thì cặp sách của tớ cũng không để cái gì cả!”

Hắn cười cười: “Vậy thì tốt rồi, tớ đi xuống phía dưới trước đây.”

Tôi xoay người trở lại phòng học, hắn lại nói với tôi: “Buổi trưa, cùng nhau ăn được không?”

Tôi liền cảm thấy ở phía sau có một ánh mắt đáng sợ từ trên bục giảng phóng tới, tôi đứng đứng cột sống, bối rối nói: “Hôm nay tớ và An Nhược có hẹn đi ăn rồi, lần sau đi!”

Hắn thất vọng gật đầu, đi xuống lầu.

Tôi ôm cặp sách, đi qua bục giảng, cố lấy can đảm hướng về phía trước, mắt lén liếc nhìn.

Chu Dật đang cười như không cười nhìn tôi, tôi vội vàng trở lại chỗ ngồi.

35. Chương 05 Phần 02

Chương 5.2

Đúng là bất đắc dĩ

Ngày hôm sau, tôi dậy muộn, lúc bước ra bên ngoài kí túc xá thì trời đang có mưa nhỏ, tôi mới đi được hai bước, đột nhiên cảm thấy mình gặp tà.

Rừng cây nhỏ nổi tiếng ở phía sau khu kí túc xá nữ, thấp thoáng giữa tầng tầng cành lá cái hồ nhân tạo, mặt hồ gợn sóng, trong thời tiết mưa dầm tằm tã ở đây thổi một lớp hơi nước mỏng, và màu lá xanh mơn mẫm bên ngoài, nhìn chẳng phân biệt được rõ ràng.

Để tiết kiệm thời gian, tôi đội mũ áo lên sau đó phóng vào hướng rừng cây nhỏ, không nghĩ tới mới chạy vài bước, đã lão đảo trượt chân xuống đất ẩm lầy lội trên mặt đất, cũng may kịp thời vịn vào cây đại thụ ở bên cạnh, mới tránh khỏi trận bất chố (ngã) kinh thiên động địa.

Rút ra được một bài học, tôi chỉ dám đi chậm lại, bước từng bước thật cẩn thận, rẽ qua một cây ngô đồng, là có thể nhìn thấy trung tâm cái hồ nhân tạo không lớn không nhỏ kia.

Tôi vừa chùi những giọt nước mưa trên mặt, vừa thờ ơ liếc mắt về phía cái hồ nhân tạo, nhìn lướt qua, để thực sự thấu rõ địa hình tránh lại phải bất chố.

Cũng may khúc rẽ ra đường nhỏ cũng không có nhiều bùn lầy, nhưng chỗ gấu quần, đầu gối và cổ tay đều ướt đẫm, tôi hoảng hốt vội vàng dừng lại, rồi run run liếc mắt xem xét hướng đi đó.

Bên cạnh hồ nhân tạo có một mái đình nhỏ, được đặc biệt đặt một cái tên rất thú vị: Tả Ái đình, một dạo bị nghìn vạn lần học sinh chúng tôi đổi thành: Tổ - Ái đình.

Tôi vắt nước mưa trên tay áo, nhưng mắt lại nhìn thẳng chằm chằm hai người trong đình.

Tuy rằng cách một đoạn, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ của cô gái kia, những nhéo bám vào bên mình một người con trai cao to đẹp trai đang tức giận, cười vô cùng ngọt ngào.

Dáng vẻ của người con trai đang ôm lấy cô gái trong lúc nhất thời gọi là mắt không di chuyển, cứng chiều véo véo mũi của cô gái, sau đó nâng cằm của cô nàng lên, thâm tình hôn xuống.

Tôi vội vàng há hốc miệng để hít thở sâu ba trăm sáu mươi lăm lần, có một sự gan dạ thôi thúc phải đâm mù hai con mắt của mình.

Không để ý đến nước mưa, tôi chạy một mạch tới trước dãy lầu học, thở dốc từng ngum từng ngum, tuy rằng đã biết là không nhìn thấy nữa, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn xung quanh một lát, nghĩ lại còn rừng mình.

Tôi đứng sững ở ngoài cửa thủy tinh một lúc, vẻ mặt giống như nuốt phải N con hàu sống.

Cô gái kia, tôi đã gặp, xinh đẹp động lòng người.

Cô giáo dạy toán của lớp năm, Tô Nhã.

Người con trai kia, tôi cũng quen, tên tuổi lẫy lừng.

Học sinh chủ chốt của lớp năm, Trữ Hiên.

Tôi kinh kinh ngạc ngạc đi lên lầu, trong từng tế bào não đều là cảnh tượng vô cùng thân thiết của cô giáo Tô và Trữ Hiên, không thể không nói, cô giáo Tô không biết là được trời ưu ái ban ột gương mặt trẻ con hay là được chăm sóc tốt mà đi trên đường lớn thực sự nhìn không ra là một vị giáo viên nhân dân, đoán chừng là dù xen lẫn trong đồng học sinh cũng không ai nghi ngờ.

Bỏ qua mối quan hệ đạo đức về cô trò không nói, đáng vẻ đẹp đẽ của cô và Trữ Hiên lúc đứng cùng nhau thực sự là xứng đôi ngoài ý muốn.

Nhưng...

Hai tay tôi vất trên lan can của hành lang, cúi gục đầu, hai người này thực sự là lớn gan, lại dám ngang nhiên hôn nhau ở trong trường học, không sợ bị bắt gặp sao?

Nếu như bị người ta bắt gặp, sẽ có hậu quả gì đây? Giáo viên tuổi còn trẻ cùng học trò chưa có địa vị có thể đứng vững trước dư luận xã hội hay không đây?

Tôi đột nhiên sợ phải đối mặt với Chu Dật.

“Em ở ngoài này làm gì vậy?” Một giọng nói không nóng không giận quấy nhiễu tôi.

Quay đầu lại, đôi mắt của Chu Dật dưới cái kí mắt gọng vàng, ánh lên vẻ nguy hiểm, lưng dựa ở cửa hỏi tôi.

Tôi xấu hổ vén tóc: “Thầy, em... em ngủ quên.”

Anh nhíu mày nhìn chằm chằm gấu quần và đầu gối bị nước mưa làm ướt nhẹp của tôi, đi vài bước ra khỏi phòng học, hình dáng che khuất người bên trong không thể nhìn thấy được bên ngoài.

“Ngã ở chỗ nào?” Nói xong liền tiến tới kiểm tra khuỷu tay của tôi.

Tôi sợ đến mức vội vàng lùi lại mấy bước, liên tục xoa tay: “Không có ạ, bị trượt xuống thôi, không có việc gì, thầy đừng căng thẳng.”

Tay anh dừng ở giữa không trung, liếc mắt nhìn tôi, sau đó chậm rãi buông tay xuống. Ngay sau đó anh xoay người, nhẹ giọng nói một câu: “Lần sau nhớ cầm ô, có thể đợi mưa tạnh rồi quay lại. Vào đi.” Xong liền đi vào phòng học.

Tôi chật vật theo sát phía sau anh.

Sau khi ngồi xuống, tôi oán giận trừng mắt hỏi Lăng Linh: “Sao sáng sớm cậu không gọi tớ hả?”

“Tối hôm qua chắc chắn là cậu không ngủ, sáng sớm mới ngại gọi cậu.” Nói xong cô nàng đột nhiên nghiêm túc tiến đến gần tôi hỏi: “Chuyện của cậu và... thầy Chu, sao các bạn ấy lại biết?”

Các bạn ấy, chắc là chỉ Hà Phương Gia và Lôi Hiểu Tuyết.

Nếu các bạn học lớp khác của hai cô nàng đều nghe được tin đồn như vậy, vậy bạn học lớp chúng tôi thì sao?

Có thể đã sớm nghe nói rồi, đến cuối cùng là ai đã tung ra tin đồn như vậy?

Lăng Linh suy nghĩ nửa tiết học, ánh mắt chợt loé lên lại tiến gần qua đây: “Sẽ không phải là... Lý Đông Lâm chứ?”

Tôi bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, chẳng biết nói tiếp như thế nào.

Sau khi tan học, một bạn nam cũng ở kí túc xá của trường vừa ướm sững vừa chạy vào, thở lên thở xuống, nhìn một vòng xung quanh phòng học, sau khi phát hiện ra không có giáo viên, đan điền trầm xuống, giọng thở hổn hển gào to: “Bọn mày đoán coi! Bọn mày đoán xem tao vừa nhìn thấy ai!”

Mọi người trong phòng học đều vút ột ánh mắt nghi ngờ.

Hắn vẫn còn đắc ý cười một tràng: “Ha ha, bọn mày 100% đoán không được đâu!”

Tôi yên lặng nhìn bùn đất trên gấu quần của hắn, trái tim đột nhiên nhảy lên.

Quả nhiên, nhìn bầu không khí đã khá tốt trở lại, hắn đứng ở trên bục giảng, nhướn ày, vẻ mặt kinh điển, nói: “Tao nhìn thấy, cô giáo dạy Toán của lớp năm và học sinh lớp đó ở Tổ - Ái đình.”

Vừa nói, mọi người ở phía dưới bật người lên hứng thú.

Cậu con trai nhiều chuyện nói tiếp: “Mẹ, nếu tao không nhìn kĩ càng, tao vốn không tin! Hai người rất thân mật, anh anh em em, đáng vẻ này thì cô trò cái gì chứ!”

“Tao X (câu chữ tục), tin tức này cũng quá bất ngờ đi.”

Cái này, có một bạn nam bắt đầu kìm nén oan uổng hô to: “Trước đây, tao còn rất mê cô giáo dạy Toán của lớp năm mà, làm cái gì hử, nhanh như vậy đã bị lừa chạy rồi! Vậy nhân vật nam chính là ai hử?”

Cậu con trai nhiều chuyện nháy nháy mắt: “Nói mày cũng không tin, nam chính kia là Trữ Hiên!”

Hơn mười cặp mắt kính đều rơi xuống đất vỡ tung, tim của một cô gái trẻ cũng tan nát theo: “Trữ Hiên...”

Không quá lâu sau, phía dưới lập tức phát ra những thanh âm động đất chua xót: “Cất, cô giáo kia chẳng qua là coi trọng nhà Trữ Hiên có tiền mà thôi, không ngờ mà, đầu năm nay, thủ đoạn của cô giáo so với chúng ta còn cao hơn nhé.”

“Còn không cũng là chơi đùa thôi, lẽ nào bọn họ thật sự sẽ kết hôn? Tao mới không tin đó.”

Tôi vừa nhìn bọn họ mảy một câu tao một câu soi mói Tô Nhã và Trữ Hiên, tim bị một trận lạnh lẽo xâm nhập.

Nữ giáo viên cùng nam học sinh chỉ là ham muốn tiền tài của hắn.

Vậy nam giáo viên cùng nữ học sinh thì sao?

Nếu như chuyện của tôi và Chu Dật bị lộ ra, bọn họ sẽ dùng những từ ngữ chanh chua khó nghe gì để miêu tả chúng tôi đây?

Sẽ dùng loại ánh mắt gì nhìn chúng tôi đây?

Tôi nhìn những bạn học đã cùng nhau trải qua ba năm học, bỗng nhiên thấy rất xa lạ.

Đột nhiên, một âm thanh bực mình cắt đứt cuộc thảo luận líu ríu: “Người ta anh tình em nguyện, liên quan gì đến chuyện của bọn mày hử? Chính bọn họ còn không xấu hổ, bọn mày quan tâm làm cái gì? Cho dù bọn mày quan tâm, có thể cũng đừng nhỏ nhen với người ta chứ!”

Cả lớp bỗng dưng lặng ngắt như tờ, tôi nghe vậy nhìn qua, Lục Hạo mím môi, trên mặt đầy vẻ tức giận, nói xong hình như thấy xấu hổ, chôn đầu tại chỗ làm bài.

Tôi thực sự kinh ngạc, không nghĩ tới Lục Hạo sẽ nói ra chuyện có đầu có lý này, tôi còn tưởng rằng hắn sẽ hùa theo bọn họ mà giễu cợt chứ.

Lăng Linh đẩy ngang Lục Hạo, lén lút giơ lên ngón tay cái, tôi cũng trừng mắt nhìn.

Trong lòng tôi vừa khổ vừa cười châm biếm, nếu như Lục Hạo biết chuyện của tôi và Chu Dật, hẳn còn có thể nói ra những lời như ngày hôm nay không?

Tôi không có tự tin về điều này.

Buổi chiều không có giờ của Chu Dật, lúc tôi vút qua phòng làm việc của anh phát hiện anh lại không có ở đó.

Thế là, tôi đã bị giam giữ ở trường học gần một tuần... Uể oải!

Để xin nghỉ bệnh với thầy giám thị, tôi đã trở lại bộ mặt của người có thứ hạng cao trong trường, người thầy giáo này hoà nhã dễ gần ngoài ý muốn, làm cho tôi không khỏi nghi ngờ hẳn và lão già hung thần ác sát đối với tôi hồi năm hai có phải là song sinh hay không.

Lão già không hỏi nhiều, liền cho tôi nghỉ bệnh.

Lúc tôi rời khỏi phòng làm việc, lão già chôn đầu vừa sắp xếp lại bài thi vừa thờ ơ nói một câu: “Thầy Chu của các em buổi chiều hôm nay cũng không ở đây ư, ha ha, em là học trò tâm đắc nhất của cậu ta, một cái đầu thông minh sắc sảo hiếm thấy đấy, ha ha...”

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho toàn bộ giáo viên trong phòng làm việc có thể nghe được, mấy giáo viên nhàn rỗi không có việc gì làm đều

Nhưng vốn là một lời nói đùa lơ đãng, lại khiến tôi lạnh sống lưng, thần kinh căng lên.

Tôi cũng cười khúc khích theo, len lén quan sát vẻ mặt của mấy giáo viên, thấy bọn họ đều ung dung tự tại, cũng không có cái gọi là ‘Ý tại ngôn ngoại’, lúc này mới len lút chậm rãi thở ra, trong lòng oán trách lão già kia nói nhiều.

Lấy được ‘Giấy thông hành’ tôi nhân nhả đi chơi hưởng thụ nửa ngày thoải mái.

Bởi vì đang là thời gian làm việc, lúc tôi đi qua trung tâm khu phố cũng không có nhiều người. Tuy rằng mưa hồi sáng đã tạnh, nhưng trên mặt đất vẫn có một vũng nước, phản chiếu bóng của những toà nhà cao tầng hình dạng kì quái bị rút nhỏ mấy trăm lần trong vũng nước nhỏ.

Tôi đi dọc theo con đường quen thuộc đến khu Đông, đi chưa được mấy bước, liền có thể thấy được tấm biển hiệu to lớn cao quý ở phía trước, mặt trên là mấy chữ rồng bay phượng múa rất lớn lại làm đau đốn con mắt của tôi «Kim cương Phong Dật».

Tôi đứng ở trước mặt tấm biển quảng cáo hào hùng khí thế, lặng lặng dừng mắt nhìn thật lâu mấy chữ quảng cáo có từ trước nằm ở trên «Kim cương Phong Dật»: Xin hãy yêu tôi.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một người anh em đáng thương ở trên diễn đàn hỏi mọi người. Vì sao hẳn cầu hôn lại bị từ chối.

Có một anh bạn nhân đức ngay lập tức chỉ ra sự thật, hẳn nói, thành ý cầu hôn của cậu và kích cỡ của chiếc nhẫn kim cương trong hộp có quan hệ mật thiết, nhẫn kim cương càng lớn, thành ý càng dồi dào, tỷ lệ lại càng cao.

Đương nhiên, rất nhiều người đối với ý kiến này cười nhạt, ĐKM tình yêu chân thành.

Tôi tiếp tục đi chưa được mấy bước về phía trước, liền đi tới trước mặt hông của «Kim cương Phong Dật» bởi vì dựa vào bên trong vách tường của cửa hàng, cũng không khiến người khác chú ý.

Tôi buồn tẻ vô vị nhìn lướt qua phía bên trong, không hề bắt ngờ khi nhìn thấy mặt sau hai cánh tay của Viên mập mập giống như là con cua dò xét bên trong, gờ tay nhắc chân đều là bộ dạng kiêu căng tự phụ.

Tôi lạnh lùng nhìn vài lần, đang muốn bỏ đi, nhưng lại thấy Chu Dật đi ra từ trong phòng công nhân ở phía sau, Viên mập mập vào qua nghênh đ

Dưới ánh sáng rực rỡ, Chu Dật đứng trên cái thảm sạch sẽ, cao quý tuấn tú, mi dài tình tẻ.

Không biết Viên mập mập nói cái gì, anh bắt ngờ lộ ra ý cười, rất hài lòng võ vai Viên Trạch Khải. Đáng vẻ vừa mừng vừa sợ của Viên Trạch Khải làm cho hứng thú của tôi đổ vỡ.

Vì vậy quả quyết xoay người rời đi.

36. Chương 05 Phần 03

Chương 5.3

Cứ chết như vậy

Mấy phút đồng hồ sau, điện thoại di động trên người tôi kêu lên âm ỉ, dĩ nhiên là Chu Dật.

Giọng nói của anh truyền ra từ trong điện thoại nghe hơi trầm thấp, hỏi: “Em đang ở đâu?”

Tôi cầm điện thoại di động nhìn trái nhìn phải, giọng nói rõ ràng: “Ồ... phòng học.”

Bên kia rõ ràng dừng lại, thanh âm vô cùng không tin tưởng: “Hử?”

Nhất định là cái lão già lí lẽ kia đã báo cáo với Chu Dật, tôi cau mày nhăn mặt cười gượng, nịnh nọt trả lời Chu Dật: “Hi hi, thực ra... Em không đi học buổi chiều, em ở...” Nhà...

Không đợi tôi nói ra chữ cuối cùng, anh đã khẽ cười: “Đứng yên, đừng nhúc nhích. Đừng nhúc nhích nhé.”

Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy anh chạy chậm chậm một mạch từ phía sau tôi đến, nhú mào: “Sao lại chạy tới đây?”

Tôi thực sự không nghĩ ra được lí do hợp lí nào cả, không thể làm gì khác hơn là chơi xấu: “Chính là không muốn đi học thôi, anh cũng bỏ việc đấy thôi!” Nói xong liếc xéo anh.

Anh thâm ý nhìn vào mắt tôi, nhếch khoé miệng, dặt tay tôi nói: “Lần sau không được như vậy nữa.”

Tôi đột nhiên đứng thẳng người, nắm ngón tay khép lại giờ lên bên cạnh huyết thái dương: “Tuân mệnh, quan lớn

Anh khom người nhìn, vân vê tóc tôi.

“Thưa ngài.” Đột nhiên một giọng nói xa lạ từ phía sau Chu Dật truyền đến.

Chu Dật thả tôi ra, nghiêng người lại. Lúc này tôi mới phát hiện ra một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề không biết đã đứng phía sau anh từ bao giờ, vẻ mặt nghiêm túc, ở bên tai Chu Dật nhỏ giọng báo cáo cái gì đó.

Về mặt của Chu Dật thản nhiên không có thay đổi gì, cuối cùng gật đầu: “Tôi biết, cậu trở về đi.”

Người đàn ông kia nhìn thấy thái độ bình tĩnh của Chu Dật bèn nhú mào, giọng điệu khẩn cấp: “Thưa ngài, ngài không thể như vậy, cô ấy sẽ...”

Chu Dật lạnh lùng lia một ánh mắt ngăn lại hắn, sau đó nắm tay tôi, cúi người hỏi tôi: “Ăn cơm chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Chúng ta đi ăn, muốn ăn gì không?”

Vừa nói vừa nắm tay tôi đi về hướng ngược lại với người đàn ông kia.

Tôi đi vài bước, hơi quay đầu lại, người đàn ông kia còn đứng tại chỗ, nhìn thấy tôi quay đầu, bắn ra một ánh mắt sắc bén, híp mắt lại, cảm giác giống như là kẻ thù.

Be be, tôi căn bản không quen người này nhé? Nhìn gì mà nhìn hả!

Đợi chúng tôi đi xa rồi, Chu Dật mới buồn bã nói: “Đó là nhân viên của ba anh.”

“Ồ...” Đây là lần đầu tiên Chu Dật nhắc tới ba của anh trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Trước đây chưa từng nghe anh nói đến ba của anh, ông cũng là giáo viên sao?”

“Không phải.”

“Vậy ông là...”

Anh hình như không muốn tiếp tục đề tài này, chỉ chỉ một nhà hàng Thái Lan ở phía trước: “Muốn đến chỗ đó ăn không?”

...

Tôi yên lặng cúi đầu, anh không chịu nói cho tôi biết thân phận của anh, không chịu nói cho tôi biết thân phận của anh, cái gì cũng không chịu nói cho tôi biết.

“Làm sao vậy? Không thích à?” Anh hỏi.

Tôi chịu đủ thái độ giấu diếm mọi chuyện của người nào đó rồi, vì vậy chôn hận liếc mắt trừng anh, dứt khoát hất tay anh ra, tự mình ngồi vào chiếc ghế dài khắc hoa ở ven đường: “Đi không nổi! Em muốn ăn KFC cơ!”

Anh kinh ngạc nhướng mày: “Em không phải luôn luôn không thích ăn cái loại đồ ăn này sao?”

“Em giờ này khắc này phút này giây này chính là muốn ăn!”

Tôi và anh mắt to đối mắt nhỏ, hai bên nhìn nhau, cuối cùng Chu Dật thua cuộc, bắt đầu dĩ hoà vi quý: “Được được được, em muốn ăn cái gì thì chúng ta ăn cái đó.” Nói xong, anh chìa tay muốn kéo tôi đứng dậy.

Tôi liếc nhìn tay anh, không phản ứng, xoay tay anh quá mức, nói: “Em đi không nổi, anh đi mua đến đây cho em đi!”

...

Qua một hồi lâu, không nghe thấy anh nói gì, tôi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, ai biết vừa mới nhắc đầu, chóp mũi đã bị một bài tay to bóp chặt vào, mũi chưa từng bị bóp đau như thế!

Tôi tức giận oán hận Chu Dật.

Hai tay anh khoanh trước ngực, nhìn xuống tôi từ trên cao: “Chu Dật Dật, muốn ồn ào thì chúng ta về nhà làm. Bây giờ em lập tức đứng lên cho anh, chúng ta đi ăn, em muốn ăn KFC thì chúng ta ăn KFC.”

“Em nói em đi không nổi! Anh mua đến đây cho em thì ăn!”

Bỗng nhiên trước mặt hạ xuống một bóng ma, Chu Dật khom người trước mặt tôi, một tay nắm cánh tay của tôi, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy u ám: “Chu Dật Dật, kiên trì của anh có hạn đấy, không đứng dậy anh có thể áp dụng phương pháp bạo lực.”

“Hừ~” Tôi dùng một loại ánh mắt khinh thường đánh giá anh từ trên xuống, đoán anh cũng không dám làm ra hành động bạo lực gì đối với tôi ở nơi công cộng, vì vậy vô cùng đắc ý khiêu khích nhìn anh.

Nửa giây sau, tôi hối hận...

“A!” Bàn tay to của anh bỗng nhiên nắm chặt cánh tay tôi, nhẹ nhàng túm lấy kéo tôi đứng lên, không đợi tôi đứng vững, anh bình tĩnh cúi người xuống, lập tức nắm lấy eo tôi, nâng tôi lên khỏi mặt đất, sau đó vung qua...

Tôi như một con rối gỗ bị anh đẩy lên lưng mà không cần tốn nhiều sức, động tác lưu loát nhanh chóng, tôi choáng váng trừng mắt, vì hành động khiêu khích không muốn sống của mình vừa rồi mà thật chán nản.

Nói đúng hơn, tôi cứ để mặc anh lăn qua lăn lại như con chuột trắng bị động.

“Nằm sắp được rồi.”

Vừa dứt lời, anh liền đứng thẳng lên, ở phía sau thân thể tôi nhanh chóng đảo qua, may mà tôi nhanh tay lẹ mắt, bản lĩnh mạnh mẽ như gấu Koala với tay ôm lấy cổ Chu Dật.

“Chu Đạm Đạm... Em muốn bóp chết anh sao?” Chu Dật nghiêng rặng nghiêng lợi gạt ra, tôi vội vàng nói lỏng sức, dựa vào tấm lưng ấm áp của anh, cầm đặt trên vai anh, cố ý thối vào lỗ tai của anh: “Đây là phương pháp bạo lực mà anh nói hả? Thầy Chu già~”

“Không nên lộn xộn, cẩn thận anh ném em xuống dưới đó.” Anh thấp giọng uy hiếp.

“Khà khà...”

Dọc theo đường đi, người đi đường không nhiều lắm, mấy nam nữ trẻ tuổi dùng ánh mắt mờ ám nhìn tôi và Chu Dật, trái lại anh lại làm như không thấy, tôi cũng thoải mái quay lại nhìn, đột nhiên phát hiện, người ở chỗ cao này chính là không giống nhau, ngay cả tầm nhìn cũng rộng lớn, nhìn được xa hơn.

“Chu Dật, bản cô nương phong anh làm ngựa thần cho em cưỡi!”

Bước chân của người phía dưới lảo đảo, giọng điệu khá ai oán: “Ngựa thần để cưỡi?”

“Ừm, sau này em mệt mỗi anh phải biến thành ngựa để đưa em đi.”

“Ha ha.” Anh khê cười to. “Anh rất cao giá đấy, em chi tiền nổi không?”

“Chi tiền không nổi, nhưng mà em sẽ giam cầm anh cả đời, anh còn có thể chọn lựa sao?”

“Hử?” Chu Dật quay đầu lại nhìn tôi đầy ý nghĩa: “Vậy giam cầm cả đời đi.”

“Đương nhiên.”

Tôi nghiêng đầu, từ mặt gương thủy tinh sáng sủa sạch sẽ của cao ốc bên cạnh nhìn thấy chính mình và Chu Dật. Hai tay của người con trai nhẹ nhàng đỡ lưng cô gái, sườn mặt đẹp trai lộ ra rải rác những nụ cười. Mà cô gái tóc dài nằm sát trên lưng người đó hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh ngơ ngẩn nhìn vào kính.

Có lẽ, thực sự là một cảnh yêu chiều ngọt ngào không giới hạn.

Nếu như không có tất cả những thứ dơ bẩn khác.

Tôi trầm tĩnh lại, mềm mại dựa vào trên người Chu Dật, nhỏ giọng, hèn nhát, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói câu: “Xin lỗi.”

Chu Dật phản xạ có điều kiện mà nghiêng đầu: “Đạm Đạm?”

Tôi không nói nữa, nằm sát nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, tôi rời giường sớm, tùy tiện ăn chút bánh mì rồi ra khỏi cửa.

Dọc theo đường đi, gió lạnh thấu xương, bầu trời không toả sáng hoàn toàn, u tối đàn áp, mà mí mắt trái của tôi vẫn nháy liên tục, tim đập cũng nhanh hơn mọi khi, chung quy lại cảm thấy một dự cảm gì đó không tốt.

Xuống xe, đứng ở cổng trường, mí mắt đột nhiên nháy nháy, tôi hít một hơi thật sâu, vừa tiến vào cổng chính vừa giống như mọi ngày chào hỏi bác gác cổng.

Bác gác cổng rất kinh ngạc nhìn tôi, sau đó cố gắng làm cho bản thân thoát nhìn như không có việc gì: “Chào buổi sáng Đạm Đạm.”

Tôi cười cười, đi vào bên trong, đi chưa được mấy bước thì thấy khu vực dán thông báo bên cạnh lầu khoa học kỹ thuật vây đầy một đám người, chen chúc tranh nhau xem nội dung thông báo trên bảng.

Tôi nhìn số người chi chít, run run, quyết định nhanh chóng quay đầu bỏ đi, đi tròn một vòng lớn mới đến phòng học.

Trong phòng học không ngờ lại không có ai, tôi lẳng lặng ngồi vào chỗ của mình, lấy sách ra, tay cũng không nghe theo sự điều khiển mà run rẩy.

Còn chưa đọc xong một trang, chợt nghe thấy thanh âm líu ríu của vài người ngoài hành lang, càng ngày càng gần, mãi cho đến lúc cửa phòng học bị đẩy ra, thấy tôi ngồi ở giữa, vài người đang hăng hái bùng bùng

trở nên khiếp sợ nhìn thấy đại lực mới, vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt xem thường nhất thời cứng ở trên mặt, đang nói líu lo cũng dừng lại, xấu hổ đẩy nhau.

Tôi xả ra một nụ cười: “Sớm ha.”

Mấy người kia như mới tỉnh giấc từ trong mộng: “Ồ ờ sớm sớm nha.”

Theo thời gian càng ngày càng muộn, người ở trong lớp cũng càng ngày càng đầy đủ, vẻ mặt của mỗi người nhìn tôi đều là thú vị.

Có chấn động, có không thể tưởng tượng nổi, có khinh thường ngoảnh đi, đương nhiên, phần lớn vẻ mặt là không thể lý giải được.

Đều không ngoại lệ chính là, ngoài cửa thì bọn họ ba hoa khoác lác, vào đến cửa thì giọng oanh vàng trong cổ họng đột nhiên mất đi hiệu lực, trong nháy mắt trở nên câm điếc. Vì vậy phòng học yên tĩnh một cách khác thường.

Kiểu bình tĩnh trước giông tố vẫn duy trì liên tục đến lúc chị hai Lăng Linh với gương mặt ngốc nghếch xanh xao hấp tấp chạy ào vào, vẻ mặt sợ hãi nói cho tôi biết: “Đạm... Đạm, cậu cậu, cậu có muốn nhanh chân đến xem bảng thông báo hay không?” Sau đó mọi người mới lấy lại tinh thần, đều lộ ra vẻ mặt mẹ hiền: “Đúng vậy Đạm Đạm, cậu nhanh đi xem một chút đi.”

Tôi tuân theo nhiệm vụ không làm cho quần chúng thất vọng, khốn khổ đứng dậy, lê thân thể từng bước một cùng Lăng Linh đến bảng thông báo, dọc theo đường đi Lăng Linh vừa tức giận mắng vừa an ủi, tôi không dám nói với cô nàng rằng tôi một chữ cũng không nghe vào, không thể làm gì khác hơn là yên lặng gật đầu biểu thị tán thành lời của cô nàng.

Cách thời gian vào học còn có vài phút, đầu người xung quanh bảng thông báo đã biến thành ruồi tản đi, chỉ còn một cái thùng rác màu xanh sẫm lẻ loi đứng ở cạnh bảng thông báo.

Tôi mặt không chút thay đổi nhìn chính mình trên bảng thông báo, cưỡng chế hai tay của mình để chúng không run, đôi mắt dán chặt nhìn chăm chăm phía trên.

Đọc xong nội dung rất ít chữ, quay đầu về phía Lăng Linh chỉ vào chính mình ở phía trên, mở to mắt, mạnh mẽ cười nói: “Tớ vẫn, rất ăn ảnh đấy chứ.”

Vừa quay đầu lại, liền thấy Lý Đông Lâm đứng trên bãi tập, cau mày.

Năm tiết học buổi sáng đến bốn tiết là môn

Chuông vào học reo vang, cả lớp không có ai là không bày ra vẻ mặt vừa rục rịch vừa hưng phấn nhìn chăm chăm cửa.

Đáng tiếc, Chu Dật không tới.

Nguyên một tiết học, anh chưa hề xuất hiện.

Tiết thứ hai, Chu Dật không tới.

Tiết thứ ba, tiết thứ tư, toàn bộ buổi sáng đều trôi qua, anh vẫn không xuất hiện.

37. Chương 05 Phần 04

Chương 5.4

Uy vũ của chị Chu

Lúc ăn trưa tôi không ra khỏi phòng học, Lăng Linh mua cơm về cho tôi, cùng ăn cùng cô nàng còn có Đinh Trạch và Lý Đông Lâm. Đinh Trạch nhìn tôi hồi lâu, thở dài, ngồi xuống trước mặt tôi, nói: “Đã sớm nói với cậu, thầy Chu của các cậu rất phức tạp, bảo cậu đừng đi trêu chọc, sao cậu lại ngu như vậy?”

Hoá ra, trong mắt bọn họ, người chịu tổn thương chính là tôi.

Dù sao, tôi vừa mới là người trưởng thành, còn chưa đặt chân vào xã hội, nhân tình rủi ro cũng đều không hiểu, rất dễ sa vào bùn đất.

“Thế nhưng...” Tôi lắc đầu. “Là tớ đi trên chọc thầy trước.”

“Cậu...” Đinh Trạch dựng lông mày.

Lý Đông Lâm đặt một tay trên vai hắn: “Được rồi, cũng bớt tranh cãi đi.”

Lăng Linh cũng than thở ở bên cạnh, buồn tẻ vô vị bởi my miệng cơm, đặt đĩa xuống, hỏi từng câu từng chữ: “VẬY... Rốt cuộc là ai đã chụp mấy bức ảnh này?”

Tôi hờ hững cúi đầu không nói lời nào, không dám nhìn về mặt của Lăng Linh.

Lý Đông Lâm nháy mắt với Lăng Linh: “Chuyện này đã xảy ra, thầy Chu không xuất hiện, hẳn là phương pháp của trường

Bốn người đều im lặng, bầu không khí vẫn lạnh lẽo.

Mãi cho đến lúc bắt đầu giờ học buổi chiều, Đinh Trạch và Lý Đông Lâm mới rời đi. Họ vừa đi khỏi, chủ nhiệm Cao đã hấp tấp đẩy cửa phòng học đi vào.

Chủ nhiệm Cao phụ trách chủ nhiệm toàn bộ năm ba chúng tôi, ngoan cố nghiêm khắc, búi tóc buộc cao, vẻ mặt nghiêm túc đi lên bục giảng, nhìn xung quanh lớp học một vòng, hỏi: “Ai là Chu Đạm Đạm?”

Trái tim đột nhiên lệch nửa nhịp, ngẩng đầu mới phát hiện phần lớn tất cả mọi người đều đắm chiêu nhìn chăm chăm tôi.

Tôi đứng lên, nhìn thẳng vào mắt chủ nhiệm Cao: “Là em ạ.”

Chủ nhiệm Cao nhướng mi mảnh, híp mắt quan sát, tìm tòi nghiên cứu tôi một hồi, mới bạnh cằm: “Hiệu trưởng tìm em, bây giờ đi qua đó đi.”

Trong nháy mắt, lớp học rối loạn cả lên, những cặp mắt xem kịch vui thiếu chút nữa bắn thẳng gáy tôi, tôi nhếch môi, chẳng nói câu nào rời khỏi lớp học.

Trên đường đi, tâm tình của tôi đặc biệt phức tạp, một trong những lí do là vì tôi đã đi học ba năm cấp hai, ba năm cấp ba ở Nhất Trung, tổng cộng là sáu năm, nhưng cho đến này còn chưa vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

Ngày hôm nay xảy ra việc này, liền nhanh chóng nhận được hẹn gặp của hiệu trưởng, tôi vui vẻ nghĩ, chết cũng chết tại phòng hiệu trưởng, đáng giá.

Về phương diện khác, tôi không nắm chắc hiệu trưởng sẽ hỏi cái gì, tôi càng không nắm chắc hiệu trưởng đại nhân có thể đuổi học tôi hay không, cho nên trong lòng vẫn cực kì sợ.

Lúc lên lầu, tìm đập đến nỗi suýt bắn ra khỏi cổ họng tôi, rẽ qua một mặt tường, chính là phòng hiệu trưởng.

Tôi thở hắt ra thật sâu, bình tĩnh đi về phía trước, chưa đi được hai bước, tôi đã đứng sững tại chỗ.

Ở trước cửa phòng hiệu trưởng, Chu Dật dựa vào cánh cửa, con mắt đen kịt bình thản dừng ở tôi, nhìn không ra vui hay giận.

Tôi bỗng chốc luống cuống, tay chân càng không biết thả ở đâu, mở miệng cũng không biết

Anh nhìn thấy tôi như vậy, trầm mặc một lúc, nghiêng lệch đầu cúi xuống nở nụ cười, có chút cười tự giễu.

Anh nói: “Đi vào, em đừng nói gì cả, để anh xử lí.”

Không đợi tôi trả lời, anh liền đẩy cửa ra.

Tôi và Chu Dật cứ đứng song song như vậy trước mặt hiệu trưởng, hiệu trưởng họ Phó, là một người hơn năm mươi tuổi, hơi hơi đầu.

Lãnh đạo bình thường đều là ngồi trên cao nhìn người khác mà nói chuyện, ông lại là một người rất hoà ái chính trực.

Tiếp xúc mặt đối mặt thế này, không hiểu sao lại có một loại cảm giác nhục nhã không nói nên lời thoát ra từ trong lòng. Hiệu trưởng Phó buông bút trong tay, chỉ chỉ sô pha phía trước: “Hai người ngồi đi.”

Tôi và Chu Dật đều tự ngồi vào một cái ghế sô pha, mặt đối mặt, bàn làm việc của hiệu trưởng Phó ở giữa hai chúng tôi. Tình huống này, bỗng chốc làm cho tôi nghĩ tới giống như ở toà án.

Trong nháy mắt, có chút như đứng đông lạnh như ngồi đông than.

Hiệu trưởng Phó bưng cốc trà lên uống, không mặt không nhạt nói: “Tôi tin rằng ảnh chụp hai người cũng thấy, lời đồn cũng nghe được. Bởi vì thực sự làm trái lại với nguyên tắc ổn định tiến bộ của trường học, chuyện này của hai người truyền ra ngoài mặc kệ là đúng thì đối với trường học đều là một lời đồn đại tiêu cực vô cùng tồi tệ, cho nên tôi tìm hai người đến để nói chuyện, cùng nhau làm sáng rõ sự tình.”

Giọng điệu của một người văn đàm phong kinh chính là như thế này, mới khiến cho tôi cảm thấy một cảm giác áp bức nặng nề. Hai tay tôi đặt trên đùi, tay trái nắm chặt tay phải, rất sợ bản thân sẽ nói ra cái gì không nên nói.

Tôi không cúi đầu, mà là nhìn thẳng bàn trà ở giữa tôi và Chu Dật.

Hiệu trưởng Phó ho một tiếng khó chịu, lại uống nước, khi tôi cho rằng ông chuẩn bị nói thì Chu Dật hơi nghiêng người, ngắt lời ông.

“Hiệu trưởng Phó, xảy ra chuyện như vậy, tôi thực sự rất xin lỗi. Dù sao, đây không phải là dự tính ban đầu của tôi. Đứa trẻ này là tôi từng bước một dẫn em ấy từ chỗ lạc lối đi ra, quả thực đối với em ấy khá thiên vị, nhưng thành tích của em ấy tôi tin ngài cũng đã biết.” Chu Dật dừng lại, liếc mắt nhìn tôi, tiếp tục nói: “Tôi cũng không có ý từ chối trách nhiệm ở đây, là tôi vượt rào, tôi sẽ từ chức.”

Hiệu trưởng Phó trừng mắt “Hừ” một tiếng với Chu Dật, đang cầm cái cốc tình ý sâu xa liên tục lắc đầu: “Chu Dật à, nói thật ra, lúc trước cậu đến, là tôi nể mặt mũi của ba cậu. Năng lực của cậu tôi biết, cũng xếp đặt ở chỗ này, lớp do cậu chủ nhiệm thực sự tiến bộ rất lớn. Nhưng hiện tại cậu lại chọc cho tôi một cái sọt lớn như vậy, đừng nói tôi, chính cậu ăn nói thể nào với cha mình? Đứa trẻ này mới bao nhiêu tuổi?”

Chu Dật đứng lên khom người, vẻ mặt hổ thẹn: “Xin lỗi, chuyện này đều là trách nhiệm của tôi.”

Hiệu trưởng Phó không để ý tới anh, quay đầu nhìn tôi, cũng quay sang nói với Chu Dật: “Em ấy sẽ không chịu trách nhiệm sao? Chu Dật, sa thải cậu là chắc chắn, đứa trẻ này, cũng phải đuổi học.”

Cái gì?!!

Tôi thoáng cái từ sô pha đứng lên, gấp đến độ nói năng lộn xộn: “Hiệu trưởng... Em... em...”

Chu Dật sa sầm mặt quay sang, lạnh lùng trách mắng: “Chu Đạm Đạm, ngồi xuống.”

Chu Dật nắm tay thành quả đấm, tôi biết, đây là anh hồi hộp khi làm chuyện mờ ám.

Anh bình thần nói với hiệu trưởng Phó: “Ông Phó, giống như ngài vừa nói, em ấy mới bao nhiêu tuổi? Đối với chuyện tình cảm có thể hiểu rõ bao nhiêu? Là tôi quá qua loa không lo lắng chu toàn để cho em ấy quá nhiều không gian. Tôi hiểu rất rõ đứa trẻ Chu Đạm Đạm này, thẳng thắn cởi mở, nỗ lực vươn lên. Làm một giáo viên, tôi không muốn bởi vì phương thức giáo dục sai lầm của tôi khiến ột đứa trẻ ưu tú dừng lại ở cấp phổ thông. Ngài đã từng là giáo viên, tôi tin rằng ngài cũng không hi vọng thấy chuyện như vậy phát sinh.”

Hai tay tôi lạnh buốt, vành mắt sưng đỏ nhìn một người con trai thường ngày kiêu ngạo như vậy, hiện tại vì tôi, khiêm tốn khom người, ầu nhả mà kiên định.

Sau khi nói xong anh chậm rãi nhìn qua, nháy mắt, mỉm cười.

Tôi vội vàng chuyển tầm nhìn, nước mắt không kiềm nể gì cả chảy ra, tôi bối rối nhanh nhẹn dùng tay áo lau đi, nhưng càng lau càng nhiều, thế nào cũng không l

Tôi cố gắng bình tĩnh lại, chân thành nói với hiệu trưởng: “Hiệu trưởng, sắp thi vào trường đại học rồi, xin ngài đừng đuổi học cháu, cháu không dám nói thành tích của mình có thể thi đậu thủ khoa á khoa của trường đại học, nhưng trong quãng đường còn lại cháu nhất định sẽ dốc hết sức đem hết toàn lực ra để học tập, xin ngài cho cháu một lần cơ hội đi ạ.”

Hiệu trưởng Phó nhìn vẻ mắt ngấn lệ của tôi hồi lâu, sau đó quay về trước bàn làm việc của mình, giơ tay lên, mu bàn tay hướng ra phía ngoài, khua khua với hai chúng tôi: “Đi ra ngoài đi.”

Tôi không hiểu hiệu trưởng Phó rốt cuộc là có ý gì, Chu Dật xoay người lắc đầu với tôi bảo tôi đừng hỏi.

Lúc tôi đi tới cửa, hiệu trưởng ở phía sau đột nhiên gọi tôi lại, nhẹ nhàng mà nói câu: “Nhớ cảm ơn thầy Chu của em.”

Tôi ngơ ngác nhìn ông, nước mắt lại rơi xuống miệng.

Chu Dật đưa tôi ra cửa, đi cùng tôi một lúc, nhợt nhạt thở dài, xoay mặt qua tôi, bắt đắc dĩ cười: “Cô gái bé bỏng, khóc cái gì chứ?”

Tôi nhìn khuôn mặt gầy gò của Chu Dật, càng khóc càng dâng trào. Chu Dật không thể làm gì khác hơn là ôm lấy tôi: “Cô gái ngốc, đừng khóc.”

Anh lấy khăn tay từ trong túi áo ra lau khô nước mắt trên mặt tôi, nói: “Nhớ kĩ trước đây anh đã nói gì với em không? Anh mong muốn em trở thành một cô gái độc lập tự chủ tự tôn tự ái, anh biết tiếp theo em sẽ phải đối mặt và chịu đựng nhiều áp lực, nhưng những điều này anh không thể giúp em gánh chịu, đây là cuộc đời của em, biết không?”

Tôi nức nở gật đầu: “Dạ biết.”

Chu Dật ngồi xổm xuống, thoải mái nhéo mặt tôi: “Đây mới là Chu Dật Dật, một tháng sau anh chờ tin tốt của em.”

Một tháng sau, đó là kỳ thi vào trường đại học.

Ngày đó, sau khi chia tay ở phía dưới phòng làm việc của hiệu trưởng, tôi cũng sẽ không gặp được Chu Dật nữa.

Giáo viên Ngữ Văn đổi thành một người phụ nữ họ Chu hơn bốn mươi tuổi, lúc điểm danh, liếc mắt nhìn tôi đầy ý nghĩa. Bà ấy giảng bài kì thực không kém Chu Dật, đại đa số việc ôn tập môn Ngữ Văn là dựa vào kỹ năng, đến nay tôi đã không có bất kì nhầm lẫn gì nữa.

Chu Dật từ chức, quả thực làm cho chuyện này yên ổn không ít, ảnh chụp trên bảng thông báo cũng sớm bị huỷ đi. Gần sát ngày thi vào trường đại học, tất cả mọi người đều khôn ngoan tập trung vào quyển mô phỏng đề thi, để ý tới chuyện của tôi và Chu Dật cũng không giải quyết được gì.

Chỉ là thỉnh thoảng đi trong trường, vẫn sẽ chú ý tới ánh mắt quan sát không hề che giấu và những lời nói thâm của những người bên cạnh.

Dần dần, tôi cũng tập thành thói quen, vào tai trái ra tai phải, an ủi chính mình gạt đi những tốt xấu lúc trước ở trường cũ cũng như những lí lẽ giả mạo.

Uy vũ của chị Chu, đậu hũ của anh Mễ...

Vào thứ sáu, lúc tan học đột nhiên gặp ở trên đường người đã lâu không thấy Lâm Phù. Hắn đảo hình dạng cụ già của mình, cười hì hì chạy tới bắt chuyện.

Nói chuyện tào lao cả buổi, thằng nhãi này mới gian xảo hề hề hỏi tôi: “Xem «Tuần san tám cô chị» kỳ này chưa?”

«Tuần san tám cô chị» là một quyển tạp chí buôn chuyện, nội dung cơ bản là nhìn sách tranh nói, sức tưởng tượng của biên tập quá mức phong phú.

“Tớ làm sao có thể xem cái kia, đề thi đều làm không xong.”

Lâm Phù lên tiếng tranh cãi, cười thần bí: “Thầy Chu của cậu lên tạp chí đấy!”

“Hả?!” Tôi giật mình nhìn Lâm Phù “Thật hay giả? Trên đó nói gì?”

Lâm Phù nhún vai: “Không nói gì, ý sơ lược là ông chủ trẻ của tập đoàn Hác Phong đột nhiên ra sức chỉnh đốn nhân viên của Kim cương Phong Dật. Trang báo rất nhỏ, không nhìn kĩ căn bản là không phát hiện ra.”

Tôi sửng sốt: “Chỉ như vậy à?”

Lâm Phù gật đầu: “Không phải vậy thì còn có thể thế nào?”

“...”

“Được rồi được rồi. Nói cho cậu sự thật đây. Kỳ thực có người nói tạp chí này nhận được thư nặc danh, bên trong không chỉ có ảnh chụp của cậu và Chu Dật, còn đem quan hệ của hai người công kh chính là tin tức tình cảm chấn động quá mức đây, «Tuần san tám cô chị» chuẩn bị dùng tin tức độc nhất vô nhị cho kì này. Kết quả có lẽ là để lộ tin tức, bị nhà họ Chu phát hiện, động chạm đến quan hệ liên xữ đẹp chuyện này. Tạp chí này tự biết không thể trêu vào nhà họ Chu, liền đem tất cả ảnh chụp giao ra hết.”

Tôi âm thầm lú lười, thì ra về phương diện này còn có nhiều mối quan hệ rắc rối phức tạp như vậy.

Lâm Phù cảm thán ở bên cạnh: “Chuyện tám này nếu bị tung ra ngoài, đừng nói Kim cương Phong Dật, ngay cả giá cổ phiếu của tập đoàn Hác Phong cũng sẽ rớt thảm hại.”

“Có nói quá không?”

“Tớ cũng không hiểu nhiều, những cái này đều là nghe chị tớ nói.” Lâm Phù cau lông mày, “Cũng không biết người nào gửi, mẹ nó, quá ác độc đi.”

Sau khi từ biệt Lâm Phù ở cổng trường, tôi quần lại áo quần, đi một mình ở trên đường.

Cách đó không xa có một đứa bé chệch nóng, lăm bằm cởi áo khoác ném cho người phụ nữ trung niên.

Tháng đầu tiên của mùa hạ lại tới, bầu không khí chứa đựng sức nóng nhẹ nhẹ, nhưng khi gần tới một cơn gió nhẹ lướt qua, lại cảm thấy hơi lạnh, thấm thoát cũng đã qua nửa năm.

Tôi vén tóc, muốn buộc nó lên, mới nhắc tay, liền thấy người ở trước mặt.

Cách xa tôi khoảng vài mét, giữa trời chiều ảm đạm lại hết sức đẹp trai.

Tay anh cầm thuốc, giữa hai ngón tay có một lửa nhỏ đang cháy, trong miệng phun ra một vòng khói nhỏ. Vòng khói sương mù tản dần ra giữa không trung, Chu Dật đứng trong vòng khói mờ lung lóng, cái gì cũng không thấy rõ.

Cặp mắt đen có thể đẹp như ngôi sao vào đêm nay lại trở nên không rõ ràng lắm, anh bước đến gần, dập tắt tàn thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh.

“Thật trùng hợp nhỉ, sao anh lại ở đây?” Tôi nhìn anh

Chu Dật khẽ nhếch môi mỏng, lại buông ra, khoe miệng kéo ra một nụ cười mỉm.

Trong dáng tươi cười sùng nịch thường ngày lại làm cho tôi thấy đặc biệt chói mắt, thậm chí so với châm biếm còn xấu xí h

Là tôi quá miễn cảm ư?

Anh vò tóc tôi, nhận lấy túi xách trong tay tôi, tay kia nắm tay tôi: “Trùng hợp cái gì, anh đặc biệt tới đón em đây.”

“Hả? Vậy sao anh không nói sớm cho em biết?”

Anh im lặng, liếc mắt nhìn tôi.

Tôi bỗng nhiên phát hiện ra trên khuôn mặt đẹp trai của Chu Dật đầy vẻ mệt mỏi, tái nhợt đến đáng sợ.

Cảm giác chán nản và hổ thẹn ùn ùn kéo đến, tôi cắn chặt môi, nhìn chăm chăm dưới đất.

Có lẽ là cảm thấy tay tôi đang run, Chu Dật cố sức cầm: “Làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Chu Dật trầm mặc rất lâu, chúng tôi đi thẳng tới trước đèn đỏ ở ngã tư đường, anh mới nói: “Đến nhà của ba anh, anh có thứ này cho em xem.”

Anh không lái xe, tay của tôi bị anh nắm chặt, sóng vai nhau đi trên đường đến nhà anh.

Đột nhiên, anh nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Đạm Đạm rất thích mẹ, đúng không?”

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn anh, trong lòng nghi hoặc sao đột nhiên anh lại nhắc tới việc này. Thấy hai mắt anh dừng ở tôi, vẻ mặt ở hướng ngược sáng chợt tối chợt sáng, u ám nói không nên lời.

Tôi bị dọa đến bước lùi nửa bước, sững sờ gật đầu.

Anh thấy tôi gật đầu, hài lòng híp mắt, thừa dịp tôi thất thần đột nhiên đưa mặt tới trước mặt tôi. Môi mỏng lạnh gần trong gang tấc, còn có mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, hần khê mở môi mỏng, bởi vì đè nặng giọng nên âm thanh trở nên xào xạc, mang theo vẻ quyến rũ mê người hỏi: “VẬY, em thích anh không?”

Trong nháy mắt tôi có chút lơ mơ, đêm nay cảm thấy Chu Dật giống như một người xa lạ, mang theo vẻ công kích, khiến cho răng nanh lộ ra.

Giữa lúc tôi không biết làm sao thì Chu Dật cười ha ha, che một bên má đứng thẳng lên, mắt phượng câu hồn nhìn tôi: “Được rồi được rồi, nhìn em sợ đến biến thành bộ dáng gì rồi.

Nói xong còn nheo mắt tôi: “Cô Chu bé bỏng, hình dáng có tật giệt mình của em thật đáng yêu.”

Có tật giệt mình!?

Tôi bất an nhìn anh: “Chu Dật, rốt cuộc anh cho em xem cái gì?”

Anh bí hiểm lấy ra chiếc chìa khoá mở rộng cửa: “Đi vào chẳng phải sẽ biết rồi ư?”

Tôi cởi giày, nghiêm chỉnh ngồi lên sofa, đôi mắt trông mong nhìn Chu Dật.

Anh mở đèn trong nhà sáng choang, độ sáng hơi chói mắt, Chu Dật đứng đó, gương mặt góc cạnh rõ ràng lần đầu tiên lộ ra vẻ lạnh lùng.

Anh rót cho tôi cốc nước, sau đó vào thư phòng, lúc đi ra trên tay cầm một phong thư mỏng.

Màu vàng bunn, chỗ phong thư mở ra có những mảnh giấy vụn sắc nét, nhìn ra được người mở đã rất kích động.

Tôi giống như là bị chặn ở cổ, đâm mạnh vào băng giá sâu ngàn trượng.

Khoẻ miệng Chu Dật chứa ý cười, ném phong thư qua không trung, bay tới trên bàn trà.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, mềm mại hỏi tôi: “Nhận ra rồi à?”

2.0p =n-qPdimens New Roman”; mso-ansi-language:VI;mso-no-proof:yes’>Lại bịa ra lời nói dối mẹ mắc chứng trầm cảm như thế!

Hiện tại, tôi thật muốn lập tức lập tức trong nháy mắt lao ra chọc thủng cổ họng hắn.

Chu Dật trầm mặc trong chốc lát, giọng điệu cũng không hùng hổ dọa người như vừa rồi, trái lại thờ ơ hỏi: “Chúng trầm cảm?”

“Không thể như vậy sao?”

Chu Dật lười biếng dựa vào sofa, quan sát Viên Trạch Khải, bỗng nhiên đổi đề tài: “Tháng sau được điều động lên Tổng bộ?”

Viên Trạch Khải cười: “Nhờ có Giám đốc Chu ngài cất nhắc và chỉ bảo.”

Chu Dật hé miệng cười: “Không dám nhận.” Liên dừng vài giây “Chuyện của Trần Nghiênn, tự ông xử lí công bằng, về phần nguyên nhân gì đó...”

Không đợi Chu Dật nói xong, Viên Trạch Khải đã đứng dậy: “Cảm tạ Giám đốc Chu chỉ điểm.”

Tôi ở sau cửa, lẳng lặng nhìn hết tất cả chuyện này, tâm đã rơi xuống đáy cốc rồi.

Xem ra, tôi đoán thực sự không sai.

< qpdư=“” đã=“” quyết=“” định=“” ra=“” nước=“” ngoài.=“”>

Tôi từng ngây thơ cho rằng trái đất là hình tròn, mặc kệ mọi người xa nhau bao lâu, luôn luôn sẽ lại một lần nữa tụ họp cùng nhau.

Nhưng rất nhiều năm sau mới biết được, mỗi người mỗi việc, bỏ lỡ thì không còn cơ hội gặp nhau nữa, để lại cho chính mình, chỉ là sự gặp lại trong giấc mơ và những tấm hình đã ố vàng.

Đây là sự tàn khốc của xã hội, cũng là sự vô tình của cuộc sống ư?

Cuối cùng, ngày thứ hai cũng đến, tôi nhân lúc kiểm tra sức khoẻ mắt chuẩn ra cửa sau, chạy xuống lầu tới lớp học của Lý Đông Lâm, đứng sau cửa nhìn vào trong. Đột nhiên phát hiện ra, luôn là Lý Đông Lâm lên lầu tìm tôi, mà tôi, chưa từng chủ động đi tìm hắn.

Không quá lâu sau, kiểm tra sức khoẻ của mắt đã xong, hắn và Đinh Trạch đi ra phía trước, lúc thấy tôi, hình như hơi kinh ngạc, ngay sau đó liền thoải mái, bình tĩnh hỏi thăm: “Có việc à?”

Tôi nhìn về mặt sóng lớn không sợ hãi của hắn, cũng tự nhiên hỏi: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi?”

Hắn ngừng lại một chút: “Được, hai người chúng ta cùng đi thôi à?”

“Đúng!”

Buổi trưa tôi cố ý lượn qua phòng làm việc của Chu Dật, cùng Lý Đông Lâm chọn một nơi tương đối vắng vẻ, tùy ý ăn vài th

Giữa bữa, tôi cẩn thận từng li từng tý quan sát về mặt của hắn, suy nghĩ làm sao để mở miệng.

Từng động tác của tôi hắn đều nhìn thấy, cũng không nhiều lời, tùy ý hỏi: “Nguyện vọng một của cậu là đại học A hả?”

“A? Há. Đúng vậy!”

Hắn nhếch môi: “Xem ra chúng ta lại trở thành bạn học.”

Tôi cười xoà, thuận theo hắn nói tiếp, một lúc không nói gì, hắn lại hỏi sang một vấn đề khác, tôi không có cách nào, chỉ phải tiếp tục nói chuyện với hắn. Cứ như vậy, thời gian một buổi trưa, tôi một bụng nghi hoặc lại chẳng nói ra gì cả, hình như hắn cố ý tránh né chuyện trọng tâm kia, giả vờ không biết gì.

Lý Đông Lâm đích thực sẽ không nói ra ngoài.

Cuối cùng, lúc tính tiền rời khỏi đó, trong mắt hắn loé lên một tia nhìn phức tạp, đứng ở bên cạnh tôi ý tứ hàm xúc không rõ ràng nói: “Tớ vẫn nghĩ cậu là một cô gái thông minh, hy vọng cậu đừng tự huỷ hoại chính mình.”

Tôi thất thần tại chỗ, hắn đã đi xa vài mét rồi.

Ánh sáng phản chiếu bóng lưng, làm cho có cảm giác tin tưởng kiên định.

Quả nhiên, những ngày kế tiếp không xảy ra chuyện gì, sinh hoạt ở trường học vẫn như mọi khi.

Mà tôi bắt đầu vội vàng chuẩn bị cho kì thi cuối kì, liên dần dần quên đi chuyện này, quan hệ với Lý Đông Lâm so với trước đây càng thân hơn, sau ngày đi ăn đó, hai chúng tôi ăn ý cũng không đề cập qua chuyện này nữa.

Sau khi kì thi cuối kì khiến người ta hít thở không thông kết thúc, kì nghỉ đông này đối với học sinh năm ba chúng tôi mà nói vừa vội vàng vừa mệt mỏi cũng lặng lẽ theo tới.

38. Chương 06 Phần 01

Chương 6.1

Thế sự vô thường

Tôi đã từng nghĩ lái xe leo núi là một trò giải trí rất kích thích, trong quá trình ta đi lên luôn thấp thỏm bất an, thậm chí thất vọng bản thân vì sao muốn chơi trò này. Mà khi xe chạy chậm rãi lên đỉnh núi, ta còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt thì đã lao xuống phía dưới một mạch.

Cảm giác mất trọng lượng rõ ràng làm cho da đầu ta tê dại, tim đập mạnh, gió lạnh bên tai thổi vù vù, vì vậy thét lên tiếng chói tai.

Đây là cảm nhận hiện tại của tôi, nếu như nói khoảnh khắc vừa vào cửa giống như xa đến đỉnh núi, vậy hiện tại, tôi đang hưởng thụ khoái cảm mất trọng lượng.

Tôi đầu nặng chân nhẹ, mắt nhìn phong thư mỏng đã mở và mấy chữ nhỏ được in đậm ở mặt trên kia, trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn trần nhà, mở to hai mắt, nói: “Đây là cái gì, anh đừng biết rõ rồi mà còn cố hỏi.”

Chu Dật bình tĩnh liếc mắt nhìn tôi nói: “Chu Đạm Đạm, vì sao?”

Tôi dừng vài giây, có chút không thể tin, hơn nữa hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Anh có phải đã sớm biết hay không?”

Anh bỗng nhiên cười giễu cợt: “Biết cái gì? Biết chuyện chụp ảnh chính là yêu sách em cố ý gửi về tạp chí cũng là em ngay từ đầu đã có tư tưởng gây rối?”

“Em không có!” Tôi lập tức giương mắt liếc anh, thấy anh cứ cố bày ra vẻ mặt khinh thường, lại trẻ con thêm vào một câu: “Em không có ngay từ đầu đã có tư tưởng gây rối!”

Chu Dật thờ ơ nâng tay cởi nút tay áo sơ mi, vừa hỏi tôi: “Còn nhớ rõ ngày đó ở khu Đông gặp phải người đàn ông kia không?”

“...”

Thấy tôi nghĩ không ra, hần bất đắc dĩ nhắc nhở: “Ngày anh công em đó, em làm ầm lên muốn ăn KFC!”

Nghe anh vừa nói như thế, tôi thoáng nghĩ ra người đàn ông mặc âu phục giày da kia, âm hồn giống như đứng phía sau Chu Dật, còn xấu xa nguýt tôi.

Chu Dật dựa vào ghế sofa nói: “Phong thư này chính là hần đưa cho anh.”

Tôi ngây ra một lúc, trong nháy mắt phản ứng lại, hoá ra người đàn ông kia vì nguyên nhân như vậy nên lườm tôi. Nếu hần có thể lấy được phong thư này, vậy có nghĩa là hần có mối quan hệ thiên ti vạn lữ [24] nhất định với nhà xuất bản kia.

[24] ở đây là NB, có thể hiểu là khôn nạn ^^.

Tôi lạnh lùng nói: “Em nhớ là anh nói với em người đàn ông kia là nhân viên của ba anh.”

“Hần đúng là thế.”

Tôi nhú mày, dùng một cái nhìn hoài nghi liếc anh.

Đột nhiên, Chu Dật bật dậy, vẻ mặt âm trầm hung hăng giữ cầm tôi, khí lạnh bức người hỏi: “Chu Đạm Đạm, em dựa vào cái gì mà dùng loại ánh mắt này nhìn anh? Em không tin anh?”

Tôi ngẩng đầu, nghiêm mặt, nhìn chằm chằm vào mắt anh, hờn dỗi trong lồng ngực xoẹt đến: “Dựa vào cái gì ư?” Tôi lên giọng quăng tám, giấy dựa gạt tay anh: “Bằng việc anh cái gì cũng không nói cho tôi biết! Bằng việc anh là tổng giám đốc của Kim cương Phong Dật! Bằng việc anh là thái tử của tập đoàn Hắc

Phong! Bằng việc anh cầu kết với qua lại với tên Viên Trạch Khải cầm thú kia! Tôi làm thế nào để tin anh đây? Anh lấy cái gì muốn tôi tin anh hả?”

Chu Dật không kiên nhẫn ngắt lời tôi: “Những việc này nói cho em thì có ý nghĩa gì? Việc này là việc mà một cô gái từng này tuổi nên biết sao?”

Tôi kinh ngạc nhìn Chu Dật, anh lại cho rằng việc này không hề có ý nghĩa, căn bản không cần phải nói cho tôi biết?

Tôi tiến lên từng bước, lộ ra một tia cười kỳ quái, nói từng chữ từng câu: “Tôi đây nói cho anh biết việc này ý nghĩa ở đâu, hai năm trước mẹ của tôi chính là nhảy xuống từ trên mái nhà cao ốc của tập đoàn Hắc Phong các người. Anh nghìn vạn lần đừng nghĩ rằng bà tự nguyện, bà là bị các người dồn ép, lúc đó có anh ở hiện trường không? Anh chắc chắn không ở đó. Lúc mẹ tôi nhảy xuống, vừa mới rơi xuống đất, đầu trực tiếp bung ra, anh nhìn thấy não người chưa? Không có nhỉ! Tôi cũng không biết ngoài đầu của bà ra rốt cuộc còn té bị thương ở đâu, dù sao dòng máu kia cũng giống như là chảy không hết, dòng máu đỏ sẫm trên toàn thân bà ấy tuôn ra, ngay cửa sau của cao ốc nhà các người đấy, chắc máu này hiến cho bệnh viện cũng còn dư dả. Được rồi, mẹ của tôi khẳng định là chết ở chỗ này, lúc bà chết tuy rằng đầu nát, nhưng đôi mắt vẫn mở to. Chết không nhắm mắt, thành ngữ này, mãi cho đến ngày đó mới làm cho tôi biết rốt cuộc là có ý gì. Đã quên nói cho anh, lúc mẹ tôi bị vây xem, tôi ở ngay quán nước đối diện chỗ bà đấy. Đúng, chính là chỗ anh phụ đạo cho tôi, có phải cảm thấy thế giới này rất kì diệu hay không hả?”

Nhìn gương mặt tái nhợt của Chu Dật, tôi từng bước đến gần sát: “Tôi nói quá hoảng sợ à, dĩ nhiên điều quan trọng nhất cũng đã quên nói cho anh, trước đó mẹ tôi là cửa hàng trưởng «Kim cương Phong Dật» khu Đông, bị Viên Trạch Khải hãm hại, bị tổng công ty coi thường vũ nhục, phòng ở của nhà chúng tôi bị tổng công ty thu, Viên Trạch Khải còn muốn làm ẹ tôi phải ngồi tù, anh xem những tháp người này của các người nhiều uy phong lắm nha, một gia đình bình thường bị các người hủy thành những mảnh nhỏ, thoả mãn tâm lí thay đổi của các người chứ? Tôi lại rất khó chịu, lúc xảy ra chuyện này, anh tổng giám đốc cao cao tại thượng này đến tột cùng là đi hả?”

Sắc mặt của Chu Dật cực kì khó coi, anh tiến lên đè vai tôi lại, gầm nhẹ với tôi: “Chu Dật Dật, em cảm miệng cho anh, hãy ngồi xuống nghe anh nói!”

Tôi làm như không nghe thấy, gạt tay của anh đi, cười hì hì hỏi anh: “Cảm thấy rất kì diệu chứ? Đừng nóng vội nhé, kì diệu hơn còn ở phía sau, sau ngày chết của mẹ tôi vừa vặn chính là sinh nhật mười sáu tuổi của tôi, bất ngờ chứ? Anh cũng đừng cho rằng sức chịu đựng của mẹ tôi quá kém liên tục bị nhảy lầu, dù sao bà cũng là con gái độc nhất trong nhà, lúc gả cho ba tôi không lo ăn không lo mặc giống như công chúa màu hồng, còn tìm được công việc tốt, nhưng thế sự vô thường, ai mà biết được công việc nhìn như tương lai rộng mở phía trước này lại chính là thủ phạm hại chết bà chứ. Còn nữa anh cũng đừng cho rằng bà là một người mẹ không có trách nhiệm, tặng một phần máu chảy đầm đìa làm quà sinh nhật cho con gái mình. Nói thật tôi có thể hiểu được, người đang bị kích thích chuyện gì mà làm không được nhỉ, cũng sẽ không lo lắng nhiều như vậy, nhảy lầu là chuyện vài giây, ai, mẹ nó, lại nghĩ lâu như vậy ha, tối đa chỉ có thể nói tình thương của mẹ tôi không quá cao. Nhưng mà nói thật, món quà đầu tiên nhận được lúc trở thành người mười sáu tuổi chính là cả người mẹ nhuộm đầy máu, đầu vỡ tung, chết không nhắm mắt, tôi cảm thấy trình độ tình cảm của mình đã có một bước nhảy vọt về chất ở một mức độ nào đó, tuy rằng món quà này đều đi vào mộng đẹp tìm tôi mỗi đêm, làm cho tôi kinh hồn tròn một năm, trừ cái này ra, tôi cho rằng tôi vẫn bình tĩnh mà tiếp nhận rồi.”

Mắt tôi chậm chạp nhìn Chu Dật đang cúi đầu không biết suy nghĩ gì gì đó, thở dài, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Ai~, nói xong rồi, tuy rằng lời nói thừa hơi nhiều, nhưng chỉ số thông minh của anh cao như vậy chắc chắn nghe hiểu.”

Tôi còn chưa nói cho anh, những chuyện liên tiếp xảy ra sau này, có một lần tôi cảm thấy bản thân mình bị bà Quỳnh Dao nhập vào, chỉ là bên cạnh không có nam diễn viên chính nhu tình như nước mà thôi, đã biết bao lần tôi ngửa mặt lên trời huyết sáo một tiếng dài: “I am the tragedy of the world!”

Cả căn phòng yên lặng rất lâu, tôi nhìn trần nhà đến nổi cổ cũng mỏi nhừ, không thể làm gì khác hơn là cúi xuống nhìn sàn nhà, kết quả là vừa mới cúi đầu, nước mắt giống như được mở van lách cách lách cách rơi xuống, tôi vội vàng dùng tay áo lau lau, sau đó ngồi ngay ngắn lại, không dám hành động thiếu suy nghĩ

nữa.

Chu Dật cúi đầu, hơi thở nặng nề, gục đầu lên hai cánh tay chống trên đầu gối. Tôi thoáng nhìn qua, cặp lông mi dày rậm của anh có chút mệt mỏi rồi, hình ảnh trẻ trung giờ này lại trở nên nhợt nhạt.

Một lúc lâu sau, anh rút cuộc cũng hơi ngẩng đầu lên, nói: “Xin lỗi, lúc chuyện này xảy ra anh còn chưa về nước.”

“Hừ.”

Anh mím môi, thở dài, sau đó dè ngón tay lên huyết Thái Dương nói: “Thế nhưng Đạm Đạm...”

Anh mở to đôi mắt phượng thường ngày đều sáng như ngôi sao nhìn tôi, giọng điệu giống như một đứa trẻ đang làm nũng: “Em không cảm thấy đối với anh như vậy rất bất công ư?”

Ngón út của tôi hơi run rẩy, không nỡ quay đầu sang một bên: “Có cái gì không công bằng, anh là giám đốc của công ty này, cho dù lúc đó anh chưa về nước, nhưng bây giờ anh về nước đã lâu như vậy, tôi không tin anh căn bản không biết việc này. Huống chi... ngày đó tôi nhìn thấy Viên Trạch Khải ở đây... Anh còn nói...”

Tôi cứng lưỡi không nói được, lại nghe thấy tiếng cười nhạt của Chu Dật ở bên cạnh: “Cô bé, phương diện này dù sao cũng liên quan đến một mạng người, sự việc đâu có đơn giản như em nghĩ.”

Ánh mắt anh mang theo cảm giác áp bức nặng nề, nói: “Chu Đạm Đạm, em rất không hiểu chuyện.”

“Em có thể lợi dụng quan hệ của chúng ta, lợi dụng những bức ảnh này để trả thù anh, em cho là có thể làm xôn xao dư luận khiến anh thân bại danh liệt, thế nhưng em cũng thấy đấy, xã hội này không phải em muốn như thế nào là được thế đó, chuyện này đã xong, không có ai biết, cũng không làm xôn xao dư luận, về phần mất công việc dạy học, anh nghĩ em cũng biết rõ, anh không kiếm sống dựa vào việc này.”

Chu Dật nói rất chậm, từng chữ rõ ràng, những câu có lý, đánh vào đầu tôi: “Thế đó Chu Đạm Đạm, cho đến cuối cùng tất cả những việc em làm căn bản là uống công.”

Tôi á khẩu không trả lời được, nghe từng chữ như ngọc của Chu Dật, nhìn vẻ mặt bình tĩnh kia của anh, vẻ mặt trông có vẻ rất tự tin, trái tim tôi không còn cảm giác.

Đúng vậy đúng vậy, nhà bọn họ có quyền có thế, tin tức gì cũng có thể bưng bít, thử hỏi chênh lệch giữa người với người sao có thể lớn đến vậy chứ. Tin tức về mẹ tôi ngày thứ hai đã lên báo, ngày thứ ba toàn bộ thành phố đều biết.

Tôi cũng nghĩ mình có quyền làm cho tòa soạn báo ngậm miệng, mẹ tôi trước khi chết không ai hỏi th, sau khi chết lại bị những người ăn xong mùi ngon cười nói, đây là đạo lý gì chứ?

Tôi đã từng ngây thơ cho rằng, nếu chuyện này lên báo sẽ có người truy cứu trách nhiệm trong đó, nhưng tra hỏi luẩn quẩn, cũng không biết là người nào đặt ra cạm bẫy, tin tức này lại dần dần bị người ta lãng quên, đâu còn có người quan tâm, càng đừng nói đến việc gì sau khi đưa tin hoặc là truy cứu trách nhiệm.

Đây là số phận của thường dân chúng tôi.

Tôi cười khổ, trào phúng chính mình: “Là uống công, hiện tại tôi cũng hiểu được bản thân rất ngu ngốc.”

“Thế nhưng!” Tôi dứt khoát ngẩng đầu nhìn anh, giọng điệu kích động: “Người chết là mẹ của tôi! Bà bị oan, bị xỉ nhục, bị coi thường, bị Viên Trạch Khải hãm hại! Lê nào tôi không thể làm cái gì? Cửa hàng mà mẹ tôi quản lý là chi nhánh có doanh thu buôn bán cao nhất đấy, anh có biết nơi đó có bao nhiêu phần trăm huyết của mẹ tôi không? Hiện tại thật khéo, bà qua đời, Viên Trạch Khải lên thay, sự hãnh diện cùng vinh quang vô hạn này đều bị hắn đoạt lấy, nhưng hắn đã làm được cái gì cho cửa hàng này?”

Tôi quệt mắt, nói: “Chu Dật, thầy Chu, tôi biết tôi khờ, đối với anh chỉ có thể làm như vậy.”

Chu Dật nhẹ mở miệng, mắt híp lại: “Cô bé, em có thể nghĩ cho anh không?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

Anh nhú mày, lấy từ trong túi áo một bao thuốc lá, rút một điếu, tay phải bật lửa. Ngọn lửa vừa bật lên, anh liền buông ra, ném điếu thuốc và bật lửa lên bàn trà.

“Em đã từng nghĩ tới anh muốn gì không?” Anh lại hỏi lại một lần nữa. “Anh không quan tâm những giáo viên khác trong trường học nhìn anh như thế nào, anh càng không quan tâm hiệu trưởng đuổi việc anh, nhưng em, Chu Đạt Đạt, từ đầu tới cuối có từng quan tâm đến cảm giác của anh không?”

Chu Đạt căng hàm, một nửa gương mặt ẩn trong bóng tối. Anh đứng lên khỏi sô pha, đi tới trước người tôi, hơi ngồi xổm phía trước sô pha tôi ngồi, giơ tay lên lau đi nước mắt dính trên mặt tôi, nhẹ giọng hỏi: “Em có biết cái em lợi dụng không đơn giản là ảnh chụp của chúng ta, không đơn giản là quan hệ của chúng ta, mà là tình cảm của anh dành cho em không?”

Nhìn Chu Đạt ngồi trước mặt mình đang đau khổ bất đắc dĩ, trái tim tôi giống như bị vật nặng đánh mạnh và

Anh hình như... thực sự rất thương tâm?

Anh nhìn tôi chăm chú, nói: “Chu Đạt Đạt, anh yêu em, mới có thể chọn ở bên em. Nhưng bây giờ xem ra, hình như em cũng không quan tâm.”

“Cô bé, em thích anh không?”

Hai tay tôi bấu chặt lấy sô pha, trong lòng vừa hoảng vừa loạn, dĩ nhiên ngay cả mắt anh cũng không dám nhìn.

Anh nói anh yêu tôi, nhưng anh hỏi tôi có thích anh hay không?

Anh cứng rắn chụp lấy cằm tôi: “Trả lời anh.”

Tôi nghĩ nếu như anh buông tay bây giờ, hàm răng của tôi cũng có thể run lên, tôi thực sự không biết bản thân mình lại hèn nhát như vậy, chột dạ bất an tràn ngập trong đầu tôi.

“Không.” Tôi nghe thấy thanh âm trong trẻo của chính mình quanh quẩn trong căn phòng.

Ngay lập tức, bàn tay nắm lấy tôi liền buông ra dứt khoát.

Chu Đạt chậm rãi đứng lên, hai tròng mắt đen nhánh như ao tù nước đọng, không có độ ẩm không có sóng lớn. Anh liếc nhanh mắt qua tôi như không có gì: “Em đi đi, chúng ta không nên gặp lại nữa.”

Tôi sững sờ vài giây, sau đó chân tay bắt đầu luống cuống.

Anh đã châm một điếu thuốc, hờ hững ngồi lại sô pha, nhắm mắt lại.

Có lẽ là không nghe thấy động tĩnh gì nên anh trợn một mắt, không nhận được nói: “Chu Đạt Đạt, anh không muốn nói những lời khó nghe.”

Tôi yên lặng nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của anh, muốn nói gì đó. Nhưng mở miệng, chẳng nói được gì cả.

Căn phòng yên tĩnh đến mức khiến người ta khó thở, tôi cắn môi, giữ lại những giọt nước mắt trong mắt mình, nhỏ giọng nức nở: “Thầy Chu, em sai rồi.”

Anh lạnh lùng ngồi đó, hình như căn bản không nghe thấy.

Tôi khom người mang giày, lúc đi ra cửa tôi vẫn chịu đựng không khóc. rằng ra khỏi nơi đây, tôi và anh thực sự là trời đất từ biệt, sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa.

Nhưng đây đều là tôi gieo gió gặt bão, không phải sao?

Tôi đã quên mình đi ra khỏi chỗ của Chu Đạt như thế nào, cũng đã quên mình về đến nhà ra sao.

Con đường dài vắng vẻ này hình như vĩnh viễn không bao giờ đi đến được điểm cuối, tôi không biết nét mặt của mình như thế nào, chỉ cảm thấy trên mặt tê dại, trong không khí nóng bức của mùa hè hai bàn tay lại lạnh buốt.

Có lẽ Chu Dật chính là một giấc mơ xa vời không thể với tới, rõ ràng chính tay mình đã bắt được, nhưng lại coi thường, nổi điên, tự tay đập nát giấc mơ này. Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ, cuối cùng sẽ có ngày phải tỉnh lại, không phải ư?

Không có Chu Dật, thời gian vẫn qua đi, một phút vẫn là sáu mươi giây, ngày thi của tôi vào trường đại học chỉ còn cách 48 ngày.

Bảng đen phía sau phòng học được lau chùi sạch sẽ, chính giữa viết số ngày còn lại thi vào trường đại học, con số càng ngày càng nhỏ, bầu không khí trong lớp học cũng càng ngày càng khẩn trương, ngay cả lúc giữa tiết, cũng toát ra cảm giác gấp rút kì lạ. Khí thế ngất trời thường ngày trên hành lang, bây giờ yên tĩnh, ảm đạm, không có sức sống.

Tầng học này giống như toát ra khí đen ai oán, đàn em cấp dưới đều phải đi đường vòng.

Dưới bầu không khí này, tôi đã huấn luyện bản thân mình thành một cô gái kim cương chỉ biết ăn ngủ ôn tập thành công, tôi đã có thể thức dậy đúng 6:30 để đi rửa mặt sau đó đi thẳng đến phòng học, buổi tối phòng ngủ chưa tắt đèn tuyệt đối không buông quyển sách trên tay, hận không có giường trong phòng ngủ để cắm rễ.

Kiểu thái độ phấn đấu mạnh mẽ như tôi làm Lăng Linh và hai cô bạn yêu quý ở cùng phòng khiếp sợ. Bị cô gái kim cương càn cù chịu khó này của tôi lôi kéo, mất bốn người nhanh chóng xuất hiện một vòng bóng mắt màu đen nông sâu không đồng đều.

Lăng Linh đặc biệt cảm thán: “Cậu trông còn giống tội phạm hơn là những phạm nhân hối cải chờ làm lại con người trong nhà tù ấy!”

Tôi quay đầu lại nhìn khinh thường: “Cậu thì biết cái gì, đây là tố biến đau thương thành sức mạnh. Tớ phải đậu đại học A!”

“Được! Thái độ liều sống liều chết này của cậu đậu Bắc Kinh cũng không có vấn đề gì chứ đừng nói là đại học A!”

Tôi xấu hổ che mặt: “Đáng ghét thế~”

“Ồ chap.”

Thời gian một ngày đêm trôi qua còn nhanh hơn cả xé lịch, tôi toàn tâm toàn ý chỉ đọc sách thánh hiền, những danh ngôn của những danh nhân cuối cùng trong một tháng được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, làm cho những người bên cạnh ghen hòng nhìn trân trối.

Chính tôi cũng có chút cứng họng, tôi bùng nổ như vậy quả thực không phải là người!

Mới vừa đến tháng sáu, nhiệt độ không khí của thành phố A liền không ngừng nóng lên, cố gắng tranh thủ mang danh hiệu tốt thành phố hỏa lò số một toàn quốc.

Ngày thi vào trường đại học cũng là một ngày như vậy, bầu trời nghìn dặm không mây, mặt trời chói chang bậc nhất, vô tình làm sụp đổ các bậc phụ huynh trước cổng trường.

Đương nhiên, ngồi ở trong phòng thi tôi tự nhiên cảm thấy một cảm giác bị thiêu nóng.

Giấy kiểm tra sạch sẽ chỉnh tề, phẳng phiu đặt trên mặt bàn để thí sinh bắt đầu viết.

Cây đại thụ xanh biếc ngoài trường thi ngạo nghễ đứng sừng sững, lá xanh ùn ùn kéo đến mang đến cho người ta một cái nhìn mát rượi.

Thỉnh thoảng có tiếng ve phụ họa cho thanh âm giải bài thi soàn soạt soàn soạt, hài hòa đến bất ngờ.

Có lẽ ngày này cũng không dài dằng dặc như trong tưởng tượng của chúng tôi, lúc buông bút máy trong tay xuống, sau khi kết thúc môn thi cuối cùng, tất cả phiền não đều bị ném ra sau đầu.

Các ba các mẹ lo lắng chờ đợi ở cổng trường, các phóng viên bận bịu đến nóng như lửa chỉ tay lên trời, còn có bảo vệ cố gắng duy trì trật tự trường học, cũng đáng yêu như vậy!

Tôi đang tìm bóng dáng của ba, Lăng Linh đã bỏ nhào từ phía sau lên, đi theo phía sau cô nàng là Lý Đông Lâm và Đinh Trạch.

Tư tưởng của mỗi người đều tương thông cười ả ý một tiếng, cùng nhau bật ngón tay cái.

Khiến cho tôi vui mừng chính là, chủ nhiệm lớp Từ béo của chúng tôi lại chờ chúng tôi ở cổng trường.

Đã lâu không gặp Từ béo, giáo viên Ngữ Văn tràn đầy hài hước tình cảm này, hình như gầy đi, thoát nhìn đẹp trai, chân cũng khỏe hẳn. Về tươi cười của ông tràn đầy thỏa mãn, dưới ánh nắng mặt trời hừng hực ối người chúng tôi một cái ôm!

Tôi nhìn các bạn học với những vẻ mặt khác nhau um tùm ở xung quanh thầy giáo Từ mập mạp này, nhin không được nhớ tới Chu Dật.

Nếu như anh không đi, có lẽ sẽ là anh ở đây, chờ tôi tự tin tràn đầy ra khỏi trường thi. Sau đó cho tôi một cái ôm an tâm.

Kì thi vào trường đại học mỗi năm một lần cứ như vậy kết thúc thuận lợi.

Chia ly sắp tới, tôi và các bạn học hầu như mỗi ngày đều dính cùng một chỗ để chơi đùa.

Cho đến khi cái ngày nhận được thư thông báo đó.

Lúc nhận được thư thông báo của đại học A, ba cũng mang về một tin tức tốt.

39. Chương 06 Phần 02

Chương 6.2

Khởi đầu mới

(A)

Buổi tối ngày đó trời mưa rất lớn, mái nhà bị nước mưa bên ngoài đánh vào vang lên loảng xoảng.

Tôi mơ mơ màng màng mãi đến nửa đêm mới ngủ, sau đó mơ một giấc mơ rất ngắn.

Mơ tới ngày kì thi vào đại học kết thúc, khí trời vốn nghìn dặm không mây thật là tốt đột nhiên thay đổi, mưa xối xả không có bất kì dấu hiệu nào kéo tới. Đoàn người có tôi và Lăng Linh đứng ở cổng trường, xa xa thấy chủ nhiệm lớp Từ béo đi về phía chúng tôi, hần bước từng bước, giẫm lên bọt nước, càng đến càng gần, đợi hẳn đi đến trước mặt chúng tôi, bỗng nhiên nhìn lên, lại biến thành Chu Dật.

Anh cầm mấy cây dù đưa cho chúng tôi, sau đó ôm mỗi người chúng tôi một cái, chúc chúng tôi tốt nghiệp thuận lợi.

Tôi là người cuối cùng, Chu Dật đi tới, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, con mắt đen bóng cười khanh khách nhìn tôi. Tôi ngẩng đầu đang muốn nói với anh gì đó, hình ảnh đột nhiên run lên, người trước mắt không hiểu sao lại biến lại thành Từ béo.

Tôi sững sờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn Từ béo cười ngây ngô, hỏi: “Thầy Từ, thầy biết thầy Chu đi đâu không?”

Từ béo cũng ngây người, nói: “Em đang nói về thầy Chu, Chu Dật hả? Cậu ta đã đi lâu rồi!”

Không đợi tôi lấy lại tinh thần, căn phòng đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

Ba vui vẻ chỉ chỉ phòng khách: “Có khách đến, nhanh thay áo quần ra ngoài.”

Tôi tùy ý mặc vào cái T-shirt rồi đi ra ngoài, thấy hai người đàn ông mặc âu phục đi giày da ngồi trên sofa, nhìn thấy tôi thì cười rất tươi: “Cô Chu sao, xin chào, tôi là trợ lí Tổng giám đốc của Kim cương Phong Dật, vị này chính là luật sư của công ty.”

Tôi bỗng chốc đứng tại chỗ, trước mắt lướt qua gương mặt lạnh lùng của Chu Dật, trong lòng không khỏi căng thẳng, ngay cả nói cũng trở nên lắp bắp: “A, các chú... chào.”

Ba tôi ở phía sau tiếp họ hai cốc nước.

Người đàn ông nhả nhận kia nói tiếng cảm ơn, đón lấy rồi trả lời: “Tôi họ Nhâm, cô Chu đừng lo lắng, hôm nay chúng tôi tới nhà thăm hỏi là để bày tỏ sự áy náy đối với chuyện ngoài ý muốn của bà nhà xảy ra ở công ty chúng tôi.”

Tôi kéo kéo khóe miệng: “Gì đây, tôi nhớ rằng một năm trước, các ông cũng đã nói rõ rồi, không cần hàng năm đều tới cửa nhắc nhở chuyện ngoài ý muốn của mẹ tôi như vậy chứ?”

Người đàn ông mặc âu phục họ Nhâm cười cười: “Cô Chu hiểu lầm rồi, nguyên nhân chúng tôi đến đây lần này là cho cô và ông nhà một lời giải thích hợp lý.”

Tôi và ba cùng nghi ngờ nhìn hắn.

Luật sư bên cạnh trợ lý Nhâm gật đầu ra hiệu với hắn, lấy từ trong tập công văn ra một xấp tài liệu, nói: “Theo điều tracông ty chúng tôi, hai năm trước Trần Nghiênlúc đó thân là cửa hàng trưởng của cửa hàng «Kim cương Phong Dật» khu Đông bị tố cáo lợi dụng chức quyền đem kim cương chất lượng kém lên đổi kim cương quý báu trong cửa hàng, cũng tự bán đi, đánh cắp kim cương, tự ý sửa chữa sổ sách ghi chép công việc, loại tội danh này chỉ do bị vu oan hãm hại.”

Tôi cố kiềm chế, nắm chặt cốc nước nhìn chằm chằm chú luật sư nghiêm túc này.

Ba im lặng vài giây, hỏi: “Là ai?”

Luật sư sắp xếp tài liệu, nói: “Quản lý hiện tại của cửa hàng khu Đông, Viên Trạch Khải.”

Nhìn thấy vẻ mặt đã đoán được trước của tôi và ba, vị trợ lý Nhâm kia vội vàng nói: “Hai người yên tâm, công ty sẽ không tha cho nhân viên đó tiếp tục làm việc tại công ty, chúng tôi cũng sẽ thông qua phương thức của pháp luật để trừng trị hắn.”

Ba và tôi liếc mắt nhìn nhau, đều im lặng.

Một lát sau, tôi bình thản hỏi thăm: “Các ông đến đây ngày hôm nay để nói cho chúng tôi biết những chuyện này sao?”

Trợ lý Nhâm lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải, thực ra mục đích chủ yếu của việc chúng tôi tới ngày hôm nay là thay mặt cho ngài Chu Tổng giám đốc của công ty chúng tôi bồi thường xứng đáng cho người nhà của nhân viên.

Thứ nhất, công ty đã phong cho bà Trần Nghiêndanh hiệu nhân viên nòng cốt ưu tú. Thứ hai, trả lại cho người nhà của nhân viên khu phòng ở được phân phối cho nhân viên mà năm xưa công ty thu hồi vô điều kiện. Thứ ba, với tư cách là nhân viên lâu năm của công ty, chúng tôi thực sự rất xin lỗi về chuyện đáng tiếc của bà Trần Nghiênlà chuyện này càng liên quan đến vấn đề kỷ luật, tác phong và quản lý không làm tròn bốn phận đối với toàn bộ nhân viên của công ty. Cho nên, bộ phận cấp cao trong công ty đã bàn bạc, công ty mong muốn trả năm mươi vạn tiền bồi thường cho người nhà của nhân viên.

Nếu như hai người có gì không hài lòng có thể nói rõ, cũng xin mời nói ra, chúng tôi sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của hai người.”

Nói xong, trợ lý Nhâm mang vẻ mặt chân thành nhìn tôi và ba.

Năm mươi vạn...

Có phải quá nhiều hay không?

Tôi máy móc quay đầu muốn xem ý kiến của ba, không nghĩ tới phản ứng của ba cũng giống như tôi, nhíu mày hỏi trợ lý Nhâm: “Phí bồi thường năm mươi vạn này... là theo căn cứ của pháp luật sao?”

Quả thực, việc mẹ tôi tự sát thực ra cũng nhận được một khoản phí bồi thường mấy vạn khối, nhưng lúc đó công ty bọn họ làm qua loa, nói cho chúng tôi biết việc mẹ tự sát, trên nguyên tắc bọn họ vốn không có trách nhiệm, nhưng nghĩ đến việc bà là nhân viên lâu năm mới bồi thường cho.

Sự việc đã lâu như vậy, bọn họ lại đưa ra yêu cầu bồi thường năm mươi vạn, thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Trợ lý Nhâm và luật sư thoán nhìn nhau, trấn an chúng tôi: “Hai người cứ yên tâm, khoản tiền này là quyết định nhất trí của ban giám đốc công ty, tuyệt đối hợp pháp.”

Luật sư lại lấy ra mấy xấp giấy, đẩy ra giữa bàn, nói: “Nếu như hai người đồng ý, xin mời kí một chữ vào hợp đồng chuyển nhượng nhà ở này nhé, ngoài ra công ty chúng tôi không đưa chi phiếu, cho nên xin cho chúng tôi một tài khoản ngân hàng, ngày mai số tiền này sẽ được gửi tới cho hai người.”

Tôi bị những việc bất ngờ từ trên trời giáng xuống này đánh cho có điểm choáng váng đầu, thứ nhất nhận được thư thông báo của đại học A, còn chưa tiêu hóa hết vui sướng của hôm nay, vụ án mẹ bị oan uổng kia lại có kết quả rồi.

Tôi ngây người nhìn hợp đồng trên bàn, đây thực sự là điều mà người ta gọi là chuyện tốt thành đôi ư?

Lúc mới lấy lại tinh thần, ba đã kí xong hợp đồng, cùng tôi tiễn hai người mang âu phục ra cửa.

Đi tới cửa thì trợ lý Nhâm gật đầu nhướng mi: “Cô Chu, có thể nói chuyện riêng với cô vài câu không?”

Cũng đã tới giờ nhà hàng của ba mở cửa, ông cầm áo khoác nói lời cảm ơn với hai người kia xong, vội vàng vàng đi ra sân.

Chờ vị luật sư kia biết điều đi tới giao lộ, trợ lý Nhâm mới cười tủm tỉm nói với tôi: “Tổng giám đốc của chúng tôi bảo tôi truyền đạt lại cho cô, Viên Trạch Khải không chỉ hãm hại mẹ của cô, đuổi mẹ của cô cùng một số công nhân làm việc cùng nhau mà còn tiêu hủy camera ở cửa hàng. Đồng thời sau khi hắn nhậm chức cửa hàng trưởng, càng không kiêng nể gì cả mà đút lót nhận hối lộ, số tiền dơ bẩn đó nhiều vô số k. Tổng giám đốc của chúng tôi nói, những việc rất nhỏ này cộng lại, chưa đến mười năm, Viên Trạch Khải hẳn còn không ra được.”

Tôi kinh ngạc há hốc miệng, căn bản không nghĩ đến Chu Dật sẽ bảo trợ lí nói cho tôi việc này.

“Thầy Chu anh ấy...”

“Cho nên Chu tổng bảo cô yên tâm, không nên chần chừ, học tập thật tốt ở đại học A.”

Mưa to chẳng biết dừng lúc nào, những tia nắng vàng rực rỡ từ giữa tầng mây vừa dày vừa nặng chiếu rọi, tôi ngẩng đầu nhìn, có thể thấy được mặt trời mờ mờ ảo ảo, trùng mắt nhìn.

Trong lòng giống như bị người ta nhéo tàn nhẫn, vừa đau lại khó chịu.

Tôi gượng gạo hỏi hắn: “Thầy Chu... Giờ ở đâu ạ?”

Vì sao anh không tự mình đến nói cho tôi biết?

Trợ lý Nhâm lễ phép mỉm cười: “Chu tổng không ở trong nước.”

“Vậy... Lúc nào anh ấy trở về thế?”

Vị trợ lý trẻ tuổi liếc mắt nhìn tôi chằm chằm, không trả lời. Trái lại, lấy ra một phong thư trắng ở ngực.

“Chu tổng trước khi đi dặn dò nhất định phải tự tay đưa cho cô. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành. Tạm biệt, cô Chu.”

Tôi cúi đầu nhìn chằm chằm phong thư trong tay, hai cánh tay nhẹ run lên.

Bên trong hé ra một tờ giấy viết thư đã cắt bớt, tôi cầm ở trong tay mà không có can đảm mở ra.

Lúc này, từ trong phong thư lại rơi ra một tấm ảnh.

Một tờ nhỏ nhỏ hình chữ nhật.

Là lần đầu tiên lúc tôi nhận được cái camera này đã bắt Chu Dật chụp một tấm.

Tôi buột tóc đuôi ngựa cao cao, cười đến mức khóe miệng có thể kéo dài đến huyệt Thái Dương, đôi mắt cong thành hai hình trăng lưỡi liềm nhỏ nhỏ.

Bởi vì mối quan hệ ở bên trong, tiềm hồng.

Chu Dật ở bên cạnh chỉ chụp hơn một nửa mặt, khóe miệng hơi hất lên, đôi mắt phượng hẹp dài liếc nhìn tôi. Áo sơ mi trắng trên người càng làm cho anh thêm tuần tú nhỏ nhắn.

Dầu của hai chúng tôi dựa sát vào nhau, thoát nhìn giống như anh ôm tôi vào trong ngực.

Lúc đó, bởi vì tấm hình này không chụp được toàn bộ khuôn mặt của anh, cho nên bị tôi để qua một bên.

Nào ngờ, anh lại vẫn giữ gìn tấm hình này.

Tôi từng sờ nhìn chăm chú bức ảnh một lát, sau đó ma xui quỷ khiến nhẹ nhàng mở bức thư ra.

Một mùi mực viết thơm mát xông vào mũi.

Một phong thư lớn như vậy, bên trong lại chỉ có rất ít chữ lẻ loi ở phía trên.

Hình như đang cười nhạo sự ngu ngốc của tôi.

Tôi lẳng lặng nhìn thật lâu thật lâu, lâu đến mức hai chân đều mỏi nhừ.

Không thể làm gì khác hơn là ngồi xồm xuống, nhìn nhìn, mũi đau xót, vươn đầu chôn vào giữa hai chân mà gào khóc lớn lên.

Chữ viết ở trên bức thư tôi đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Không có danh xưng, không hỏi thăm, không phần đề chữ, không có ngày.

Giống như tuyên bố sự kiên quyết của anh.

Chỉ có một ít chữ nhỏ:

Rời khỏi em, không phải bởi vì không thương em, mà là em không quý trọng.

~*~

(B)

Đột nghĩ hè buồn chán này, tôi mơ hồ không thể nhận thấy đã trải qua hơn một nửa.

Nhận được điện thoại từ biệt của Lăng Linh, tôi mới chợt giật mình tỉnh giấc. Bạn bè bên cạnh cũng vào lúc này đều ai đi đường nầy, sau này muốn gặp mặt sẽ không phải đơn giản như ngồi trên xe bus từ Thành Đông sang Thành Tây nữa.

Vé tàu của Lăng Linh là vào cuối tuần, đông hơn so với trạm xe lửa bình thường rất nhiều.

Ba mẹ của Lăng Linh đã đi Thượng Hải một tuần trước, cô nàng luyến tiếc bạn bè ở thành phố A, cho nên kéo dài thêm một tuần, rồi tự mình tới đó.

Lúc tôi chạy tới nhà ga, liếc mắt liền thấy Lăng Linh cao gầy một mình gian khổ kéo hai cái va li thoát nhìn so với cô nàng còn nặng hơn, qua lại như con thoi ở trong đám người.

Đến tiền cô nàng đều là bạn bè thân thiết, tôi, An Nhược, còn có Lục Hạo, Lý Đông Lâm.

Thời gian tàu chạy chỉ còn có một tiếng, Lục Hạo đứng ở giữa vẫn đùa giỡn kể mấy câu chuyện cười quý báu của mình, chọc mấy người chúng tôi cười ngật ngưỡng, cũng thoát khỏi một ít cảm giác chia ly nặng nề.

Hai tay Lăng Linh để trên va li hành lí hỏi tôi: “Bọn họ trả nhà lại cho hai cha con, lúc nào thì hai người dọn đến đây?”

Tôi lắc đầu: “Ba nói ở đây mấy năm nhờ có lán giềng xung quanh chăm sóc, không nỡ bỏ đi. Hơn nữa, cách sống như vậy đã trở thành thói quen, chuyển đến khu vực sang trọng kia sợ rằng sẽ quá cô đơn lạnh lẽo.” Tôi đắc ý nhướn mi tiếp tục nói: “Hi hi, tớ bảo ba đem nhà kia cho người khác thuê, đồ dùng trong nhà hay gì đó đều mới, vị trí phong thủy cũng không tệ. Tiền thuê nhà định kì hàng quý, ba tớ nói để tiết kiệm làm phí sinh hoạt đại học cho tớ.”

“Trời ơi!” Lăng Linh đột nhiên nhìn trời thở dài, ôm lấy cổ tôi sầu não nói: “Bọn họ đều nói người Thượng Hải có tính rất cổ hủ, đến lúc tớ chịu đựng không nổi, tớ sẽ trở lại tìm các cậu để nương tựa.”

Tôi khí phách vỗ vỗ vai cô nàng: “Hưởng thụ thật nhiều đi, đến lúc tớ hồ đồ không đi, đến nhờ vả cậu cũng không khác biệt lắm!”

“Ô ô, bạn học của chúng ta lần này thi đậu ở Thượng Hải nghe đâu rất ít! Cậu thật tốt đấy, cùng Lý Đông Lâm đều thi đậu đại học A.”

Lý Đông Lâm đứng bên cạnh cười: “Thực sự không ăn thua gì, đến lúc đó tớ và Đạm Đạm có thể thu lưu cậu bỏ nhà trốn đi, nhưng mà phải đóng tiền cơm nước nhé!”

Lăng Linh vừa nghe tức giận trừng hai

Giữa lúc mấy người nói chuyện phiếm, thời gian qua rất nhanh.

Lúc máy phát thanh truyền tin nhắc nhở lên tàu lần thứ ba, Lăng Linh mới lưu luyến không rời lôi kéo cái va li, đứng lên, dùng sức ôm mỗi người, kìm nén nước mắt nói: “Được rồi, không cho phép các cậu tiễn, tránh để tớ lại khóc.”

Cô nàng dẫn theo cái va li đi vài bước, lại quay đầu nhìn lại: “Tớ đi đây, phải nhìn kĩ bạn Chu Đạm Đạm một lần, cậu cũng đừng quên nha! Đồng chí Lý Đông Lâm kia, khai giảng cậu phải giúp tớ chăm sóc Đạm Đạm nhà tớ, nếu như cậu ấy thiếu mất một sợi lông tớ cũng đánh cậu! Còn có Lục Hạo! Nhớ đem ảnh cậu mặc bộ quân phục ngu ngốc đăng lên diễn đàn đấy... Gớm, sao tớ lại lải nhải hơn cả bà tớ thế này!”

Vung tay lên: “Đi đi, bye bye! Không nên quá nhớ tớ đấy!”

Cứ như vậy, cô bạn thân nhất thời cấp 3 của tôi đã bước trên một hành trình mới, rời khỏi quê hương của cô nàng, trường cũ của cô nàng.

Vẫn biết tới đạo lí của thế giới này, có bữa tiệc nào mà không đến lúc chia li, mới biết được tình bạn là khó bỏ nhất.

Lý Đông Lâm đưa cho tôi một cái khăn tay: “Bạn bè thực sự, bất kể đối phương ở nơi nào, cuối cùng cũng sẽ có cách biết được bạn ấy sống có tốt hay không.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Đông Lâm, ánh mặt trời chiếu rõ ràng từng sợi tóc trên đầu hắn, hơn một nửa kì nghỉ hè đã qua đi, hình như chiều cao tăng thêm một chút?!

Thời gian còn lại, tôi thường gọi điện thoại online nói chuyện phiếm với Lăng Linh, ban ngày thỉnh thoảng tới nhà hàng giúp đỡ, có lúc cuối tuần cũng sẽ cùng bọn Lý Đông Lâm, An Nhược ra ngoài đi dạo.

Có một lần đi dạo với Lý Đông Lâm, lúc đi ngang qua cửa hàng video, ông chủ mở một bài hát cũ.

Tôi đứng tại chỗ, im lặng nghe hết bài hát.

Giọng nữa khàn khàn thuần thực thâm tình hát lên:

Yêu một người có bao nhiêu đau khổ

Chỉ có bản thân rõ ràng nhất

giá tất cả tuổi xuân đã hoang vắng

Hóa ra chỉ là sai lầm

Còn trẻ không biết gì nên quá vội vàng

Đã không đi cùng đường với anh

Giấc mơ khó giữ lại đêm qua, tối nay khó ngủ mơ.

Em và anh đều đang đóng kịch

Em cũng không muốn giả bộ hồ đồ

Rồi lại phải chịu thua

Đánh mất người yêu

Còn có ai có thể níu kéo lại

Em cũng chỉ giả bộ hồ đồ mà thôi

Giả vờ rằng bản thân rất hạnh phúc

Lại thầm đau đớn trong lòng

Nước mắt đã không còn chảy ra nữa

Người trong cửa hàng video nhỏ nhỏ vốn cũng không nhiều lắm, để không ảnh hưởng đến khách hàng, cho nên ông chủ mở âm thanh bài hát không lớn, trong lúc nhất thời, toàn bộ cửa hàng giống như tràn ngập không khí bi thương nhẹ nhàng.

Tôi đi lên trước, hỏi: “Ông chủ, bài hát ông đang mở đây gọi là gì?”

Ông chủ cầm lấy đĩa giấy nhìn một chút: «Đánh mất người yêu»

Cuộc sống đại học

(A)

Ngày đó nhập học vào trường A, tôi sống chết không cho ba cùng đi đến trường. Thứ nhất là bởi vì việc buôn bán trong nhà hàng nhỏ của ba đang gặp dịp, chắc chắn bận bịu đến mức không thể phân thân.

Thứ hai tôi lại là học sinh bản địa, còn có Lý Đông Lâm đi cùng tôi, đúng lúc có người bầu bạn, cũng không sợ không quen cuộc sống ở đây.

Hôm nay nhiệt độ cao quá mức, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu lên người giống như lửa đốt.

Tôi kéo một ít đồ dùng sinh hoạt tới cổng trường thì mồ hôi cũng đã đầm đìa, nhìn qua đoàn người nối liền không dứt đứng ở cửa đăng ký thật là đau lòng.

Học sinh của vùng khác xách cái túi bằng vải bố thoát nhìn vô cùng cực khổ, còn có một đoàn phụ huynh cũng hăng hái bưng bưng, có một số người thì cầm cái quạt đi theo phía sau con cái nhà mình không ngừng quạt mát, một số người khác để cho con cái đứng hưởng thụ dưới bóng cây râm mát, còn mình thì làm thủ tục ôm lấy tất cả mọi việc.

Nghe đủ loại tiếng địa phương siêu việt lạ thường, tôi nhất thời choáng váng hoa mắt.

May mà Lý Đông Lâm đứng trong đám người phát hiện ra tôi bị chìm ngập, chặn lại, đỡ lấy cái rương nhỏ của tôi. Tôi lúc này mới phát hiện ra phía sau hẳn còn hai người đang đứng, một nam một nữ, đều hai tay trống trơn, nhìn tôi.

Lý Đông Lâm cười, chỉ chỉ người con trai đứng ở phía sau hẳn: “Anh ấy là anh họ của tớ, Lữ Viên. Năm nay là năm ba.”

Ôi! Hóa ra là người quen + đàn anh.

Tôi lập tức cung kính kêu một tiếng: “Anh họ khỏe.” Cảm thấy xưng hô sai liền vội vàng sửa lại: “Xin chào tiền bối! Em là Chu Đạm Đạm.”

Cô gái tóc ngắn kia phì một tiếng bật cười, trang nhã tự giới thiệu: “Chị là bạn gái của anh ấy, Pháp Y Y, cũng học khoa Tin tức như em.”

Tôi liếc mắt nhìn Lý Đông Lâm, thì ra người này cũng đã giới thiệu tôi từ trước rồi.

Vì vậy giồn già kêu một tiếng chào tiền bối.

Có đàn anh đàn chị ở đây, những chuyện vặt vãnh về các bản tin phức tạp đã dễ dàng đối phó thuận lợi.

Tôi cảm kích cười với Lý Đông Lâm, nhận lấy túi xách của mình từ trên tay hẳn. Lúc này, Pháp Y Y đi ở phía trước bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn tôi, hỏi: “Đạm Đạm, sao em lại mang ít đồ đạc như vậy?”

Tôi nhìn túi vải buộc căng phồng trên tay mình một lát, nói: “Không ít mà, nên mang cũng đều mang theo, về phần áo quần và gì đó nữa em sẽ không mang đi nhiều, dù sao nhà cách trường học cũng khá gần, đủ mặc là được.”

Pháp Y Y suy nghĩ rồi gật đầu: “Vậy là ngược lại với chị. Nhớ lại năm chị mới đến đại học A quá thảm hại đi, mang theo hai cái túi xách lớn bên hông, hơn nữa ở lầu 6 của kí túc xá, thực sự giống như đòi mạng ấy.”

40. Chương 06 Phần 03

6.3

Đàn anh Lữ Viên lúc này đang nói chuyện phiếm với Lý Đông Lâm, nghe Pháp Y Y nói xong liền lộ ra vẻ mặt oán giận: “Em đã biết hết nhé, năm đó đúng là, anh khiêng cái túi xách bảo bối kia của em leo lên lầu 6, mệt đến gần chết không nói, còn thiếu chút nữa bị ngã xuống dưới.”

“Hóa ra hai anh chị vừa vào trường đã quen biết nhau hả?” Tôi nhìn hai người cảm thán một câu.

Đàn anh Lữ Viên gật đầu, nói: “Đúng vậy! Chao ôi... Cảm thấy toàn bộ thời gian hỗn tạp trước đây trôi qua rất chậm, hiện tại nhìn các em, lại đột nhiên cảm thấy thật đúng là nhanh, anh chị đã năm ba rồi.”

Pháp Y Y nhếch miệng trềng mắt.

“Được rồi Đạm Đạm, kí túc xá em ở là tòa nhà nào?” Pháp Y Y tiến lại gần hỏi

“Hình như là phía Tây.”

“Ôi không! Vậy em phỏng chừng cũng phải leo sáu lầu. Quy định biên thái của trường học, toàn bộ tân sinh viên được sắp xếp ở tầng cao nhất.”

Trong lúc nói chuyện, đoàn người chúng tôi đã đi tới trước kí túc xá nữ phía Tây.

Một tòa nhà màu đỏ sậm, từ những vết loang lỗ trên tường nhìn ra được đã qua nhiều năm. Tất cả bên trong lẫn bên ngoài đều là học sinh và phụ huynh, làm cho cả tòa nhà đều vô cùng ồn ào.

Tôi run rẩy ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó mãnh liệt kêu rên một tiếng...

Lầu sáu, thật là con mẹ nó (TM) cao!

Tôi vốn không mang theo gì nhiều, cho nên không muốn làm phiền Pháp Y Y đi lên c

Mà Lữ Viên muốn dẫn Lý Đông Lâm đến khu kí túc xá nam, vì vậy bốn người để lại cách thức liên lạc, rồi tách nhau ra ngay trước tòa nhà phía Tây.

Lúc gần đi, đàn chị Pháp Y Y lo âu nhìn sáu tầng lầu, lại liếc trộm vóc người mỏng manh của tôi, lớn tiếng thở dài, tình ý sâu xa nói: “Đạm Đạm, mau mau kiếm một người bạn trai đi.”

“Nhưng mà đàn chị... Vì sao ạ?”

Đàn chị Pháp Y Y sâu kín nhìn chằm chằm nơi xa, nặng nề nói: “Phải biết rằng, mang theo hai cái phích nước còn to hơn cẳng chân của em leo sáu tầng lầu không phải là chuyện dễ dàng...”

“...”

Sau khi chia tay với Pháp Y Y, tôi một mình đi vào trong tòa nhà.

Đến lúc đứng ở trước cầu thang lên lầu, tôi ngớ ngẩn, cuối cùng đã hiểu vì sao đàn chị Pháp Y Y lại lo âu như vậy.

Bạn cần phải leo qua bức tường uốn lượn quanh co này, mà mỗi bậc thang hào phóng kia lại cao gấp hai lần cầu thang bình thường, giống như là leo Vạn Lý Trường Thành và thực hiện phong trào nhấc cao chân vậy, mệt, nhưng cũng vui vẻ!

Trước mắt tôi lúc này là một loạt bậc thang giống như chị em với Vạn Lý Trường, vừa cao vừa dốc vừa nghiêng ngã...

Lại thò đầu ra ngoài, nhìn sáu tầng lầu còn cách tôi mười tám km, liền có chút mất hết sức sống!

Cuối cùng, sau cuộc hành trình nghìn dặm gian nan, tôi giống như một con bò già mới hoàn thành việc cày ruộng, thở hồng hộc tìm được phòng ngủ, vừa đẩy cửa ra, ngẩng đầu nhìn, bên trong đã có sáu đôi mắt cùng bắn thẳng về phía tôi.

Tôi sững sốt, không nghĩ tới tôi là người tới phòng ngủ chậm nhất. Vì vậy nhanh chóng tươi tắn mặt mày nghênh đón mọi người, tự giới thiệu.

Sau một vòng giới thiệu, tôi đã cùng ba người khác có hiểu biết nhất định về nhau.

Ấn tượng sâu nhất chính là một cô gái người Trùng Khánh tên là Mục Tư Ngôn, chiều cao xấp xỉ tôi, mắt hai mí, sống mũi cao, xinh đẹp động lòng người. Chẳng trách rất nhiều người đều nói đất Trùng Khánh sinh ra mỹ nữ

Sau này, khi mấy người chúng tôi đã thân thiết hơn, buổi tối, khi nói chuyện phiếm, nói tới ấn tượng đầu tiên của bản thân đối với những người khác thì tôi nói với cô nàng như vậy.

Trái lại, cô nàng không chút nào lĩnh hội việc được khen ngợi là mỹ nữ, kinh ngạc tát vào miệng: “Người như tớ đây cũng có thể gọi là mỹ nữ ư?”

Chúng tôi cùng gật đầu rào rào.

Cô nàng nghiêm túc nói: “Vậy thì các cậu cũng đừng tùy tiện đến Trùng Khánh nha!”

Mọi người khó hiểu: “Vì sao thế?”

Mục Tư Ngôn điềm đạm đáng yêu nói: “Sợ tới rồi, các cậu sẽ biết được đại mỹ nữ thật sự, lòng tự trọng sẽ bị sỉ nhục đó.”

Mục Tư Ngôn đạt được ước nguyện được đám người rướn người dè bẹp.

Ngủ ở phía trên giường của tôi chính là một cô nàng mập mập đơn giản người Giang Tô, tên rất đặc biệt, gọi là Thiểm Nhất Thiểm.

Trong lòng tôi nghĩ rằng ba mẹ của cô nàng thực sự rất vui tính, họ Thiểm vốn đã ít, lại còn đặt cho cô nàng nhà mình một cái tên đẹp dễ như thế, có chút thích thú trở hết tài năng.

Nhưng mà Thiểm Nhất Thiểm lại trái ngược hoàn toàn với cái tên đẹp dễ của cô nàng. Cô nàng nói chuyện hơi ngại ngùng, chủ đề cũng không nhiều, chỉ có người khác hỏi cô nàng thì mới trò chuyện vài câu, trên cơ bản sẽ không chủ động bắt chuyện.

Ngủ ở phía trên Mục Tư Ngôn chính là một cô gái người Đông Bắc, ột mét bảy mươi lăm, da vàng, thích nhất là cười và kể chuyện cười, rất biết cách điều chỉnh bầu không khí của tập thể.

Bất đồng với vóc người cao lớn của cô nàng chính là cô nàng cũng có một cái tên rất kì quặc, Tiểu Tiểu Tiểu.

Nghe có vẻ nho nhỏ, thật là thân thể thì lại quá cao to, thường xuyên bị tôi và Mục Tư Ngôn trêu chọc.

Sau khi ở chung một khoảng thời gian, tôi tự nhận mình là người may mắn.

Ba bạn cùng phòng tuy rằng tính cách khác xa nhau, nhưng cũng không phải cãi lộn lung tung, tính toán chi li. Thỉnh thoảng vì một chút chuyện mâu thuẫn nhỏ cũng cãi nhau, nhưng có thể giảng hòa rất nhanh, mọi người ở chung coi như hòa hợp.

Tôi và Mục Tư Ngôn thân nhau nhất, bình thường đều ăn cùng nhau, phần lớn thời gian rảnh cũng đến một số cửa hàng nhỏ xung quanh trường học shopping. Tính tình của tôi và cô nàng khá thẳng thắn, nói chuyện cũng vô cùng nhiều. Hai người ở cùng một chỗ luôn luôn ba hoa không dứt.

Theo thời gian, đề tài nói chuyện của hai chúng tôi cũng càng ngày càng riêng tư bí mật, ví dụ như hoàn cảnh gia đình của từng người, trung học quen mấy bạn trai, cô nàng bị bệnh trĩ, ngực trái của tôi cũng giống ngực phải... Mọi việc như vậy. Gian tình của hai chúng tôi cũng càng lúc càng sâu sắc.

Lúc học trung học, hầu như tất cả giáo viên đều nói cho chúng tôi biết, chờ chúng tôi thực sự vào đại học rồi, nhất định sẽ nhớ đến cuộc đời trung học của mình, bất kể là xuất phát từ loại tâm tính nào.

Bởi vì cùng là thập niên, nhưng cuộc sống trung học nhất định đơn thuần hơn so với đại học.

Dù sao đây là khoảng cách giữa người chưa trưởng thành và người trưởng thành, cũng là cột mốc trưởng thành.

Có một lần, sau khi phòng ngủ tắt đèn, vài người ngủ không được, liền đều nằm sấp trên mép giường của từng người, nhỏ giọng trò chuyện, cũng không biết làm thế nào lại đột nhiên nói đến chuyện trên đây.

Thiểm Nhất Thiểm luôn luôn không lạnh không nóng ở trên chiếc giường nhỏ của mình nắm chặt nắm tay, oán giận nói: “Tớ lại không nhớ một chút nào ba năm trung học, chủ nhiệm lớp tớ là một ông già trọng nam khinh nữ, nữ sinh lớp tớ đều chán hẳn.”

Mục Tư Ngôn ở phía đối diện thở dài yếu ớt: “Tớ vẫn rất nhớ, lớp tớ tuy rằng thành tích giống nhau nhưng tất cả mọi người rất đoàn kết, không một chút nào tách nhỏ tập thể. Nè, xa cách các cậu ấy, vừa nói tớ đã muốn khóc, hiện tại hàng ngày tớ còn mơ tới cảnh huấn luyện quân sự năm một, cả đám đều ngốc nghếch lén chửi huấn luyện viên, nhưng lúc đi lại luyện tiếu, đặc biệt là chơi đùa thật vui. Bây giờ những người bạn này đều đi đến những nơi khác nhau rồi, xa nhau nhiều năm như vậy, muốn tụ họp một lần, cũng chả biết là lúc nào.”

Cô nàng nói xong những lời này thì ai ai oán oán, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng ngủ thương cảm không í

Tiểu Tiểu Tiểu vẫn trầm mặc trở mình một cái: “Chúng ta nói một chút về giáo viên trung học đi, lúc tớ học năm hai trung học, giáo viên môn Hóa là một siêu cấp mỹ nữ, không chỉ có tính tình tốt, giảng bài cũng rất hay, hầu như toàn bộ học sinh đều thích cô ấy. Sau này cô ấy kết hôn, gả ột giám đốc người nước ngoài, hình như người kia lương một năm một trăm vạn, tớ cũng không biết nhiều. Cảm thấy vô cùng hạnh phúc, rất nhiều nữ sinh đều lén thảo luận nói rằng sau này sẽ làm một người phụ nữ hoàn mỹ giống như cô giáo mỹ nữ vậy. Nhưng các cậu có biết sau này cô giáo này lại xảy ra chuyện gì không?”

Tôi nghi hoặc thật lâu, hỏi: “Lẽ nào bị người thứ ba chen ngang làm cho bị bỏ rơi, từ nay về sau chưa gượng dậy nổi?”

“Trời! Sức tưởng tượng của cậu phong phú thật.”

“Vậy là cái gì?”

Tiểu Tiểu Tiểu lại trầm mặc trong bóng đêm, thản nhiên nói: “Lúc năm ba, cô ấy bị bệnh bạch cầu đã chết.”

Tôi bỗng chốc ngây ngẩn cả người, Thiểm Nhất Thiểm ở giường trên vội vàng hỏi cô nàng: “Sao đúng lúc thế? Lẽ nào trước đây cô ấy không biết sao?”

“Cái này tớ cũng không rõ ràng lắm.” Tiểu Tiểu Tiểu dừng lại một chút, nói: “Đó là lần đầu tiên tớ đối mặt với cái chết. Các cậu nghĩ xem, một tuần trước còn đang là giáo viên của cậu, dạy cậu, cuối tuần sau lại qua đời, đáng sợ hơn là từ nay về sau trên đời này đã không còn người này nữa, người ta chỉ còn có thể nhìn thấy trên bàn thờ của người giáo viên ưu tú tấm hình của cô ấy mà thôi.”

“Chao ôi! Vậy chồng của cô ấy đâu?”

“Hình như năm thứ hai đã cưới một người mới.”

“...”

Đề tài về cái chết này quá mức nặng nề, mọi người bỗng chốc không biết nói cái gì cho phải.

Cuối cùng Tiểu Tiểu Tiểu lại tự phục hồi tinh thần, xoa dịu bầu không khí: “Đạm Đạm, cậu thì sao, tớ nghe nói trường học càng tự cao, giáo viên lại càng kì quái, trường học của các cậu có không?”

Tôi ôm đầu gối, nhất thời nghẹn lời

Đại não giống như bị khống chế bỗng chốc hiện ra hình dáng của Chu Dật, vẻ mặt tự tin phi phàm ở trên bục giảng của anh, nụ cười nho nhã khiêm tốn ở trong phòng học, âm thanh trưởng thành trầm thấp, trên cột tôi thì giả dối, dạy dỗ tức cho tôi thì kiên trì, một mình hút thuốc thì lạnh lùng, dạy dỗ tôi thì nghiêm khắc, cùng với cặp mắt phượng sâu thẳm kia của anh luôn tỏa ra sự câu hồn kiêu ngạo hiện lên từng màn.

Trong lúc nhất thời, trở tay không kịp, tâm loạn như ma.

Không thể làm gì khác hơn là khó khăn mở miệng, chan chất nói: “Không có, có thể là tớ không gặp phải.”

“A a a~” Mục Tư Ngôn ở phía đối diện miễn cưỡng ngáp một cái: “Không còn sớm nữa, như vậy đi, chúng ta nghĩ ra một từ ngữ miêu tả cuộc đời trung học của tôi để làm tổng kết đêm nay, sau đó từng người đi gặp Chu Công! Bắt đầu từ tớ đi, tớ nghĩ nghĩ trở ngại...”

Mục Tư Ngôn ề a hồi lâu, cuối cùng quyết định, giong già nói: “Tâm nguyện chưa hết.”

Đến lượt Tiểu Tiểu Tiểu, cô nàng cũng muốn suy nghĩ, mới nhẹ giọng nói rằng: “Tớ dùng tưởng nhớ đi.”

Thiểm Nhất Thiểm trái lại không chút suy nghĩ liền thốt lên: “Ác mộng một thời.”

Tôi ôm chặt đầu gối, nhắm mí mắt, nói: “Hoang đường.”

~*~

(B)

Đích thật là hoang đường, so sánh với cuộc sống trung học hoang đường của tôi, cuộc sống đại học hiện tại của tôi giống như một chén nước sôi hờ hững nhạt nhẽo.

Thỉnh thoảng sẽ cùng Mạc Tư Ngôn trốn học những bài chuyên ngành không quan trọng, sau đó cùng nhau co ro trong phòng ngủ, cô nàng chơi game online, tôi xem phim Mỹ, cuộc sống tạm bợ qua đi vừa dễ chịu lại ổn định.

Thường thường cũng sẽ cùng Lý Đông Lâm đi ăn một bữa, vì vậy không ít lần tôi bị ba cô nàng vô cùng rỗng tuếch trong phòng ngủ trêu đùa.

Tiểu Tiểu Tiểu ở trong phòng ngủ chừng chặc đàng hoàng, lòng đầy cảm phần chỉ trích tôi, nói: “Cậu làm vậy bản anh Đông Lâm thuần khiết, cũng không cho người ta một thân phận danh chính ngôn thuận, lương tâm của cậu đâu, đạo đức của cậu để ở chỗ nào! Các cậu nói đúng không? Chu Đạm Đạm, cậu chính là một con chó săn nhỏ không tim không phổi.”

Mục Tư Ngôn trong nháy mắt phản bội tôi, gia nhập vào phe của Tiểu Tiểu Tiểu, cùng với Thiểm Nhất Thiểm đồng loạt gật đầu rào rào.

Tôi thiếu chút nữa ói máu: “Cậu mới là con chó săn nhỏ, xin hỏi Tiểu nữ hiệp, con mắt tinh tường nào của cậu thấy tớ vậy bản Lý Đông Lâm thuần khiết?”

Nữ hiệp khinh thường phất tay: “Cái này còn phải hỏi? Ai là người đầu tiên tặng găng tay khăn quàng cổ cho cậu vào mùa đông? Ai là người mỗi cuối tuần kiên trì đưa cậu đi ăn đại tiệc ở khắp nơi? Ai giúp cậu xếp hàng mua bánh sen ngoài cửa Nam cho cậu ăn? Ai giúp cậu ăn gian viết luận văn? Anh Đông Lâm người ta tốt xấu cũng là một anh zai mặt mũi xinh đẹp, sao cậu nhẫn tâm quyến rũ người ta như vậy chứ?”

Tiểu nữ hiệp này sắp xếp một chuỗi câu nói khí thế quá mạnh mẽ, trong đầu tôi ong ong thật lâu mới phản ứng lại, không nhanh không chậm nói: “Nói ra như vậy... Sao tớ lại thấy là hần vậy bản tớ nha?”

“Xì.”

“Hừ.”

“Đúng là thất đức, phòng ngủ chúng ta sao lại nuôi dưỡng ra một con chó săn nhỏ thiếu tim thiếu mắt như thế nhỉ.”

Vào ngày hôm sau, tôi đã dự định nói không thiếu một chữ nào về chuyện làm sao mình được thăng chức làm một con chó săn nhỏ thiếu tim thiếu mắt với Lý Đông Lâm.

Tháng giêng mùa đông lạnh lẽo, tôi và Lý Đông Lâm sánh vai nhau đi qua sân bóng rổ của trường học, trong khán phòng không có người, tôi và hắn liền ngồi xuống đó.

Hắn lấy từ trong túi áo khoác ra một cái kẹp tóc bằng bạc được chạm khắc khéo léo, có hình dáng con chim nhỏ trông rất sống động, rất đặc biệt, so với kẹp tóc trong cửa hàng trang sức xung quanh phòng học hoàn toàn khác biệt.

“Cậu không phải đều nói rằng cậu muốn mua một cái kẹp tóc sao, ngày hôm qua tớ và đàn anh đi ra ngoài ăn, đi ngang qua một cửa hàng trang sức bằng bạc, nghĩ cái này rất thích hợp với cậu, liền mua, cậu thử xem?”

“Trí nhớ của cậu thật tốt.” Tôi dè dặt cầm lấy cái kẹp tóc, loay hoay ở trên đầu một hồi, lại cụt hứng bất chợt: “Cậu đừng lúc nào cũng tặng tớ thứ này thứ kia, Tiểu Tiểu các bạn ấy đều nói tớ thiếu đạo đức đấy.”

Lý Đông Lâm sửng sốt, nhếch miệng cười: “Chỉ là một món đồ nhỏ thôi, cậu thích là tốt rồi, đừng để ý tới các bạn ấy.”

“Các bạn ấy còn nói tớ là con chó săn thiếu tim thiếu mắt.”

Lý Đông Lâm buồn cười: “Chó săn? Sao các bạn ấy lại nói như thế?”

“Nói tớ không biết đền ơn, nói cậu mùa đông tặng tớ găng tay khăn quàng cổ, mỗi lần thường đi ăn cùng nhau, còn xếp hàng giúp tớ mua bánh sen...”

“Sau đó đâu?”

Lý Đông Lâm an nhàn nói cười, trong mắt tràn ngập thâm ý nhìn tôi.

Tôi gây chuyện nói: “Sau đó nói tớ vậy bản sự thuần khiết của cậu, không cho cậu danh phận. Khôi hài nhỉ! Cậu đừng để ý đấy, đây là cách thức bôi móc của Tiểu Tiểu.”

Lý Đông Lâm im lặng, khoe miệng cười nhẹ, nhợt nhạt thở dài.

Vào đại học, Lý Đông Lâm thay đổi rất nhiều, cá tính vốn rất vui tươi như ánh mặt trời cũng không biết thế nào lại trở nên có chút u buồn. Người cũng chững chạc rất nhiều, suy nghĩ so với mấy đứa con trai bình thường cũng chín chắn hơn nhiều.

Đối mặt với Lý Đông Lâm như vậy, trái lại tâm tính của tôi đã không còn tự nhiên tùy tiện với hắn như khi học trung học, mà là không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác áp bức hắn là ông anh của tôi.

Ví dụ như hiện tại, hắn cười thờ dài, nhưng bắt đắ dĩ trong đáy mắt cũng rất rõ ràng.

Nếu như là trước đây, tôi nhất định sẽ truy hỏi nguyên nhân.

Thế nhưng hiện tại, tôi cũng không dám hỏi, chỉ có thể yên lặng không nói lời nào.

Lý Đông Lâm duỗi một tay, có chút vô cùng thân thiết ôm qua vai tôi, quay đầu sang hỏi tôi: “Tất cả mọi người đều nói như vậy, vậy cậu có muốn cho tớ một danh phận hay không đây?”

Thân thể tôi cứng đờ, như tai vạ đến nơi...

Không biết nên nó không thể làm gì khác hơn là tiếp tục im lặng...

Im lặng...

Im lặng...

Thấy tôi không nói lời nào, Lý Đông Lâm cũng rất có chừng mực buông tay khỏi vai tôi, nhìn cái giỏ lưới bóng rổ hồi lâu, hỏi: “Vẫn còn không thể quên được người ấy sao?”

Tôi nhăn mày, trong giọng nói mang theo dờ khóc dờ cười: “Thực ra tớ vô cùng buồn bực, cậu sao lại có tình ý với tớ chứ? Anh... Chuyện Thầy Chu và tớ, cậu là người biết rõ nhất, không phải sao?”

“Thì tính sao?”

“Tớ đã làm tình, tớ là cái dạng người gì, cậu đều biết. Vì sao còn muốn...?”

Lý Đông Lâm không nghiêng đầu, lấy hai tay che bên mép hà hơi nóng, cũng có chút đỏ khốc đỏ cười: “Tớ không biết.”

Tôi nhìn vẻ mặt oan ức lại u sầu của hắn, bỗng chốc không nhin được, cười xì một tiếng, vô cùng phá hư bầu không khí. Hắn không ngờ tới tôi sẽ cười, giật mình vài giây, cuối cùng cũng cười theo.

Tôi nghiêng đầu nói: “Tớ cuối cùng cũng tìm được điểm chúng khiến chúng ta là bạn bè.”

“Cái gì.”

“Thật ngốc mà.”

“...Cậu đừng nói, thật đúng là.”

“Ha ha ha ha ha ha...” Tôi hài lòng cười rộ lên.

“Được rồi, cô bé ngốc. Cậu quay về kí túc xá đi, buổi chiều tớ còn có tiết.” Lý Đông Lâm đứng lên, vỗ vỗ bụi trên áo khoác.

Cuộc đàm phán lúng túng cứ như vậy bị tôi thắng thường làm sai lệch. Thực ra tôi cũng cố ý đùa giỡn, làm kẻ dối trá, tôi không hy vọng việc làm bạn với Lý Đông Lâm cũng không được.

Cho nên không đem chuyện nói rõ, quan hệ bên ngoài còn phải duy trì.

Về phần cái khác, trong lòng mọi người biết rõ ràng, dù sao có một số việc để cho nó trôi lên mặt nước không bằng chìm vào đáy biển cho ổn th

Lý Đông Lâm cũng biết rõ đạo lí này.

Mà tôi còn chưa thoát khỏi số phận luôn luôn bị Tiểu Tiểu và Tư Ngôn nhắc tới, mãi cho đến học kì sau của năm hai đại học, sau khi Tiểu Tiểu ở trong phòng ngủ cao giọng tuyên bố kết thúc thân phận cô gái độc thân cô quạnh, tôi mới tránh được kiếp nạn này.

Nét mặt của đồng chí Tiểu Tiểu trong lúc yêu đương luôn phơi phới, hai tròng mắt đầy sức sống, đôi mắt xinh đẹp như tơ, phong thái đi đứng thì dong đưa, khổ người một mét bảy mươi lăm thật sự là bảo người xem thế là đủ rồi.

Mà cô nàng mỗi đêm đều cùng anh yêu của cô nàng nấu cháo điện thoại đồ ngon đồ ngọt, hành hạ từng sinh vật bên trong phòng ngủ 602 trong đó bao gồm cả con gián.

Mà lúc gác máy, đồng chí Tiểu Tiểu giống như nguyện vọng còn chưa hết, mạnh mẽ kéo ba người chúng tôi cùng nàng ôn lại hồi ức.

Mục Tư Ngôn khóc không ra nước mắt: “Nữ hiệp, xin người thương xót tha cho con đi, người hủy hoại thân thể của con, người còn muốn hủy hoại nội tâm non nớt của con, lẽ trời ở đâu hả?”

Tiểu nữ hiệp suy tính một hồi, tiếc nuối nói: “Các cậu đều đã nói như vậy, vậy không thể làm gì khác hơn là quên đi. Vốn có đàn anh Bạch dự định mời chúng ta ăn, tớ liền tư vấn tư vấn ăn cái gì ngon, nhưng mà cũng là nội tâm non nớt của cậu quan trọng hơn, nhanh đi ngủ đi bé con.”

Ba chúng tôi vừa nghe, động tác cùng nhất trí dựng dậy như cá chép quẫy nước, cùng kêu lên: “Hủy hoại nội tâm của chúng tớ đi, van xin cậu nhanh hủy hoại chúng tớ đi.”

Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt đói khát của ba đứa chúng tôi, cười vô cùng thâm đáng!

Trải qua một trận giao chiến kịch liệt, cuối cùng cũng tính được đánh chén một trận của đôi này ở nơi nào, sự buồn ngủ của chúng tôi cũng bị làm cho biến mất.

Tiểu Tiểu quấy rầy mê hoặc chúng tôi: “Các cậu cũng nhanh chóng tìm một người con trai đi, lúc lạnh có tay ấm, lúc nóng có quạt mát, đôi bụng có người giúp các cậu chạy chân, ăn no có người cùng các cậu tản bộ, chuyện hạnh phúc rất nhiều nha!”

Tư Ngôn vô cùng bình tĩnh quay sang cự tuyệt bà mai: “Cuối tuần sau tớ còn có một cuộc thi đấy, tớ phải bảo lưu chỉ số thông minh của tớ. Cậu nên giết dây hai vị đối diện kia đi.”

Bạn học Thiểm Nhất Thiểm rụt rè với cái đầu ra: “Mẹ tớ nói, đại học không cho phép nói chuyện yêu đương.”

“Mẹ cậu lại không ở thành phố A, khó có thể quản chế đường dài phải không?”

Thiểm Nhất Thiểm xấu hổ lộ ra cánh tay: “Cậu xem cánh tay như giò lợn của tớ này, tớ vẫn là giảm béo trước rồi bàn lại nhé.”

Rơi vào đường cùng, bà mai nữ hiệp còn quăng ánh mắt về phía tôi: “Chó săn nhỏ, rốt cuộc cậu và anh Đông Lâm làm thế nào hả?”

“Lần thứ 78 nói cho cậu, quan hệ của tớ và đồng chí Đông Lâm so với thủy tinh còn minh bạch trong sáng lấp lánh hơn.”

Mục Tư Ngôn đột nhiên xen mồm vào nói: “Này! Ngoại trừ Lý Đông Lâm, mấy ngày hôm trước không phải còn có một em trai năm nhất khoa Công nghệ thông tin thổ lộ tình cảm với cậu sao?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn cậu khen tớ lớn lên non nớt...”

Mục Tư Ngôn nói không sai, mấy ngày hôm trường trên đường tôi tự học trở về phòng ngủ muộn, đích xác có một người tuổi còn trẻ ngăn tôi lại.

Ở dưới bóng cây tôi mơ hồ không rõ, hoảng hốt thấy một khuôn mặt đẹp trai trắng nõn, nhất thời giữa sợ hãi kèm theo chút kinh ngạc, giữa kinh ngạc kèm theo chút kinh hãi... Đương nhiên còn có chút nhảy nhót thế đó.

Mà khi tôi đi tới dưới đèn đường, thấy hấn dùng keo xịt tóc sửa sang lại đầu tóc vàng cho rõ ràng, áo T-shirt rộng thùng thình đủ loại màu sắc và cái quần jean sắp rớt đến đùi cùng với chuỗi dây xích leng keng loảng xoảng trên người thì nhất thời cảm thấy rất nhiều vệt lê (tên một loại quả TQ)...

Tình cảm trong lòng tôi phát tay với hấn, nói cho hấn lúc tôi học trung học cơ sở cũng không ‘hòa hợp đẹp đẽ’ như hấn, tiện thể bày tỏ tôi không xứng với hấn thì tên con trai hip hop này lại như được cổ vũ sâu sắc nói cho tôi biết lần đầu tiên mắt hấn nhìn thấy tôi đã say đắm tôi sâu nặng rồi, tôi giống như một đóa Bạch Liên thuần khiết lung lay trong nước bùn, tôi giống như công chúa Bạch Tuyết hiền lành, tôi giống như nàng tiên cá dũng cảm, làm cho hấn không rời mắt được...

Không đợi hấn nói xong, tôi đã sợ hãi chạy trốn chết.

Phục hồi lại tinh thần thì Tiểu phu nhân đang dùng một giọng điệu nghi vấn mà ghét bỏ hỏi tôi: “Tớ làm sao lại cảm thấy cậu giống như một phiên bản mini các chuyên gia tiêu diệt gọn những người say mê cậu thế. Có phải cậu tham gia vào hẹn hò trực tuyến hay có bạn trai ở xa hay không đấy?”

“Đúng nhĩ, lẽ nào trung học cậu không thích người nào ư?”

Tôi nghĩ, vấn đề này thực sự hỏi ngược tôi quá sâu rồi.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không đề cập đến Chu Dật, không phải bởi vì không tin, mà là bí mật này đã bị tôi chôn chặt dưới đáy lòng.

Tròn hai năm, không ai nhắc qua cái tên này, hình như trên thế giới này căn bản không tồn tại người này nữa, tất cả đều là giấc mộng hoang đường không trọn vẹn mà vỡ vụn của tôi.

Bởi vì nếu có một người như thế, chỉ nhắc tới tên của anh, sẽ làm cho cái mũi cay cay.

Tôi nghĩ, tôi thực sự hết rồi.

41. Chương 07 Phần 01

Chương 7.1

Anh Chu trở về

Giai đoạn đầu học kì sau của năm ba, mỗi người trong phòng ngủ của chúng tôi đều vì chuyện thực tập mà công việc bắt đầu bận rộn hơn.

Lăng Linh ở nơi xa Thượng Hải cũng nước chảy bèo trôi làm quen với một bạn trai là nghiên cứu sinh, mỗi ngày ở trong điện thoại lải nhải hàng rào nhà cô nàng cứ cúc cu cúc cu, y hệt như chìm vào bình mật ngọt.

Không nhận được nhớ lại lúc lên trung học, có một khoảng thời gian Lăng Linh mê Chu Dật, có thể nói là hai mắt phát sáng, giữa mỗi tiết học đều phải giương mắt nhìn theo bóng dáng của anh.

Giờ đã mấy năm qua đi, người bạn ngay thẳng đáng yêu này cuối cùng cũng rơi vào bể tình.

Việc làm ăn ở nhà hàng của ba cũng càng ngày càng thịnh vượng, thậm chí còn có người liên lạc muốn hợp tác. Vì vậy tôi và ba bàn bạc dùng một phần tiền bồi thường mà tập đoàn Hác Phong đưa ở rộng mặt tiền cửa hàng, thay đổi một vị trí tốt.

Tôi nằm ở trên giường, nhận không được nhớ lại từ hồi trung học đến bây giờ, cảm thấy thời gian vội vã trôi qua, bên mình cũng đã xảy ra thay đổi long trời lở đất, đại khái là cảnh còn người mất cũng chính là như thế này.

Để lên tinh thần cho buổi phỏng vấn của mình, tôi lợi dụng một tiết học buổi chiều, đến cửa hiệu cắt tóc ở cửa Nam ngoài trường học đem mái tóc dài cắt đến ngang vai, sửa lại tóc mái.

Thay đổi ấn tượng yếu ớt của đại học hai năm trước để lại phía sau về yếu đuối.

Nhìn dáng vẻ tinh thần phấn chấn của mình trong gương, tâm tình của tôi rất tốt, đi chơi một vòng ở mấy vùng lân cận mua mấy túi món kho mang về phòng ngủ.

Vừa mới bước vào cửa, cái mũi chó của con nhãi Mục Tư Ngôn này đã lập tức ngửi được hương vị nước sốt, gào to hai người khác, bọn họ thoát khỏi giường, nịnh nọt nói: “Ồi chị Chu, em đang tưởng chị đi đâu tìm vui chứ, hóa ra là đi thay đổi tạo hình à, thật không tệ, đẹp, em thích!”

Vừa nói vừa nhìn túi trên tay tôi.

Tiểu Tiểu cũng nhanh chóng đến gần bắt đầu: “Đi một không, nhanh đến đây ngồi xuống, để em gái xoa bóp cho chị!”

Tôi không thể nhận được nữa đẩy hai người ra: “Hai người các cậu, buồn nôn chết mất, thấy người ta là mắt lấp lánh, các đồng chí có bao nhiêu là chân thành nhỉ!”

Thiểm Nhất Thiểm ngồi ở trên giường xấu hổ vò đầu: “Hi hi, mình bị nước sôi đổ đến bỏng chân không thể đi được rồi. Các cậu người nào có lòng tốt thì đưa một quả trứng kho lên đây?”

“...”

Toàn bộ phòng ngủ chúng tôi đều là đại vương dạ dày, cả ba túi món kho nặng trĩu, không được nửa giờ đều bị vơ vét sạch sẽ, giống như là gió lốc thổi qua vậy.

Tôi ăn no đến mức không muốn ngồi, mượn phích nước nóng của tôi và Thiểm Nhất Thiểm xuống dưới lầu lấy nước.

Kết quả là tôi đánh giá quá cao sức lực mình, thật vất vả vừa đi vừa dùng xách hai phích nước nóng nặng muốn chết lên lầu sáu.

Lúc đổ nước, bình nước quá nặng, tôi nhất thời không cầm chắc, cả cánh tay run lên mấy lần.

Nước nóng thì không đổ ra ngoài, nhưng cái ví tiền để trên bàn bị khuỷu tay của tôi gạt rơi trên mặt đất. Ví tiền cũ bên cạnh bịch một tiếng rơi xuống đất, thoáng cái tiền lẻ tiền xu còn có các loại biên lai, tờ đơn ở bên trong văng ra ngoài.

Mục Tư Ngôn nghiêng ánh mắt cười nhạo một tiếng, rồi từ trên giường nhảy xuống giúp tôi nhặt mấy thứ trên mặt đất.

“Oa, bà Chu à, bà để nhiều biên lai trong ví tiền như vậy để làm gì hả?”

Tôi đẩy lại cái nắp của phích nước, tức giận nói: “Tớ phải có đầu óc quản lí tiền bạc chứ, đâu như người nào đó suốt ngày dùng tiền vào cái gì cũng không biết.”

Mục Tư Ngôn xì một tiếng khinh miệt, đột nhiên chân mày lá liễu nhướng lên, vẻ mặt biến đổi, giống như nhặt được bảo bối từ trong đồng biên lai, tay nhặt lên một bức ảnh lớn.

“Các đồng chí! Mau nhìn xem tớ nhặt được cái gì nè!!” Cô nàng đột nhiên nhảy dựng lên, giơ tấm hình lên giữa không trung.

Hai mắt tôi tối sầm, muốn chết...

Xem ra bí mật này giấu diếm không được rồi.

Tấm hình của tôi và Chu Dật ở trong tay ba người lần lượt truyền tay nhau đọc, sau đó thì nhìn thấy sáu ánh mắt đối khát...

Tiểu Tiểu lã chã chực khóc, ở trên giường gạt nước mắt: “Ông anh, em cuối cùng cũng hiểu mấy năm qua vì sao ngài vẫn chậm chạp không chịu tìm hiểu em. Hóa ra! Hóa ra ông anh đã sớm có vợ cả, chắc chắn đã xác định sẽ cưới hỡi đảng hoàng, em... em rất đau lòng đấy!”

Tôi vừa đen mặt vừa nhìn cô nàng...

Mục Tư Ngôn nhẹ nhàng cầm hai tay tôi nói: “Ngài yên tâm đi, chúng em sẽ không chen chân vào tình cảm của ông và bà nhà, chúng em tự nguyện vi thần dập đầu.”

Tôi rất ưu sầu: “Tư Ngôn nè, vi thần dập đầu hình như không thể dùng như thế

“Thế nhưng!” Thiểm Nhất Thiểm cầm một cây gậy trúc, u ám tối tăm nói: “Thành thật thì khoan (dung), kháng cự thì nghiêm. Ông anh, ngài nên biết, nếu như ngài dám lừa gạt chúng em dù chỉ một chút, tập thể chúng em liền đi xử lí bà nhà đấy!”

Tôi run rẩy, ngã lên giường, cuối cùng từ bức bách đến lạng lạng uy quyền, không thể làm gì khác hơn là công bố với hậu thế nghiệt duyên của tôi và Chu Dật.

Ba cô nàng ngửi được mùi ngon, chờ tôi nói xong chuyện một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Tiểu Tiểu chớp mắt sao nhìn tôi nói: “Tớ vẫn cho rằng chuyện nữ sinh ở phòng ngủ bên cạnh kia cùng một lúc gặp gỡ ba người con trai là vô cùng KN (24) rồi, té ra núi cao còn có núi khác cao hơn, KN chân chính là đây, mai danh ẩn tích trong phòng ngủ của chúng ta nhiều năm như vậy!!!”

Kết quả cuối cùng đối với Tư Ngôn hình như rất không vừa lòng, yếu ớt hỏi tôi: “Vậy cậu có biết hiện tại anh ta ở đâu không?”

Tôi lắc đầu: “Anh ấy ở nước ngoài, cụ thể ở đâu thì không biết.”

Ý nghĩ của Tư Ngôn vẫn còn chưa hết, cầm lấy bức ảnh gõ gõ hồi lâu, liên tục thở dài: “Thật đẹp trai, người đàn ông đẹp trai như thế mà cậu cũng nhẫn tâm.”

Tôi trầm mặc lấy lại tấm hình.

Bức ảnh còn mới tinh, cô gái ở trên đó cười đến mức không tìm không phổi, cùng với người đàn ông khôi ngô kiêu ngạo bên cạnh hài hòa đến bất ngờ, lại còn có chút mùi vị được ông trời tác hợp cho.

Thời gian 3 năm, diện mạo của tôi không thay đổi lắm, gương mặt hài lòng quen thuộc trong hình, lại vừa cảm thấy không giống mình.

Lúc này, Thiểm Nhất Thiểm một mực yên lặng không nói gì vươn tay gõ trán tôi: “Đạm Đạm.”

“Sao?”

Thiểm Nhất Thiểm cau mày, đôi mắt chân thành nhìn tôi, đắn đo mở miệng: “Cậu không cảm thấy Chu Dật kia là người vô tội sao?”

“Tớ... tớ lúc đó quá kích động, sau này lúc biết rõ sự thật, anh ấy đã đi rồi

“Này, bất luận thế nào, tớ nghĩ cậu nợ người ta một lời xin lỗi, thực sự.”

Tiểu Tiểu có lẽ là nhìn thấy vẻ mặt tối tăm bất định của tôi, tưởng rằng tôi mất hứng, giảng hòa nói: “Nhưng bọn họ đã không còn liên lạc, cho dù Đạm Đạm thâm cảm thấy áy náy, cũng tìm không được người ta mà.”

Thiểm Nhất Thiểm nhìn tôi một lát, không nói gì nữa.

Mấy người ăn ý nói sang chuyện khác.

Tôi lại không có tâm tư nghe tiếp nữa.

Buổi tối, ánh trăng bên ngoài đặc biệt sáng tỏ, tôi ôm gối mãi không ngủ được, liền thừa dịp sau khi những người khác đã ngủ say, tay chân nhẹ nhàng chuồn xuống dưới.

Phong cảnh vườn trường yên tĩnh lúc nửa đêm cùng với ban ngày hoàn toàn khác nhau, thiếu mất những tiếng động lớn ầm ĩ, có phần thần bí hơn.

Ánh trăng miễn cưỡng hắt xuống, bóng cây loang lổ, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ lướt qua, tiếng lay động của lá cây lả tả trong đêm khuya yên tĩnh ở đây vô cùng trong trẻo êm tai.

Tôi đi nửa vòng quanh đường nhỏ, rồi ngồi xuống ghế đá ở mép hồ.

Bên tai lại vang lên câu nói khéo léo của Thiểm Nhất Thiểm lúc ban ngày.

Có lẽ, cô nàng muốn nói tôi quá ích kỷ, nhẫn tâm, Chu Dật bức bối đi rồi, mới đau lòng ân hận.

“Haizz...” Tôi bất đắc dĩ thở dài.

“Haizz...”

Cách đó không xa, cũng có người thở dài giống tôi!

Tôi hơi sợ mà đứng lên, đi vài bước về phía trước mặt bên hồ, thấy bóng lưng của một người đàn ông.

Dưới ánh trăng mờ mờ, không thấy rõ là ai.

Có lẽ chỉ là một sinh viên nửa đêm ngủ không yên giống như tôi.

Tôi xoay người định đi, không nghĩ tới người nọ đã phát hiện ra tôi, bắt chuyện: “Này bạn, có tâm sự hả? Qua đây ngồi đi.”

Mang theo một chút tò mò, tôi đi qua, dự định cảnh giác thật tốt để ba chân bốn cẳng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Lúc này mới nhìn rõ là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi, gương mặt gầy gò.

Chẳng lẽ là một ông thầy thất bại?

Người nọ cười chất phác, gãi gãi đầu: “Tôi là bảo vệ của trường, bọn họ đều gọi là Anh Quan.”

Tôi thật thà gọi theo: “Xin chào Anh Quan!” Nghĩ tên này nghe quen tai.

Phút chốc, trong chớp nhoáng, tôi bỗng nhiên nhớ tới thời kì đi học, có một người bảo vệ vô cùng dũng cảm, mai phục dưới khu kí túc xá nữ vài ngày cuối cùng bắt được một tên biến thái chuyên ăn trộm quần lót của nữ sinh ở đại học A.

Khoảng thời gian đó, tên gọi Anh Quan này còn cực kì hot một thời.

Hóa ra chính là người đàn ông vóc dáng nghiêng gầy trước mắt này đây!

So với hình tượng người đàn ông cao lớn, thô kệch, khỏe khoắn trong tưởng tượng của tôi đúng là chênh lệch quá lớn.

Tôi nhìn chăm chăm Anh Quan, cảm thấy ngưỡng mộ hơn.

Dường như Anh Quan lại không phát hiện ra suy nghĩ của tôi, anh cầm một cành cây ở trong tay, vẽ vẽ một bức tranh lên mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn trăng rằm treo trên không trung, thâm tình thì thầm:

Tôi vô cùng yêu tha thiết một ngày mới.

Mặt trời của ngày hôm nay, ngựa của ngày hôm nay, hoa gổ thu ngày hôm nay

Khiến cho bản thân tôi khỏe mạnh sung túc suốt đời

Từ ánh bình minh đến hoàng hôn

Tràn ngập ánh sáng mặt trời

Còn hơn tất cả thơ ca của quá khứ

Hạnh phúc tìm được tôi

Hạnh phúc nói: “Nhìn nhà thơ này xem,

Anh ta còn hạnh phúc hơn so với bản thân tôi.”

Sét đánh trời thu của tôi

Sét đánh phẩm chất trời thu của tôi

Tôi yêu em, hoa gổ thu.

Anh Quan hướng về trăng sáng, trầm bổng du dương đọc, chứa đựng tình ý, trong mắt toát ra sức sống và hạnh phúc không che giấu.

Tôi chấn động!

Đại học A không hổ danh là trường học nổi tiếng, ngay cả một người bảo vệ nho nhỏ cũng bác học đa tài, văn võ song toàn như vậy, quả thực hiếm có.

Sự ngưỡng mộ của tôi đối với đồng chí Anh Quan lại tăng thêm một cấp độ.

Tha thứ cho tôi bất tài, tôi ở bên cạnh suy nghĩ rất lâu, mới mang máng nhớ tới bài thơ anh Quan vừa đọc chính là Hạnh phúc một ngày của nhà thơ Hải Tử.

Tôi vỗ tay bốp bốp: “Anh Quan oai thật! Đọc rất hay!”

Anh Quan bị tôi làm cho xấu hổ, lại gãi gãi đầu: “Cô bạn, đã trễ thế này rồi, em nên trở về phòng ngủ.”

Tôi hơi bất ngờ: “Anh thì sao?”

Hắn đứng dậy: “Tôi cũng chuẩn bị quay về, chúng ta có duyên sẽ gặp lại nhé.”

Tôi nhìn tới nhìn lui, thủy chung cảm thấy trên người anh Quan có một loại phong cách văn nghệ tự nhiên, không biết sao lại đến trường học làm bảo vệ.

Vì vậy hôm sau, tôi liền kể chuyện tối hôm qua cho tụi Tiểu Tiểu.

“Cậu nói anh Quan hả, người nổi tiếng bất trộm hả, rất nhiều kẻ trộm ở trường chúng ta đều là do anh ta bắt được. Có người nói nhân duyên cũng rất tốt, rất nhiều nam sinh bình thường còn tìm anh ta nói chuyện phiếm đấy!”

Tư Ngôn nằm ở trên giường cắn hạt dưa: “Kia không phải là do văn hóa trường học chúng ta hun đúc ra ư, tớ thấy nhé, anh ta trước một nửa là một giáo viên có tài nhưng không gặp thời hay gì gì đó, có mấy lần tớ tình cờ gặp anh ta, đều nghe thấy anh ta đang ngâm thơ, thật là có chút cho rằng như vậy. Giống như một nhà thơ nghèo hèn.”

Suốt mấy đêm, tôi đều tình cờ gặp anh Quan ở bên hồ.

Xem ra, quả thật là ngâm thơ nhiều, cũng nhiễm cảm xúc thương xuân thu buồn của một nhà thơ đơn độc.

Trong lúc nói chuyện phiếm, tôi dần dần biết được, hóa ra anh Quan không chỉ có vợ, còn có một đứa con nhỏ. Vợ chính là nghiên cứu sinh tốt nghiệp đại học A, hiện tại đang công tác ở một tòa soạn báo.

Anh Quan làm ra vẻ không làm nhân viên công vụ, hết lần này tới lần khác chạy tới làm một bảo vệ bài bản được tín nhiệm.

Nhưng buồn bực chết tôi.

Trái lại, anh Quan không ngại chút nào, nói: “Cuộc sống mà, củi gạo dầu muối tương dấm trà. Lí tưởng của mỗi người khác nhau, phương thức cũng khác nhau, trên thương trường anh lừa tôi gạt, trên quan trường a dua nịnh hót, này đều là cách sống của người phàm tục. Trong lòng tôi không có chí lớn, chỉ hy vọng có vợ tốt con ngoan, có một phòng ở nhỏ tránh gió che mưa. Những cái khác, đều không quan trọng.”

Thoải mái như vậy, tôi bội phục đến chẳng biết nói gì cho phải.

“Nhưng thật ra bạn học Chu này, em còn trẻ tuổi, nhưng nổi lòng lại tầng tầng lớp lớp, như vậy lại không tốt lắm đâu.”

Tôi vốn tưởng rằng hắn sẽ hỏi tôi vì sao, nhưng trái lại anh Quan trầm ngâm một lúc, nói với tôi: “Bất luận là chuyện gì, trong lòng độ lượng là quan trọng nhất. Người xung quanh nói cái gì đó là thứ yếu, em chỉ cần tự hiểu được và lắng nghe nội tâm của mình.”

Tôi nghe được tỉnh tỉnh mê mê, suy nghĩ vài ngày.

Buổi nói chuyện này với anh Quan, so với bài giảng trên lớp học còn sâu sắc hơn.

~*~

(B)

Cuối tuần sau tôi có một buổi phỏng vấn ở bộ phận Tin tức của đài truyền hình.

Quá trình phỏng vấn thuận l trong tưởng tượng của tôi, không đợi bao lâu, đã cho tôi biết cuối tuần tới có thể đi thực tập.

Tôi được phân đến tổ viết kịch bản, phụ trách chính là một cô gái thoát nhìn rất ôn hòa, ở chung tốt, gọi là chị Trần.

Vừa xong mấy ngày hôm trước, cơ bản là tôi đã đi vào quy trình, sau đó bắt đầu dần dần hiểu rõ.

Ai biết, địa ngục trần gian vừa mới mở ra.

Chị Trần trăm phần trăm là một người cuồng công việc, tổ viết kịch bản vốn thiếu người có tay nghề, lượng công việc lại lớn, một vài người làm sống ở chỗ này là chuyện cơm bữa.

Tôi vốn tưởng rằng thực tập ở đây cũng tương đương với làm chân tạp vụ cho bọn họ, hắn là không đi nơi nào phiền phức.

Chị Trần đi ra từ phòng làm việc nhìn tôi đang rót nước sôi, nhúu chặt lông mày, đem tôi đến phòng làm việc của chị.

“Chu Đạm Đạm, cả phòng làm việc ai cũng hết sức bận rộn, em cũng không biết giúp đỡ người khác chia sẻ một ít công việc sao? Em là đang làm việc, không phải đang chơi đùa ở trường học, hiểu hay không?”

Tôi cúi đầu: “Nhưng em đã làm xong xuôi mọi việc rồi, chị cũng không phân công cái khác...”

Không đợi tôi nói xong, chị Trần không lưu tình chút nào cắt đứt lời tôi: “Em là kem đánh răng sao? Muốn chị bóp một chút mới hiện ra một chút, em làm xong việc chẳng lẽ không biết tự mình đi tìm việc mà làm sao? Trong tổ nhiều việc như vậy, người lúc trước sẽ không đủ!”

Tôi không nói chuyện, thề sau này không bao giờ cãi lại nữa.

Chị Trần lấy từ trong ngăn tủ dưới bàn làm việc một chồng giấy viết bản thảo bằng tay ném cho tôi: “Trong ngày hôm nay, sắp xếp lại nội dung bên trong, chị yêu cầu trật tự rõ ràng, logic rõ ràng, dùng từ chuyên nghiệp. Rõ chưa?”

“Đã biết ạ, em lập tức đi chuẩn bị.”

Vốn cho rằng cái này là hết rồi, không nghĩ tới lúc chị Trần và tôi đi ra khỏi phòng làm việc, gọi chú Giáo Thâm trong tổ lý lịch tới: “Đưa một nửa công việc trên tay chú cho cô ấy, buổi chiều đi họp với cấp trên cùng tôi.”

Chú nhìn một chút bản thảo trên tay tôi, hơi khó xử: “Cô ấy được không?”

“Có cái gì không được, người mới thì phải rèn luyện như vậy.” Nói xong xoay người trở lại bàn làm việc của mình.

Chú thở dài, vỗ vỗ vai tôi: “Cô ấy luôn có tính tình như vậy, không có ác ý đâu. Chúng tôi cũng là tiến lên như thế.”

Tôi đem bản thảo thất linh bát lạc (ý là nhiều loại) chị Trần đưa cho chính lí nội dung thật tốt, lại kiểm tra một lần nữa. Để an toàn, tôi còn đặc biệt viết ba bản khác nhau.

Thực ra, viết bản thảo không phải là thế mạnh của tôi, tôi muốn làm chính là sẵn tin ở bên ngoài, chứ không phải cả ngày ngồi dí ở một chỗ tự giao tiếp tiếng Nhật.

Chờ tôi bắt tay làm xong toàn bộ công việc, đã qua tám giờ tối, trong phòng làm việc là một mảnh vắng vẻ.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự vất vả của công việc.

Thật vất vả chịu đựng tới cuối tuần, tôi hưng hăng ngủ một giấc dài bù lại một tuần này, tới gần buổi trưa mới thức dậy.

Cửa phòng ngủ bị Tiểu Tiểu cậy mạnh đá văng ra kêu loảng xoảng một chút, cô nàng hưng phấn chạy ào vào: “Cuối cùng tớ cũng vào công ty AF rồi, ha ha ha ha ha ha!”

Thiểm Thiểm buông quyển sách trên tay, kinh hỉ không ngớt: “Thật ư? Thật tốt quá, bốn người trong phòng chúng ta đều có chỗ dựa rồi.”

Tiểu Tiểu vui rạo rực thay một bộ áo quần: “Đi đi, ngày hôm nay phòng 602 chúng ta phải mở tiệc chúc mừng, tớ mời khách, chúng ta đi ăn ở nhà hàng Tương Mẫn!”

Đoàn người chúng tôi hưng hăng đánh giết tới nhà hàng Tương Mẫn, giống như bốn con sói đói dửng mẫn ăn một bàn đồ ăn.

Ăn gần một tiếng đồng hồ, từng người mới ưỡn cái bụng căng phình của mình, thỏa mãn rời khỏi nhà hàng Tương Mẫn.

Hai cô nàng Tiểu Tiểu và Thiểm Thiểm quá mức nhanh nhẹn nôn nóng, ăn quá no, không thể làm gì khác hơn là chạy đến hiệu thuốc mua thuốc tiêu hóa và Tư Ngôn đi dạo ở mấy vùng lân cận.

Chỗ tôi và Tư Ngôn đi dạo là một vùng đất trù phú mấy tháng gần đây chính phủ đang ra sức mở rộng, có người nói sẽ phát triển thành một quảng trường mua sắm thức ăn ngon cao cấp.

Được nhiều thương gia đầu tư vào, giá đất ở đây tự nhiên tăng gấp bội.

“Ồ, trước mặt thật nhiều phóng viên vây quanh nha, hình như là một cửa hàng cắt băng khai trương.” Tư Ngôn ra hiệu cho tôi nhìn trước mặt.

Mặc dù không ít phóng viên vây quanh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng toàn bộ mặt tiền cửa hàng.

Cả cửa hàng thông thấu sáng sủa, toàn bộ bề mặt quanh thân dùng thủy tinh lớn, khiến người đi đường có thể liếc mắt nhìn rõ kết cấu mặt tiền cửa hàng.

Có ba tầng, phong cách mỗi tầng hoàn toàn khác nhau.

Trung tâm tầng dưới cùng treo một chuỗi đèn thủy tinh vĩ đại, nhiều màu sắc rực rỡ lấp lánh ánh sáng từ thủy tinh hiện ra, giống như đi vào một tòa cung điện mộng ảo.

Mà trên mặt đất tầng thứ hai phủ kín một chiếc thảm màu tím, màu sắc của đồ trang trí không chỉ có màu tím, màu vàng, màu đen, giữa âm điệu thấp mang theo một vẻ xa hoa kì lạ, nhất thời khiến người ta không rời mắt được.

Tầng thứ ba bởi vì rất cao, nhìn không thấy thiết bị lắp đặt bên trong.

Tư Ngôn sợ hãi than một tiếng: “Các thiết bị lắp đặt rất đặc biệt, là tên tuổi lớn nào mới có thể mạnh bạo như vậy nha. Chúng ta dứt khoát lên trước xem.” Sau đó không phân trần mà lôi kéo tôi qua đường cái.

Trong ấn tượng, chỉ có một cửa hàng sẽ dùng nhiều thủy tinh diện tích lớn như vậy đến lắp đặt thiết bị ở mặt tiền cửa hàng.

«Kim cương Phong Dật»

Đứng ở ngoài đám người, tình cảm trong lòng tôi rất phức tạp, không chuyển mắt nhìn chằm chằm bên trong.

Quả nhiên, một bảng hiệu lớn bằng vàng nguyên chất sáng chói chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người cùng lúc tám vãi đỏ rơi xuống.

Khả toàn bộ phóng viên nhận lời mời của cửa hàng đều nhiệt liệt vỗ tay.

Màn hình lớn trên đỉnh đầu lập tức xuất hiện hình ảnh cắt băng.

Tư Ngôn ở bên cạnh lập tức kinh ngạc hô lên

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Máu nóng phút chốc xông lên não, nhịp tim tăng nhanh.

Người trong màn hình lớn vừa quen thuộc như vậy lại xa lạ đến thế.

Tôi hầu như có một giây thiếu chút nữa không nhận ra anh.

u phục màu đen, áo sơ mi thuần trắng, khiến cho anh thoát nhìn kiên cường mà chững chạc.

Dáng người vẫn gầy, cao ráo như trước đây, giống như con trời đứng giữa một loạt người.

Khóe miệng rõ ràng chứa ý cười mơ hồ, nhưng lúc giơ tay nhắc chân lại mang theo vẻ lạnh lùng không thể đến gần.

Chu Dật đứng ở đó, cách tôi không đến hai mươi mét.

Tuần tú, lạnh lùng, cùng với nội tâm kiêu ngạo.

Dường như người đàn ông nho nhã khiêm tốn trước kia đã không còn tồn tại nữa.

Sau khi nghi thức cắt băng hoàn tất, Chu Dật giao kéo cho người trợ lý bên cạnh. Thờ ơ quét mắt qua đoàn người, xa cách cười gật đầu, sau đó mím môi mỏng, mang theo một chút không kiên nhẫn xoay người đi vào trong cửa hàng.

Hình ảnh lập tức biến mất khỏi màn hình lớn.

Lập tức bắt đầu truyền phát tin quảng cáo kiệt tác của «Kim cương Phong Dật».

“Nè, sao tớ lại thấy người đẹp trai kia có điểm nhìn quen mắt nhỉ.” Tư Ngôn lưu luyến không rời dời mắt khỏi màn hình lớn, vừa quay đầu sang, đã lại bị hoảng sợ hơn: “Này, Sao cậu lại khóc thế?”

42. Chương 07 Phần 02

Chương 7.2

Đổi mặt

“Anh ta đã trở về, cậu phải đi tìm anh ta đi.” Tư Ngôn vừa nói vừa ném mấy hạt đậu phộng vào miệng.

Tiểu Tiểu cũng gật đầu: “Đúng vậy, nói hiểu lầm ra rõ ràng, không phải vướng mắc nữa rồi.”

Hai tay tôi nắm ví tiền, mày ử mặt ê ngẩng đầu: “Thế nhưng, hiện tại ngay cả chỗ anh ấy ở tớ cũng không biết.”

Tiểu Tiểu còn nói: “Vậy cậu đến cửa hàng của anh ta tìm anh ta thôi.”

Tôi lắc đầu: “Thành phố A nhiều cửa hàng «Kim cương Phong Dật» như vậy, làm sao tìm được.”

Có thể là nghe tôi nói có lý nên bỏ qua ý kiến đó, Thiểm Nhất Thiểm có chút mất hứng vươn đầu ra ở giường trên: “Sao cậu lại như vậy hả, lấy bốn năm bên lòng đã qua của cậu, nếu như cậu có lòng, khẳng định có thể tìm được anh ta. Người ta đã trở về, nói không chừng số điện thoại còn không đổi đấy, nói không chừng địa chỉ cũng không đổi đâu, cậu cái gì cũng không biết, đã kết luận rồi ư?”

Tôi bị Thiểm Nhất Thiểm nói xong, á khẩu không trả lời được, trong lúc nhất thời càng cảm thấy xấu hổ.

Đúng vậy, nếu có tâm, nếu có lòng, chuyện tìm được Chu Dật căn bản là không phải không có khả năng.

Là chính tôi quá thiếu tự tin, sau khi tìm được Chu Dật ngoại trừ nói lời xin lỗi, lại còn có thể nói cái gì chứ?

Đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của Chu Dật lúc đuổi tôi đi, vừa quyết liệt lại vừa lạnh lùng như vậy.

Vậy bây giờ tôi tới tìm anh, anh sẽ tỏ thái độ gì đối với tôi, là vẻ mặt thế nào, sẽ cùng tôi nói cái gì? Là bảo tôi bỏ đi, hay là căn bản không để ý tới tôi?

Tôi lấy tấm hình nho nhỏ ra để ở trên tay rồi nhìn, con mắt trong veo đen nhánh của Chu Dật cùng nụ cười ấm áp của anh hình như đều giống như hôm qua, gần ngay trước mắt.

Càng nghĩ càng cảm thấy, lòng xót xa lại phiền muộn. Tư Ngôn có lẽ cũng hiểu được Thiểm Nhất Thiểm nói có lý, vì vậy để đậu phộng xuống, ngồi vào bên cạnh tôi, nghiêm mặt nói: “Người ta không phải đã nói sao, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Lời nói nói với cậu, cậu đừng giận nha Đạm Đạm, thật ra ngay từ đầu ba người chúng tớ đều nghĩ người sai chính là cậu, cảm thấy Chu Dật vừa chỉ bảo vừa yêu chiều cậu, nhưng cậu một lòng hoài niệm lại nghĩ người ta hại người, cậu quá...”

Cô nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không nghĩ ra từ để miêu tả cho thỏa đáng, thì tiếp tục nói: “Nhưng một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, tớ nghĩ cậu và Chu Dật đều rất khó hiểu, ai cũng không nói, kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương.”

Tôi vừa nghe vừa chăm chú gật đầu, lại suy nghĩ một chút, nói: “Những lý lẽ mà cậu nói, mấy năm này tớ cũng suy nghĩ cẩn thận, trước đây tớ cũng hạ quyết tâm chờ anh ấy trở về phải gặp mặt xin lỗi anh ấy.”

Tôi dừng lại, trước mắt mờ mịt từng tầng sương mỏng, nói: “Nhưng... Không biết vì sao, ngày đó thấy anh ấy ở trên đường, lại vô cùng khó chịu. Tớ không sợ anh ấy mắng tớ, không sợ anh ấy đánh tớ, tớ chỉ sợ cái vẻ âm trầm lạnh lùng này của anh ấy, tớ... tớ sợ nhìn thấy anh ấy, cái gì cũng đều không nói ra được.”

Tư Ngôn vừa nghe cũng trầm mặc theo tôi, mà Tiểu Tiểu ở đối diện lại thờ ơ liếc mắt nhìn tôi, khẽ hừ một tiếng, ném một hạt thông lên đầu tôi, đảo mắt khinh thường: “Ngốc, đó là bởi vì cậu yêu anh ta thôi.”

Tôi... yêu anh.

Tôi bỗng chốc nhớ tới dáng vẻ Chu Dật có một lần ôm tôi, nói yêu tôi.

Mặt mũi như bức tranh, mắt sáng rực, môi mỏng giờ lên, so với ánh nắng ngày xuân còn ấm áp hơn.

Anh cũng từng hỏi tôi có yêu anh hay không.

Tôi lại nói không biết.

Tôi nhìn Tiểu Tiểu đang ngáp dài, nháy mắt, tất cả tâm tư trong lòng đều tuôn ra.

Ba nói, Đạm Đạm trưởng thành, sẽ hiểu chuyện hơn so với trước đây, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chuyện gì dùng phương pháp gì giải quyết, đều phải tự mình suy nghĩ, vừa trốn tránh và vừa để cho người khác giúp đỡ, thì sẽ không khiến con trưởng thành

Tôi lẳng lặng suy nghĩ cả đêm, sáng sớm hôm sau mạo hiểm tính mạng, nguy hiểm đánh thức ba người đang ngủ mê mệt.

Tiểu Tiểu rời giường, bực bội vô cùng nghiêm trọng, cô nàY híp nửa mắt tức giận cuộn cuộn trừng mắt với tôi: “Ăn bao nhiêu?”

Giọng nói của tôi rõ ràng, cười tủm tỉm nói: “Tớ quyết định rồi, để cuối tuần tớ làm xong công việc bận bịu chị Trần trong tổ giao cho, rồi sẽ đi tìm anh ấy!”

Tiểu Tiểu vừa nghe, khoanh mũi hừ một tiếng coi thường: “Cậu vốn nên đi tìm anh ta, đồ khùng!” Nói xong nằm xuống tiếp tục mê man.

Tư Ngôn cũng hiểu được tôi ù ù cạc cạc, nói thảm vài câu rồi nhắm mắt không để ý đến tôi.

Trái lại Thiểm Nhất Thiểm cười hỏi tôi: “Cậu dự định tìm thế nào? Tìm từng cửa hàng một sao?”

“Trước tiên tớ thử xem số điện thoại anh ấy có đổi không, sau đó đến chỗ ở trước đây của anh ấy xem sao, nếu như thực sự không được...” Tôi thè lưỡi, nhướn mày: “Tớ đây sẽ đi tìm từng cửa hàng một, không tìm không được anh ấy!”

Thiểm Nhất Thiểm giơ ngón tay cái lên: “Người mạnh mẽ.” Đảo mắt rồi trầm ngâm một lát, nói: “Nhưng mà cậu ngốc lắm! Cậu vào một cửa hàng bất kì, sau đó hỏi bọn họ ông chủ ở đâu, ít nhiều cũng có số điện thoại di động, không phải là được rồi ư?”

“...”

“Tớ thông minh chứ?”

Tôi bị cô nàng nói xong có chút mông lung, còn đặc biệt chăm chú suy nghĩ một lúc mới nói: “Nhưng Chu Dật là ông chủ, bọn họ có thể dễ dàng tiết lộ hành tung, tiết lộ điện thoại sao?”

“...Vậy cậu vẫn là tìm lần lượt từngY cửa hàng đi!”

Có lẽ là có phương hướng mục tiêu lóe sáng đang chờ, tôi sôi động hơn, tinh thần phấn chấn, bước đi nhanh như gió, cũng đảo qua than thở mấy tuần trước, theo như chú nói thì cả người giống như ở giữa năm trăm vạn caipiao.

Tôi cười tủm tỉm lướt qua bên người hần, đối với sự chèn ép thường thường của chị Trần, cũng tốt tính nhịn. Mà đối mặt với tính chất tăng ca đến trễ nhằm đẩy nhanh tốc độ hàng ngày, tôi cũng tập thành thói quen. Thỉnh thoảng vận may tốt, lúc có người mới cùng tăng ca với tôi sẽ dễ chịu rất nhiều, vừa lăm bầm vừa trò chuyện gia đình, có thể làm xong công việc rất nhanh, còn có thể cùng đi ăn bữa khuya ở bên ngoài.

Có thể có lúc một mình tăng ca, sẽ không qua đi tốt như vậy.

Tổ của chúng tôi ở lầu ba, điện áp của bóng đèn trên lối đi nhỏ không ổn định, thường thường phát ra âm thanh vèo vèo kì lạ. Chị Trần dặn dò không thể lãng phí tài nguyên, cho nên yêu cầu nhân viên tăng ca chỉ có thể mở một quạt một đèn nhỏ.

Bên ngoài tối như mực, âm thanh gì cũng không có, tôi ở trong phòng làm việc ép buộc mình không nên suy nghĩ lung tung, một mạch kết thúc phân loại bản thảo, có thể quay về kí túc xá.

Trong lòng vẫn như trẻ con, tôi cầm bản thảo chị Trần phát xuống không khỏi nhất cá đầu lưỡng cá đại [25], đưa cho tôi bản thảo càng ngày càng khó, còn là tự viết, chữ viết cầu thả, nội dung khó hiểu. Căn bản không phải là đồ dễ phỏng vấn tin tức dùng được. Cũng không biết cuối cùng là cô ta thích dẫn vật người mới nên có cái nhìn phiến diện khác đối với tôi không, còn uống công tôi mới gặp cô khen cô thoát nhìn tốt tính.

[25] Một tục ngữ TQ, ý là bởi có chút chuyện quá phiền phức, hoặc bản thân quá xui xẻo, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đầu đau chuyện này không thôi. Ngoài ra đây còn là tên một bộ phim điện ảnh.

Thực sự là nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài!

Tôi nằm soài ra bàn, bắt đầu chỉnh lí từng chút từY chút nội dung viết ngoáy trên bản thảo, chỉ thiếu lấy kính lúp soi bản thảo mà thôi. Thời gian trôi qua từng chút một, chờ đến lúc tôi thật vất vả chỉnh sửa tốt trọn nội dung trong năm tờ, lại viết nhắn nhủ ở mặt trên tổng kết công việc của người mới mấy ngày hôm trước xong. Cứ liên tiếp lần qua lần lại như vậy đã qua mười giờ tối.

Tôi dốc hết tâm huyết của mình cẩn thận từng li từY tí sửa bản thảo rồi kẹp vào tài liệu xong, mới tắt đèn.

Vốn tưởng rằng phần bản thảo tôi làm đã rất thỏa mãn sẽ làm dịu đi một chút cái nhìn phiền diện của chị Trần đối với tôi.

Nhưng ai biết, sáng sớm hôm sau, tôi đã bị chị Trần đối xử lạnh nhạt kêu vào phòng làm việc của chị ta.

“Đây là cái gì?” Chị ta chỉ trên bàn.

Tôi không rõ cho nên đáp lại: “Là cái chị gọi là chỉnh bản thảo ạ.”

Chị ta vừa nghe không khỏi nhú mày, cầm bản thảo trước mặt lên nhìn qua hai lần, lại ném lên bàn. Sau đó ngẩng đầu nghiêm khắc nhìn tôi, không thể tin hỏi: “Em rốt cuộc có năng lực hay không hả? Bảo em chỉnh bản thảo, một chút việc nhỏ như thế em cũng hoàn thành không tốt?” Chị ta vừa nói vừa đẩy bản thảo lên trước mắt tôi: “Tự mình nhìn lại xem, viết lộn xộn, một chút ăn khớp cũng không có. Trường học các cô rốt cuộc dạy các cô cái gì?”

Tôi cắn môi dưới, thấp giọng nói: “Xin lỗi, em lập tức đi sửa.”

“Không cần.” Chị ta lạnh lùng nói “Hiện tại tôi cực kỳ nghi ngờ năng lực làm việc và hiệu suất làm việc của em, tôi không hy vọng trong tổ của mình có người làm động tác chọc cười, không lí tưởng xuất hiện.”

Tôi vội vàng ngẩng đầu, oan ức nói: “Chị Trần, em không phải nói chị là loại người này, tối qua em tặng ca đến mười giờ mới chỉnh xong bản thảo.”

“Lại viện cái thứ này? Tôi nói em không có khả năng hay là nói em không có chí tiến thủ?” Chị ta nói nhỏ rằng: “Đúng là một đồng phân chó.”

Tôi bỗng chốc bị chị ta nói đến không biết làm sao, kinh hoàng ngẩng đầu nhìn mắt chị Trần, trong lòng quỳnh lên, viên mắt liền phiếm hồng.

Trước đây ở trong trường học, coi như là giáo viên chặt chẽ lại nghiêm ngặt cũng không nói ra cái kiểu nghiêm khắc vừa rồi, thậm chí còn nói quá khắt khe. Ở trong trường học, sẽ không có người dạy dỗ gì đó, sai rồi có người giúp đỡ, nếu không thì là cứu giúp, giáo viên cũng sẽ không ngại phiền hà mà giảng lại, sẽ khônY nói ra tí ti câu nào tổn thương đến tự tôn của sinh viên.

Hôm nay ra tháp ngà, mới triệt để hiểu rõ vì sao người người đều nói trường học tốt, người người đều muốn trở lại thời kì đi học.

Bởi vì trong xã hội này sẽ không có người nào nữa đối với bạn xuất phát từ nội tâm mà không hề giữ lại phí.

Ở đây sẽ không có hình ảnh người giáo viên giống như bạn bè vô tư dạy bảo bạn, giúp đỡ bạn.

Ở đây so với kì thi 800m, so với thi chuyên 6 chuyên 8 (thi chứng chỉ Tiếng Anh GRE) càng kinh khủng, tàn khốc hơn.

Tôi cố nén oan ức trong lòng, nuốt nước mắt xuống.

Chị Trần cực kì không kiên nhẫn lấy bản thảo trong tay tôi, lả tả thành hai, xé mấy tờ giấy tôi làm thành hai nửa, sau đó ném vào máy hủy tài liệu.

“Viết lại lần nữa.”

Tôi sốc tại chỗ, nhìn tâm huyết thức đêm tăng ca để chỉnh lí của mình bị ném vào máy hủy tài liệu không thương tiếc bị cắn nuốt hết, đau lòng vô cùng.

Thật giống như bản thân khổ khổ sở sở sáng tạo ra một đứa con, nhưng bởi vì lớn lên không đẹp, đã bị phán quyết tử hình, đi đời nhà ma.

Hiện tại trong đầu tôi thậm chí là toàn thân đều tràn ngập phần nộ, bất mãn, oan ức, không cam lòng, trong lòng chợt bốc lên lửa giận hừng hực.

Tôi nắm chặt nắm tay, lớn tiếng nói rằng: “Chị Trần, năng lực làm việc của em quả thực không bằng chị, nhưng nhiệt tình trong công việc này đối với em và chị đều như nhau. Tất cả những công việc chị bàn giao, em đều nghiêm túc hết lòng hoàn thành, không có nửa điểm bất mãn. Lượng công việc chị giao cho em rất lớn, nhưng em không oán giận, hầu như nửa tháng này em đều là người cuối cùng rời khỏi đài truyền hình. Phần bản thảo này tuy rằng không đúng cách, nhưng đối với em mà nói đều là cố gắng lớn nhất, em sẵn lòng sửa chữa, sẵn lòng viết lại, nhưng em mong rằng chị có thể tôn trọng thành quả và nỗ lực của em.”

Nói xong, tôi mím chặt môi, quật cường nhìn chị ta.

Chị Trần mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn tôi, cười khê một tiếng, nói: “Sinh viên hiện nay đều trẻ con như vậy sao?” Không đợi tôi trả lời, chị ta đã đuổi tôi ra ngoài: “Nhanh viết lại cho tôi! Tiếp tục nói những câu vô ích, tôi sẽ để cho em biến luôn đấy!”

Tôi nhìn chằm chằm chỗ ngồi của mình, chú là người đầu tiên quay qua an ủi tôi.

Có lẽ là chú không đành lòng, ngồi xuống bên cạnh tôi nói không nYềng: “Cháu nghìn vạn lần đừng luẩn quẩn trong lòng, chị Trần là một người tôn trọng chủ nghĩa hoàn mỹ, bất luận là một chút tỳ vết nhỏ nhỏ nào đó cũng sẽ bị cô ấy nói thành phân chó. Trái lại cháu phải nghĩ rằng, cô ấy nghiêm khắc như thế đơn giản là muốn cháu ưu tú hơn, không có ác ý gì khác, phần lớn thực tập sinh qua tay hiện tại đều có mặt trên TV, đạo lí trên phương diện này, sau này cháu sẽ có dịp hiểu được.”

Tôi buồn bã gật đầu.

Để viết lại bản thảo lần nữa thật tốt, tôi đã bỏ học hai buổi liên tiếp, liều mạng sống chuẩn bị hoàn thành bản thảo.

Lúc rời khỏi cao ốc, đêm đã khuya, gió lạnh vù vù thổi qua, người đi đường ít đến đáng thương, tôi ôm cặp tài liệu, quay đầu lại nhìn khoảng rộng lớn của cao ốc không người, không hiểu sao lại cảm thấy bất lực.

Nghĩ đến mấy ngày bị ăn giáo huấn lần đầu tiên cùng vẻ mặt lạnh như băng của chị Trần và những lời nói chanh chua làm cho nhục nhã, lại càng cảm thấy buồn bực thậm chí tủi thân.

Càng nghĩ càng buồn bực, thực sự không chịu đựng được, vài giọt nước mắt liền chảy dài xuống. Tôi lấy tay chùi đi, ai biết càng lau càng nhiều, khăn tay cũnY không chùi hết.

Tôi đặt mông ngồi phịch xuống bậc cầu thang trước cao ốc, bật khóc to lên.

Đèn nê ông chớp tắt, một chiếc xe taxi gào thét lướt qua...

Thứ ba tôi được nghỉ, trùng hợp cũng không có tiết, liền đọc sách trong phòng ngủ.

Đọc được một nửa, quay đầu lại thì phát hiện ra Tư Ngôn đang ngồi trước máy vi tính hết sức chăm chú chơi game online, lúc này mới đột nhiên nhớ tới bản thân có một khoảng thời gian không kiểm tra mail.

Vì vậy vội vàng nói hết lời mới bắt Tư Ngôn lưu luyến không rời tắt game online đi nhường ỳnh.

Mở mail, bị gần hai mươi bảy bức thư chưa đọc nhảy vào, may mà phần lớn đều là quảng cáo, có mấy thư là của Lăng Linh, còn lại là những hoạt động nhỏ mà người hướnY dẫn sắp xếp.

Chỉ có một thư không có kí tên, địa chỉ xa lạ.

Tôi không chút do dự mở ra, sau đó kéo vào nội dung:

Thiên tướnY rơi xuống Đại Nhâm thành người như thế [26], nhất định trước hết phải khổ luyện ý chí, lao động gân cốt, dỏi ngoài da thịt, thiếu thốn ngoài than

[26] Một danh ngôn của nho gia: ý nghĩa như đã giải thích trong truyện ^^ . Trích từ tác phẩm “Khi sống gian nan, khi chết thanh thản”.

Cùng với đạo lí này, thực tập thì bạn phải chịu đựng thiệt thòi, chịu đượmY những lời dạy bảo, nhận được kinh nghiệm đều không thể thiếu.

Mà người thực sự thông minh, trái tim của bạn phải có kĩ năng lắng nghe ý kiến, cẩn thận tỉ mỉ tìm ra sai lầm, chuyên tâm hoàn thành công việc, cùng với nghị lực kiên trì bền bỉ. Cho nên nhẫn nại và kiên trì tuy là chuyện đau khổ, nhưng có thể dần dần mang đến điều có ích cho bạn.

Bất luận lúc nào, mặc kệ gặp phải tình huống gì, tuyệt đối không cho phép bản thân mình có một chút chán ngán thất vọng, bởi vì sự nghiệp thường thành công với sự kiên nhẫn, nhất định sẽ bị hủy bởi hấp tấp nóng nảy.

Mong rằng bạn có thể hiểu rõ đạo lí trong đó.

Sau khi tôi xem xong lập tức phản ứng lại, thư này là cổ vũ tôi không nên oán giận hoặc vứt bỏ công việc ở đài truyền hình. Tôi liền bị cảm động, lại kéo ngược lên lại để đọc mấy lần, càng lúc càng thấy những lời trên này rất có đạo lí.

Tôi tưởng mấy cô nàng Tư Ngôn nói cho Lý Đông Lâm biết việc tôi bị chị Trần giáo huấn ở đài truyền hình, cho nên hẳn dùng gửi thư nặc danh đến an ủi tôi.

Vì vậy trái tim rất cảm kích gọi điện thoại qua cho hần.

Nhưng ai biết hần bị tôi nói đến mơ hồ, tuyên bố rằng mấy ngày nay hần chưa từng gửi mail cho tôi. Tôi cho rằng hần cố tình giấu diếm, liền uy hiếp áp bức một hồi.

“Tớ thực sự không hề gửi mail cho cậu, gần đây tớ vì bài luận văn mà vô cùng bận rộn mà.” Lý Đông Lâm giải thích hết lần này tới lần khác.

Tôi ngơ ngác nhìn bức mail kia, quả thực là không giống với cách nói của Lý Đông Lâm.

Vậy đó là ai?

Thứ nhất người này biết rõ chuyện xảy ra bên cạnh tôi như vậy, thứ hai ý quan tâm cũng không giống như giả bộ.

Thực sự là kì quái.

Bên này, Lý Đông Lâm còn chưa tắt máy, hỏi tôi: “Được rồi, thứ sáu cậu có rảnh không?”

“Không.” Tôi suy nghĩ một chút, vẫn là nói sự thật với hần: “Chu Dật đã trở về, tớ muốn đến địa chỉ trước đây của anh ấy tìm anh ấy.”

Lý Đông Lâm cả kinh: “Anh ta... đã trở về! Cậu...”

“Ừ! Tớ chỉ là muốn nói lời xin lỗi với anh ấy.”

Lý Đông Lâm trầm mặc, nói: “Tớ đi cùng cậu.” Nói xong lại sợ tôi từ chối, luôn miệng giải thích: “Tớ chỉ cùng cậu đến đó, nếu như cậu gặp anh ta, tớ sẽ rời đi, được không?”

Tuy rằng trong lòng không quá bằng lòng, nhưng nghe hần nói như vậy, tôi cũng không phản bác, đồng ý.

Thứ sáu hôm nay thời tiết không phải đẹp, tuy rằng không có mưa, nhưng bầu trời âm u những tầng mây dày.

Tôi và Lý Đông Lâm ngồi xe đi tới trước cổng khu nhà ở của Chu Dật trước khi ra nước ngoài.

Tôi kích động nhìn nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Khu nhà này không thay đổi nhiều, nYay cả hoa ở trong vườn hoa cũng vẫn tươi đẹp ngào ngạt giống như trước.

Tôi đứng ở trước thang máy, trong lòng vừa rối bời vừa hồi hộp, lòng bàn tay thoát ra nhũnY lớp mồ hôi ẩm ướt.

Nếu như, anh ở chỗ này, tôi nên chào hỏi anh thế nào đây, nếu như anh đuổi tôi đi thì làm sao bây giờ? Từng vấn đề nhào đến trước mặt, tôi cứng ngắc đứng ở trước thang máy không nhúc nhích.

Lý Đông Lâm nhíu mày, chặn ngang đẩy tôi vào: “Đi tới đi, tớ ở phía dưới chờ cậu.”

Thang máy lên cao từng tầng, da đầu tôi càng nYày càng tê dại.

Thậm chí không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào đối diện với Chu Dật, là cười, là khổ sở, hay là lạnh lùng cùng hằn?

Hoảng hốt nhấn chuông cửa, đợi một hồi, mở rộng cửa là một người đàn ông xa lạ, trong ngực bế một đứa trẻ miệnY ngậm núm vú cao su, đang nghi hoặc nhìn chăm chăm tôi: “Cô tìm ai?”

Mở rộng cửa không phải là Chu Dật, tôi đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không biết nên may mắn hay là nuối tiếc.

“Ồ, cháu...” Tôi bất an gạt tóc: “Cháu tìm Chu Dật.”

Lúc này ở phòng trong truyền đến một giọng nữ: “Ai vậy?”

Người đàn ông quay đầu nói: “Tìm một người gọi là Chu Dật, em biết không?”

“Chu Dật?”

Đang lúc nói chuyện, một người phụ nữ đẩy đà tóc ngắn đi tới cửa, quan sát tôi rồi nói: “Hình như tôi đã Yặp cô ở đâu rồi.”

Tôi không để ý bắt chuyện lại hỏi: “Phòng này... là?”

Nói còn chưa dứt lời, người phụ nữ kia đã cắt đứt lời tôi: “Chính là một người tên Chu Dật bán cho chúng tôi.”

“Bán, bán!?” Tôi kinh hô một tiếng.

Người phụ nữ gật đầu.

Tôi yên lặng không nói, giống như có vật gì trong cơ thể bị lấy ra, toàn thân vô lực.

Đang muốn vào thang máy, người phụ nữ kia lại kêu một tiếng: “Cô gái!”

“?”

“Cô quen Chu Dật sao, tôi trông cô nhìn quen mắt lắm, cô chờ một chút, ta có một thứ đưa cho cô.” Nói xong cô ta xoay người chạy vào trong nhà.

Tôi im lặng đứng ở cửa, rõ ràng phòng ở quen thuộc như vậy, trong nháy mắt trở nên xa lạ, đã không có Chu Dật, ở đây cái gì cũng không đúng nữa rồi.

Người phụ nữ tóc ngắn đi tới, đưa cho tôi một cái túi được dán kín bằng da bò màu rám nắng: “Cái này có lẽ là anh ta để quên, lúc đó cái túi mở, tôi liền nhìn một chút bên trong có gì, bên trong có cô, cho nên mới thấy cô quen mắt. Cô đã biết anh ta, vậy phiền cô chuyển cái này cho anh ta nhé.”

Tôi ngạc nhiên nhận lấy túi da bò, hoàn toàn không biết Chu Dật lại vẫn để lại nhiều bức hình như vậy.

Tôi mở lấy ra, có lẽ là có ba mươi tấm, hầu như trong mỗi tấm đều có tôi. Mà tôi hồn nhiên không biết anh chụp lúc nào, khó trách anh cố ý mua cái camera

Trong ảnh chụp có đủ loại tư thế và vẻ mặt của tôi, có người ở trên sofa xem TV, làm ra vẻ đang cắn bút máy khi học, đờ ra nhìn cửa sổ, ngủ ngon giấc ở trên giường, còn có ảnh chụp chung của tôi và anh vào lễ Giáng Sinh.

Tóc trong ảnh so với hiện tại dài hơn rất nhiều, đáy mắt cũng không có bóng mắt thâm đen.

Không gặp được Chu Dật nhưng ngoài ý muốn thấy được những bức hình này, tâm tư trong lòng tôi nặnY nề hơn một chút.

Những bức ảnh này, là anh khônY cẩn thận để quên ở chỗ này, hay là cố ý không mang đi?

Tôi dè dặt đặt lại trong túi, cùng Lý Đông Lâm chuẩn bị rời đi.

Đi qua chỗ vườn hoa, tôi ngẩng đầu nhìn sân thượng, các loại bồn hoa ở phía trên kia cũng chẳng biết đã đi đâu rồi...

Tôi thở dài, nhấc chân muốn chạy, mới vừa đi hai bước, giống như bị điểm huyết mà cứng ngắc tại chỗ, nhìn thẳng người đang đi tới từ phía trước.

Là anh, làm sao lại là anh?

Chẳng phải anh đã không còn ở đây nữa ư?

Làm sao tôi lại tình cờ gặp lại anh ở tình huống như vậy?

Sau khi Chu Dật về nước, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy anh.

Lạnh lùng trong gió, tóc đen mềm của anh bị thổi có chút lộn xộn, hai tay đút ở trong túi áo khoác ngắn màu đen.

Lộ ra khuôn mặt lạnh như băng, đôi mắt hút hồn cũng vẫn không nhúc nhích nhìn mình, mang theo cảm giác áp bách nặng nề.

Đó là loại vẻ mặt nào chứ?

Tôi sâu sắc nhìn về quá khứ.

Anh đứng đó không hề đi về phía trước, cũng không xoay người, đứng ở trong gió, kiêu ngạo buồn phiền.

Lý Đông Lâm khẽ thở dài: “Đi thôi, cậu còn đang chờ cái gì chứ?”

Tôi bỗng chốc giật mình tỉnh giấc, ngay cả tay chân cũng không đặt ở đâu, hoảng hốt đi từng bước về phía anh.

Giương mắt sợ hãi nhìn anh, cuối cùng cố lấy dũng khí, âm thanh giống như muỗi kêu một tiếng: “Thầy...”

Ánh mắt sắc bén của anh vèo vèo bắn qua, hừ lạnh một tiếng, không đợi tôi phản ứng lại, anh đã quả quyết xoay người bỏ đi, để tôi lại phía sau.

Lòng tôi nôn nóng, vội vàng đuổi theo, ở phía sau gọi anh: “Chu Dật.”

Nhưng ai biết anh lại phảng phất giống như không nghe thấy được, đi nhanh hơn.

Tôi không hiểu, phát cáu, lập tức cầm cái túi trong tay hung hăng ném về phía cái gáy của anh: “Chu Dật, anh đứng lại đó cho em!!”

43. Chương 07 Phần 03

Chương 7.3

Em cao hơn

Tôi không hiểu, phát cáu, lập tức cầm cái túi trong tay hung hăng ném về phía cái gáy của anh: “Chu Dật, anh đứng lại đó cho em!!”

Hiệu quả tốt, anh nhất thời dừng bước, kéo căng vẻ mặt cứng ngắc quay qua, nhặt ba lô trên mặt đất lên, cầm trong tay.

Tôi vì che giấu sự xấu hổ của mình, giả vờ ngang ngược hỏi anh: “Thế nào? Em là con mãnh thú và dòng nước lũ sao, vừa thấy mặt đã bỏ chạy rồi?”

Chu Dật sững sốt, nhếch nhếch khóe miệng, cũng học giọng điệu của tôi, hỏi ngược lại: “Anh đây là bìa ngấm sao, vừa thấy mặt đã đánh người?”

“...”

Cuộc gặp mặt này so với trong tưởng tượng của tôi căn bản không giống vậy mà!!

Tôi hẳn là nên lễ độ bình tĩnh, nói: ‘Xin chào, thật vui khi được gặp lại anh.’

Anh hẳn là nên lễ phép trả lời: ‘Anh cũng vậy.’

Sau đó hai người giống như thủ tướng qu gia gặp nhau, thảo luận xoay quanh cuộc sống tốt đẹp một hồi, cuối cùng nắm tay, từng người rời đi chứ.

Tôi quả nhiên, quá mơ mộng rồi.

Chu Dật cau mày, nắm tay rung rung balô của tôi, hất cằm lên hỏi: “Từ bỏ sao?”

Tôi bất đắc dĩ, không biết làm gì khác hơn là tiến đến gần anh, nhận lấy balô trong tay anh.

“Cảm ơn.”

Anh không thèm nhìn thẳng, hờ hững gật đầu, sau đó đôi mắt phượng liếc nhìn bằng nửa con mắt, giống như không để ý mà hỏi thăm: “Em, tới nơi này làm gì?”

Thân thể tôi cứng đờ, trong đầu lập tức hiện ra ba dấu chấm than!!!

Tôi thực sự là tốt cùng ngu ngốc, vừa rời bộ não rút gân mới có thể gọi anh lại, hiện tại thì xong rồi, làm sao giải thích cho anh đây.

“Ồ...”

Lí do đáng vứt đi nhất: Nhất thời đi ngang qua, nhìn phong cảnh bên trong rất đẹp, đặc biệt đến nhìn.

Quên đi, tôi cũng không muốn Chu Dật cho rằng ba năm không gặp, đầu óc của tôi có bệnh.

Lý do chính thức nhất: Em đến đây làm gì, hình như không liên quan đến chuyện của anh chứ?

...Vừa mới gặp mặt, vẫn là không nên làm anh tức giận.

Lý do không biết xấu hổ nhất: Lý Đông Lâm cũng ở chỗ này, em tới chơi.

Tôi do dự quay đầu lại nhìn Lý Đông Lâm đang ngồi ở mép bồn hoa, lại quay lại nhìn mắt Chu Dật.

Không khỏi ngửa đầu kêu rên một tiếng, tôi nên làm cách nào đây!

Hai tay Chu Dật khoanh trước ngực, trên cao nhìn xuống, cười như không cười hỏi: “Ồ cái gì?”

Tôi chỉ cúi thấp đầu, tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng vẫn là lão lão thật thật nói rằng: “Mấy tuần trước tình cờ biết anh về nước, vừa lúc hôm nay rảnh rỗi nên đến đây xem.”

Tôi đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ hôm nay rảnh rỗi, cho anh biết bình thường tôi cũng bận rộn, chỉ là ngày hôm nay đặc biệt rảnh rang, mới tới được, tuyệt đối tuyệt đối không phải vạch kế hoạch mấy tuần rồi.

“Ồ...” Chu Dật nhú mày không nói gì, nhưng mà vẻ mặt vốn âm trầm đã thay đổi đi.

Tôi nhân cơ hội này, vội vàng hỏi: “Vậy hôm nay anh qua đây là...?”

Anh ngẩng đầu nhìn chỗ sân thượng nói: “Qua lấy chút đồ đạc, lúc đi quá vội vàng, để quên vài thứ ở đây.”

Trong ngực tôi còn ôm ba lô, bên trong không có nhiều đồ, ngoại trừ ví tiền, chìa khóa ra chỉ còn lại cái túi da bò mà người phụ nữ kia vừa đưa.

Hơn ba mươi tám ảnh, lẳng lặng nằm bên trong.

Hình như lúc nào cũng nhắc nhở các kiểu qua lại ba năm trước đây, không khỏi thở dài than thở. Thế nào cũng không nghĩ ra tôi còn có thể gặp lại anh lần thứ hai, cùng anh nói ngày này.

Hóa ra, chính là tôi sai.

Tôi giật lại khóa kéo, lôi túi da bò từ trong ba lô ra, không hề miên man suy nghĩ, bình tĩnh đưa cho anh: “Là tôi lấy cái này sao?”

Anh nhíu mày, mím môi nhận lấy, sau đó có chút suy nghĩ nhìn tôi: “Em...”

Tôi không đợi anh nói, gật đầu liên tục, nói: “Em đi tìm anh, là chủ phòng hiện tại đưa cho, bảo em chuyển lại cho anh.” Nói xong tôi do dự một chút, ngẩng đầu nhìn thẳng đôi mắt đen nhánh của Chu Dật, nói: “Anh cũng đừng suy đoán làm gì, em đã nhìn nội dung bên trong rồi.”

Nghe xong tôi nói, Chu Dật phút chốc thở dài, trên mặt lộ ra vẻ quái dị, giống như trào phúng hoặc giống như là thần thờ, chậm rãi lấy ảnh chụp bên trong ra, tùy ý nhìn mấy tấm, lại thả xuống lại.

“Nếu như em muốn, sẽ tặng cho em.”

Tôi nghe vậy kinh ngạc nhìn anh, cũng không nhìn thấy một vẻ mặt châm chọc nào.

Tôi lắc đầu: “Anh đã cố tình tới lấy, chứng minh nó rất quan trọng với anh, quân tử không giành đồ của người khác, anh vẫn là tự giữ đi.”

Chu Dật thu hồi ý cười, sắc mặt xôn xao trầm xuống, c mắt thâm thúy hẹp dài ẩn nhẫn tức giận trừng tôi, âm thanh đặc biệt lạnh lùng: “Đối với anh rất quan trọng ư? Chu Dật Dật, mấy năm không gặp, công lực chế giễu người khác của em thật ra tiến bộ không ít.” Anh hung hăng quăng mấy cái túi lên không trung: “Nó quả thực rất quan trọng với anh, lúc nào cũng nhắc nhở sâu sắc sự ngu xuẩn năm đó của anh, không phải sao?”

Bị anh nói như thế, lòng tôi sinh ra tức giận, bĩu môi, buột miệng nói ra: “Anh đúng là ngu ngốc, anh là một người đàn ông nói đi là đi, cái gì cũng không nói, lúc đó em đang phải đối mặt với kì thi vào trường đại học, anh cũng không nghĩ tới cảm nhận của em? Keo kiệt!”

Anh không thể tin trừng mắt nhìn tôi, gương mặt kín đáo che đầy cuồng nộ: “Chu Dật Dật, em...”

Anh ghen ngào, cái gì cũng không nói nên lời, chỉ là yên lặng nhìn tôi, tự khiển trách lại tự đau lòng.

Trong lòng tôi hối hận không dứt, thật muốn nhặt một cục đá đánh vào đầu mình để kết thúc.

Càng làm cho người này nổi giận...

Ba năm qua, cái gì cũng không thay đổi, nhưng thật ra lại trở thành âm tình bất định như vậy, tính nết ương bướng phần nộ, làm đoán không được, đau đầu ghê!

Trầm mặc...

Trầm mặc, trầm mặc...

Trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên vô cùng tế nhị.

Chu Dật trầm mặc thật lâu, sau đó như là quyết tâm đặt lễ đính hôn, mặt mày lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Tôi lập tức nhanh tay lẹ mắt túm lấy góc áo anh: “Chờ một chút, em muốn mời anh ăn một bữa cơm.”

Anh buông một tay, chậm rãi nắm thành nắm đấm, giận không thể át nói: “Chu Dật Dật, anh không phải vì muốn ôn chuyện với em mới trở về.”

Anh nhắm mắt, rồi mở ra, đôi mắt sâu sắc giống như muốn nuốt hết tất cả: “Ba năm trước đây chúng ta đã chia tay rồi.”

Tôi cắn môi dưới, đầu ngón tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, cố gắng hết sức bình tĩnh nói: “Em biết, ngày hôm nay em đến tìm anh cũng là có nguyên nhân. Mẹ... mẹ của em, tất cả mọi chuyện, em đều đã biết hết s, cho nên muốn chính thức xin lỗi anh.”

Anh lạnh lùng hất tay... hỏi: “Cho nên, em đặc biệt tới tìm anh, để xin lỗi?”

“Đúng...”

Anh không thể nghe thấy cười nhạo một tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Xin lỗi hay gì đấy, thì coi như xong. Nếu như em làm vậy, chỉ là muốn để cho lương tâm em được dễ chịu.” Anh dừng lại, hai mắt nhìn tôi, mềm nhẹ nói: “Vậy thì anh nói cho em biết, cho tới bây giờ anh chưa từng ghét em, vậy lời xin lỗi của em cũng có thể bỏ đi.”

Chu Dật nói xong muốn đẩy rút cánh tay đang nắm góc áo anh của tôi: “Cho nên Chu Dật Dật, buông tay!”

“Em không!” Tôi cố chấp kéo anh: “Em không buông!”

Anh nâng giọng, sắc bén đến cực điểm: “Buông ra.”

Tôi bị anh hù dọa khiến sắc mặt có vẻ luống cuống, nhưng tay càng nắm chặt hơn, nói năng lộn xộn với anh: “Chu Dật... Xin lỗi, xin lỗi xin lỗi xin lỗi, em sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh, xin anh.” Tôi vừa nói, viền mắt cũng đỏ theo.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh không tỏ thái độ của anh, đôi mắt tôi trông mong nhìn anh, âm thanh toát ra một tia cầu xin: “Em sai rồi... Chu Dật. Chu Dật, Chu Dật...”

Trong mắt anh hiện lên một tia phức tạp, vẻ mặt biến hóa thất thường, cuối cùng bình tĩnh trở lại, hết cách nhẹ thở dài, trán cau lại nói: “Trong công ty anh còn có việc phải xử lý, em có thể phải chờ anh một lúc. Hơn nữa.” Anh nâng cổ tay nhìn một lúc: “Lúc này ăn có hơi sớm một chút.”

Bốn giờ mười tám phút, tôi yên lặng.

“Vậy em chờ anh ở đâu?”

Anh bình tĩnh, hai mắt đảo qua nhìn Lý Đông Lâm ở phía sau tôi, nói: “Đến công ty anh chờ, đỡ phải lát nữa đi đón em.”

“Ồ...”

Tôi vô ý thức quay đầu nhìn Lý Đông Lâm, hần cười tủm tỉm đứng lên thản nhiên đi tới bên cạnh tôi, lễ phép gật đầu với Chu Dật, chẳng nói gì nữa.

Tôi không khỏi có chút buồn bực của Lý Đông Lâm, tuy rằng Chu Dật không dạy hần, nhưng tóm lại cũng là giáo viên của trường cũ, cũng nên có tính tượng trưng mà chào hỏi chứ.

Không đợi tôi suy nghĩ nhiều, Lý Đông Lâm nghiêng đầu hỏi tôi: “Buổi tối, tớ hẹn mấy người trong phòng đi ăn, cậu có muốn đi cùng tớ không?”

Người trong phòng hần tôi đều không quen, vì sao muốn đi?

Tôi nghi hoặc nhìn hần, nói: “Buổi tối, tớ mời thầy Chu ăn cơm, cậu về trước đi.”

Hần hơi gật đầu, tăng thêm lực kéo cánh tay tôi, nhẹ giọng nói: “Về sớm một chút.”

“...” Tôi yên lặng gật đầu, trong lòng thoáng khó chịu, không thích thái độ như vậy của hần.

Len lén nhìn mặt của Chu Dật ở trước mắt, vẻ mặt anh thật ra không để ý, hướng về phía bãi cỏ nhỏ phía ngoài. Sau khi chờ Lý Đông Lâm đi xa, anh mới liếc mắt nhìn tôi, đập tắt tàn thuốc: “Đi thôi, xe anh để ở cửa.”

Chu Dật một tay dứt trong túi, một tay mang theo túi ảnh chụp, vẫn không nhúc nhích nhìn tôi chạy đến trước mặt anh.

“Ừ! Đi thôi!”

Anh dùng một loại ánh mắt rất kì quái nhìn tôi từ trên xuống quan sát một lần, mím môi cười.

Lòng tôi trống rỗng lui ra phía sau nửa bước: “Làm sao vậy?”

“Em cao hơn.”

“!!!”

Ôi trời ơi! Ba chữ này thật đúng là nói đến điểm yếu trong lòng tôi.

44. Chương 07 Phần 04

Chương 7.4

Khi đó anh đã có bạn gái

Ôi trời ơi!! Ba chữ này thật đúng là chạm đến điểm yếu của lò

Tôi lập tức ưỡn ngực, hết sức tự hào nhướn mày nói: “Đúng! Cao thêm 3cm đấy! Lợi hại chưa!”

Anh sâu kín nhìn mắt tôi, nói: “Hơi bất ngờ.”

Tôi vừa đi vừa vui vẻ nói với anh: “Chuyện này cũng không khó hiểu, em vốn cũng hiểu được rằng em chắc chắn không cao hơn, nhưng em luôn không cam lòng, những người khác trong phòng ngủ đều cao 1m6, em thấp nhất!”

Bất tri bất giác chạy tới cửa khu nhà, một chiếc xe màu xám bạc đứng cách đó không xa, thậm chí đáng.

Tôi âm thầm ló lưỡi, xem ra từ người giáo viên nhân dân mộc mạc như vậy, nghề nghiệp đã nhảy đến cấp bậc ông chủ, đãi ngộ cũng gấp bội lần nha.

Cẩn cẩn thận thận thắt dây an toàn xong, tôi tiếp tục hăng hái ngẩng cao đầu khoe khoang: “Em cuối cùng cũng thoát khỏi bóng ma 1m59! Thị lực của anh thực sự là quá tốt, ba em rất chậm chạp, cần bản không phát hiện ra!”

Chu Dật không nhanh không chậm quay đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Càng gặp mặt nhiều lần càng không dễ phát hiện.”

“...Rất có lý!”

Để không cho bầu không khí trong xe nặng nề xu hướng, tôi cố gắng bày ra vẻ mặt vui vẻ, hăng hái bưng bưng thao thao bất tuyệt. Chu Dật lái xe ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào một hai câu, biểu thị anh có tham dự vào đề tài tôi nói.

Trong lúc tôi tạo ra một bầu không khí hoạt bát thoải mái, xe cuối cùng cũng chậm rãi chạy vào bãi đỗ xe.

Đi qua phòng khách sáng sủa của «Hác Phong», theo thang máy từ từ đi lên, tôi nắm chặt tay, quyết định buổi tối trở về kí túc xá phải nghiêm túc phê bình Tư Ngôn một trận.

Trong hai năm, Mục Tư Ngôn mê mết với tiểu thuyết tình cảm, khoảng thời gian này cô nàng một ngày một đêm tập trung tinh thần vào tình tiết câu chuyện yêu hận đan xen của nam nữ diễn viên, khi thì u buồn, khi thì tươi đẹp, khiến cho ba người còn lại chúng tôi rất là lo âu.

Cuối cùng, có một ngày, cô nàng từ từ đi ra khỏi ‘biển tình’, lắc người liền biến thành chuyên gia tình yêu, lộ vẻ danh hiệu này không biết xấu hổ, mỗi ngày đều giúp các nữ đồng bào ở các phòng khác giải quyết vấn đề tình cảm

Chuyên gia Mục có một tiết mục phân tích ngắn rất kinh điển, cô nàng nói, nam chính trong tiểu thuyết đều thâm tình, song song với việc có tiền thể nào cũng là đẹp trai không gì sánh được, thân phận tuyệt đối là cao quý, như tổng giám đốc, ông chủ, vua, hoàng tử... mượn tổng giám đốc mà nói đi, tất cả 95% phụ nữ trong công ty đều thầm mến tổng giám đốc, 4% đều là trợ lý có khả năng giúp đỡ bên cạnh tổng giám đốc, chỉ có duy nhất 1%, chính là nữ chính, là ngốc tự nhiên, sẽ không nhận ra tổng giám đốc, sẽ không có hứng thú đối với người ta. Còn nữa, tổng giám đốc nhất định phải có thang máy chuyên dụng của mình, so với thang máy thường cao cấp hơn rất nhiều, trải thảm cao cấp nhất, sẽ có mật mã, sẽ có giám định vân tay, bằng không các cậu đừng mơ xông vào phòng tổng giám đốc. Phòng làm việc của tổng giám đốc là có một không hai, phải quan sát được toàn bộ toàn cảnh thành phố, đầy đủ thiết bị, phải bảo đảm nữ chính ở bên

trong làm cơm xào rau cũng không có vấn đề gì! Nói tóm lại, tổng giám đốc chính là vua thời hiện đại, ủng hộ rầm rộ, vạn người kính trọng.

Sau khi nói xong, Mục Tư Ngôn đột nhiên quay đầu nhìn tôi, âm trầm tối tăm cười nói: “Thầy Chu kia của cậu không phải rất đẹp trai sao? Không phải rất có tiền chứ? Không phải ngược luyến tình thâm cùng cậu ư? Đạm này, cậu tự giải quyết cho tốt đi...”

Tôi nghe xong vẻ mặt dữ tợn, run rẩy đứng dậy, việc ấy tôi đổ mồ hôi nha...

Hình tượng người thầy giáo tuần tú nho nhã của Chu Dật trong lòng tôi chợt bị hủy diệt, biến thành tổng giám đốc ngay thẳng, mạnh mẽ, mị hoặc trong truyền thuyết!!

Vì thế, tôi bị ác mộng ba ngày...

Tôi đứng ở trong thang máy yên lặng, mắt nhìn Chu Dật trầm mặc đứng bên cạnh, yên lặng mà không tự giác nhớ tới phân tích của Chuyên gia Mục, yên lặng mà run rẩy hơn.

Được rồi, Chu Dật lớn lên rất dễ nhìn, này rất bình thường.

Chu Dật hiện tại là tổng giám đốc, bình thường.

Tổng giám đốc tiền lương cao, bình thường.

Nhưng, ba điều này hợp lại một chỗ hình như là có chút không bình thường lắm!

“Khụ!” Tôi ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt mắt tự nhiên nhẹ giọng hỏi anh: “Anh... Có thang máy chuyên dụng không?”

“?” Anh vẻ mặt không hiểu. “Cái gì?”

“Thang máy chuyên dụng đấy, chạy thẳng đến phòng làm việc của anh.” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói thêm: “Cái loại này người bình thường không được cho phép không thể đi vào ấy.”

Anh nhú mày nhìn tôi: “Vậy bọn họ làm sao báo cáo công việc với anh?”

“...”

Thang máy ‘đỉnh’ một tiếng, tôi ôm tâm tư kích động vạn phần đi theo Chu Dật, ở phía sau rảo bước tiến vào phòng làm việc của anh.

“Ôi chào!”

“Thế nào?”

Tôi liền vội vàng xua tay: “Không có gì, anh làm việc đi, em ngồi ở đây chờ anh.”

Tôi ngay ngắn ngồi lên sofa đối diện bàn làm việc, nhìn xung quanh phòng làm việc của anh. Trang hoàng so với trong ý nghĩ viễn vông của tôi hoàn toàn khác nhau.

Không có thảm mềm mại, không có cửa sổ sát đất quan sát toàn cảnh thành phố, ngay cả phòng vệ sinh riêng cũng không có.

Trên cái bàn làm việc thật lớn màu đen để đầy tài liệu dày, có chút lộn xộn, một cái kính mắt cũng là tùy tiện đặt ở trên, đối diện bàn làm việc là sofa, bên cạnh bên trái cửa sổ nhẹ nhàng bày biện một cái giá sách bằng gỗ, bên trong không giả bộ chất đầy, cũng không thấy rõ là để sách gì.

Toàn bộ phòng làm việc làm người ta có một cảm giác thân thể khỏe mạnh, chắc chắn, làm cho người vào đây không tự giác mà nghiêm túc hẳn lên.

Nhưng thật ra trên cái bàn nhỏ bên cạnh sofa đặt một cái máy CD màu trắng tinh xảo, xung quanh là mấy lớp đĩa nhạc.

“Haizz!” Tôi thở dài, may mà là như thế này, nếu như phòng làm việc của Chu Dật biến thành xa xỉ hoa lệ như trong miêu tả của tên Mục Tư Ngôn kia, tôi có thể sẽ sinh ra một loại kích thích làm cho sét đánh chết tôi.

Chu Dật vừa tiến đến vừa buông thông cái áo khoác vắt lên sô pha, sau đó lấy tài liệu trên bàn làm việc sắp xếp một chút, ngẩng đầu nói với tôi: “Có lẽ phải chờ anh hai mươi phút, ở đây anh có notebook, nếu như em buồn chán, liền lên mng chơi.”

“Không cần, anh nhanh làm việc đi, em sẽ ngồi một chỗ nghỉ ngơi, tiện thể nghỉ xem tý nữa mời ăn cái gì.”

Anh cúi đầu, vừa bỏ mấy tờ giấy vào máy hủy giấy vừa nói: “Em muốn ăn cái gì đều được, anh thoải mái.”

Như vậy sao được!

Tôi âm thầm bắt tay vào phân tích kĩ càng những cái mà Chu Dật không ăn, anh không thích quá cay, đồ ngọt không được, quá béo cũng không được, quán ăn không sạch sẽ ven đường nhất định phải ghét bỏ!

Tôi vừa nhìn anh vừa nhớ lại vẻ mặt của anh lúc không cho phép tôi ăn ở những sạp hàng bày bán ven đường.

Liệt kê hồi lâu, bỗng nhiên phát hiện, người này thật đúng là khó hầu hạ.

Trước đây, lúc ở cùng một chỗ, đều là anh chiều theo tôi, tôi cũng yên tâm thoải mái, bảo anh cùng tôi ăn lẩu, ăn bánh kem, thậm chí là món nướng ven đường. Anh rõ ràng là không thích, nhưng mỗi lần tôi không nghe theo, không bỏ qua, vẫn kiên trì ăn.

Tôi ngẩng đầu, dừng ở Chu Dật ngay trước mặt đang gọi điện thoại xác nhận đơn đặt hàng, một cảm giác áy náy tự nhiên nảy sinh.

Tôi chưa từng hi sinh gì vì anh, thậm chí hiểu rõ anh không thích cái gì, nhưng vẫn kiên quyết ép buộc anh làm, chỉ biết một mực đòi lấy.

Ích kỉ lại không hiểu chuyện.

Cúp điện thoại, Chu Dật không may mắn phát hiện tôi đang chờ ra nhìn anh.

Anh cầm lấy bút máy, viết xuống một trang lớn từ đông sang tây với tốc độ cực nhanh, lại lấy qua một chồng tài liệu ở bên cạnh, tỉ mỉ lật lên xem.

Trong lúc thư kí ra vào vài lần, cũng có các trưởng phòng khác tới bào cáo công việc. Thoạt nhìn bận rộn đến mức không thể phân thân.

Hoàn toàn khác nhau với lúc anh làm thầy giáo, đối với cấp dưới anh đều nói chuyện rất bình tĩnh, nhưng lại toát ra một loại ý tứ hàm súc không thể ngỗ ngược, có lúc nội dung báo cáo của đối phương quá vật vãnh, anh cũng sẽ không lưu tình chút nào cắt ngang lời đối phương, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, cực kì dọa người

Tôi vẫn cho rằng tổng giám đốc là một công việc vừa dễ dàng vừa dễ chịu, càng đừng nói là đi làm ông chủ ở công ty của gia đình mình như Chu Dật. Chẳng qua chỉ là đi ăn cơm xã giao với khách hàng quan trọng, kí tên vào một số văn kiện quan trọng, những việc vật vãnh hay gì đó còn lại đều để nhân viên cấp dưới có thể là trợ lí sắp xếp thỏa đáng.

Nhưng tôi không nghĩ tới, làm một giám đốc lại phải xử lí nhiều việc lớn nhỏ như vậy, bận tới mày tới mắt.

Từ lúc đi vào phòng làm việc cho tới bây giờ, Chu Dật vẫn đều nhú chặt lông mày, sắc mặt cũng không tốt. Tuy rằng «Phong Dật kim cương» chỉ là một thương hiệu dưới trướng tập đoàn Hác Phong nhưng quy mô không nhỏ, cho nên áp lực công việc phỏng chừng cũng không nhỏ.

Đột nhiên, điện thoại di động trong túi quần rung lên, mở ra xem, đúng là một tin nhắn của Lý Đông Lâm gửi đến:

Đạm Đạm, nói lời xin lỗi với anh ta rồi trở về đi, không nên dây dưa quá mức với anh ta, dẫm vào vết xe đổ ba năm trước đây.

Tôi cảm môi trường mắt nhìn tin nhắn ‘tự cho là đúng’ này một lát, không biết vì sao, mặt nóng gay gắt, sau đó phiền muộn trong lòng nóng nảy đóng điện thoại di động ném vào trong ba lô.

Tôi biết, tôi hiểu rất rõ, tôi cũng không phải đũa ngọc! Tôi chỉ là quá mức hổ thẹn với Chu Dật, nói xin lỗi xong, được anh tha thứ, tôi sẽ rời đi.

Giọng điệu trong tin nhắn ngắn này của Lý Đông Lâm, nói cho cùng giống như là nói tôi muốn quay về với Chu Dật vậy.

Tôi dựa vào ghế sofa sững sờ nhìn chằm chằm Chu Dật đang cúi đầu bận rộn, trong lòng âm thầm cười nhạo một tiếng, lùi một vịn bước nói, cho dù tôi có ý, người ta căn bản là có ý muốn kia ư, tôi còn không tự tin đến trình độ đó!

“Chu Dật Dật.”

m thanh của Chu Dật bỗng chốc kéo tôi đang suy nghĩ miên man trở về.

Anh đứng dậy đi tới cầm lấy áo khoác trên sofa khoát lên cánh tay, giữa đầu lông mày ẩn giấu vẻ uể oải rõ ràng: “Đi thôi, anh đi trước lấy xe, em ở lầu một chờ anh.”

Nói xong, đột nhiên dừng lại bước chân như nhớ ra cái gì, liếc mắt, sau đó đi tới trước giá sách, lấy ở bên trong ra một hộp chocolate lớn bằng lòng bàn tay.

Không cho phép chống cự đưa tới trong tay tôi, thờ ơ nói: “Anh còn nhớ em thích ăn thứ này.”

Tôi sững sờ nhìn anh.

Anh sợ run, bẻ ngón tay... Đi nhanh về hướng thang máy, giọng nói thoải mái: “Người khác tặng mấy hộp, anh không ăn ngọt.”

Cho nên... liên cho tôi.

Tôi cúi đầu nhìn hộp chocolate nhập khẩu tinh xảo, trong lòng nổi lên một thứ tình cảm không nói nên lời.

Tôi còn nhớ trước đây ghé vào lỗ tai anh nhắc đến hơn một lần cái nhãn hiệu chocolate này là ăn ngon cỡ nào, nhưng ở thành phố A không mua được.

Tôi cho rằng, anh căn bản không để ở trong lòng, phỏng chừng ngay cả nhãn hiệu cũng không nhớ được.

“Thang máy tới.”

“Ồ!” Tôi lấy lại tinh thần vội vàng chạy tới.

Trong thang máy, tôi do dự trong chốc lát, vẫn là vươn tay, nhẹ nhàng kéo tay áo anh: “Cảm ơn anh.”

Anh quay đầu, ánh mắt nặng nề nhìn tôi vài giây, lúc định mở miệng muốn nói gì đó thì cửa thang máy chậm rãi mở ra.

“Em ra đi, ở bên ngoài chờ anh.”

Sau đó anh một mình đi xuống gara.

Về mặt vừa rồi của Chu Dật rõ ràng là không phải muốn nói đừng khách khí, vậy anh muốn nói cái gì?

Trăm mối suy nghĩ không được giải đáp.

Tôi ngoài miệng chỉ đường, hai mươi phút sau, chúng tôi đứng ở đối diện đường cái một cái hẻm nhỏ ngoài đại học A.

Tôi quay cửa sổ xuống, nhìn bên ngoài một chút: “Hình như không thể tiến vào, anh chỉ có thể đem xe đậu ở đây.”

Ngõ nhỏ tuy rằng không hẹp, nhưng không cho xe cộ đi qua, cho nên Chu Dật và tôi xuống xe, đi bộ vào tro

Điều kiện bên này có tiếng là rất tốt, rải trên mặt đất là đá phiến nhẵn bóng, hai bên ngõ nhỏ đều có một dòng nước nhân tạo, liếc mắt liền có thể thấy cá nhỏ bên trong.

Trên rìa nhánh cây treo những đèn lồng Trung Hoa Trung Quốc màu đỏ tươi, người đi đường cũng không nhiều, phẳng phất như đi tới một thị trấn cổ yên tĩnh.

Có lẽ là bị môi trường an bình thanh nhàn này ảnh hưởng, Chu Dật hiềm thấy đỡ xuống mặt nạ lạnh lùng của mình: “Em vẫn rất biết cách chọn chỗ.”

“Hi hi.” Tôi xấu hổ gãi đầu: “Thực ra là một người bạn nói cho em biết, cháo nhà hàng này làm đặc biệt ngon miệng, nhưng mà rất nhiều người không biết, vị trí cũng không dễ tìm.”

“Cháo?”

“Đúng vậy, là loại lẩu cát này, rất nhiều mùi vị anh có thể lựa chọn, nhưng mà phần lớn đều rất nhạt.”

Anh nghiêng mắt phượng: “Em chừng nào thì cũng thích ăn gì đó nhạt vậy?”

“Anh thích nha, anh đừng nói với em là anh đổi thành ăn cay đấy!”

Chu Dật bỗng chốc bước chậm lại: “Vậy thì không.”

Thiết bị lắp đặt trong cửa hàng rất đơn giản, giấy dán tường màu vàng nhạt, bàn gỗ cọ màu đậm, cái đệm ghế mây mềm mại, ngồi rất thoải mái. Tôi cố ý chọn một vị trí sát cửa sổ, còn có thể nhìn thấy dòng suối nhỏ chảy bên ngoài.

Tôi ngồi cách một bàn gỗ, nắm tay chống trên mặt bàn, một tay vượt qua mặt bàn với tới phía trước anh chỉ cho anh hình ảnh trên thực đơn: “Đây là món cháo thịt gà khoai từ ăn ngon lắm, vừa thơm vừa ngon miệng, giảm bớt một nhọc!”

Anh nghe tiếng bỗng chốc ngẩng đầu nhìn tôi, tôi bất ngờ không kịp lui về, kết quả là đánh lên cái trán anh!

“Ồ! Xin lỗi! Em không phải cố ý!” Tôi lập tức xin lỗi.

Chu Dật nhăn mày thở dài: “Em ngồi yên đi, thực đơn anh sẽ tự xem.”

“...”

Loại cháo lẩu cát này chế biến tương đối phiền phức, cho nên thời gian đợi rất dài.

Tuy rằng không ngừng mắt mặt liên tiếp, nhưng tôi vẫn duy trì tinh thần mạnh mẽ đánh không chết, lần thứ hai nhiệt tình lên tiếng: “Mỗi ngày ở phòng làm việc anh đều bận rộn như thế sao?”

“Không nhất định.”

Tôi đang cầm chén trà cảm thán nói: “Cảm thấy rất vất vả! Anh chắc mệt chết đi đúng không?”

Anh trầm ngâm chốc lát, nói: “Quen rồi, anh mới nhận công việc bên này, cho nên mấy ngày cuối tuần sẽ tương đối vất vả một chút.”

“Ồ.”

Tôi quần quýt hồi lâu, thực sự nhịn không được, nhìn ánh mắt anh, dè dặt hỏi anh: “Anh đến nước nào?”

“Nước Anh.”

“Chơi vui không?”

Chu Dật lắc đầu: “Không vui.”

“Không thể nào, em còn tưởng rằng anh ở bên kia sẽ vui đến quên cả trời đất ấy chứ, vậy mỗi ngày anh đều làm cái gì vậy?”

“Đi học, đọc sách, chỉ có cuối tuần là đi xung quanh, rất nhàm chán.”

“A

~” Tôi hơi mắt mắt “Rất không có ý nghĩa.”

Anh tán thành gật đầu: “Một lúc sau thành thói quen, chính là những lúc buổi tối không ngủ được rất muốn về nước.” Anh dừng một chút, uống một ngụm trà: “Vào năm thứ hai, anh còn quen một cô gái có hình dáng rất giống em.”

“Thật vậy chẳng? Làm sao trùng hợp thế? Là người Trung Quốc sao?”

Anh khẽ cười thành tiếng: “Đúng, nhưng mà lớn lên ở Anh, không biết nói tiếng Trung.”

Tôi lập tức hứng thú: “Giống em nhiều không? Giống ở chỗ nào nhất?”

Anh nghiêm túc nhớ lại một chút, nhìn mặt tôi nói: “Không trắng như em, mắt tròn hơn em một chút, tóc...” Anh nhìn chằm chằm mái tóc ngang vai của tôi: “Tóc dài như tóc trước đây của em, cười rộ lên cũng chỉ có một cái răng

Tôi nghe anh miêu tả, mắt tròn trĩnh: “Giống như vậy? Trời ạ, sẽ không phải là chị em thất lạc nhiều năm của em chứ!”

Tay anh chống cằm, nhìn chằm chằm mặt tôi, nói: “Tính tình của cô gái kia còn hơn cả em, bướng bỉnh, mưu ma chước quỷ lắm, suy nghĩ cẩn thận cũng không thiếu, thường thường trốn học, rất không ngoan. Tính cách kia so với em là giống nhất.”

Này...

Tôi cũng đã sớm hoàn lương có được hay không.

Mắt tôi bỗng nhiên phát sáng, không có ý tốt, hì hì cười rộ lên, cố ý hỏi anh: “Giống như em, anh không có đi dụ dỗ người ta chứ?”

Anh bỗng chốc sững sốt, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ, câu hỏi này quá không thích hợp, oán thăm, định nói xin lỗi.

Chỉ thấy vẻ mặt anh bình tĩnh lắng đầu, lại tự nhiên, nhưng mà nói: “Không có, khi đó anh đã có bạn gái rồi.”

“...” Anh đã có bạn gái rồi.

Ừ, có thể bảo ai đó tát tôi một cái không?

45. Chương 07 Phần 05

Chương 7.5

Tâm sự

Chu Dật nhìn tôi nhăn mày, nhưng mấy giây tiếp theo thì giãn ra, gọi người phục vụ thêm trà. Anh vừa nhìn làn sương từ trong chén trà nóng hổi đột nhiên dâng lên, vừa chuyển đề tài: “Anh thấy em học ở đại học A mới là vui đến quên trời quên đất đấy.”

“Còn hơn cả anh nói, quả thực là rất phong phú. Ha ha, trường học của bọn em đúng là ngọa hổ tàng long, em vô tình quen một người bảo vệ trong trường, đặc biệt văn nghệ, nói lên một bộ đạo lý.”

Chu Dật rướn mi “A” một tiếng phát ra tiếng cười: “Em ở trường học phạm vào chuyện gì?” Ngụ ý là sau khi tôi phạm tội bị bắt được, cho ăn giáo huấn, đánh xong mới thành bạn bè.

Tôi bất mãn kháng nghị: “Em đã sớm không bỗng bột như trước đây rồi, hiện tại em đã là một học trò tốt tuân thủ quy định, thỉnh thoảng đi muộn, thỉnh thoảng trốn học. Em quen người bảo vệ này là bởi vì...”

Tôi bỗng chốc ngừng lại, chẳng lẽ muốn nói với Chu Dật lúc đó bởi vì tôi quá nhớ anh, dẫn đến tâm tình sầu não, giữa đêm ra ngoài đi dạo mới gặp được anh Quan sao?

Không nên không nên!

“Là bởi vì sao?”

Tôi thề lưỡi: “Nhớ không rõ lắm, vừa rồi em thấy ở cửa công ty của anh đang tuyển bảo vệ?”

“Ừ, đó là Bộ phận nhân sự phụ trách, anh không quan tâm.”

“Dạ...”

Cháo lẫu cát vị mỹ tiên hương cuối cùng cũng được bưng lên, cát trong nồi tỏa ra hơi nóng cuộn cuộn, vô cùng ngào ngạt, liếc mắt nhìn càng cảm thấy bản thân đói bụng hơn.

Vì vậy mở máy thật nhanh!

Cách một lớp khí nóng mờ ảo mờ lung, tôi nhìn không rõ vẻ mặt của Chu Dật, chỉ nghe thấy giọng nói của anh: “Sau này muốn làm gì vậy?”

“Ồ, hiện tại em đang thực tập ở đài truyền hình.”

“Nếu như em...” Anh nói chưa dứt lời, điện thoại trong tay không đúng lúc gọi tới.

Dựa vào lòng mày càng ngày càng nhúu chặt của Chu Dật và mấy câu nói lời ít ý nhiều của anh, tôi căn bản nghe hiểu được là có việc ở công ty. Nghe được ý anh ăn cơm xong còn phải quay về công ty. Tốc độ của tay tôi không tự giác mà nhanh hơn.

Chờ anh cúp máy, tôi lập tức buông cái thìa trong tay, lau miệng, yên lặng nhìn anh.

Anh kinh ngạc nhìn tôi: “Em ăn xong rồi.”

Tôi gật đầu: “Ăn xong rồi ạ, cái kia... Em, thực ra... Ôi chào, anh đừng nhìn em, anh mau mau ăn đi không cháo nguội mất, vừa ăn vừa hãy nghe em nói.”

“

Ngơ ngác nhìn anh ăn mấy thìa, nắm tay tôi bỗng nắm chặt dưới bàn, cắn răng, cố gắng nghĩ sẵn trong đầu, cuối cùng hơi cúi đầu xuống, vâng dạ nói: “Xin lỗi!”

Tay phải Chu Dật ngừng lại, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi bị ánh mắt của anh nhìn chằm chằm, cực kì không được tự nhiên, nhưng quyết định quyết tâm, không chút nào tránh né, nhìn thẳng anh: “Chỉ là em, chuyện của ba năm trước đây.”

Trong mắt anh hiện lên vẻ đã hiểu rõ, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt nhìn thấy vẻ mặt kiên định của tôi, lại nhẹ nhàng khép lại, cái gì cũng không nói, bày ra một bộ dạng im lặng lắng nghe.

Tôi lén lút thở sâu, mở miệng lần thứ hai: “Thực ra em đã sớm biết anh là tổng giám đốc của «Kim cương Phong Dật», nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng nói với em, em nghĩ có thể anh cảm thấy không cần thiết, cho nên em cũng không hỏi anh. Chẳng qua là không rõ vì sao anh lại muốn đến trường học của chúng em làm giáo viên. Sau đó, có một lần, em thấy anh và Viên Trạch Khải trò chuyện rất vui vẻ ở cửa hàng khu Đông, em..., anh biết em vẫn rất ghét hắn, cho nên đối với anh liên khó tránh khỏi có liên quan, có chút nghi ngờ và khúc mắc.”

Tôi dừng lại một chút, mắt nhìn Chu Dật, anh không có biểu cảm gì, thản nhiên nhìn tôi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tôi do dự chốc lát, tiếp tục nói: “Em, em không biết làm sao đến hỏi anh, cho nên cố ý nói bóng gió với anh, nghĩ anh sẽ chủ động đến hỏi em hoặc là nói cho em biết quan hệ của anh với Viên Trạch Khải. Nhưng... cái gì anh cũng chưa từng nói, em lại càng để bụng hơn. Mãi cho đến một lần ở nhà anh, em nhìn thấy Viên Trạch Khải lại vào được nhà anh, mà anh bày mưu tính kế làm thế nào để xử lý chuyện ngoài ý muốn của mẹ em.

Khi đó, em bỗng chốc phản ứng lại rằng anh cái gì cũng biết! Giống như kiểm soát những việc lớn như vậy ở Hắc Phong thì chắc chắn đã điều tra qua bối cảnh của bà, nếu anh biết chuyện ngoài ý muốn của mẹ em, chắc chắn sẽ biết em là con gái của bà ấy, mà anh lại giả vờ như cái gì cũng không biết, cũng chưa từng nói qua với em, em cho rằng mình giống như một đứa ngốc bị anh lừa gạt.”

Chu Dật khẽ thở dài, xoa xoa ấn đường, nhưng bản thân lại không nói gì.

Tôi càng háng hái nói hết lời: “Sau này, trợ lí của anh tìm đến nhà, mới đem việc hiểu lầm này làm rõ ràng, em...” Vừa nói, hai tay của tôi nhanh chóng nắm chặt cùng một chỗ trên đầu gối, cũng không biết nên dùng lời nào để biểu đạt tâm tình phức tạp hiện tại của mình. Không thể làm gì khác hơn là im lặng nhìn chăm chăm anh: “Xin lỗi, vì chuyện của mẹ em mà quá mức dây dưa, hơn nữa khi đó em quá ngây thơ, cái gì cũng không hiểu rõ, không nghĩ đến hậu quả mà cứ khăng khăng làm ra chuyện kích động, không để ý đến tình cảm và suy nghĩ của anh lại tìm cách làm anh tổn thương. Sau khi anh đi rồi em vẫn rất hối hận, em... thực sự xin lỗi.”

Sau khi nói xong một mạch, trong lòng lại không có cảm giác một tảng đá lớn rơi xuống đất tiêu tan mà là thấp thỏm bất an nhìn Chu Dật.

Chu Dật đặt tay trái ở trên bàn, đồng hồ trên cổ tay đụng vào bàn “Cộp” một tiếng, trong nhà hàng an tĩnh đặc biệt vang dội.

“Em biết không, anh cũng không có mẹ.”

“Hử?” Tôi không có nghe rõ anh ‘ông nói gà bà nói vịt’.

“Trước đây anh có một người bạn làm bác sĩ tâm lí nói cho anh biết, đứa bé có cha hoặc mẹ qua đời thì tính cách có rất nhiều điểm thiếu sót, bình thường lại không dễ dàng nhận ra. Ví dụ như lòng tự trọng quá mạnh mẽ, suy nghĩ tâm tình quá mức miễn cưỡng, vấn đề cần suy nghĩ trước hết sẽ áp dụng thái độ bị quan, hoặc là đồng thời có khuynh hướng ‘Vỏ đã mở lại sứt’, đứa trẻ như vậy ngoại trừ là một kẻ phản nghịch ở mức độ thấp, nói chung không giống những đứa trẻ bình thường, nhưng một khi bị kích thích, phản ứng so với người thường càng quyết liệt hơn, áp dụng những thủ đoạn khá tàn nhẫn để bảo vệ bản thân.”

Nghe xong những ví dụ này, sau lưng tôi tỏa ra mồ hôi lạnh, bối rối nói với Chu Dật: “Em...”

Anh lắc đầu ý bảo để anh nói xong: “Lúc mẹ anh qua đời, anh còn rất nhỏ. Ngoại trừ có lòng tự trọng mạnh mẽ, thật không có tính cách quá khích nào khác. Nhưng cha anh lại một lòng với công việc, có lúc bận rộn đến mức quên cả sinh nhật của anh, chưa từng đi họp phụ huynh, chưa bao giờ cùng anh ăn một bữa cơm hoàn chỉnh, mà anh trai anh lúc đó lại bị đưa ra nước ngoài, cho nên từ nhỏ đến lượt anh không có một đối tượng đặc biệt nào để dốc bầu tâm sự. Cũng chính bởi vì vậy, anh có thói quen đem một ít tâm tư hoặc là tìm cách để ở trong lòng, không muốn biểu đạt.”

Tôi khẽ nhếch miệng, trong lòng kinh ngạc không ngừng, lần đầu tiên nghe thấy Chu Dật nói về gia đình mình và tính cách không muốn ai biết của anh, khó tránh khỏi cảm thán quan niệm mỗi nhà mỗi

Hóa ra, Chu Dật lúc còn bé lại quá cô độc như thế.

Cơ thể của Chu Dật nhích lại gần, giống như rơi vào hồi ức, anh nói: “Lúc ở Anh, khi bị mất ngủ anh thường nghĩ, có phải bởi vì chúng ta muốn giữ những buồn bực muốn nói với đối phương ở trong lòng, cho nên mới có thể chia tay hay không, nếu là như vậy, ai trong chúng ta cũng không nhất định phải xin lỗi đối phương.”

Chu Dật không nhìn tôi, tôi cũng không thấy rõ gương mặt của anh.

Bên ngoài, bầu trời âm u, nhưng hẻm nhỏ lại được một loạt đèn lồng đỏ chiếu sáng trưng, thấp thoáng màu hoa đỏ ở trên cây, muốn chống cự vẫn tốt đẹp.

Tôi nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi anh: “Ồ Anh, anh thường xuyên bị mất ngủ không?”

“Thỉnh thoảng sẽ.”

Lúc tính tiền xong xuôi đi ra, đèn bên ngoài đã bật sáng, đi ở trên đường chủ yếu đều là sinh viên. Chu Dật đi ở bên trái tôi, tôi lặng lẽ bước chậm rãi ở phía sau nhìn bóng lưng của anh được bao phủ trong tia sáng màu da cam từ đèn lồng ở hai phía bắn ra.

Dáng người thon dài rần rở và chìa khóa xe nắm trong tay làm cho anh bộc lộ hết tài năng giữa một đám sinh viên còn hơi sữa.

Cứ thế trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên nghĩ đến người thầy giáo nham hiểm vừa uy hiếp tôi chăm chú đọc sách thi đậu đại học vừa cưng chiều tôi ba năm trước đây, đã biến thành một người đàn ông có nội tâm sâu

sắc.

Không hiểu sao cái mũi lại có vị chất.

Ở phía trước, Chu Dật đi chưa được mấy bước đã ngừng lại, xoay người lại, đôi mắt đen đẹp lúc sáng lúc tối: “Đạm Đạm?”

Tôi không suy nghĩ nhiều, đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại anh vừa nhận, vì vậy nói với anh: “Anh có phải còn có việc hay không nhỉ? Nếu không anh cứ đi làm việc đi, em quay về trường học.”

Anh nghe vậy hình như có chút kinh ngạc, nhưng không nhiều lời, thay tôi mở cửa xe: “Anh đưa em về.”

Tôi phì một tiếng bật cười, chỉ vào cách đó không xa nói: “Thấy cái tòa nhà màu hồng kia không, đó chính là cổng sau trường học chúng em rồi, giá cả tăng lên, em vẫn là thay anh tiết kiệm tiền xăng đi.”

Anh có chút không tán thành nhìn chằm chằm tòa nhà màu hồng kia hỏi tôi: “Em đi qua đó khoảng bao lâu?”

Tôi biết anh đang suy nghĩ cái gì, vì vậy vỗ vai anh, làm ra vẻ mặt anh chuyện bé xé ra to: “Yên tâm được rồi, tôi đã là mười lăm phút đồng hồ, hơn nữa an ninh trật tự ở xung quanh trường học tụi em có tiếng là rất tốt.”

Sợ anh cố ý đưa tôi về, tôi còn cố ý khụ khụ hai tiếng, quét mắt nhìn vùng bằng phẳng trước ngực, mới nhéo nhéo ví tiền rỗng, cuối cùng che một bên mặt nũng nịu nói: “Em nghĩ rằng, mặc kệ là em bị cướp sắc hay giật tiền, loại khả năng này giống như là Trung Quốc chúng ta đã bóng ra biên, lũy thừa an toàn cao tới 99%.”

Chu Dật vừa nghe, buồn cười, cười ha ha.

Đây là sau khi Chu Dật về nước, lần đầu tiên tôi thấy anh cười thỏa mãn đến thế. Lông mi, khóe mắt, môi mỏng, thậm chí là cái mũi cao thẳng đều nhuốm một ý cười nồng đậm, trong bóng đêm khuya xanh thẫm, hết sức mê người.

Tôi nhìn thấy cũng ngốc nghếch cười theo: “Anh đừng cười, đây thực là lời từ đáy lòng em đấy.”

Cặp mắt phượng chói mắt kia của anh giống như muốn chảy nước mắt, khóe miệng nhếch lên phát ra một tiếng nỉ non trầm thấp không thể nghe thấy: “Em đấy...” Lập tức một bàn tay to tự nhiên nhấc lên sờ sờ đầu tôi.

Tôi biến sắc, lùi về sau một bước.

Ai biết giây tiếp theo đã bị một đôi tay mạnh mẽ vòng ôm qua, gắt gao siết chặt tôi vào lòng, một cảm giác quen thuộc ập đến.

Trái tim tôi điên cuồng nhảy lên, trong đầu hoảng loạn, giây dựa chẳng biết nên làm gì bây giờ, rõ ràng muốn đẩy ra rồi lại luyến tiếc buông tay.

“Đừng nhúc nhích.” Đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua gương mặt tôi, tiếng nói trầm thấp của anh vang lên ở bên tai, nghe giống như một đứa trẻ đánh đá đang làm nũng: “Để anh ôm một cái.”

Tôi ở trong lòng anh không thể động đây, bị hơi thở của anh vây quanh, đáy lòng giống như bị tập kích.

Không được! Tôi cắn môi dưới, dồn sức đẩy anh ra: “Chu Dật.”

Hai mắt anh nhìn chằm chằm tôi, hoàn toàn không thấy ý cười, trong mắt cũng nhìn không ra vui giận.

“Em, em phải đi về rồi!”

Lúc này anh mới mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói: “Được, em đi đi.”

“Vây, tạm biệt.” Nói xong tôi liền xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Anh bỗng nhiên dừng tôi lại: “Cảm ơn sự tiếp đãi đêm nay của em, cháo ăn ngon lắm.”

Tôi xấu hổ cười cười: “Anh không cần khách sáo như vậy.”

“Ừ, vậy trên đường em chú ý an toàn, tới phòng ngủ rồi thì nhắn tin cho anh.” Anh dừng một chút: “Số của anh không thay đổi.”

“...Vâng”

Tôi đi vài bước, không nghe thấy âm thanh khởi động xe, liền nghi hoặc quay lại nhìn.

Chu Dật căn bản không lên xe, mà là dựa vào thân xe hút thuốc, ánh lửa lúc rõ lúc mất, khói tỏa ra. Hình như để ý thấy tôi dừng bước, anh nâng giọng hỏi tôi: “Làm sao vậy?”

“Anh... không về sao?”

Anh giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, híp mắt nói: “Em đi đi, anh muốn nhìn em đi.”

Tôi gần như hoảng loạn bỏ chạy, thậm chí không dám quay đầu lại lần thứ hai, rất sợ không cẩn thận nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của anh.

Mãi cho đến lúc đi được hơn một trăm mét, tôi mới lén quay đầu lại, mơ hồ thấy được chiếc xe màu xám bạc quay đầu rời đi.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác bị người ta móc ra hết.

Làm cho tôi nghĩ đến mấy ngày hôm trước nhìn thấy một câu nói đặc biệt 2B, tôi nhìn về chiếc xe tuyệt trần im lặng mà 2B cảm thán:

Trong lòng có phần mộ, ở đó không có người chết.

Tôi run rẩy một chút, xoay người tiếp tục đi về hướng cổng sau.

46. Chương 07 Phần 06

Chương 7.6

Tôi mệt mỏi đá văng cửa phòng ngủ.

Tiểu Tiểu hai mắt phát sáng nhanh chóng chạy tới: “Thế nào thế nào? Gặp chưa hả?”

Thiểm Nhất Thiểm ngậm bàn chải đánh răng, một miệng đầy chấm nhỏ bọt nước từ trong WC thò đầu ra, ồm ồm nói với Tiểu Tiểu: “Trên đường về tớ nhìn thấy Lý Đông Lâm đi một mình, chắc chắn cô nàng đã gặp rồi, nếu không thì Lý Đông Lâm có thể về một mình sao?”

“Thực sự!?” Tiểu Tiểu hưng phấn suýt nhảy dựng lên, kéo cánh tay tôi ngồi lên giường: “Bà cô của tôi ơi, nhanh kể lại tiến trình từ đầu tới cuối cho tớ đi, cả ngày hôm nay tớ đều nhớ đến chuyện này của cậu đấy.”

Tôi liếc mắt trừng cô nàng: “Tại sao tớ lại thấy cậu còn hưng phấn hơn tớ nhỉ? Cậu hưng phấn cái gì đây?”

Tiểu Tiểu tắc lưỡi: “Gặp mặt người yêu cũ, còn là mối quan hệ cấm kỵ của giáo viên và học sinh như vậy, tớ nghĩ rất hưng phấn nhá! Tớ yêu nhất tiết mục như vậy đấy!”

“Tha cho em đi! Chị gái!”

“Bang” một tiếng, cửa gỗ đáng thương lại bị một chân đá văng, Tư Ngôn lết một đôi dép lông dùng dùng đi vào: “Ồ cậu về rồi à? Thầy Chu khôì ngô tuần tú, có một không hai kia của cậu còn nhớ rõ cậu chứ?”

“Sặc!” Thiểm Nhất Thiểm bật cười.

Tiểu Tiểu thấy mọi người đều đã về đầy đủ, quả thực là nhiệt tình tăng vọt, lại còn lòi đồ ăn vặt từ trong ngăn tủ ra, phát ối người một gói, ngồi xếp bằng trên giường, 6 con mắt lấp lánh có hồn nhìn chằm chằm tôi, thèm khát không gì sánh được.

Giữa ba cặp mắt tràn ngập dục vọng, tôi đem chuyện xảy ra ngày hôm nay kể lần lượt đầu đuôi gốc ngọn.

Càng nghe vẻ mặt của Tiểu Tiểu càng kì lạ, cuối cùng nhú mi hỏi tôi: “Nói như vậy, Chu Dật, anh ta đã có bạn gái. Làm hả?”

Thiểm Nhất Thiểm ngẫm nghĩ: “Anh ta chỉ là nói lúc đó có, không có nghĩa là bây giờ có, chúng ta không thể quyết đoán bừa bãi như thế chứ. Tư Ngôn cậu nói đi chứ?”

Tư Ngôn ngồi bên cạnh tôi, ôm gối nói: “Lúc đó có, vậy cũng không có nghĩa là hiện tại không có nhé. Đạm Đạm, các cậu còn nói những chuyện gì hả? Anh ta có tỏ thái độ gì không?”

Tôi tâm phiền ý loạn đung vào tường: “Tỏ thái độ gì chứ, tớ cũng không phải đi làm hòa để gương vỡ lại lành với anh ấy, tớ chỉ là đi xin lỗi mà thôi.”

Tiểu Tiểu vừa nghe, không lưu tình chút nào vỗ lưng tôi một cái: “Cậu dám cam đoan chính cậu không có một chút tình cũ nào đối với anh ta? Cậu dám nói trước khi cậu đi gặp anh ta cậu không nghĩ qua các cậu sẽ nói lại tình xưa hay không? Dù tớ cũng không biết là ai hồi tối hôm trước nói mớ gọi Chu Dật nhỉ.”

Tôi... Tôi... Tôi có nói mớ?? Còn gọi tên Chu Dật??

Tôi nhìn vẻ mặt trêu tức của Tiểu Tiểu, nhất thời mặt đỏ tới mang tai: “Thì có nghĩ qua, nhưng hiện thực vẫn là hiện thực mà, ít nhất tớ và anh ấy còn có thể làm bạn bè. Hơn nữa ngộ nhờ anh ấy...”

Tiểu Tiểu không nói gì, ghen cứng lại: “Cậu quá không có triển vọng, không có can đảm, không có dũng khí gì gì đó!”

Tôi: “...” Bị xem thường.

Tôi mỉm cười lấy điện thoại di động ra nói: “Anh ấy dặn tớ đến phòng ngủ thì nhắn cho anh ấy một tin báo bình an.”

Tư Ngôn hờn dỗi ngã vào trên vai tôi: “Người đàn ông có biết bao nhiêu chu đáo, biết bao nhiêu quan tâm, a~, vì sao tớ không thể gặp được chứ, vẫn là lớn tuổi là tốt, tớ nhìn mấy thằng con trai đáng ghét ngốc nghếch trong trường lại phiền lòng, tuổi xuân của tớ~ tớ muốn nó!”

Tôi: “...”

Tiểu Tiểu cắn răng: “Nhân cơ hội này cứ hỏi anh ta rốt cuộc có bạn gái không?”

Thiểm Nhất Thiểm sờ cằm trầm ngâm: “Không được, không bằng đơn phương nổ súng bày tỏ với anh ta, xem anh ta phản ứng như thế nào?”

Tiểu Tiểu cũng vuốt cằm: “Thiểm Thiểm, cái con bé này không tiếng thì thôi, chứ gáy một tiếng thì ai này đều kinh ngạc nhé!”

Thiểm Nhất Thiểm xấu hổ chớp mắt: “Cậu quá khen rồi.”

Trên đầu tôi bỗng nhiên hiện ra ba vạch đen, lông mày thì co giật: “Này này các cậu! Tĩnh tĩnh, đừng có nằm mơ!”

Hai người trực tiếp không chú ý đến.

Tư Ngôn đột nhiên đẩy cánh tay của tôi: “Rất lạnh đấy Đạm Đạm, cậu nhanh đi đóng cửa sổ đi!”

Tôi vươn đầu nhìn, quả nhiên cửa sổ chưa được đóng chặt, vì vậy nhảy xuống giường, khóa kĩ cửa sổ thuận tiện kéo rèm cửa sổ, vừa mới quay đầu lại, đã thấy ba người trên giường tùm lại một chỗ cười gian, mà nằm trong tay Tiểu Tiểu – người cười gian trá nhất là một chiếc điện thoại di động.

OHNO!!!!

“Các cậu!!! Gửi đi tin gì??” Sắc mặt của tôi giống như bị nấu chảy, hoảng sợ không dứt chỉ vào ba người kia.

Ba người vô tội chớp đôi mắt to: “Bày tỏ rằng... cưng à em yêu anh.”

“.....”

“Tên tuổi một đời của tớ nha!!! Tớ muốn giết các cậu!!!!” Tôi vừa rít gào vừa kiếm dao làm bếp chuẩn bị chặt ba cái đầu heo kia cho tôi làm đồ nhắm.

Tiểu Tiểu bỗng chốc nhảy dựng lên từ trên giường, gương mặt đỏ bừng chỉ vào điện thoại, kích động không thôi: “Điện... điện thoại, anh ta gọi đến rồi!”

Tôi thiếu chút nữa ông chạm đất, khóc không ra nước mắt: “Cậu nhận đi, nói tớ chết rồi.”

Tiểu Tiểu hung ác đem điện thoại di động ném qua: “Nhanh nhận đi!”

Tôi đón lấy củ khoai lang phồng tay này, run lẩy bẩy nhấn phím nghe, bên trong lập tức truyền ra một giọng nói khàn khàn trầm lắng.

“Chu Dật Dật?”

Tôi giả bộ mạnh mẽ, bình tĩnh trả lời: “Là em, tin nhắn vừa rồi anh cứ coi như là tin rác đi, là chị em trong phòng ngủ của em đùa giỡn lung tung, thực sự là xấu hổ

“...”

Bên kia một mảnh trầm mặc, hồi lâu sau cũng không nghe ai nói.

Lòng tôi rối loạn cả lên, nuốt nước bọt, cầm máy đổi qua một tai khác, “Alô?”

Chu Dật thản nhiên mở miệng: “Ừ, anh đây!”

“Em còn tưởng rằng anh cúp máy chứ, thật là xin lỗi nhé, nếu như anh để ý, em lập tức đi mắng các bạn ấy.”

Nghe lời này của tôi, ba người trên giường nở nụ cười u ám tối tăm, hết sức khinh thường hừ một tiếng.

Chu Dật có lẽ là còn đang ở phòng làm việc, nghe thấy xung quanh rất yên lặng, “Không cần, em đến phòng ngủ là được, anh còn đang làm việc, em nghỉ sớm một chút, tạm biệt.”

Nói xong, lập tức ngắt đường truyền.

“Ồ...”

Tôi cầm điện thoại di động nghe bên trong truyền đến âm thanh máy bận tút tút, bỗng chốc há hốc mồm.

Tôi đã trêu chọc ai vậy nhỉ?

~*~

Buổi sáng ngày thứ hai có tiết, buổi chiều thì vô cùng nhàn rãi, nhân lúc cũng không phải đến đài truyền hình, tôi và Thiểm Nhất Thiểm ra cổng sau ăn một châu bánh gạo cay, cay đến đỏ bừng mặt, rất sảng khoái.

Lúc ăn xong, Thiểm Thiểm còn có tiết học buổi chiều nên đi trước, một mình tôi đi dạo ở bên ngoài, hưởng thụ cơn gió thu dễ chịu.

Vượt qua phòng bảo vệ ở cổng chính, tùy ý liếc mắt vào bên trong, không nghĩ tới lại nhìn thấy anh Quan.

Tôi gõ vào thủy tinh gọi lớn: “Anh Quan! Ăn cơm hả?”

Anh Quan rất nho nhã gật đầu: “Đúng vậy.” Liên nhiệt tình quan tâm tôi: “Này, em đừng đứng ở bên ngoài thế, vào đây ngồi đi.”

Tôi bước vào, thấy đồ ăn phong phú mê người trên bàn, không khỏi tán dương: “Bốn món ăn một món canh, ăn cũng ăn đầy đủ dinh dưỡng đấy, là có ở căn tin của c

Anh Quan đưa một muỗng cơm vào miệng, nói: “Ừ, em ăn chưa?”

Tôi vội vàng gật đầu: “Vừa mới đi ăn về, nghe nói căn tin đổi đầu bếp mới, em còn chưa kịp đi ăn thử, thế nào ạ? Ăn ngon không?”

Anh Quan buông bát đũa, cười hiền lành: “Ăn ngon! Đặc biệt là thịt xào, ngon lắm. Nếu như mỗi ngày cần tin đều làm, chắc chắn mỗi ngày anh đều lui tới luôn!” Anh vừa nói vừa không chút nào chớp mắt lấy ra một chai bia trong tủ gỗ của phòng làm việc, vui vẻ uống.

Tôi kinh ngạc nhìn chai bia: “Nhìn không ra đây ạ, anh Quan lại còn uống rượu chứ.”

Anh Quan lau miệng: “Khà khà, thỉnh thoảng uống một chút. Chủ yếu là ngày hôm nay đồ ăn quá ngon.” Nhưng mà lúc hắn nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì, giọng điệu vui vẻ cũng thay đổi theo, yếu ớt thở dài: “Nhưng mà, đoán là sau này không được ăn rồi.”

Tôi không hiểu vì sao: “Sao ạ?”

Anh nhấp một ngụm bia, lộ ra vẻ cụt hứng: “Em có lẽ là không biết, xung quanh đại học A vừa mở thêm một đồn công an mới canh gác hai mươi tư tiếng đồng hồ, cho nên hiện tại trường học càng yên tâm đến an toàn của sinh viên, quyết định cắt bớt một nửa số bảo vệ.”

“Nói như vậy, ý của anh là trường học muốn đuổi việc các anh? Anh Quan, anh yên tâm đi, anh là người xuất sắc trong tất cả mọi người, anh còn có năng lực nữa, chắc chắn sẽ được giữ lại.”

“Nếu như anh được giữ lại, anh Thành thường thay ca với anh phải đi. Anh Thành là người tỉnh lẻ, vợ đang sống và làm việc ở quê, anh ấy còn đem theo con gái, thật vất vả mới đưa được con gái nhà anh ấy vào một trường tiểu học gần đây, nếu như anh ấy bị đuổi đi, anh là thương cho con gái của anh ấy, lại không được đến trường. Người ta so với anh vô cùng khó khăn, anh thấy áy náy.”

Tôi nghe xong liền cảm thấy rất chua xót khổ sở, chú Thành hay cười đến như thế hóa ra cũng quá vất vả như vậy.

“Vậy anh Quan, anh dự định đi đâu đây?”

“Không biết, anh rất thích công việc bảo vệ này, muốn đến một trường học khác hoặc là công ty nào đó.”

“Công ty h

Tôi yên lặng nhìn anh Quan mượn rượu tiêu sầu, chợt nhận ra rằng mặc kệ là cuộc sống của người có địa vị ở đỉnh kim tự tháp hay là người dân bình thường, để sinh hoạt, để làm việc đều rất không dễ dàng.

Trên đường trở lại phòng ngủ, bất ngờ nhận được điện thoại gọi từ phòng làm việc của Chị Trần.

Cúp điện thoại, tôi nhìn màn hình điện thoại của mình, khóe miệng gần như cười đến tận huyết Thái Dương.

«Có khó khăn, hãy tìm tôi» là một chương trình gần như đứng đầu các kênh của thành phố A, dân thành thị thông thường đến xin giúp đỡ không phải vì có chuyện tình cảm thì là cuộc sống xuất hiện đủ loại gian khổ, bọn họ sẽ thông qua việc liên lạc với nhà sản xuất để lên chương trình, sau đó trải qua một loạt câu hỏi điều tra của người dẫn chương trình, cuối cùng sẽ do tổ Kịch bản đứng ra giúp đỡ giải quyết vấn đề.

Chương trình được thử nghiệm đã vài kì, phản ứng của khán giả đều rất nhiệt liệt, thứ nhất là vì chương trình này gần gũi với cuộc sống của người dân, thứ hai quan trọng hơn là chỉ cần chương trình đến nơi khác dựng cảnh phỏng vấn thì chắc chắn sẽ phát sóng trực tiếp, mà không phải dùng hình thức truyền phát tin VCR cho khán giả.

Cho nên, người xem được nhìn thấy cuộc sống chân thật một cách trực tiếp hơn, phản ánh với mọi người xem những vấn đề xã hội giải đúng chỗ ngứa nhất.

Đương nhiên, dân chúng không tách khỏi vỏ bọc lối sống của cuộc sống, đây cũng là thực tế lộng lẫy đáng quan tâm.

Nội dung mấy kì trước khá bình thường, bởi vì thông qua chủ đề, người dẫn chương trình Tống Tiểu Phong đã xuất ra tài ăn nói uốn ba tấc lưỡi trực tiếp đem vấn đề phát sinh giải quyết sạch sẽ tốt đẹp ngay phòng làm việc.

Mà kì này hình như xuất hiện bước ngoặt.

Bởi vì phải đi học và liên quan đến công việc, tôi không để ý đến chương trình này, cho nên lúc chị Trần nói cho tôi biết cô ấy sắp xếp tôi vào tổ kịch bản ra ngoài dựng cảnh kì này, tôi nhất thời không biết làm sao cộng thêm mừng rỡ như điên!

Có loại kích động cuối cùng cũng hết khổ rồi!

Tôi trở lại phòng ngủ trong cảm xúc dâng trào, nằm một rồi đứng dậy, trong phòng ngủ không có một người nào, lòng tràn đầy kích động không có người để nói hết, tôi chỉ ngồi xếp bằng ở trên giường, lấy điện thoại di động ra ngắm nghía, kết quả là không tự giác mà nghĩ đến những người tôi sẽ liên lạc.

Tên của Chu Dật bất ngờ xếp hạng nhất trong danh sách.

Lúc đó có ý đặt ra thứ tự như vậy, ba năm rồi vẫn không thay đổi.

Một cơn gió từ cửa sổ thổi vào một luồng không khí mới mẻ.

Tôi vẫn cầm điện thoại di động không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cái tên đó một lúc lâu, cuối cùng thấp thỏm bất an ấn xuống phím gọi điện thoại.

Chỉ ba tiếng vang lên, bên kia liền tiếp, bối cảnh âm thanh hơi âm ỉ.

“Alô? Chu Dật Dật.”

“Ồ.” không nghĩ tới anh trực tiếp kêu tên tôi, tôi dừng lại rồi mới nói: “Là em là em, anh đang bận ạ? Em không làm phiền anh chứ?”

Hình như anh chuyển chỗ, âm thanh âm ỉ mất đi rất nhiều, mà giọng nói của anh nghe ra có vẻ tâm tình không tệ: “Anh có một bữa tiệc ở bên ngoài, đang muốn tìm cơ để đi, em lại gọi tới. Ha ha, tìm anh có việc sao?”

“Hi hi...” Tôi đảo mắt muốn mở miệng “A à, có một việc, lần trước em thấy công ty anh có tuyển bảo vệ, em không biết các anh đã tuyển được chưa, ờ, nếu chưa, em muốn giới thiệu cho các anh một người.”

“Ừ...” Anh có vẻ rất bất ngờ khi tôi nhắc tới việc này, “Anh không rõ lắm, không quan tâm việc này... Em giới thiệu ai?”

Tôi đột nhiên có loại cảm giác mình đang giúp anh Quan đi cửa sau, giọng nói theo vậy mà thấp dần xuống: “Lần trước có nhắc đến với anh người bảo vệ của trường chúng em, anh Quan ấy, khả năng của anh ấy vô cùng tốt, đã từng bắt được rất nhiều kẻ trộm nhé...”

Tôi đây có tính là ép buộc không?

Hình như Chu Dật cũng lâm vào trầm tư, qua một hồi lâu mới mở miệng: “Anh sẽ liên hệ với người của Bộ phận Nhân sự, việc này vẫn là để bọn họ định đoạt.”

Tôi giống như bỏ được gánh nặng: “Vâng không thành vấn đề! Cảm ơn anh nhé!”

“Ăn cơm chưa?”

Tôi phản xạ có điều kiện sờ bụng: “Ăn cùng bạn học rồi, ha ha.”

Trong ống nghe bên kia của anh đột nhiên phát ra tiếng đàn dương cầm, xem ra anh đã đến phòng.

“Ha ha, em cười cái gì, việc thực tập ở đài truyền hình thế nào rồi?”

Tôi ở trên giường thay đổi tư thế, nằm sấp lên cái gối, nghe được anh hỏi chuyện thực tập, tôi bỗng chốc hưng phấn hẳn lên, đem điện thoại kẹp vào vai, thao thao bất tuyệt: “Ngày mai em phải đi theo tổ một chương trình của kênh đô thị ra ngoài dựng cảnh! Em đi thực tập lâu như vậy, đây là lần đầu tiên được tiếp xúc với những gì mà mình đã học qua đó, a đúng rồi, anh biết chương trình «Cố khó khăn, hãy tìm tôi» không? Gần đây rất hot đấy.”

Chu Dật phỏng chừng suy nghĩ hồi lâu, mới không cam lòng, móp méo nói rằng: “Không biết, nhưng mà nếu em nói cho anh biết là đài nào thì anh sẽ biết.”

Tôi mỉm cười: “Cũng đoán là anh cũng không biết, chương trình kia được các khán giả nữ lớn tuổi yêu thích, lại là bảo vệ AA của kênh đô thị chúng em, năm rưỡi đem mai sẽ được phát sóng trực tiếp.” Tôi đặt cảm lên gối suy nghĩ một chút, tiếc nuối nói: “Nhưng mà anh bận rộn như vậy, hẳn là không xem được.”

Người ở đầu kia điện thoại khẽ nâng giọng, mang theo ý cười, hỏi: “Em cũng có mặt trong chương trình sao?”

Tôi thở dài, buồn bã nói: “Hẳn là sẽ không, em chỉ phải đi học tập thôi.” Nói xong liền chuyển đề tài: “Nhưng mà nếu như chương trình ngày mai nhận được tỉ suất người xem đài cao, vậy là có công lao của em rồi, anh cứ nghĩ giống như có thể thấy em đi, ha ha!”

“Ha ha...” Chu Dật cúi đầu cười phá lên: “Chu Đạm Đạm, cố gắng lên!”

“Vâng ạ!”

47. Chương 08 Phần 01

Chương 8.1

Ngày hôm sau, vừa đến đài, tôi đã bị chị Trần kêu qu thì ra, giống như chị Trần đã nói, gần đây nhân viên trong đài được điều động quá nhiều dẫn đến thiếu nhân viên, cần người đi theo «Cố khó khăn» ra ngoài dựng cảnh, bề ngoài là đi theo để học tập, trên thực tế cũng chính là một người chạy việc. Muốn tôi phối hợp thật tốt với công việc của bọn họ.

Tôi gật đầu giống như con gà con mổ thóc, sau đó lắc lắc thân thể nhỏ bé của mình vui vẻ lên xe chuyên dụng của đài đến tận nơi dựng cảnh quay. Sau đó nhìn chằm chằm trong xe, không khỏi liên tục cảm thán quả nhiên là chương trình đứng đầu, ra ngoài quay một cái ngoại cảnh mà cũng lớn khủng khiếp như vậy.

Người dẫn chương trình Tống Tiểu Phong và người sản xuất chương trình ngồi trên hàng ghế đầu. Tiếp theo là một phóng viên ngoại cảnh và hai anh quay phim, mà tài xế lái xe theo chú Đường nói là do nhà tài trợ của công ty cung cấp.

Vài người còn lại trong xe xem ra đều giống như tôi là ‘Nhân viên công tác’.

Mấy nhân vật ‘tai to mặt lớn’ ở phía trước sau khi chào hỏi những gương mặt khách khách khí khí của chúng tôi xong thì xe liền chạy hướng về khu Ngọc Nam cách khoảng 76km.

Bởi vì không phải là giờ cao điểm nên dọc theo đường đi chúng tôi không gặp phải trở ngại gì, ruộng bậc thang nhấp nhô hai bên đường cao tốc, bầu không khí trong xe hòa thuận vui vẻ.

Tôi cũng hỏi thăm mấy nhân viên công tác khác mục đích của lần quay ngoại cảnh này.

Hóa ra người tham gia kì này là một cậu bé mười bốn tuổi họ Tiết, nhà ở một vùng nông thôn tại khu Ngọc Nam, hai tháng trước bị ba ép nghỉ học rồi bị bắt đến Thâm Quyển làm công.

Cậu bé này có thành tích học tập rất tốt ở trường, giáo viên cũng đã cố gắng khuyên nhủ ba hắn vài lần, nhưng ông Tiết hoàn toàn để ngoài tai, thực là là trăm mối bất đắc dĩ, giáo viên liền giúp cậu bé này liên hệ với tổ chương trình «Cố khó khăn, hãy tìm tôi».

Nghe thấy chúng tôi đang nói chuyện về nội dung của kì này, Tống Tiểu Phong cũng thở dài, lo lắng nói: “Hơn nữa còn nghe được cậu bé Tiểu Tiết nói, chân phải của ba hắn bị cà nhắc, tính tình rất không tốt. Tiểu Tiết không nói rõ nhưng chúng tôi đoán ba hắn vì việc này thường xuyên đánh hắn.”

Một chàng trai còn trẻ tuổi ngồi bên cạnh tôi bất mãn kêu lên: “Hành hạ cả con của mình, tính là cái loại gì đây

Trái lại người quay phim có kinh nghiệm ngồi ở dãy ghế trước phản đối nói: “Loại chuyện này ở nông thôn nhiều lắm, đời ba mẹ không được đến trường, đầu óc chỉ có quan niệm có thể kiếm tiền mới là đúng đắn,

không quan tâm đến thành tích của cậu bé đâu, cho đến lúc cậu bé trưởng thành sẽ đem chúng đi ra ngoài làm việc.”

“Haizz, chênh lệch giàu nghèo của nước ta thật đúng là...”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong xe đều trầm mặc, mỗi người đều trầm tư chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên một nhân viên công tác ngồi bên cạnh tôi lắc đầu nhỏ giọng lầm bầm: “Chết mất, tâm tình đi làm so với đi viếng mộ còn trầm trọng hơn.”

“Phì!” Tôi nhin cười vội vàng giả bộ quay sang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Không nghĩ tới bị hấn nghe thấy được, nhưng cũng không tức giận, còn nhiệt tình hỏi tôi: “Cô ở bộ phận nào vậy? Rất lạ mắt.”

“Tôi là thực tập sinh, đi theo chị Trần làm ở hậu trường.”

“Ừ.” Hấn gật đầu, “Tôi là Lưu Động, ở chuyên mục Chân tình nhân gian của lầu 7, hôm nay cũng đi theo giúp đỡ.”

Thấy mọi người đều tự giới thiệu, tôi cũng thành thạo nói rằng: “Tôi là Chu Đạm Đạm, tôi đã từng xem qua Chân tình nhân gian của các cậu, có mấy kì rất cảm động, người dẫn chương trình cũng rất đẹp.”

“Ha ha, tôi cũng làm hậu trường, sau này có gì không hiểu cứ hỏi tôi.”

“Không thành vấn đề.”

“Lát nữa mọi người nên linh hoạt một chút, kiểu tính tình của người giống như ông Tiết phỏng chừng thích mềm không thích cứng, mọi người cố gắng nói về những mặt tốt nha!” Người sản xuất ở phía trước yếu ớt lên tiếng.

“Nếu không chúng ta tách Tiểu Tiết và ba Tiết ra để nói chuyện thì thế nào?”

“Trước cứ thử xem.”

Không ai nắm chắc được một trăm phần trăm.

Chương trình trực tiếp tại nơi này so với giai đoạn thêm bớt khi làm VCR cực khổ hơn rất nhiều.

Xe ra khỏi đường cao tốc, theo đoạn đường quốc lộ xóc nảy đi vào một thị trấn nhỏ bụi bặm, lại đi tới phía trước khoảng vài phút thì dừng lại ở trước một căn nhà gạch.

Bên ngoài nhà là một cái sân nhỏ bằng xi măng nối với cửa chính của nhà là mấy bậc cầu thang. Trong sân đặt mấy cái ghế gỗ, nhưng mà đã bốc ra một mùi hôi nồng nặc, giống như là đã lâu không ai ngồi.

Mà khiến cho chúng tôi kinh ngạc chính là dưới cầu thang bên ngoài nhà lại có một đồng mái ngói màu đen không hoàn chỉnh và một đồng vụn thủy tinh nhìn thấy mà giật mình.

Xe của chúng tôi đỗ cách nhà họ Tiết không xa, sau đó tôi và mấy nhân viên công tác lấy camera quay ngoại cảnh ở trên nóc xe, thêm vào đó là hai máy quay của đài để hai anh quay phim khiêng vào sân.

Sau khi làm tốt hết thấy công tác chuẩn bị, người dẫn chương trình Tống Tiểu Phong bắt đầu nói vài câu tượng trưng, nêu ra những trọng điểm của chương trình kì này, sau đó liền cùng phóng viên Đặng Tinh tiến lên gõ cửa nhà họ Tiết.

Mở rộng cửa chính là Tiểu Tiết mười bốn tuổi, tôi kinh ngạc nhìn cậu bé tóc lộn xộn, gầy trơ cả xương đứng bên trong cánh cửa, rụt rè nhìn đoàn người chúng tôi, cuối cùng chuyển tầm nhìn sang Tống Tiểu Phong, xem ra cậu bé chỉ thấy Tống Tiểu Phong khá quen thuộc.

“Tiểu Tiết, dì là Tiểu Phong, còn nhớ rõ dì chứ, ba con có ở nhà không?”

Tiểu Tiết không gật đầu cũng không lắc đầu, hai con mắt nhìn chằm chằm dưới đất, giọng nói run nhè nhẹ nói: “Mọi người trở về đi, cháu không được để ọi người phỏng vấn.”

Tổng Tiểu Phong mang theo nụ cười khích lệ nói: “Tiểu Tiết con đừng sợ, tất cả mọi người đến đây là để giúp con khuyên giải ba, ba con có ở nhà đúng không?”

Tiểu Tiết không nghĩ tới Tổng Hiểu Phong vẫn kiên trì như thế, cậu bỗng chốc nôn nóng, còn dùng tay đẩy Tổng Hiểu Phong một cái: “Mọi người đi nhanh đi, cháu đã quyết định sẽ đi Thẩm Quyển làm việc rồi, không đi học nữa.”

Tổng Tiểu Phong vừa nghe liền sững sốt tại chỗ, mọi người còn lại hai mặt nhìn nhau, sự tình hình như vượt ra ngoài dự tính của chúng tôi

Phóng viên đi cùng là người có phản ứng đầu tiên, thân thiện bước tới trước muốn kéo Tiểu Tiết, nhưng vừa vươn tay ra thì đã bị một bàn tay ngăm đen không lưu tình chút nào gạt ra.

Tiểu Tiết hoảng sợ xoay người hô to: “Ba!”

Toàn bộ ánh mắt của mọi người quét qua người đàn ông trung niên với làn da ngăm đen, khuôn mặt lộ rõ là người không tốt, tay phải của ông ta chống ở thắt lưng, tay trái đánh mạnh vào lưng Tiểu Tiết, hung tợn quát: “Cút vào cho tao!”

Tất cả mọi người ở đây đều sững sốt, bất mãn nhìn bố Tiểu Tiết. Người sản xuất cũng xuống xe.

Tổng Tiểu Phong rất nhanh tiến lên, người quay phim theo sát phía sau, cô cầm micro, cười khanh khách nói: “Chú chính là bố của Tiểu Tiết, chúng tôi là tổ chương trình «Có khó khăn, hãy tìm tôi» của đài truyền hình thành phố A. Là như thế này, cuối tuần trước Tiểu Tiết có tìm chúng tôi...”

“Thằng con đáng chết! “

Tổng Tiểu Phong còn chưa nói hết, ba Tiểu Tiết đã cực kỳ không kiên nhẫn cắt ngang, tay trái khinh thường vung lên xua xua: “Các người biến đi, biến đi, đây là việc nhà của bọn tôi ai mượn các người quản? Tôi thấy các người bắt chó đi cày xen vào việc của người khác! Thật là nhiều chuyện!” Ông ta rống một trận đậm giọng địa phương xong, quay đầu hướng trong phòng quát: “Tiết Lại Thụ, xem Lão tử có cắt đứt chân của mày hay không! “

Đặng Tinh nhú mày, nhưng vẫn nhanh chóng an ủi ba Tiểu Tiết: “Ba Tiết chú đừng tức giận, chúng ta bình tĩnh nói chuyện. Dù sao chú cũng là ba của cậu bé, chú làm như vậy sẽ...”

Ba Tiểu Tiết lại một lần nữa thô bạo cắt ngang lời nói của Đặng Tinh, bước ra ngoài cửa, cầm lấy cây gậy dùng sức đập vào máy quay phim, may mà người quay phim phản ứng nhanh nên tránh được.

Tổng Tiểu Phong và Đặng Tinh cũng nôn nóng: “Này, chú đừng quá xúc động, chúng tôi không có ác ý, chỉ muốn nghe ý kiến về việc học hành của chú với con cái thế nào thôi.”

Ba Tiểu Tiết làm như không nghe thấy, giận dữ hét: “Không cho phép chụp tao, cút hết, cút hết cho tao, loại người thành phố bọn bay hiểu được cái rắc gì mà lải nhải, nếu còn chụp nữa ông mày sẽ kiện các người. Tiết Lại Thụ là con của tao, tao muốn quản thế nào các người cũng không có quyền can thiệp, nhanh chóng cút đi cho tao

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người cha gàn dở như vậy, thậm chí lười, cảm thấy không thể nói lý lẽ với người này được.

Lưu Động ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Nói với loại người không có văn hóa căn bản là không thể khai thông được.” Hắn nói xong lại quay sang nhìn tôi: “Cô cũng là lần đầu tiên gặp phải loại việc này đi. Thật là xui xẻo.”

Tôi không nói chuyện, nhìn Tổng Tiểu Phong đang do dự ở bên kia, thái độ của ba Tiểu Tiết thật sự bất lợi cho việc tiến hành chương trình, cô không thể làm gì khác hơn là hạ giọng, vượt qua ba Tiết, hướng vào trong phòng hô: “Tiểu Tiết, Tiểu Tiết con đi ra nói chuyện thẳng thắn với ba đi, con đừng sợ, dì cam đoan con nhất định có thể đến trường, được không?”

Ba Tiểu Tiết vội vàng đẩy Tổng Tiểu Phong ra, quay vào bên trong quát lên: “Thách mày dám ra đây!”

Nhân viên công tác chúng tôi đứng ở bên cạnh đều cảm giận bất bình, nhưng chương trình đang được phát sóng trực tiếp, nói cái gì cũng không thể xông lên mắng ông ba của Tiểu Tiết một trận được, chỉ có thể ở một bên nghĩ biện pháp giải quyết tình huống hiện tại.

Đặng Tinh tức giận không nhịn được nữa, giọng điệu tăng tốc độ, rất bất mãn nói với ba Tiết: “Phương pháp giáo dục đứa nhỏ của chú như vậy căn bản là không đúng, thằng bé lớn lên cũng có suy nghĩ của chính mình, chú nên lắng nghe nó, tìm cách trao đổi thống nhất với nhau! Chú cứ khư khư cố chấp như thế, sẽ chỉ làm thằng bé ghét chú.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của ba Tiết tức giận hướng Đặng Tiểu Bình “Phi” một tiếng, lại còn khạc ra một ít nước bọt.

Đặng Tinh tức giận đến nổi sắc mặt thay đổi.

Anh quay phim cũng không nhìn được nữa: “Chú nên giữ lịch sự một chút đi.”

Tổng Tiểu Phong ở bên kia không ngừng cố gắng, cuối cùng Tiểu Tiết cũng cúi đầu từ trong phòng đi ra. Ba Tiết vừa thấy cậu bé đi ra, lập tức lấy cây gậy đánh cậu bé, miệng hùng hùng hổ hổ liên tiếp phát ra tiếng chửi thề tục, người chế tác cảm thấy không ổn, vội vàng kêu Lưu Động cùng Tổng Tiểu Phong cùng nhau kéo hắt lại, rồi nhìn tôi: “Cô đi qua bên kia đem thằng bé sang một bên đi.”

Tôi??

Không dám nhiều, tôi vội vàng gạt đầu, chạy đến bên cạnh Tiểu Tiết, mới phát hiện đứa nhỏ này thật sự là gầy gò đáng thương. Đặng Tinh cũng lập tức chạy tới, cùng tôi mang Tiểu Tiết đến một góc sân.

Tôi nhìn thấy cậu bé không khóc không nháo, trong lòng hơi sợ hãi, an ủi cậu bé: “Tiểu Tiết em yên tâm đi, bọn chị nhất định giúp em hoàn thành nguyện vọng học lên trung học, đúng rồi, chị nghe nói thành tích học tập của em rất tốt, em học giỏi môn nào nhất?”

Đặng Tinh gạt đầu với tôi, một người quay phim khác cũng tiến qua

Tiểu Tiết đứng giữa chúng tôi thở dài: “Em học Tiếng Anh giỏi nhất.”

Đặng Tinh xoa đầu cậu bé: “Vậy sau này em muốn làm gì nào?”

Tiểu Tiết ngơ ngác nhìn xa xăm, nghiêm túc nói với cô: “Em muốn làm nhà ngoại giao.”

Tôi dựng thẳng ngón nói với cậu bé: “Em học giỏi Tiếng Anh, nhất định có thể đạt được.”

Cậu bé nghe xong chẳng những không vui vẻ trái lại còn cúi đầu thấp hơn: “Không được rồi, em phải đi Thâm Quyển làm việc, em không được đi học nữa.”

Đặng Tinh và tôi bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục hỏi cậu: “Tiểu Tiết, vậy mẹ em đâu? Đang ở ngoài làm việc sao?”

Tiết Lai Thụ khẽ run rẩy, mơ hồ không rõ nói: “Mẹ em, mẹ em sớm đã chạy đi lấy chồng khác, không biết đang ở đâu.”

Đặng Tinh xấu hổ vén tóc, do dự không biết nói như thế nào, may mà lúc này một người quay phim dùng tay ra hiệu, thì ra ở bên kia Tổng Tiểu Phong đã ổn định được ba Tiết, bảo chúng tôi đem Tiểu Tiết sang.

“Tiểu Tiết, chị mang em qua nói với ba em muốn đi học, nói cho ba biết lí do của em, có được hay không?” Tôi nắm tay cậu bé đi qua.

Đặng Tinh cũng đi theo, nhìn thấy ba Tiết, sắc mặt không tốt lắm, nghĩ lại mà sợ, nhưng mà cuối cùng vẫn kiên trì đi tới nói với ông ta: “Ba Tiết, chú xem con chú tuổi còn nhỏ như vậy nhưng rất hiểu chuyện, thành tích lại tốt, chắc chắn sau này rất có triển vọng, vừa này Tiểu Tiết còn nói sau này nó muốn làm nhà ngoại giao, chú làm bố chẳng lẽ không ủng hộ nó được sao?”

Ba Tiết cười nhạt: “Nhà ngoại giao? Chúng tao sinh ra được cái loại này sao? Tao thấy vẫn nên tự mình đi ra ngoài làm việc, mỗi tháng ổn định gửi tiền về cho ba mày, mày muốn làm nhà ngoại giao? Mày có muốn làm Chủ tịch nước luôn không?”

Tiết Lai Thụ bị ba châm chọc khiêu khích xấu hổ đến đỏ mặt, con mắt hồng hồng, rất đáng thương.

Tôi cầm tay cậu bé, cổ vũ nó: “Đừng sợ Tiểu Tiết, đứng thẳng lưng lên, lớn tiếng nói cho ba biết em muốn đi học, em muốn tìm hiểu tri thức, không muốn làm ếch ngồi đáy giếng.”

Có lẽ trong lòng được tôi khích lệ, có lẽ là đột phá cuối cùng, Tiết Lai Thụ gắt gao nắm chặt tay, nín thở, lớn tiếng nói với ba: “Con muốn đi học, muốn đọc sách! Con còn muốn thi đại học, tìm công việc tốt, con không muốn giống ba, không có văn hóa, không có suy nghĩ, cái gì cũng không hiểu được, còn tưởng rằng bản thân không làm được, mẹ chạy theo người khác, đó là ba đáng đời!”

Tiểu Tiết gào một hơi hết tất cả những lời này, tất cả mọi người lặng đi.

Ánh mắt cậu bé đỏ lên, hừng hực, như là đem toàn bộ uất ức mấy chục năm qua phát tiết ra hết.

Tôi quay đầu nhìn ba Tiết, vẻ mặt của ông ta có chút kỳ lạ, chậm chạp nhìn chằm chằm vào Tiểu Tiết một lúc lâu, mới ổn định lại tinh thần nói: “Mày quả thật rất lợi hại đấy, con trai.”

Tổng Tiểu Phong vừa thấy có khả năng chuyển biến tốt, vội vàng nói với ba Tiết: “Vậy là được rồi, chúng ta cứ bình tĩnh hòa nhã mà nói, ba Tiết, chú đi qua dắt Tiểu Tiết đi, chúng ta vào nhà nói chuyện.”

“Dắt nó?”

“Đúng vậy, thằng bé thực ra cũng rất yêu chú đó.”

Ba Tiết tùy tiện gạt đầu, chống cây gậy, chân phải cà nhấc từng bước một, chậm rãi đi về phía Tiết Lai Thụ.

Tất cả mọi người tự giác lùi về một bên, tôi cũng muốn buông tay Tiết Lai Thụ ra lui lại. Không nghĩ tới, cậu bé gắt gao nắm tay tôi: “Chị nắm tay em đi, em sợ.”

“Sợ cái gì nào, đó là ba em mà.” Tôi nhìn thấy động tác của đạo diễn, vội vàng buông Tiểu Tiết ra, lùi lại phía sau.

Ba Tiết chậm rãi đi tới, vẻ mặt âm tình bất định, trong mắt cũng không biết

Mà Tiết Lai Thụ thì sợ đến mức sắp phát khóc, không dám động đậy.

Ba Tiết đi tới cầu thang ngoài nhà, một tay chống khung cửa, một tay dựa cây gậy, miễn cưỡng nói: “Tiết Lai Thụ, mày quả thật so với tao lợi hại hơn.”

Tiểu Tiết run rẩy, không nói chuyện.

Theo sau đó là một trận trầm mặc, hai ba con đều không nói lời nào.

Chúng tôi ở bên cạnh cũng không dám tiến lên.

Một lúc lâu sau, vẻ mặt ba Tiết mới bình tĩnh mở miệng, lưu loát phun ra hai chữ: “Tập chủng!” Nói xong không chờ chúng tôi phản ứng lại, không nói hai lời giơ gậy trong tay lên, cực kỳ hung dữ đánh lên người Tiết Lai Thụ: “Tao đánh chết một tên súc sinh không có lương tâm như mày!”

Tiểu Tiết trợn to hai mắt, nước mắt tuôn rơi, bắt lực hô to một tiếng: “Mẹ!”

Cây gậy gỗ thô to kia quả thực muốn lấy mạng của đứa bé gầy gò như thế. Mắt thấy sẽ đánh tiếp, tôi gần như ngay lập tức nhào vào người Tiểu Tiết, ôm lấy cậu bé.

Cánh tay bị vật nặng hung hăng đập mạnh vào, gây nên một trận đau nhức, sau đó sức lực hoàn toàn biến mất, ngã trên mặt đất, trong đầu có tiếng ong ong vang lên.

Tất cả mọi người đều bị việc này làm cho sợ hãi, Lưu Động cách tôi gần nhất, hẩn nhanh chóng chạy tới nâng tôi dậy.

Về mặt của Tổng Tiểu Phong và những người khác đều vô cùng tức giận trừng mắt nhìn ba Tiết: “Chú nghĩ thế nào mà có thể đánh người hả, đó lại là con đẻ của chú, nếu không phải là nhân viên của chúng tôi che chở, cây gậy đó đánh thêm nữa thằng bé còn chịu đựng được không?”

“Còn nữa, chú còn đánh bị thương nhân viên của chúng tôi, chúng tôi có thể kiện chú! Có chuyện gì không thể bình tĩnh mà nói, sao phải dùng đến bạo lực hả? Chúng tôi vốn không có ác ý, chỉ là cảm thấy phương thức giáo dục của chú thật không đúng đắn!”

Thậm chí có người ở một bên còn nhỏ giọng thảo luận: “Không có văn hóa đã đành, ngay cả đầu óc cũng không có!”

Tiết Lai Thụ ở dưới thân tôi tuy rằng tránh được một gậy này, nhưng cả người ngã ngổ trên mặt đất, lúc chống tay phải lại không cẩn thận đụng phải vụn thủy tinh trên mặt đất, đâm vào lòng bàn tay, nhìn thấy mà giật mình.

Ai cũng không nghĩ tới, sự tình sẽ phát triển thành như vậy.

Ba Tiết bị Tống Tiểu Phong và mọi người dùng giọng điệu mạnh đầu miệng trấn áp, lặng lẽ trở lại trong phòng không hề đi ra.

Tôi và Tiểu Tiết đều bị thương, thời gian của chương trình cũng đã đến.

Tống Tiểu Phong nhiều kinh nghiệm, vẻ mặt áy náy hướng người xem trước màn ảnh giải thích rằng hiện nay đang gặp phải khó khăn, đồng thời còn phải nhanh chóng lấy mảnh thủy tinh cắm trong tay của Tiết Lai Thụ ra, cho nên chương trình ngày hôm nay kết thúc tại đây, sau này sẽ tiếp tục theo dõi đưa tin.

Phòng khám nhỏ ở gần đó đã đóng cửa, tổ chuyên mục đành phải đưa Tiểu Tiết lên xe. Cánh tay tôi vừa tê vừa đau, Lưu Động chủ động đỡ tôi lên xe, trên đường đi rất là chăm sóc.

Đến bệnh viện, tôi và Tiểu Tiết bị tách ra ở tầng trệt do không cùng chỗ, Lưu Động khẳng khẳng cùng tôi đi lấy số.

Các đốt ngón tay trên cánh tay trái của tôi xuất hiện những vết thâm đen và sưng phù, trên đường đến đây không có điều kiện chườm lạnh, dẫn đến phần lớn da bị xuất huyết, nhưng mà nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh của bác sĩ, phỏng chừng cũng không phải vết thương gì lớn lắm.

Ít nhất so với gãy xương hay gì đó vẫn tốt hơn nhiều.

Lưu Động đi theo y tá đến nơi nào đó nhận túi đá chườm, dùng khăn tay buộc lại chỗ các đốt ngón tay.

Tôi xấu hổ tự mình đỡ lấy: “Làm phiền anh quá, anh đến xem Tiết Lai Thụ đi, một mình tôi không sao đâu.”

Hắn lắc đầu: “Bọn họ đều ở bên kia, tôi đi cũng thêm chật chỗ.” Hắn dừng lại: “Nhưng mà cô cũng quá kích động đi, sao lại xông vào, trên mặt đất toàn là thủy tinh vỡ, nếu hai người các cô cùng bị đánh thì làm sao bây giờ?”

Tôi bật cười: “Làm sao có thể chứ, hơn nữa lúc đó đâu có suy nghĩ nhiều như vậy, theo bản năng thì tiến lên thôi, tôi thấy ba Tiết cũng bị dọa, đâu còn dám đánh nữa.”

Lưu Động khẽ mỉm cười: “Một người đánh mất lý trí rồi thì chẳng ai có thể khuyên được.”

Đột nhiên trong túi đặt trên đầu gối phát ra tiếng rung ong ong, vừa rồi tôi cố ý đặt điện thoại ở chế độ rung, quên chưa thay đổi.

Tôi vươn tay phải tìm kiếm, sau đó cũng không nhìn xem ai gọi, trực tiếp bấm nút nghe.

“Alô.”

“Em đang ở đâu?!” Giọng nói trầm thấp bên kia cũng rất nóng.

“Chu Dật.....?” Anh ấy gấp cái gì chứ?

Anh thở ra một hơi, nói: “Anh xem TV rồi, hiện tại em đang ở bệnh viện nào?”

Anh ấy, anh ấy thấy được ư!??

Lúc mọi chuyện liên tiếp xảy ra, tôi đã quên hết sạch chuyện này được phát sóng trực tiếp! Bây giờ bị anh nhắc nhở, tôi liền muốn chết, cầu nguyện trăm ngàn lần đừng để bị ba tôi nhìn thấy! “Cái gì kia, em bị

thương nhẹ, hơn nữa có đồng nghiệp ở cùng em mà, sắp đi về rồi, anh khỏi phải tới, như vậy phiền phức lắm.”

Chu Dật dường như hoàn toàn không kiên nhẫn, giọng điệu lạnh lùng nói: “Chu Đạm Đạm em ít nói nhảm đi, đang ở bệnh viện nào, nói mau!”

“Dạ... Bệnh viện số bốn.”

“Khoa ngoại chấn thương chỉnh hình?”

“Tòa số 5 lầu 3.....” Tôi thành thật báo cáo với anh.

“Không được lộn xộn đấy.” Chu Dật nói xong, ngắt điện thoại.

Tôi bất đắc dĩ tắt di động rồi bỏ vào túi, Lưu Động liếc mắt nhìn tôi: “Bạn trai sao?”

“Hả?” Tôi cuống quýt nhìn hắn, “Ồ, không, không phải.”

Sợ anh ta lại hỏi nên đổi vấn đề khác, tôi kiếm một chuyện, làm bộ như cảm thấy hứng thú hỏi hắn: “«Chân tình nhân gian» của các anh cũng gặp phải chuyện như hôm nay sao?”

Hắn suy nghĩ, lắc đầu: “Không có, nhưng mà chương trình của chúng tôi có đôi khi cũng không thể tưởng tượng được.”

“Thật không?”

Anh ta nghiêm túc gật đầu: “Ví dụ như kì đầu tiên đi, khách mời là một đôi thầy trò, muốn chương trình làm chủ đề người xem cả nước thừa nhận tình cảm của bọn họ. Quả thực là.....” Anh ta trong lúc nhất thời không tìm được từ nào để miêu tả.

Tôi hơi sững sốt: “Thầy trò?”

“Đúng vậy, cậu con trai mười bảy tuổi và cô giáo lịch sử hai mươi sáu tuổi, cô nói có hoang đường hay không!” Lưu Động cười khinh thường: “Đứa trẻ chưa trưởng thành nhất thời làm chuyện ngu ngốc đã đành, mà giáo viên kia cũng ngốc theo, hai mươi sáu tuổi rồi mà thật giống như trẻ con.”

Tôi nhú mày: “Việc này..... nói không chừng bọn họ là thực sự yêu nhau.”

Lưu Động bạo dạn nhún vai: “Vậy thì thế nào, học sinh mới mười bảy tuổi, vẫn chưa trưởng thành, ngay cả một phần tư cuộc đời cũng chưa đi hết, biết cái gì chứ? Cái này là do hoàn cảnh gia đình của thằng bé giàu có, nội tâm lại cô đơn, thấy cô giáo trẻ đẹp lại đối với hắn quan tâm gấp đôi, tự nhiên sẽ sinh ra ý lại. Mà cô giáo này, quả thực là vi phạm đạo đức nghề giáo, bỏ qua mặt mũi của trường bọn họ, còn luôn miệng nói yêu hắn.”

Tôi nghe giọng nói chán ghét của Lưu Động, bỗng chốc không biết nói cái gì, trầm mặc nhìn chằm chằm bắp đùi mình.

Lưu Động thấy tôi không phản ứng, hơi áy náy nói: “Quá là buồn nôn, tôi còn chưa nói hết đó.”

“.....”

Tôi vừa định nhắm mắt lại nghỉ ngơi, liền thấy thang máy đối diện đình một tiếng mở ra.

Chu Dật mặc một bộ âu phục màu đen đi thẳng về phía tôi, một đôi mắt phượng từ trên cao nhìn xuống tôi.

“Ha ha, người này chân còn nhanh hơn vận tốc âm thanh.....” Tôi cố gắng tỏ ra vui vẻ.

Nhưng mà người này hoàn toàn không hiểu được tâm tình, nhìn chằm chằm vào những đốt ngón tay sưng phù của tôi, cau mày. Lại đem ánh mắt chuyển qua gương mặt đang cười hì hì của tôi, lúc này mới tức giận nói: “Còn có thể cười khúc khích à, xem ra không nghiêm trọng như anh đã nghĩ.”

Ánh của anh lại bắn ra chỗ khác, thản nhiên nhìn sang bên cạnh thấy anh đang đánh giá Lưu Động.

Tôi nhanh chóng giới thiệu: “Đây là đồng nghiệp hôm nay cùng em đi quay ngoại cảnh, Lưu Động.”

Chu Dật nho nhã lễ độ nhìn về phía anh ta gật đầu: “Đã làm phiền anh rồi.”

Lưu Động nhìn anh, lắc đầu: “Không có gì, mọi người đều là đồng nghiệp mà.”

Tôi nhìn thấy thái độ này của Chu Dật, vẻ mặt này, giọng điệu này, nhin không được hừ lạnh một tiếng, anh cho rằng anh là ai chứ!

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, tự nhiên đẩy tay phải của tôi ra, nhận lấy túi chườm nước đá trên tay, nhẹ nhàng xoa lên cánh tay trái của tôi, sau đó hỏi tôi: “Bác sĩ nói thế nào?”

Tôi nhin không được, dùng sức trừng mắt liếc anh một cái.

Anh nhú mày: “Lườm cái gì chứ, hỏi em đấy nói đi.”

Tôi.....% &*#@

48. Chương 08 Phần 02

Không thể làm gì khác hơn là lười biếng trả lời anh: “Không có gì đáng ngại, không gãy xương, không trật khớp, không cần bó thạch cao, chườm lạnh mười lăm phút là có thể đi, ba ngày đầu đều phải chườm lạnh, sau đó chườm nóng, cử động tay trái thích hợp.”

Lưu Động ở một bên im lặng nghe xong, cẩn thận tỉ mỉ bổ sung: “Còn phải nhớ kĩ uống thuốc chống viêm.”

“A! Đúng đúng đúng.”

Chu Dật: “.....”

Anh ngoài cười nhưng trong không cười liếc mắt nhìn tôi, mím đôi môi mỏng, cái mũi trên mặt càng lộ ra vẻ cao thẳng, tuấn tú kiêu ngạo.

Lúc này, Lưu Động đứng lên vỗ vỗ vai tôi: “Tôi đi trước sang bên chỗ chị Tiểu Phong xem, các chị ấy bảo tôi nói lại với cô về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, hơn nữa cho phép cô nghỉ bệnh ba ngày.”

Tôi mừng rỡ: “Thật tốt quá, vậy anh đi đi, cảm ơn anh nhé.”

“Nên vậy mà, tôi qua đó đây

Chu Dật vẫn không nhúc nhích nhìn Lưu Động đi vào thang máy, lúc này mới từ mặt kim cương đen chuyển thành bình thường, nhìn các đốt ngón tay tôi: “Có đau nhức không?”

Tôi bĩu môi: “..... Anh đừng như vậy.”

Anh nướng mi hỏi lại: “Anh làm sao cơ?”

Tôi hít sâu một hơi: “Được rồi, anh việc này cái gì cũng không nói đi nhưng mọi chuyện đều phải quan tâm đến thái độ của em, thật sự là rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm, cũng làm cho em rất bối rối.”

Chu Dật sừng sốt, lập tức lộ ra ánh mắt giết người: “Anh cho rằng anh đã biểu đạt rất rõ ràng!”

Tôi nghiêng đầu giận dữ không nhìn anh: “Là rất rõ ràng, anh đã có bạn gái, anh không đi quan tâm bạn gái của anh chạy tới chỗ em nổi điên làm gì chứ!”

“Anh chưa có bạn gái!”

Tôi vừa nghe, vô cùng tức giận: “Thầy lại muốn phủ nhận!? Chính miệng anh nói, ở nước Anh! Anh thật sự là người hay quên nha!”

Chu Dật thấy tôi nhắc tới, lập tức hiểu được tôi đang chỉ cái gì, mắt anh lên ý cười: “Anh còn tưởng em không thèm đề ý, không nghĩ tới.....”

Mặt tôi đỏ lên, hung hăng nói: “Thế nào, nghĩ ra rồi? Hai mặt!”

Chu Dật ý cười càng thêm sâu sắc, được một tắc lại muốn tiến thêm một thước ôm khuôn mặt của tôi: “Chu Đạm Đạm, cá tính này của em thật đúng là tăng trưởng theo tuổi của em đấy.”

“Mới là lạ.”

Khóe miệng của anh nhếch lên, nỉ non thì thầm: “Chỉ sợ cũng chỉ có anh mới thích cá tính này của em.”

“Nói vậy, cách em xa một chút!” Tôi bị hơi thở của hắn làm cho hoảng hốt.

Bàn tay to của anh vòng qua, đem tôi từ trên ghế kéo lên: “Đi thôi, anh đưa em trở về, vừa đi vừa thăng thần nói cho em, thế nào?”

“.....”

Chu Dật buồn cười dễ dàng tôi đi vào t: “Được rồi được rồi, tay trái không nên làm loạn.”

Tôi vốn cho rằng chuyện của Chu Dật và cô ‘bạn gái nước Anh’ trong lúc đó xảy ra chuyện ly kì phức tạp không tốt cỡ nào mà kết thúc, còn muốn châm chọc khiêu khích Chu Dật một trận.

Nhưng là, thực tế luôn không thể đoán trước.

Nghe Chu Dật thờ ơ nói ra, tôi hoàn toàn thất vọng rồi. Nhìn cảnh phố xá ngoài cửa xe vụt qua, nhất thời không nói gì.

“Không vui sao?”

Tôi quay đầu hỏi anh: “Nếu Liz tốt giống anh nói, vì sao lại chia tay với chị ấy?”

Anh cười nhạt vò tóc tôi: “Không phải vừa mới nói, anh không thích tính cách của cô ấy à?”

Tôi buồn bực nói: “Đàn ông các anh không phải đều thích như vậy sao? Quan tâm này, đáng yêu này, hiền lành này, hiểu lòng người này. Trình độ thưởng thức của anh có phải có vấn đề hay không?”

Chu Dật cười như không cười nhìn chằm chằm phía trước, hỏi tôi: “Còn em?”

Tôi? Tôi làm sao? Lẽ nào anh đang hỏi tôi có phải cũng giống ‘chim nhỏ nép vào người’ hay không ư?

Tôi mờ mịt nhìn anh, có chút oán giận nói: “Em không phải người dịu dàng cũng không phải là từ lần đầu tiên anh đã biết ư, em chính là một con hổ dữ, vậy thì thế nào!”

Không nghĩ tới, vừa mới dứt lời, Chu Dật liền cười ha ha: “Trình độ thưởng thức của anh quả thực không được tốt cho lắm, anh biết rõ là núi có hổ, vẫn hướng núi có hổ mà đi. Nhưng mà.....” Anh đột nhiên quay đầu hai mắt tinh tế quan sát tôi, “Em cũng chỉ có thể là tiểu hổ thôi.”

“Anh!” Khóe miệng tôi co giật trùng Chu Dật.

Trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt nghiêm túc của Tiểu Tiểu, đang nghiêm trang nói: ‘Phụ nữ phải nắm chặt quyền lực trong tay, mới có khả năng nắm chắc được đàn ông trong tay! Đàn ông ấy, chính là đối với thứ mà mình không chiếm được lại càng cảm thấy có hứng thú, đầu tiên cậu phải cho anh ta nếm mùi đau khổ, sau đó thưởng cho hắn một viên đường, cam đoan nửa đời sau anh ta đều cúi đầu phục tùng cậu.’

Hix..... Tuy rằng logic của c rất kỳ quái, nhưng mà Tiểu Tiểu, tạm thời tin tưởng cậu một lần đi!

Tôi nghiêng mặt liếc nhìn sang Chu Dật, nói: “Anh đang đùa giỡn em sao? Hay là... Anh đang thông báo cho em biết.”

“Nói vậy bạ cái gì đó!”

“Ồ

Anh thật sự đang thông báo với em.”

Chu Dật rầu rĩ không nói, vùi đầu lái xe.

Ngã tư đường gặp đèn đỏ, xe vững vàng dừng lại.

Tôi nhìn thấy mặt Chu Dật đen lại, trong lòng thầm sảng khoái vô cùng, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt khó xử: “Thế nhưng ngài Chu này, chúng ta đã chia tay rồi.”

“Vậy thì thế nào?”

Cái gì mà vậy thì thế nào! Còn giả bộ co quắp mặt là làm sao!

“Không được tốt lắm, nếu đã chia tay, vừa rồi anh lại bày tỏ tình cảm với em, có phải anh phải theo đuổi em một lần nữa hay không?”

Chu Dật lập tức quay đầu sang trừng tôi: “Nghĩ thích quá nhỉ! Lại muốn anh làm ra biện pháp thối gì đây!”

“Ồ.....” Tôi án binh bất động.

“Chu Dạm Dạm!”

“.....”

“Dạm Dạm.....”

“.....” Cứng mềm đều không ăn.

Đèn đỏ còn 48 giây.

Chu Dật nhú mày thở dài: “Được được được, anh đồng ý với em.”

“Hừ hừ..... Ha ha.” Tôi cười đắc ý.

Chu Dật thả lỏng tay lái, có chút suy nghĩ nhìn tôi, cười xấu xa nói: “Cô Chu, anh đột nhiên nghĩ nếu phải theo đuổi em một lần nữa, anh đây có phải nên tặng cho em một món quà gặp mặt không nhỉ? “

“Cái gì?”

Đột nhiên, cảm tôi bị bỗng chốc nắm lấy, đôi môi nóng bỏng đã hạ xuống, hơi thở của anh nóng đến kinh người, nóng đến nỗi không thở được.

Bên trong xe tình cảm ấm áp dào dạt, giọng hát lan toả.

Đếm ngược lần thứ hai

Tôi đỏ mặt.

Ừ, bạn không nhìn lầm đâu, tôi là một nữ sinh viên bình thường ở trong trường học, cũng sẽ có lúc chẳng biết tại sao mà đỏ mặt.

Tôi tuyệt đối không nghĩ tới ngày đó, tại nhà của Tiết Lai Thụ bị ông bố hung thần ác sát đánh ột gây được kênh tin tức online của thành phố im hơi lặng tiếng mà truyền đi.

Tôi nhìn trời cảm thán, đây là bi kịch của việc phát sóng trực tiếp, cái gì cũng không thể cất xén, trực tiếp đặc tả bộ dáng kinh hoàng sợ hãi của tôi.

Mà ba người bạn cùng phòng yêu quý của tôi thực sự là yên tĩnh quá..., đem cái kênh này phát từ đầu tới cuối đến ba mươi tám lần! Tôi nhìn hình ảnh của mình trưng ra vẻ mặt giật nảy mình , bắt đầu khiếp sợ sâu sắc đến nỗi không nói gì, đông cứng, khó thở, yên lặng mà cặp búi tóc, cuối cùng đã có thể tương đối chết lặng.

Tôi cũng đánh giá thấp ham muốn nghiệp dư của các sinh viên hiện nay, tôi vẫn thật sâu chắc chắn đám sinh viên um tùm này đối với kiểu chương trình thực tế phát sóng trực tiếp lộ lăng dành cho các bà các mẹ sẽ khinh thường ngoảnh mặt đi, nhưng mà sai rồi, bọn họ không chỉ xem, còn đặc biệt thích thú, cho nên lúc những bạn học trong khoa thấy cái bi kịch lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhào vào ống kính của tôi thì bọn họ hơi bị chấn động rồi...

Hiện tại, không kể là ở phòng học, căn tin, sân thể dục hay là trên đường trở về phòng ngủ, tôi đều có thể nhận được ánh mắt thăm hỏi yêu mến của các đồng chí từ bốn phương tám hướng, thật sự là làm cho tôi giống như cây trong gió xuân,

có hồn quá!

Ngay cả giáo xảo quyết của khoa chúng tôi cũng trêu đùa ở trên lớp học, gọi tôi là nữ hiệp khách.

Nữ hiệp khách...=_=#

Giáo sư ơi, ông không nên làm tổn thương người khác như vậy chứ!

Chao ôi, tuy rằng ở trước mặt mọi người, cách cư xử của tôi vẫn hết sức bình tĩnh và lại không sợ hãi vinh nhục, nhưng thành thật mà nói, nội tâm của tôi giống như là bốc lên lửa nóng, bùng cháy hừng hực, hận không thể khắc lên cái gáy ba chữ nữ anh hùng.

Khụ khụ khoa trương quá, tôi chỉ là một cô gái trẻ thẹn thùng có chút thầm vui mừng mà thôi.

Tôi nhàn nhã vô tư vặn mở cái cửa gỗ nhỏ của kí túc xá, giây tiếp theo, gương mặt trong nháy mắt xỉ xuống...

Tôi lại một lần, lại một lần nữa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rút gân không nói gì của tôi, trên màn hình máy vi tính lại đặc biệt bắt mắt thô tục!

Tiểu Tiểu nồng nhiệt nhìn về màn hình máy vi tính: “Các cậu xem, Đạm Đạm ngã quá khó coi đi, cho dù tình thế trước mắt cấp bách, cô nàng cũng nên chú ý hình tượng chứ... ít nhất... cũng phải ngã một cách đẹp mắt một chút.”

Thiểm Nhất Thiểm ngồi bên cạnh sờ cằm: “Cô nàng nhăn mặt nhíu mày quá chặt, cảm giác giống như là bị táo bón ấy.”

Tư Ngôn ngồi bên giường im lặng liếc mắt nhìn tôi đứng ở cửa mới im lặng nhìn màn hình máy vi tính, lắc đầu nói: “Tớ cho rằng người thật vẫn là đẹp hơn.”

Khóe miệng giật giật.

Thực ra ba cô gái này là do ông trời phát tới ám sát tôi thì phải?

Mặt tôi đầy vạch đen đi vào: “Tớ van xin các cậu, các cậu đừng... nghiên cứu gương mặt của tớ nữa được không!”

Tiểu Tiểu quay đầu lại, lo lắng nhìn chăm chăm tay trái của tôi: “Bạn yêu, tay còn đau không?”

“Ồ, không đau.”

“Cảm thấy thế nào rồi? Hiện tại có phải suy nghĩ tỉnh táo, thần thanh khí sảng rồi hay không?”

“Hmmm...” Tôi dè dặt nhìn đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Tiểu đồng chí đang ném cho tôi ánh nhìn mãnh liệt: “Vẫn tốt, bên ngoài rất mát mẻ.”

Tiểu Tiểu cười mờ ám, đặt móng ngồi vào bên cạnh tôi: “Nếu như vậy, mau mau báo cáo đi, người đàn ông ngày đó đưa cậu về là ai, he he?”

“...”

Chu Dật.

Tôi hờn tủi nhớ tới anh, từ sau khi anh đuổi tôi về trường, đã qua ba ngày, mà anh giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian, không có tin tức gì, làm cho tôi không khỏi hoài nghi những lời mà ngày đó anh nói trên xe, có phải là do tôi bị ảo giác...

Đang lúc buồn bực, cửa phòng ngủ bị một cô nàng của phòng bên cạnh đập mở ra: “Chu Đạm Đạm có ở đây không? Di Phùng bảo tớ gọi cậu xuống lầu, hình như là ba cậu đang ở dưới lầu đó.”

A!!

Tôi đột nhiên từ trên giường đứng lên, ba làm sao lại tới, cũng không báo trước cho tôi một tiếng.

Ba người ở phía sau thúc giục: “Nhanh xuống dưới đi.”

Tôi buông tay trái xuống, cố gắng làm cho nó thoát nhìn trước lúc bị thương không có gì khác nhau, sau đó xuống lầu.

Tôi vội vàng chạy xuống, quả nhiên thấy ba đang ngồi trên ghế nhựa.

“Ba! Sao ba lại tới đây, cũng không nói với con một tiếng, nhờ đâu con không có ở kí túc xá thì sao.”

Ba gõ vào gáy tôi một cái, chỉ vào tay trái của tôi, dạy bảo: “Nếu không phải là Thầy Chu của con đến gặp ba, ba còn không biết tay của con bị thương đâu!”

Thầy Chu? Sẽ không phải là Chu Dật chứ?

Có một loại linh cảm chẳng lành...

Không đợi tôi lấy lại tinh thần, ba đã đi vài bước ra ngoài: “Còn không nhanh tới đây.”

Tôi buồn bực theo sau đi ra mép bồn hoa ở bên ngoài, quay đầu vừa nhìn, nhất thời hai mắt đăm đăm.

Nắm tay của Chu Dật đứt trong túi quần, nhàn rỗi đứng dưới cây cổ thụ khô héo, nhìn chăm chăm tõe chớp mắt, sau đó thong thả bước từng bước lại đây, quét một vòng trên mặt tôi, thản nhiên cười đầy ý nghĩa.

Sắc mặt tôi biến đổi nhanh, chỉ tay về phía anh: “Thầy, thầy làm sao lại ở chỗ này?”

Mẹ của tôi ơi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo anh thật sự chuyên nghiệp, bỗng nhiên xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của tôi.

Vừa dứt lời, lại ăn một chưởng của ba: “Đứa trẻ này, sao con lại nói chuyện như thế chứ!”

Tôi hậm hực ngậm miệng, liếc mắt nhìn Chu Dật, vẫn nhin không được nhỏ giọng hỏi anh: “Anh làm sao lại cùng ba em... cùng nhau?”

Ai ngờ Chu Dật xảo quyết trừng mắt nhìn, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Ngày hôm nay trùng hợp gặp được bác, cho nên hai người cùng đến thăm em.”

Trùng hợp, trùng hợp cái đầu anh! Anh là đụng phải gió lốc mới có thể gặp được ba em thì có!

Ba cảm kích nhìn Chu Dật, trả lời: “Nhà hàng nhỏ kia của ba chẳng phải là làm ăn không tề cho nên mở thêm chi nhánh ở khu phố phía Tây sao, có thể là người cũng nghề rất tức giận, thường tìm mấy tên côn đồ đến cửa hàng gây sự. Ngày hôm qua, đám người kia đến gây sự đúng lúc để cho thầy... để cho Chu Dật nhìn thấy, thật đúng là may mà có cậu ấy đấy, giúp ba con một việc lớn, đám côn đồ tự xưng là xã hội đen kia cũng không dám đến nữa.”

Tôi hoài nghi nhìn Chu Dật, anh có thể giúp cái gì nhỉ? Không phải là một mình khó khăn đấu lại đám côn đồ bản thủ đó?

Tôi tiếp tục dùng ánh mắt có chút suy nghĩ đánh giá anh.

Chu Dật len lén liếc mắt nhìn tôi, sau đó quay sang phía ba khiêm tốn lễ phép cười cười: “Chỉ là cháu cũng có bạn làm trong ngành ẩm thực, loại chuyện này chẳng có gì lạ đối với bọn họ, cho nên biết rõ cách đối phó.”

Ba chất phác khoát khoát tay: “Vẫn nên cảm ơn cậu rất nhiều.”

Tôi nhú mày bắt măn nói: “Tiệm ăn của ba xảy ra chuyện sao lại không nói với con hả, nếu như lần này không có ai giúp ba giải quyết chuyện này, ba lại thờ ơ dự định nuốt giận sao.”

“Chuyện nhỏ ấy nói với con làm gì, con còn nói ba, con nhìn con xem, mới vài ngày thực tập, đã làm cho tay bị cắt đứt, lập tức nghỉ ngơi đi, tay trái của con có thể cử động không? Vẫn có thể thi chứ?”

Tôi bất đắc dĩ vỗ vai ba: “Ba! Con đi thi chỉ dùng tay phải để viết thôi, hướng hồ tay của con vẫn còn tốt, đâu có bị chặt đứt chứ, ba xem con còn có thể cử động mà!” Nói xong tôi giơ tay trái lên, vẫy vẫy vài cái trong không trung

Ba vẫn không yên tâm, tận tình khuyên bảo lần nữa: “Xương cốt bị thương phải một trăm ngày mới khỏi, con không nên cử động lung tung, nghỉ ngơi thật tốt, con có muốn ăn gì không, ba về nhà làm rồi mang đến cho con?”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Con không phải bị bong gân cũng không ảnh hưởng đến xương, bác sĩ nói qua vài ngày là tốt rồi, còn nói phải hoạt động thỏa đáng mà. Ba đừng quan tâm vớ vẩn, trong tiệm ăn bận rộn như thế, ba mau chóng trở về đi, con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.”

Tôi vội vàng dùng hành động ngăn lại ‘lời tâm huyết’ của ba, ba nhìn giờ, quả thực không còn sớm, lúc này mới dự định về nhà.

Tôi đứng dậy định tiễn ba, ai ngờ ba xua tay ý bảo không cần, sau đó nói những câu tình ý sâu xa: “Ba con tự tìm được đường, con cũng đừng tiến. Ồ...” Ba nhìn Chu Dật: “Thầy Chu của con không dễ dàng mà đến đây, các con trò chuyện đi, ba vẫn nên đi về trước.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn bóng lưng của ba thoải mái rời đi, tiếng chuông cảnh báo ở trong lòng đột nhiên vang lên.

Ngẩng đầu trông Chu Dật: “Ba em làm sao lại có chút kì lạ nha?!”

Chu Dật nhìn ba tôi rời đi, nhướn mi dài, lưỡi biếng ngồi xuống bên cạnh tôi, nâng tay sửa lại tóc tôi bị gió thổi loạn: “Sao lại kì lạ?”

“Không biết, cách nói chuyện cảm thấy có chút kì lạ.” Tôi quay đầu nhìn Chu Dật: “Vừa rồi anh chưa nói rõ ràng, anh dùng biện pháp gì đánh đuổi đám côn đồ kia?”

Chu Dật phản đối nhếch khóe miệng: “Bọn họ gây sự chỉ là để dùng phương thức đe dọa thu phí bảo kê, anh bảo người bạn có chút quan hệ tìm người đe dọa trở lại, thế là xong.”

Đe dọa, phí bảo kê?

Thật sự là có xã hội đen nha!

Tôi ghen hòng nhìn trần trời hỏi: “VẬY VẬY bạn của anh tìm người cũng là xã hội đen

Chu Dật gật đầu.

Tôi thầm líu lưỡi.

“Làm sao vậy?” Chu Dật vuốt tóc tôi.

Tôi hé ra khuôn mặt đau khổ, rầu rĩ nói: “Chỉ là em đang cảm thán hiện tại mặc kệ là làm nghề gì đều rất nguy hiểm nhỉ?!”

Chu Dật nghe xong buồn bực cười một tiếng: “Đồ ngốc.”

Chúng tôi ngồi trên ghế dài cạnh bồn hoa, lúc này chính là giờ cao điểm sinh viên đi ăn cơm trở về kí túc xá, tôi và Chu Dật rõ ràng ngồi ở chỗ này, khó tránh khỏi hấp dẫn cái liếc mắt của người khác.

Một cơn gió lạnh đánh úp đến, lá khô trên mặt đất bay mấy vòng trên không trung mới thong thả rơi xuống, ánh chiều tà phía sau sân thể dục từng chút một bị cắn nuốt, nhiệt độ không khí cũng từ từ chuyển lạnh.

Tôi chà xát hai tay, mùa đông năm nay hình như tới vô cùng sớm.

Chu Dật nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra: “Không đưa anh đi tham quan trường học của em sao?”

Tôi bĩu môi: “Có gì đẹp mà tham quan, trường đại học nào mà chẳng cùng một kiểu.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng vẫn là người lễ thương đứng lên, đưa Chu Dật đi dọc theo con đường xi măng về phía trước.

Trên sân thể dục vẫn còn sinh viên diện kinh đang luyện môn vượt rào, thỉnh thoảng lại bay qua mấy cái rào nhỏ không biết tên màu xanh lam, cảnh vật hợp lòng người.

Tôi chấp tay sau lưng, đối mặt với Chu Dật, nghiêng về một phía đi bên cạnh hỏi anh: “Anh còn nói gì đó với ba em không?”

Anh hà hơi, thích ý cực kì nói: “Em nghĩ anh còn có thể nói với bác cái gì?”

Tôi không nói chuyện, hai mắt hung hăng trừng anh.

Nếu như không nói cái gì, ba tôi làm sao từ chỗ xưng hô là ‘Thầy Chu’ lại biến thành ‘Chu Dật’ chứ, tuy rằng cho qua những lời ba nói, nhưng tôi vẫn chú ý tới sự thay đổi trong cách xưng hô của ông.

Tôi lui từng bước, không để tâm, cùng lúc nghe thấy tiếng “Cẩn thận” của Chu Dật, lưng va phải một cái gì đó lạnh như băng. Nhìn lại, hoá ra là cái xà kép trong góc.

Cái xà kép này hình như đã được đặt ở đây rất nhiều năm rồi, cũng rất ít người đến chơi. Lẽ loi đứng ở chỗ này, vô cùng đáng thương.

Chu Dật thấy tôi không sao, liền ngồi ở trên bậc thang cạnh khán phòng, chống cằm, hứng thú dạt dào nhìn chăm chú vào tôi.

Trên sân thể dục gió thổi mạnh, mái tóc thường ngày dáo dạt của anh bị gió đem thổi có chút mất trật tự, vài sợi tóc buông xuống che khuất nửa con mắt của anh, cặp lông mày kiên nghị hơi lộ ra.

Anh không chút nào để ý, tùy ý để gió lạnh thổi loạn tóc của anh, đôi môi mỏng dưới sống mũi cao thẳng nhẹ nhàng mím lại, ngón tay thon dài đặt trên đầu gối, móng tay ngắn mà chắc, khớp xương thon gầy, làm tôn lên cái đồng hồ có giá trị xa xỉ trên cổ tay, phong thái nổi bật.

Tôi yên lặng nhìn sắc đẹp trước mắt, rất không triển vọng mà tim đập nhanh hơn.

Lúc này, có hai nữ sinh mới ăn cơm chiều xong đang đi dạo, đi qua bên cạnh anh lén lút nói chuyện, khuôn mặt mang theo vẻ thẹn thùng vui vẻ, ánh mắt không che đậy dính vào trên người anh.

Tôi đang muốn bĩu môi, Chu Dật buông tay chống cằm, sau đó hơi nghiêng đầu, híp mắt lại, mắt không chút thay đổi chống lại ánh mắt lửa nóng của hai cô gái kia, đôi mắt trầm xuống, vẻ khó chịu hiện rõ trong ánh mắt.

Những động tác bừa bãi kiêu ngạo liên tiếp của anh càng làm cho hai nữ sinh hoảng sợ, vội vã xoay người bỏ đi, lòng còn sợ hãi quay đầu lại nhìn Chu Dật.

Tôi bật cười, xoay người, hai tay nắm một cây xà đơn, sau đó hai chân nhảy một cái, hai tay dùng sức dính vào, thoải mái mà lật người lên. Ngồi ở trên đó, rung đùi đắc ý vẫy tay với Chu Dật.

Chu Dật khó hiểu, phong tình nói mát: “Tay trái của em lạnh rồi?”

Tôi đắc ý giật giật tay trái: “Không thành vấn đề, bản cô nương thân thể khỏe mạnh, năng lực hồi phục có thể so với thần tiên.” Sau đó tôi điều chỉnh hạ tư thế, sau đó buông hai tay từng tý một, đón gió nhẹ chậm chậm, cái xà kép này của đại học A cao hơn rất nhiều so với những cái bình thường, cảm giác cả người đều bay trong không trung, rất tự

Khuôn mặt của Chu Dật thiếu chút nữa là bóp méo, hỏn hển quát tôi: “Em đang làm gì đó! Không muốn sống nữa sao, đến lúc ngã bắt chớ, em đừng tưởng rằng anh sẽ quản em!”

Tôi nhìn xuống anh khiêu khích: “Ngạc nhiên chưa, em từ nhỏ đến lớn đều chơi cái này, làm sao có thể ngã xuống đây.” Nói xong tôi nhìn theo hướng đám sinh viên đang đá bóng trên sân thể dục, “Anh mặc kệ em, quên đi, dù sao khẳng định cũng sẽ có người tới quản em.”

Chu Dật tức giận đến tái mặt: “Chu Đạm Đạm, em không nên lộn xộn.”

“Được được được, em không cử động lung tung là được rồi chứ.” Tôi buông hai tay vin lấy xà đơn, nghiêng đầu cười: “Đồng chí Chu Dật, thực ra trong lòng anh đặc biệt hâm mộ thân thể mạnh mẽ của em nhỉ. Anh cũng gần ba mươi rồi, đầu khớp xương già nua muốn chơi cũng không chơi được, đây là cái mà người ta gọi là lòng có thừa nhưng lực không đủ ấy~~”

Chu Dật nghe xong lại không bác bỏ, mà là khuôn mặt lướt qua tôi cười xấu xa, khe khẽ thở dài, dựa vào lan can, ý vị thâm trường sâu kín nói rằng: “Em nói không sai, anh đích thực là lòng có thừa nhưng lực không đủ. Em còn trẻ tuổi như thế, còn có thể chơi vài năm nữa, mà anh lại không thể.”

Ôi chào, mẹ của tôi ơi, giọng điệu này nghe sao có vẻ buồn thảm thế chứ.

Tôi run như cây sậy nói với Chu Dật: “Đồng chí Chu, anh cũng đừng quá u buồn, với khuôn mặt này của anh nói với người khác anh chỉ mới hai mươi hai tuổi, bọn họ còn tin sai cổ ấy chứ!”

Trầm mặc một lúc, tiếng nói trầm thấp của Chu Dật bỗng dưng vang lên bên cạnh.

“Chu Đạm Đạm... Một năm cuối cùng chuyển ra ngoài ở với anh đi.”

Tôi hơi nghiêng thân mình, thiếu chút nữa ngã từ trên đó xuống.

Tôi cẩn thận ôm lá gan đang đập bịch bịch, kinh ngạc nhìn Chu Dật, chỉ tiếc, không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Màn đêm yên lặng không một tiếng động phủ xuống, mấy nam sinh vừa rồi còn đang đá bóng không biết đã ra khỏi sân thể dục từ bao giờ, tiếng động lớn xôn xao theo bóng đêm càng ngày càng nhỏ dần, không qua bao lâu, sân thể dục liền trống không một bóng người, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng gió thổi qua bên tai cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Giọng nói của tôi rõ ràng, cân nhắc mở miệng: “Anh làm sao... đột nhiên lại nhắc đến việc này, nói thật thì em không biết trả lời anh như thế nào.”

Chu Dật không nhìn tôi, ánh mắt xa xăm trong suốt nhìn về ngọn đèn đường đang phát sáng ở phía xa, “Anh biết, cho nên anh cho em thời gian suy nghĩ, anh không nóng vội, em cũng không cần phải thế.”

Tôi rầu rĩ gật đầu, cảm thấy trên mặt lướt qua một cảm giác mát lạnh.

“Chu Dật anh có nghĩ mùa đông năm nay đến vô cùng sớm không, trời cũng nhanh tối nữa.”

Chưa tới nửa giờ, sắc trời đã trở nên tối đen, tôi ngồi trên xà đơn, cái gì cũng mờ mịt không thấy rõ lắm.

“Ừ, em xuống đây đi, đừng để bị cảm.”

Tôi bằng lòng, sau đó nghiêng người chuẩn bị nhảy xuống, vừa mới cúi đầu, đã do dự mà rụt lại.

Mặt đất tối như mực, nhìn không rõ lắm, phía trên lại cách mặt đất rất cao, nếu như nhìn không rõ ở phía dưới, trong lòng tôi lại có một chương ngại vật, không dám nhảy xuống.

Đang lúc tôi vương mắc, Chu Dật đã sớm đi đến dưới xà kép, trưng ra một bộ mặt thiếu nợ bảo em xem đi, anh bảo em đừng lên đó, bây giờ em bị bẽ mặt chưa, ha ha ha ha, rất nhân nhả vươn hai tay: “Đồ ngốc, nhảy xuống đi, anh đỡ em.”

Tôi nhô người ra dò xét, cẩn thận nói: “Vậy thì đồng chí Chu, anh cần phải đỡ được em cẩn thận đấy nhé, em chính là đóa hoa được dày công vun xới của Tổ quốc đấy, không thể nào ngã được!”

Nói xong tôi thả người nhảy xuống.

49. Chương 08 Phần 03

Giây tiếp theo, đã được một vòng ôm ấm áp đỡ lấy, Chu Dật cười xấu xa, nỉ non nói nhỏ bên tai tôi: “Đóa hoa yên tâm, anh chính là người con nhân dân rất tốt, vĩnh viễn cũng sẽ không để cho em ngã.”

Tôi ở trong lòng anh, ôm cổ anh, tai đỏ tim đập nhanh.

Một tay Chu Dật siết chặt vai tôi, tay kia giữ chặt eo tôi, bất động rất lâu.

Dưới ánh trăng mỏng manh, cái bóng của hai người quấn cùng một chỗ, phân biệt không ra anh hay em, quấn quýt không dứt.

Tôi bị anh ôm vào trong ngực, hơi thở nặng nề, sắp không thở nổi, vì vậy thử từ chối, nhẹ quả trách: “Chu Dật.”

“Anh yêu em.”

Tôi bỗng chốc dừng động tác tay, sau khi phản ứng được anh đang nói cái gì, mặt đã đỏ lựng lên ngượng ngùng.

Chu Dật buông tôi ra, đôi mắt đen nhánh lúc sáng lúc tối, anh không nhanh không chậm cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn môi tôi. Đầu tiên anh hôn rất nhẹ nhàng, ở trên môi tôi vụng trộm chạm nhẹ, mút, hút, hô hấp của anh nóng đến kinh người, tôi kìm lòng chẳng dám nhắm mắt lại, nhón chân đáp lại nụ hôn của anh.

Anh nâng gáy tôi lên, dần dần làm nụ hôn thêm sâu sắc, sau khi đầu lưỡi chạm nhau, môi lưỡi triền miên, nóng bỏng đan lại một chỗ, phía sau lưng cũng nóng rực hẳn lên.

Hơi thở của tôi trở nên hỗn loạn, Chu Dật dựa vào trán tôi, lưu luyến rời khỏi môi tôi.

Chớp mũi của tôi và anh hướng vào nhau, hơi thở của hai bên hòa vào nhau.

Hồi lâu sau, anh buộc chặt cánh tay ôm tôi thật mạnh, đôi môi sát sao dán vào nhau, nhưng không hôn tới.

Anh khàn khàn trầm giọng nỉ non: “Anh yêu em, Chu Dật Dật.”

Tôi chủ động chạm vào môi anh: “Hmm...”

Đáy mắt anh hình như xẹt qua vẻ thất vọng mơ hồ, nhưng chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức không thể bắt được.

Chu Dật ôm vai tôi, hỏi: “Cuối tuần sau anh phải đi công tác ở Hồng Kông, em muốn quà gì nào?”

Tôi co lại trên người anh: “Loại chocolate lần trước anh cho em.”

Anh sờ đầu tôi: “Được.”

Tôi mở to hai mắt, không chớp mắt nhìn chằm chằm mặt đất, lắc cánh tay anh: “Chu Dật... anh xem này, có phải là tuyết rơi hay không?”

Đếm ngược lần thứ nhất

Quả thực là tuyết rơi, đợt tuyết đầu tiên của năm nay tới sớm hơn rất nhiều so với trước đây. Hai bên đường trước đây lâu học tích tụ không ít lớp tuyết trắng xóa, có lẽ cần phải có các di làm vệ sinh quét đi. Luống hoa nhỏ trước cửa phòng ngủ được che phủ bởi một lớp tuyết trắng mỏng, trong suốt sáng long lanh phản chiếu ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời ngày đông, chẳng khác gì một kiểu phong tình.

Khiến cho tất cả nữ sinh trong kí túc xá chúng tôi bắt đầu ngâm nga bài hát đường phố của mấy kẻ cầm đầu thông tục.

“Trận tuyết đầu tiên của năm 2002~~ so với những năm trước tới sớm hơn một chút~~” Tôi vừa xoa kem dưỡng lên mặt vừa lắc lắc cái miệng lẩm bẩm.

Tư Ngôn nằm ngay đơ bên cạnh liếc mắt nhìn tôi: “Cậu đang vui về cái gì vậy?”

Hả? Động tác trên tay tôi bị kìm hãm, biểu hiện của tôi rõ ràng như vậy sao?

“Tuyết rơi nhiều như vậy, rất đẹp nha, cho nên tớ rất vui thôi.”

Kết quả lời này bị Tiểu Tiểu đang đi vào cửa nghe được, cô nàng tức giận hừ một tiếng: “Thối quá, mùa đông tới cậu lại phát xuân thì có.”

“...” Tôi im lặng đập nắp lại, ai oán trừng mắt với Tiểu Tiểu.

“Chu Dật Dật, cậu và thầy giáo đẹp trai nhất trên đời của nhà cậu... thế nào rồi?”

Cái gì là thế nào rồi?

Tôi mê man nhìn Tiểu Tiểu, không biết cô nàng có ý gì.

Ai ngờ cô gái này lại cho rằng tôi đang giả ngu, không nói hai lời, đánh một phát lên đỉnh đầu tôi, đau đến mức khuôn mặt của tôi trở nên dữ tợn.

“Cậu giả vờ ngốc cái gì chứ... khà khà. Thiểm Nhất Thiểm nói ngày đó cô nàng nhìn thấy người kia nhà cậu ở sân thể dục nhé.” Tiểu Tiểu cười mờ ám.

OH NO! Trong nháy mắt tôi xấu h

Thấy tôi và Chu Dật? Chẳng lẽ còn thấy hai chúng tôi đang...

Nghĩ nghĩ, tôi cảm thấy rất u buồn đấy...

Tư Ngôn ở trên giường khoát khoát tay: “Ôi cậu yên tâm, Thiểm Thiểm người ta là người thành thật có nguyên tắc, người ta nói không nên nhìn cái bọn ta không nên thấy!”

=_=# Hừ! Không thấy mới là lạ đó!

Tiểu Tiểu đưa cho tôi một gói cá mực sợi, bản thân cũng đang nhét mấy miếng vào miệng, sau đó hỏi tôi: “Nói như vậy hai người các cậu hòa thuận rồi hả?”

Tôi suy nghĩ một lát, hòa thuận sao? Hay là không có?

Hình như vẫn là Chu Dật đơn phương tỏ thái độ, mà tôi...

Tôi lấp bắp mở miệng: “Ồ ờ... Tôi cũng không biết nữa, anh... anh ấy bảo tớ học kì sau chuyển ra ở cùng anh.”

Vừa mới nói xong, cá mực sợi trong cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu phun ra, người này mở to hai mắt, kích động run cầm cập: “Cậu cậu cậu đồng ý chưa? Mẹ của tôi ơi, cậu liền theo người ta đi.”

Tôi cố ý trề môi giả vờ đáng thương, biếng nhác đầu khổ dựa vào trên vai cô nàng làm nũng: “Thế nhưng người ta luyện tiếc các cậu nha, lẽ nào các cậu nhẫn tâm để tiểu áo bông tri kỉ là tớ rời đi sao? Nếu như tớ đi, ai giúp các cậu mua đồ ăn khuya, ai đi lấy nước nóng cho các cậu, ai giúp các cậu giặt quần áo cấp nha~”

Tiểu Tiểu bị tôi nói như thế, cũng đột nhiên ý thức được vấn đề nghiêm túc này, cô nàng bình tĩnh tự hỏi một lát, khóe mắt vương lệ, đau xót vỗ vai tôi: “Bé con à, chúng tớ quả thực là luyện tiếc cậu.”

Tôi cảm động sắp rơi lệ: “Có thể chứ!”

“Thế nhưng!” Cô nàng đột nhiên nắm chặt tay, tự nhiên nói tiếp ra vẻ đúng đắn lắm: “Tuy rằng tiểu áo bông tri kỉ cậu là niềm vui sâu sắc của ba người chúng tớ, nhưng so với hạnh phúc cả đời của tiểu áo bông tri kỉ cậu thì được cho là cái gì chứ? Cho nên chúng tớ bằng lòng bỏ nhỏ tim lớn! Mời cậu cứ tự do chạy trốn đi!”

Trên trán tôi rớt xuống ba vạch đen...

Chạy trốn cái đầu các cậu ấy!

Tôi không tình nguyện gục đầu xuống: “Tớ còn chưa đồng ý với anh ấy đâu... Tớ nói không nên lời, dù sao cũng giống như có bức tường đứng chắn ở phía trước...”

Tư Ngôn đảo mắt khinh thường: “Cậu đừng sến như vậy có được hay không?”

Tiểu Tiểu nghe tôi nói xong, tặc lưỡi tạt vào miệng, sau đó hỏi tôi: “Đồng chí Chu Dật Dật, tớ hỏi cậu, lẽ nào cậu lại lưu luyến tình cảm xa cách hả?”

Tôi: “...Nổi da gà!” =_=#

“Hay đột nhiên cậu hiểu ra đời chỉ là hư ảo, sự nghiệp mới là việc chính ư?”

Tôi: “...Đây là cái gì chứ?”

“Cậu quyết định làm một người phụ nữ mạnh mẽ độc lập tự chủ của thế kỉ hai mươi mốt sao?”

Tôi rất lo lắng: “Đồng chí, người phụ nữ mạnh mẽ cũng muốn kết hôn nữa!”

Tiểu Tiểu lo lắng nhìn tôi, thở dài lắc đầu nói: “Vậy là cậu không thích thầy Chu Dật?”

“Thích... Nhưng mà!”

Tiểu Tiểu nhảy dựng lên, quả quyết cắt đứt lời nói của tôi: “Nhưng mà cái con khi! Tổ thấy cậu đấy, chán sống bình thường rồi, lúc Chu Dật đẹp trai nhà người ta không trở về thì cậu nhớ mong đến mất hồn mất vía, sau khi người ta đã trở về cậu lại do dự không dám tiến lên, hiện tại thì được rồi, người ta trực tiếp tỏ thái độ, cậu lại ở chỗ này cau mày nhăn mặt làm gì hả?”

Tôi nghĩ tôi không thể bị Tiểu Tiểu đồng chí mắng xối xả vào đầu lông thế được, vì vậy không cam lòng phản kích lại: “Đây cũng là cậu dạy cho tổ nhé, phải lật mềm buộc chặt cái gì đó.”

Tiểu Tiểu nhỏ mọn chấm dứt, mặt đã méo đi: “Cậu ngu hả, Chu Dật Dật cậu đừng mượn cớ, đừng cho là tổ không biết, trong lòng cậu rất rõ ràng, nói toạc ra chính là cậu loạn tưởng yêu là vừa vui vẻ vừa quần quýt, rõ ràng chỉ là một chuyện đặc biệt đơn giản sẽ bị cậu làm cho quá phức tạp!”

Tâm tình Tiểu Tiểu có chút kích động, dạy dỗ xong rồi lập tức uống hết ly nước, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ với tôi.

Tôi suy nghĩ hồi lâu, vẫn không cam lòng, tiếp tục giải thích: “Chuyện khác của anh ấy thì không nói, chuyện này của tổ và Chu Dật, tổ là người trong cuộc, tổ vốn nên hiểu rõ ràng, lẽ nào bảo tổ cái gì mơ hồ cũng không nói rõ với anh ấy đã hòa thuận sao, vậy trong lòng mọi người đều có khúc mắc, sau này ở cùng một chỗ nói như thế nào cũng phải cãi nhau.”

“Chuyện tình tám trăm năm trước kia của các cậu không phải đều gỡ bỏ sạch sẽ rồi sao?” Tiểu Tiểu lấy tay đẩy đẩy huyết Thái Dương của tôi: “Nói thật chứ Chu Dật Dật, cậu thử xem lại lương tâm rồi nói thầy Chu Dật đối với cậu như thế nào? Cậu không nên chê tổ giới nước lạnh, thế giới này không có nhiều người đàn ông tốt đến vậy đâu, đặc biệt sau khi chúng ta tốt nghiệp, gặp được một người đàn ông tốt dành tình lại càng khó. Ba chúng tổ đều không quen thầy Chu Dật, nhưng mỗi lần nghe cậu nói về anh ta, đều cảm thấy anh ta đối với cậu thật sự rất tốt. Cậu đừng trách tổ nói khó nghe, thầy Chu Dật lớn hơn cậu 6 tuổi, hơn nữa hoàn cảnh gia đình anh ta, sự từng trải của anh ta so với cậu chắc chắn là phong phú hơn, nói một cách khác, anh ta chắc chắn gặp qua rất nhiều kiểu phụ nữ. Điều kiện của thầy Chu Dật trong mắt những người phụ nữ tuyệt đối là một mỏ vàng, anh ta bỏ qua nhiều phụ nữ như vậy, không thương họ, nhưng hết lần này tới lần khác đều yêu cậu, cậu cảm thấy cậu giống dạng người gì đây?”

Tôi im lặng nghe xong những lời nói thành thật với nhau của Tiểu Tiểu, trong lúc nhất thời rất nhiều mạch suy nghĩ nổi lên, càng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thực ra, tất cả những lý lẽ mà Tiểu Tiểu nói đều đúng.

Tư Ngôn trầm mặc hồi lâu ở bên cạnh liếc mắt nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Chúng tổ đứng trên lập trường là bạn bè mà nghĩ cho cậu, giống như trong tiểu thuyết ấy, có một số thứ một khi cậu không quý trọng, vậy thì vĩnh viễn sẽ không chiếm được. Thầy Chu Dật cho dù là yêu cậu lần nữa, nhưng anh ta không có khả năng chờ cậu cả đời.”

Tôi nặng nề nhìn ngoài cửa sổ, vô cùng phiền muộn, yếu ớt hỏi thăm: “Vậy các cậu muốn tổ chuyển ra ngoài sao?”

Nhìn thấy sắc mặt không tốt của Tiểu Tiểu, tôi vội vàng cuống quýt cả lên cười làm lành trấn an: “Cô gái, đừng tức giận đừng tức giận, tổ nói giỡn mà! Những lời các cậu nói tổ đều nghe hiểu rõ, tổ biết các cậu rất yêu tiểu áo bông tri kỉ tổ đây. Về phần Chu Dật, tổ cũng biết thái độ của bản thân tổ đối với chuyện này rất rắc rối, rất nhăn nhó, nhưng bản thân tổ cũng rất khổ não. Bây giờ anh ấy đang ở Hồng Kông, chờ đêm mai anh ấy trở về, tổ... tổ sẽ không giống như bây giờ nữa.”

Tư Ngôn cười tủm tỉm ném qua cho tôi một quả quýt: “Đồng chí Chu Dật Dật, thái độ của cậu coi như nghiêm chỉnh, mong rằng hành động của cậu cũng được thực hiện giống như lời cậu nói.”

Tôi hết sức phối hợp, gật mạnh đầu: “Ừ! Ngày mai tổ phải theo chị Trần đến đài truyền hình của huyện N bên cạnh làm bản tin, buổi tối trở về sẽ hẹn anh đi ăn!”

“Trẻ nhỏ cũng dễ dạy đấy.”

Ngày hôm sau, sáng sớm tôi đã thức dậy đứng ở cửa sổ nhìn ra, một mảng sương mù bao phủ, dễ dàng nhận thấy tối hôm qua có tuyết rơi.

Rửa mặt xong, tôi lại nhìn ra bên ngoài một chút, phát hiện tuyết đã ngừng, có vài ánh nắng mặt trời lúc ẩn lúc hiện từ phía chân trời u ám hiện ra, xem ra thời tiết cũng tốt.

Tôi bèn tùy ý mặc một cái áo khoác ngoài, ô cũng không mang, liền vội vã chạy đến đài truyền hình.

Bởi vì có tuyết rơi nên mặt đường rất trơn, tôi từng bước một đi từ nhà ga đến dưới đài truyền hình, đang chuẩn bị đi vào, trên vai bị vỗ mạnh, nhìn lại, là Lưu Động đang thở hổn hển.

Anh ta kéo chặt áo lông lại, cười chào hỏi tôi: “Sao lại đến sớm thế?”

“Tôi phải theo chị Trần đến thành phố N, đêm nay đã vội vàng trở về, cho nên xuất phát sớm một chút.”

Tôi và hắn đứng trước thang máy chờ thang máy xuống, hắn quan tâm nhìn tay trái của tôi: “Tay của cô thế nào rồi? Đã khỏi chưa?”

Tôi giơ tay lên lung lay: “Ừ, đã khỏi rồi, lần trước, ở bệnh viện, cảm ơn anh nha.”

Lưu Động lễ phép gật đầu, liếc mắt nhìn tôi muốn nói lại thôi, cách vài giây, mỉm cười hỏi tôi: “Được rồi, lần trước người tới bệnh viện đón cô... là bạn trai của cô sao?”

Tôi chớp chớp mắt, đột nhiên nghĩ đến vẻ mặt chán ghét của Lưu Động khi nói đến tình yêu thầy trò, một ý nghĩ muốn trêu chọc hắn chợt nảy ra trong đầu.

Tôi giả vờ bưng tỉnh nói: “Ồ, anh ấy hả? Anh ấy là giáo...”

“Nè! Chu Đạm Đạm, đúng lúc em không cần phải đi lên rồi, xe đã tới, bây giờ đi luôn.” Chị Trần chẳng biết từ đâu xuất hiện, cắt ngang trò đùa dai của tôi...

Lưu Động chào hỏi chị Trần, sau đó quay sang nói với tôi: “Mau đi đi, trên đường đi nhớ cẩn thận.”

Tôi tiếc hận thở dài, do dự, hỏi hắn thêm một câu: “Lần trước anh nói về chương trình có cặp cô trò đó, cuối cùng thì thế nào?”

Giọng điệu của Lưu Động bỗng chốc trở nên khinh thường: “Bọn họ hả, học sinh kia đi thi ở nơi khác, cô giáo đó thì bị đuổi việc. Hu...uýt, khu rừng lớn, chìm gù cũng có.”

Tôi thầm co rúm, xấu hổ, tôi cũng không phải là con chim gì tốt cả.

Liền sau đó nở nụ cười có lệ, đi theo chị Trần ra khỏi cửa để lên xe.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, thời tiết thay đổi thất thường nên mấy năm qua, thành phố N bị những trận mưa xối xả mạnh mẽ nhất tập kích, dẫn đến sạt núi lở đất, vì là thành phố sát biển, đường cái bị tổn hại rất nghiêm trọng.

Đoàn người đi thành phố N không nhiều lắm, ngoại trừ tôi và chị Trần, chỉ có thêm một người tài xế và chú Đường có kinh nghiệm phong phú.

Rất nhanh xe đã lên đường cao tốc, có lẽ là do mặt đường ẩm ướt, trơn trượt, tốc độ xe của chúng tôi cũng không nhanh lắm.

Chỉ một khoảng thời gian sau, cái cửa sổ xe vốn sạch sẽ bởi vì không khí lạnh lẽo ẩm ướt bên ngoài mà trở nên mờ mờ hồ hồ.

“Chị Trần, có phải thành phố N lạnh hơn so với chỗ chúng ta không?” Tôi quay đầu sang hỏi chị Trần.

Cô đang xem tài liệu trên tay, liếc mắt nhìn tôi, bất mãn nói: “Ừ, em mặc ít như vậy, tưởng là đi Hải Nam nghỉ phép sao?”

“...” Tôi đã sớm quen với việc bị chị Trần châm chọc khiêu khích, cười ha hả nói: “Em tưởng rằng hôm nay sẽ có ánh nắng mặt trời thôi. Hơn nữa thể chất của em thiên về nóng, không sợ lạnh.”

Nghe tôi nói như thế, chú Đường đang ngồi ở ghế lái phụ lại cười, trêu ghẹo nói: “Các cháu ấy, mấy cô bé này, thời trang thời tiết, chú ý cái quái gì tới mấy chuyện nhiệt độ... A a, cái đẹp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo!”

Tôi: “...” Người ta thật là không sợ lạnh có được hay không!

Chú Đường hăng hái hỏi thêm tôi: “Tiểu Chu này, có bạn trai hay chưa hả? Chú nghe mấy cô nàng lâu trên nói Lưu Động hình như có chút hứng thú đối với cháu đó.”

Tôi lúng túng, vội vàng xua tay lắc đầu: “Chú Đường chú đừng nói lung tung nha, cháu và anh ta căn bản là không quen biết!”

Chú Đường cân nhắc nói: “Thằng bé Lưu Động này không tệ đâu, ngay thẳng chính trực, không sai lệch tí nào.”

“Ha ha... Ha ha.”

Trước mắt tôi lại hiện ra khuôn mặt khinh thường chán ghét của Lưu Động, cảm xúc ăn không nói có chỉ trích người khác.

Chính trực quá... đi!

Chị Trần đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Ông Đường kia, ông cũng đừng có suy nghĩ làm mai này nọ, chỉ sợ Chu Đạm Đạm khinh thường người ta.”

Tôi xấu hổ cười hai tiếng: “Ấy... Ồ không có đâu ạ.”

Chú Đường nghe chị Trần nói xong thì nhún vai: “Haizz, người già người già.” Nói xong nhìn qua tôi: “Tiểu Chu, nếu như vừa ý với cậu trai nào trong đài chúng ta thì mạnh dạn một chút, đài chúng ta không có quy định không được yêu đương trong phòng làm việc, cháu đừng sợ.”

Ồi mẹ của tôi ơi, sao trước đây tôi không phát hiện ra chú Đường là ông mai đầu thai chứ.

Nhìn dáng điệu càng nói càng hưng phấn của ông ta, đầu óc tôi ong ong cả lên.

“Chú Đường này... Thực ra, cháu cháu có bạn trai rồi.” Tôi lễ phép cắt ngang lời hân.

Chú Đường bình tĩnh hiểu ra: “Sao không nói sớm chứ, học cùng một trường với cháu sao?”

Tôi không muốn nhiều lời, cũng không thể không nhìn thẳng bậc cha chú, không thể làm gì khác hơn là thâm lắng đầu cười khổ: “Không phải, anh ấy đã đi làm rồi.”

Thấy ông Đường kia còn muốn hỏi nhiều cuối cùng chị Trần cũng không nịn được mà lên tiếng: “Được rồi, ông để cho Chu Đạm Đạm nghỉ ngơi đi, lát nữa còn phải làm việc, ông cũng thật là, trong xe chỉ nghe thấy giọng nói của ông thôi đó.”

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh rồi...

Đi được một nửa quãng đường, qua trạm thu phí không được bao lâu, đột nhiên bên ngoài một trận bông tuyết tung bay không hề báo trước.

Mắt thấy tuyết rơi càng ngày càng nhiều, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là lại lần nữa giảm tốc độ xe chạy, sau một hồi chờ đợi cuối cùng cũng đến được thành phố N, trận tuyết lớn này cũng chưa ngừng lại.

Vừa mới bước một chân xuống xe, một luồng gió tuyết lạnh thấu xương liền kéo tới đập vào mặt, tôi cắn răng xuống xe, đứng ở bãi đỗ xe ngoài trời, nhìn một mảng trắng xóa xung quanh cùng với những người đi đường mặc những cái áo khoác và chụp tai vừa dày vừa nặng, mặt tôi bắt đầu rút gân...

Tôi một mực xoa tay!!!

Vì sao không có ai nói cho tôi biết ở đây lại lạnh giống như Nam Cực vậy!!!

Tôi cuống quýt vội vàng lôi khăn quàng cổ ở trong túi ra quàng lại cổ cẩn thận, run lấy bầy đi theo những người khác đến nơi làm việc.

Không quá mười phút, mười ngón tay đã bị đông lạnh đến cứng ngắc, tôi nhìn áo da lông nhung trên người những người khác, nước mắt nhất thời rơi đầy mặt.

Mẹ của tôi ơi, đây là cái nơi quỷ quái nào chứ...

Tôi theo chị Trần chạy tới chạy lui, lúc thì di chuyển dụng cụ, lúc lại chuyển tài liệu, cuối cùng đỉnh cái mũi hồng hào tê tê lạnh cứng trong trời đông tuyết phủ đã bị chảy nước mũi.

Chỉ có duy nhất một việc đáng để ăn mừng chính là việc tốt không còn nhiều lắm, hiệu suất làm việc của chị Trần lại cực kì cao, đến trước lúc trời tối chúng tôi đã chuẩn bị xuất phát về thành phố A.

Tôi vừa ngồi trên xe lau nước mũi vừa oán giận nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, trong lòng xiết bao nhớ nhung về quê nhà thân yêu của mình.

So với thành phố N, thành phố A của chúng tôi quả thực là thế giới thần ti

Trên đường đi tèo non lợi suốt một nhọc, đầu tôi bị lấn qua lấn lại, cổ họng đau cộng thêm xương sống thắt lưng nhức mỏi, không bao lâu sau đã dựa lưng vào ghế nặng nề ngủ.

Chị Trần và chú Đường cũng lần lượt thiếp đi.

Bên trong xe rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gió thổi vi vu ở bên ngoài, điều hòa thoát ra hơi nóng ấm áp, người tôi cũng ấm dần lên.

Mơ mơ màng màng ngủ một lúc, cảm thấy thời gian trôi qua thật là lâu, không nghĩ tới vừa nhìn đồng hồ mới biết được xe còn chưa chạy được một tiếng.

Tôi lấy khăn quàng trên cổ xuống, người không nhắc dậy nổi, sau lưng cũng nóng đến nổi chảy cả mồ hôi.

Không thể làm gì khác hơn là tiến đến phía trước nhỏ giọng nói: “Chú lái xe ơi, có thể hạ nhiệt độ điều hòa xuống không ạ, cảm thấy rất nóng.”

“Hai mươi ba độ, nhiệt độ bình thường mà, không tính là cao chứ.”

Tôi đành một lần nữa quay về chỗ ngồi, cuộn tròn lại, một lát sau cổ họng cũng ngứa đến khó chịu.

Chị Trần và chú Đường đã tỉnh, thấy bộ dạng suy yếu uể oải không có tinh thần của tôi, chị Trần nhướn mày: “Mặt em sao lại đỏ như vậy?” Nói xong đưa tay sờ trán tôi: “Phát sốt rồi.”

Tôi đã biết...

Chị Trần sờ xem nhiệt độ cơ thể tôi, nói: “Chắc là không có việc gì, uống thuốc vào là khỏe thôi, khoảng 7 giờ là chúng ta có thể về đến thành phố A rồi.”

Tôi nâng cổ tay nhìn giờ, vẫn còn nửa tiếng, nên ngủ một giấc nữa đi.

Vì vậy buồn bực sâu não gật đầu, lấy khăn quàng cổ quàng lại vào cổ, nhắm mắt.

Xe đều đều đi tới, tôi ngủ rất ít, cổ họng vẫn hơi đau rát, cũng không có cảm giác hạ sốt. Tôi thấy cả chú Thúc và chị Trần đều bận rộn với văn kiện trên tay, cho nên không quấy rầy.

Ở bên ngoài tuyết rơi nhiều bay tán loạn, không phải tuyết rơi từng hạt như của thành phố A, mà là tuyết từng tảng lớn rơi từ trên trời xuống, thậm chí còn không thấy được làn đường xe chạy ở phía đối diện.

Chỉ có thể cảm thấy cảnh vật bên ngoài nhanh chóng lùi về phía sau, bầu trời cũng không sáng tỏ.

Lúc này, chắc Chu Dật đang ở trên máy bay nhỉ?

Tôi khó chịu, hoảng sợ, cũng không đem theo MP3, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ hồi lâu, cảnh sắc gì cũng không nhìn thấy, không thể làm gì khác hơn là lại nhắm mắt lần nữa.

“Làm sao vậy?”

Giữa lúc mơ mơ màng màng tôi nghe thấy giọng nói của chị Trần, cảm giác xe đang giảm tốc độ từng chút một, tưởng rằng đã đến thành phố A liền lên tinh thần mở mắt ra.

Nhưng đập vào mắt không phải là trạm thu phí trên đường cao tốc, mà là một đoàn xe thật dài ở phía trước, trong bóng đêm sâu thẳm, đèn sau chiếu sáng của từng chiếc xe nối tiếp nhau, ứ đọng ở phía trước.

Chú Đường vì xe giảm tốc độ mà tỉnh dậy, hấn vươn vai, buồn bực nói: “Sao trên đường cao tốc cũng kẹt xe chứ?”

Lái xe nhíu mày, nhìn cần gạt tuyết trái qua phải lại, đẩy tuyết trắng trên kính xe thủy tinh: “Có lẽ là đường phía trước đang tu sửa, phải thông đường.”

Vận may không tốt, chỉ có tính nhẫn nại chậm rãi chờ.

Lái xe sợ trong xe quá mức im lặng, dù sao bây giờ cũng không cần tập trung tinh thần, nên dứt khoát mở radio, chỉnh mấy kênh, sau đó bên trong đã truyền ra tiếng hát nhẹ vút cao, cùng với sự giới thiệu của người dẫn chương trình.

Chú Đường và người lái xe trò chuyện với nhau câu được câu mất.

Có lẽ là qua mười lăm phút, tất cả hàng ngũ vẫn không xô dịch được gì, theo thời gian trôi qua, có mấy người lái xe nóng nảy thậm chí còn ầm còi inh ỏi.

Chú lái xe hình như cũng không còn bình tĩnh: “Không đứng chút nào, nếu như xảy ra tai nạn xe cộ cũng không đến mức đứng yên như vậy chứ?”

Trên mặt của chị Trần cũng toát ra nét mặt nôn nóng: “Hai ngày tuyết lớn này, phỏng chừng phía trước xảy ra chuyện rồi.”

Chú Đường tắc lưỡi: “Rất x xẻo.”

Sắc trời buổi tối mùa đông vốn tối rất nhanh, lúc này cũng không cần quá lâu, màn đêm đã càng ngày càng thâm trầm.

Tuyết lại rơi nhiều như vậy, gần như mỗi chiếc xe đều mở đèn khẩn cấp, lớp sương mù trên đường xe chạy được mấy trăm đèn xe chiếu sáng trưng, liếc mắt là có thể thấy tuyết bay xuống rõ ràng.

Bên trong xe cửa sổ đóng chặt, hơn nữa thiết bị sưởi ấm cuộn cuộn không ngừng, bốn người đều ghét im lặng.

Cuối cùng thì cũng đợi được lúc tuyết rơi ít một chút, lái xe không chịu được nữa tháo dây an toàn: “Tôi đến phía trước xem cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

50. Chương 08 Phần 04

Nhờ vào ánh sáng của đèn phía trước, tôi thấy nhiều người trên xe đều xuống đứng ở trên đường nhìn đông rồi nhìn tây, dễ dàng nhận thấy rằng mọi người cũng không biết đây là tình huống gì.

Qua một lúc mới nhìn thấy lái xe của chúng tôi hùng hục hổ hổ quay về, bang một cái đóng sầm cửa xe lại: “Không phải lái xe gây tai nạn, mà là chặn đường!!”

“Chặn đường!?”

“Tuyết quá lớn, phía trước trực tiếp chặn đường không cho đi, tôi nghe vậy!”

Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải việc chặn đường, vội vàng hỏi: “Vậy phải chờ bao lâu ạ, đêm nay cháu còn còn có việc nữa!”

“Quý biết, phải chờ tuyết ngừng, sau đó dọn đường sạch sẽ, mới có thể đi. Vận may tốt thì khoảng vài giờ, vận may không tốt, chờ vài ngày cũng có thể.”

Chú Đường và chị Trần chắc là đã gặp phải tình huống như vậy trước đây, vẻ mặt tái mét nhưng không nói gì cả.

Tôi chỉ nghe qua bản tin giống như vậy trên TV, bản thân thì chưa từng trải qua, vừa nghĩ đến việc phải ở vùng thôn quê hoang vu này vài ngày, trong lòng liền ngộp lạnh...

Vì sao, vì sao mấy việc vớ vẩn này luôn luôn vướng vào tôi!

Lái xe mắng vài tiếng sao lại gặp loại chuyện này, sau đó mở cửa xe: “Tôi đi xem tình hình lần nữa.”

Chú Đường cũng nhin không được mở cửa x: “Tôi ra ngoài hút thuốc, bên trong bức bối quá.”

“Ừ, tôi cũng ra ngoài hoạt động một chút.” Chị Trần cũng đứng lên theo, miệng lại nói tiếp: “Chu Đạm Đạm, em bị sốt nên đừng xuống, bên ngoài lạnh lắm, nếu như ghét bức bối em mở một khe nhỏ cửa xe cho không khí trong lành một chút.”

Bên ngoài, chú Đường vừa hít thở vừa nói chuyện với chị Trần.

Bên trong xe bỗng chốc chỉ còn thừa lại một mình tôi.

Trong xe tối om hiện ra một cảm giác áp lực nặng nề, đầu óc tôi hỗn loạn không còn tinh thần, gáy gổ lên lưng ghế tựa không nhúc nhích.

Bài hát trong radio cũng đã ngừng, sau khi phát mấy quảng cáo, một lần nữa bước vào chương trình kế tiếp.

Chính là cái loại người nghe gọi điện thoại đến kể khổ, chương trình nói chuyện với người dẫn chương trình khuyên bảo giải sầu, tuy rằng nội dung buồn chán, nhưng ngôn từ của người dẫn chương trình trên radio này rất sắc bén, chanh chua, thường đem những người nghe kể khổ ra dạy bảo đến mức mắng xối xả vào đầu, mới làm cho chương trình này có thể sống lại.

Tôi lấy điện thoại di động trong túi ra nhìn một lát, bất đắc dĩ thở dài, Chu Dật chắc là xuống máy bay rồi chứ.

Chương trình trên radio đã bắt đầu, tôi nhắm mắt lắng nghe.

Một cô gái nói giọng địa phương rất nặng gọi điện thoại đến hỏi người hỗ trợ: “Thầy Vạn, có một người đàn ông điên cuồng theo đuổi tôi, tôi không biết có nên đáp ứng hay không?”

Tôi im lặng không nói gì... Chương trình này ló lắng quá.

Thầy Vạn không kiên nhẫn lạnh lùng nói: “Loại vấn đề này còn dám gọi điện đến hỏi tôi, không mất mặt hả, vì sao cô không muốn đồng ý chứ?”

Cô gái: “Dù sao cũng cảm thấy không đúng thực tế lắm, hơn nữa cảm thấy chưa đến lúc.”

Thầy Vạn: “Chân thật? Cho cô một trăm vạn kêu cô kết hôn vậy mới chân thật rồi, chưa đến lúc là có ý gì chứ? Tôi thấy đầu của cô búp bê cô có chút vấn đề đó, chờ đến lúc cô cảm thấy đã đến lúc, sợ rằng người ta nhớ cũng không nhớ ra cô nữa rồi

Cô gái bị dạy bảo bắt đầu nói năng lộn xộn: “Tôi sợ lúc sống cùng nhau sẽ không giống như tôi nghĩ. Hơn nữa...”

Chưa nói xong người dẫn chương trình đã cắt ngang: “Tôi hiểu được, vậy tôi hỏi cô nhé, cô thích người đàn ông này không?”

“...Thích”

“Vậy cô do dự cái rắm gì chứ?”

“Tôi cảm thấy thuần nhất đồng ý với anh ấy, cảm giác không tốt lắm.”

Thầy Vạn: “...Tôi thực sự muốn tát cho cô một cái, cô búp bê muốn rụt rè tôi hiểu được, thế nhưng rụt rè và ngu ngốc là hai việc khác nhau! Người ta đã điên cuồng theo đuổi cô, e rằng đã làm thỏa mãn trái tim hư vinh của phụ nữ các người rồi chứ? Lúc này cô không đồng ý, cô còn phải chờ đến lúc nào đây, cô cho là người ta thực sự yêu cô, yêu đến chết đi sống lại hả?”

Cô gái: “Chờ anh ấy nói thêm vài lần nữa.”

Thầy Vạn: “Cô là trẻ con hả! Đợi đến một ngày nào đó người ta cũng mặc kệ cô, đuổi theo một cô gái khác, cô sẽ biết. Đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp, còn nói thêm vài lần, cô tưởng rằng cô là Angelina Jolie sao?”

Cô gái bị mắng thê thảm như vậy: “Vậy...Tôi phải làm sao bây giờ! Tôi đã khéo léo từ chối rồi!”

Thầy Vạn (không nói gì rõ ràng to hơn): “Em gái của tôi ơi, đây đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, rốt cuộc cô là người của thế kỷ nào nha, có hiểu thích là gì không mà lại lớn tiếng nói ra cái lí lẽ này? Tôi không phải

nguyên rửa cô, nhưng mà nhớ ra một ngày nào đó xảy ra chuyện gì, ngay cả cơ hội nói thích cũng không có, vậy cô cứ tự sát mà quên đi! Thực sự là! Không nên lại đem cái loại chuyện này đến làm phiền tôi!”

.....

Tôi đau đầu kịch liệt, nhưng kinh ngạc nghe tiếng gầm gừ thô lỗ điên cuồng của thầy Vạn, tuy rằng tính tình nóng nảy, từng chữ bức người, nhưng nghe cẩn thận một chút, lại cảm thấy không phải không có lí.

Đúng vậy, người này tuổi tác không quá lớn lại học được cách khéo đưa đẩy, từng câu từng chữ đều phải cân nhắc mở miệng, ngôn ngữ uyển chuyển, hàm ý sâu. Nghe lời người ta nói, đầu óc còn muốn quay cuồng N lần, mới có thể hiểu rõ đối phương đang nói cái gì.

Vì sao lại không thể nói thẳng được chứ?

Thích một người, vì sao không thể nói ra thật to thật rõ ràng chứ?

Tôi chống người lên, nhìn một mảnh tối đen như mực ở bên ngoài, đã bị giam ở chỗ này gần hai giờ rồi cũng không thấy bất kì chiều hướng gì.

Nhiệt độ không khí bên ngoài thấp, điều hòa vẫn phải mở, nếu như thực sự bị vây ở chỗ này mấy ngày, e rằng xăng cũng hoàn toàn hao hết.

Tiếng gió thổi xẹt qua ngoài cửa sổ, thổi mạnh qua cửa, nghe giống như âm thanh của chó sói tru.

Tôi ôm đầu gối, lấy điện thoại di động, dứt khoát gọi cho Chu Dật.

“Alô, Đạm Đạm, anh vừa xuống máy bay, em muốn ăn cái gì, anh qua đón em.” Chu Dật có lẽ là đang lấy hành lí, bối cảnh âm thanh rất âm ỉ.

Tôi cầm chặt máy dán sát vào lỗ tai, thì thào gọi tên anh: “Chu Dật.”

“Ừ anh đây, nghe được không?”

“Nghe được... Chu Dật...” Mặt tôi nóng, đầu cũng mê man, rất khó chịu.

Chu Dật ngắt người: “Làm sao vậy? Giọng nói sao lại sần sật thế?”

Tôi nghe giọng anh, chớp mũi không hiểu sao lại thấy chất: “Chu Dật...”

“Anh đây, Đạm Đạm.”

Tôi im lặng nhìn đèn xe phía trước, nhẹ giọng nói với đầu dây điện thoại bên kia: “Em yêu anh.”

“Đạm Đạm...” Nghe ra giống như là Chu Dật sững sờ tại chỗ, một câu cũng không nói nên lời.

Tôi hít hít mũi, tủi thân gọi anh: “Chu Dật, cổ họng của em đau lắm.”

Giọng nói trầm thấp của anh nôn nóng nói đơn giản: “Em ở đâu? Anh lập tức qua đó.”

“Em đang trên đường cao tốc trở về thành phố A, gặp phải tuyết lớn chặn đường, em cùng mấy đồng nghiệp trong dài bị nhốt giữa đường, làm sao bây giờ, em sợ. Hơn nữa khắp nơi đều là tuyết, ngộ nhờ đêm nay không ngừng rơi, có phải em không về được hay không, chúng em... xe của chúng em hình như chỉ còn nửa bình xăng...”

“Được rồi, anh đã biết, em không phải sợ, em chắc chắn có thể trở về. Anh tới đón em về nhà.” Chu Dật liên tục an ủi tôi đang nói năng lộn xộn: “Bọn em có tất cả mấy người?”

“Chị Trần... Chú, dạ tính cả em thì có tất cả bốn người.”

“Hãy nghe anh nói Đạm Đạm, loại chuyện này rất bình thường, sẽ không xảy ra chuyện bất ngờ gì cả, chỉ cần đường thông thôi là em có thể về nhà rồi. Bây giờ em ở trên xe nghỉ ngơi thật tốt, không nên đi lung tung, uống ít nước, có thể ngủ thì cứ ngủ một lúc, anh cũng có thể cùng em nói chuyện.”

Tôi nghe được âm thanh Chu Dật mở rộng cửa lên xe ở bên kia, buồn bực sâu não phàn nàn: “Nhưng mà em đau đầu khó chịu, bây giờ em muốn về nhà, Chu Dật...”

Anh liên tục dỗ dành: “Được được, đau đầu thì ngủ đi, tỉnh ngủ anh liền đến đón em về nhà.”

“Mới là lạ... Em cũng bị vậy chết ở chỗ này...” Tôi mê man, lầm bầm với điện thoại di động.

Chu Dật nghi ngờ hỏi: “Đạm Đạm? Có phải em bị cảm hay không? Ngoan, em đưa điện thoại cho chị Trần.”

Tôi không tình nguyện xuống xe, nên chuyển máy qua cửa sổ: “Chị Trần...”

Chị Trần kinh ngạc nhận điện thoại.

Tôi vội vàng quay cửa sổ xe, chỉ mong lung nghe chị Trần nói đang phát sốt, lại nói, không nghiêm trọng và gì gì đó.

Sau đó cái gì cũng không nghe không thấy nữa.

Bất tri bất giác trán đầm mồ hôi, trên lưng cũng giống như bị lửa thiêu, trong ngực vừa khó chịu vừa nóng, ngay cả sức lực mở mắt cũng không có.

Ngoài cảm giác ngủ thỏa thuê ổn định ra, không nằm mơ cũng không cảm thấy có bất kể cái gì không khỏe. Giữa lúc tôi đang suy nghĩ phía trước còn chưa có động tĩnh, phải chờ tới năm tháng nào đây, đột nhiên vang lên những tiếng còi lạnh lạnh liên tiếp.

Ngay đó là một tràng tiếng hoan hô vang dội.

Hình như là có tin tức tốt.

Tôi bật người mở mắt, mới phát hiện bên ngoài trời đang dần sáng, quả nhiên tuyết đã ngừng, hiện ra cảnh núi hai bên, mọi âm thanh vắng vẻ, biển ảo khôn lường thanh tịnh và đẹp đẽ.

Mà đám tiếng hoan hô vừa rồi, chính là những người bị nhốt rất lâu.

Chị Trần cũng bị giật mình tỉnh giấc, nhìn giờ một lát, lắc đầu cảm thán: “Hiện tại là 6 giờ sáng, chúng ta bị nhốt cả đêm tròn 11 tiếng!”

Thời gian chờ đợi cảm thấy dài đằng đặc không gì sánh được, nhưng đối với tôi cảm giác vừa ngủ thẳng một giấc ổn định, lại không cảm thấy đau đớn.

Chị Trần sờ trán tôi: “Vẫn còn được, không nóng bằng tối hôm qua, nhưng mà vẫn còn hơi nóng. Em cảm thấy tốt chút nào không?”

“Cổ họng còn hơi đau, nhưng mà cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn, cũng không nặng nề nữa.”

Đang lúc nói chuyện, lái xe xúc động lớn tiếng nói rằng: “Di chuyển rồi! Cuối cùng cũng thông xe!”

Chúng tôi đều nhìn xem, quả nhiên, giống như một sự chuyển động trượt chậm rãi từng tí tí, một chiếc xe tiếp một chiếc xe chậm rãi lăn bánh, hận không thể lập tức rời khỏi chỗ này, trên mặt mỗi người tuy uể oải nhưng hình như đều lộ ra vẻ hưng phấn và vui sướng.

Tôi vội vàng lấy điện thoại ra định báo cho Chu Dật tin tốt này, nhưng phát hiện, pin đã sớm hết sạch.

“Chị Trần, có thể mượn điện thoại di động của chị không? Em hết pin, em muốn gọi một cuộc điện thoại.”

“Chị cũng không có. Em vội cái gì, đến thành phố A ngay thôi.”

Chúng tôi bị nhốt ở chỗ không xa thành phố A lắm, sau khi xe cộ bắt đầu đi ra, tốc độ chậm tiến lên lúc này liền bắt đầu tăng tốc dần, rất nhanh liên khôi phục lại tình cảnh bình thường trên đường cao tốc.

Trong xe của chúng tôi, anh lái xe rất kích động, liên tiếp hấp tấp vượt qua, chạy nhanh như gió trên đường, cũng chưa tới nửa giờ, đã có thể thấy trạm thu phí của thành phố A

Trời mưa phùn rả rích.

Tôi kích động nhìn hai chữ lớn màu đỏ ở phía trên thành phố A, cho tới bây giờ cũng không nghĩ muốn về nhà đến vậy.

Ra khỏi trạm thu phí, chị Trần đột nhiên chỉ chỗ đỗ xe khẩn cấp ở trên đường nói: “Anh lái xe, phiền anh đậu ở bên kia, có người xuống.”

Tôi buồn bực quay đầu sang: “Chị Trần, chị muốn xuống đây sao?”

Cô liếc mắt nhìn tôi, hất cằm về bên phải, ý bảo tôi tự nhìn.

Lúc này mới phát hiện cách đó không xa một chiếc xe màu đen có rèm che yên lặng đứng đó, mưa bụi nhỏ từng giọt từng giọt tăng tuyết mỏng đọng trên xe.

Đứng bên ngoài xe là một người đàn ông thân hình cao ráo, mặc một cái áo khoác màu đen, trong ngón tay thon dài cầm một cái ô màu đen, cả người yên lặng bình thản đứng ở nơi đó, giống như đang đợi người.

Phía sau anh là một mảng sương mù dày đặc che khuất phong cảnh vốn có, trong thế giới trắng bạch, toàn thân đen kịt của anh giống như một điểm nhấn, sáng ngời khí phách đến vậy.

Bốn phía đột nhiên im lặng hẳn, vành mắt ẩm ướt.

Dồn sức mở cửa xe, tôi không để ý đến nước mưa lạnh lẽo, chạy như bay tới chỗ anh, trong nháy mắt anh quay đầu lại, gắt gao ôm lấy eo anh, giọng nói run nhè nhẹ gọi tên anh: “Chu Dật! Chu Dật... Chu Dật Chu Dật Chu Dật!”

Tôi cảm nhận mùi vị quen thuộc, sự ấm áp quen thuộc trên người anh, vươn người chôn ở trong lòng anh, bật khóc như một đứa bé.

Chu Dật kinh ngạc, sau đó đỡ khóc đỡ cười ôm chặt lấy tôi, vừa lau đi nước mắt trên mặt tôi: “Cô bé ngốc, khóc cái gì hử. Anh không phải tới đón em rồi sao, chúng ta về nhà thôi.”

Tôi khóc thút thít, cọ qua cọ lại trên áo khoác của anh: “Chu Dật Chu Dật, em nhớ anh muốn chết.”

Chu Dật cúi xuống, ôm lấy cả người tôi vào lòng anh, đưa ô trên tay cho lái xe của anh, sau đó mở cửa xe, nhẹ giọng từ từ dỗ dành tôi, cùng tôi ngồi xuống.

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi chuồn chuồn lướt nước, sau đó lấy ra một cái áo khoác nữ ngắn màu đen đã chuẩn bị từ trước, rất giống với cái trên người anh đang mặc.

“Thay áo quần đi, em mặc ít như vậy sao lại không bị cảm cho được!” Anh tung cái áo khoác lên đầu tôi.

Tôi ngoan ngoãn thay áo quần, rồi nhìn anh.

Lúc này mới nhìn rõ, gương mặt tái nhợt của anh lộ rõ vẻ uể oải, con mắt cũng hồng hồng. Tôi bỗng nhiên nhớ tới lúc mình thức suốt đêm cũng là bộ dáng tiêu tụy này.

Trong lòng run rẩy, nhìn lại bộ âu phục còn chưa thay ở bên trong áo khoác của anh, liền bỗng hiểu được.

Nhất định là sau khi xuống máy bay anh liền chạy đến đây, sau đó đợi nguyên một đêm ngoài trạm thu phí.

Tôi thiếu chút nữa lại rơi nước mắt, vừa thương vừa cảm động không dứt, cả người lại dính chặt lấy, gắt gao ôm anh, ở trong lòng anh yên tâm nhắm mắt lại.

Bên miệng Chu Dật hiện lên một ý cười vui mừng thỏa mãn, tay đặt trên tóc tôi nhẹ nhàng vuốt ve: “Đạm Đạm, tối hôm qua em nói...”

Tôi mở mắt, từ trong lòng anh ngồi thẳng dậy, cầm lấy tay anh chậm rãi nhẹ giọng nói: “Em nói rằng em yêu anh.”

“Đạm Đạm...” Cổ họng Chu Dật căng ra, thở mạnh, cánh tay dài vòng lại, ôm tôi vào trong người anh, hạ xuống một chuỗi những cái hôn ngắn tỉ mỉ triển miên, thật lâu không buông ra.

Chu Dật bảo tài xế chạy đến cửa bệnh viện, sau đó bảo lái xe của anh rời đi.

Tôi bị Chu Dật ép buộc truyền mấy bình nước, bệnh viện nhiều người, thường xuyên qua lại, lại ở bên trong ngáy người gần mấy giờ, nhiệt trong người tôi cũng đã hạ xuống giống như người thường, lúc truyền xong, tinh thần cũng tốt lên theo.

Lúc đi ra, trời đã sáng hoàn toàn, sương mù lúc sáng sớm cũng phân tán hết, mưa cũng ngừng theo.

Đường cái và lối đi bộ được gột rửa sạch sẽ, trời mùa đông khó xuất hiện thời tiết tốt như vậy. Tôi kéo tay Chu Dật, mặt mày hớn hử miêu tả cho anh thời tiết hết sức tồi tệ ở thành phố N.

Anh chuyên tâm nghe xong một hồi, cuối cùng buồn cười búng tán tôi: “Em không nên có nhiều nhận xét ngạc nhiên kì lạ như vậy, cổ họng còn đau không?”

Tôi ho khan vài tiếng: “Không đau như vậy nữa.” Tiếp theo bày ra vẻ mặt đắc ý: “Đầu cũng không đau nhức, suy nghĩ cũng không mê man, trên người không nóng, tư duy rõ ràng, thần thanh khí爽, sáng ngày mai tham gia thi vào trường cao đẳng cũng không có vấn đề gì. Đây là nhờ bài thuốc thần kì Chu Dật, mấy năm nay em vẫn dùng nó!”

Thấy tôi đùa giỡn, Chu Dật cười khê: “Em đó! Chỉ biết ba hoa, này cũng bình thường, chúng ta đi ăn chút gì đi!”

Tôi kéo tay Chu Dật, đi qua một loạt chợ hoa, ngửi thấy hương thơm mát lòng mát dạ, cũng vui sướng theo.

Đi qua mấy cửa hàng vẽ tranh, nghe được bài hát quen thuộc, tôi lắc lắc tay Chu Dật: “Chu Dật, em hát cho anh nghe nhé.”

Chu Dật hoài nghi lườm tôi: “Đồng chí Tiểu Chu, đây là đang ở bên ngoài, em không nên làm người khác sợ hãi, chúng ta về nhà rồi hát.”

Tôi then quá hóa giận: “Đồng chí Lão Chu, anh đây là đang nghi ngờ trình độ thanh nhạc của em sao? Em không nên hát!”

Tôi kéo tay anh, cùng anh lồng mười ngón tay vào nhau, sau đó theo âm nhạc phía sau, từ từ hát lên:

Lòng bỗng nhiên được sống lại

Ở khoảnh khắc cuối cùng em nhìn thấy anh

Hóa ra em cũng đã từng rung động như vậy

Chỉ là thói quen tự bảo vệ bản thân

Đã quên...

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lên đôi tay anh

Thoạt nhìn rất ấm áp khiến em muốn nắm chặt

Nói rằng thiếu anh cuộc sống nhạt nhẽo không có hứng thú

Chu Dật lắng tai nghe lời bài hát tôi hát, ngẩn người, sau đó liền mỉm cười, xoay tay giữ lấy tay tôi.

Đây là ngày kỉ niệm của chúng ta

Kỉ niệm chúng ta bắt đầu thành thật với chính mình

Sẵn lòng vì người mình yêu

Vứt bỏ sự kiêu ngạo

Nói rằng thiếu anh cuộc sống nhạt nhẽo không có hứng thú.

“Ồ, Chu... Đạm Đạm?” Một giọng nói không đúng lúc cắt ngang giọng ca tuyệt vời của tôi.

Thấy rõ là người nào, tôi đen mặt, không nghĩ tới sẽ gặp phải Lưu Động.

“Hi~ Thật trùng hợp!” Tôi mặt không đổi sắc chào hỏi hắn.

“Ha ha...” Ánh mắt của hắn rơi xuống cánh tay đang gắt gao nắm chặt của tôi và Chu Dật. “Người này chính là...”

Tôi xấu xa liếc mắt nhìn Chu Dật, sau đó làm bộ nhiệt tình lễ phép giới thiệu: “Đây là đồng nghiệp của em, Lưu Động, hai người đã gặp qua ở bệnh viện.”

Tôi lại chỉ vào Chu Dật, vẻ mặt sáng lạn nhìn Lưu Động cười nói: “Người này chính là thầy giáo cấp 3 của tôi!”

Tôi thành công nhìn thấy vẻ mặt mê muội biến hóa khôn lường của Lưu Động.

Trong lòng điên cuồng ngang ngược cười ha hả.

Tiếp tục lộ ra vẻ mặt càng tự hào hơn: “Nhưng mà, hiện tại là bạn trai của tôi.”

Vừa dứt lời, Lưu Động đã lộ ra vẻ mặt sững sốt, giọng điệu không tốt như là đang trách cứ: “Cô... cô làm sao có thể cùng thầy giáo của mình ở cùng một chỗ!”

Tôi vô tội híp mắt, nghi hoặc hỏi: “Vì sao không thể?”

Lúc này, đồng chí Lão Chu bị gạt sang một bên khó chịu nghiêng người tới gần tôi, đôi mắt cười như không cười nhìn Lưu Động: “Tôi không phải là bạn trai của cô ấy!”

Ừc?

Ờ?

Tôi và Lưu Động cùng hết sức kinh ngạc nhìn anh.

Chu Dật híp mắt, cứng chiều vuốt tóc tôi, giọng nói dịu dàng đến mức tôi cũng không nhận ra anh!

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.”

Được rồi, anh thắng!

Trong nháy mắt, đồng chí Lưu Động bị đánh bại, dùng một loại ánh mắt hai người thật ngu xuẩn phê phán tôi và đồng chí Lão Chu: “Hai... hai người thực sự là làm bại hoại thuần phong mỹ tục! Anh ta là thầy giáo, cô là học sinh đó!”

Tôi hung dữ trừng mắt liếc hần, đang muốn kéo Chu Dật bỏ đi.

Ai ngờ Chu Dật nhếch môi mỏng, ngằm xót xa nhìn chằm chằm Lưu Động, một đôi mắt trong sáng trầm tĩnh lạnh lẽo ngấm người, kiêu ngạo tùy tiện sâu kín mở miệng: “Tôi yêu Chu Đạm Đạm, tôi và cô ấy ở cùng một chỗ, thầy trò thì thế nào, lẽ nào cũng phải cần cậu đồng ý?”

Đẹp trai ngây người!

Uy vũ của Chu Dật!

Tôi yên lặng, trong lòng vui vẻ vỗ tay!

Không thềm ngoảnh mặt nhìn Lưu Động, cùng Chu Dật sóng vai nhau lướt qua người hần.

Tôi với tay vào trong túi áo khoác của Chu Dật để sưởi ấm: “Không thể để cho cậu ta làm hỏng tâm tình đang rất tốt của em, Thầy~ Chu~ em tiếp tục bài hát vừa rồi!”

Trong mắt Chu Dật tràn đầy ý cười thỏa mãn: “Ừ, hát đi.”

Đây là ngày kỉ niệm tuyệt vời

Kỉ niệm chúng ta lại một lần nữa có thể quen biết nhau

Có một số việc phải rơi nước mắt mới hiểu được

Không cầu nhiều hơn một tình yêu hoàn mỹ

Chỉ muốn trôi qua tốt đẹp

Anh đừng sợ cô quạnh để trừng phạt em

Nhìn anh đi qua

Những lời muốn nói lúc đó cái gì cũng không nói ra

Lúc này anh có thể lắng nghe em

Nhẹ nhàng nói

Về sau là sự ngọt ngào

Là niềm vui sướng làm uồn khóc.

“Chu Dật, có phải anh rất yêu em hay không?”

“Em nói thử xem?”

“Hi hi, yêu đến chết đi sống lại?”

“Ha ha, vì sao?”

“Bởi vì... em chính là Paris Hilton thanh cao, anh đáng có được!”

“Ngu ngốc!”

Đây là ngày kỉ niệm tuyệt vời

Kỉ niệm chúng ta lại một lần nữa có thể quen biết nhau

Có một số việc phải rơi nước mắt mới hiểu được

Không cầu nhiều hơn một tình yêu hoàn mỹ

Chỉ muốn trôi qua tốt đẹp.

51. Phiên Ngoại 1

Ngoại truyện 1

Anh Chu của Đản Đản

Thành phố A, giữa hè.

Sau khi cơn mưa xối xả đánh xuống, trời chiều tối tương đối mát mẻ hơn, Chu Dật Dật mở cửa thủy tinh trên sân thượng, chuyển cái xích đu làm bằng mây cuối tuần trước mới giặt dây Chu Dật mua về nhà ra để ngoài sân, ngồi xếp bằng trên đó, thần thanh khí sảng hít thở không khí trong lành, lưới biếng quan sát mấy cảnh mèo nhào về phía chỗ sân trong công viên đối diện.

Mặt trời chiều, cỏ xanh, mèo con, ghé mây, một cảm xúc mãnh liệt của ngày mùa hè nha!!!

Hử... Hình như còn thiếu một vật gì đó.

Đồng chí Tiểu Chu vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Chu Dật đang trên đường lái xe về nhà, bởi vì mấy đoàn xe đám cưới liên tiếp vốn không thông thuận trên đường mà chắn đến rối tinh rối mù.

Anh không khỏi thở dài, điện thoại di động ở bên cạnh liền vang lên.

Nhìn thông báo tên người gọi điện, mặt Chu Dật hiện lên ý cười mơ hồ.

“Anh gần...”

“Em muốn ăn dưa hấu!” Nói chưa dứt lời đã bị không để ý đến.

Dưa hấu?

Thầy Chu của chúng ta nhướng mày, lập tức bắt đầu suy nghĩ về nơi nào gần đây mua được dưa hấu.

Nhưng ngoài miệng vẫn nguy hiểm hỏi cô nàng: “Anh đang bị kẹt xe ở trên đường, làm sao mua dưa hấu cho em đây?”

“A... Đối diện khu chúng ta ở có cửa hàng hoa quả, bà chủ kia lần nào cũng khen diện mạo anh đẹp trai đó, dù sao lúc anh về tiện đường mua một quả đi.” Dật Dật lấy lòng xin anh.

Chu Dật nhướng mắt chuẩn bị đồng ý, đột nhiên nhớ tới Chu Đạm Đạm, người này ở nhà ngủ một ngày đêm, hành vi đáng xấu hổ này quả thực là không thể tha thứ!

Vì vậy thì thầm nói với một người nào đó rằng: “Muốn mua thì cũng được thôi, nhưng em chịu trách nhiệm ra cửa xách về.”

“...Hớ.” Người nào đó vô sỉ không muốn hoạt động.

Chu Dật nghe thấy bên kia im lặng, liền hiểu ý, sau đó nói như có như không vào điện thoại di động: “Vây thì quên đi, nhưng mà Chu Đạm Đạm anh nhắc em một chút này, đài truyền hình em làm việc cuối tuần sau mở đại hội thể dục thể thao, hình như em phải nhảy dây hả?” Nói xong anh khẽ cười: “Lãnh đạo thành phố cũng muốn đến xem đó? Ngày hôm qua em không phải còn đang phàn nàn béo lên sao? Anh nghĩ em vẫn nên dừng tham gia không lại mất mặt. Thế nào?”

“...” Kẻ vô sỉ hình như đang vướng mắc, qua một lát mới truyền đến một nụ cười giả tạo chua xót: “Ôi thầy Chu à, em nói cho anh biết nhé, Chu Đạm Đạm em lại là một công dân nhỏ bé luôn tích cực hưởng ứng toàn bộ chính sách vận động đấy, em không thích vận động thì ai thích vận động nữa đây!? Anh chờ nhé, em sẽ bay xuống bằng tốc độ ánh sáng.”

Nói xong liền cúp điện thoại luôn.

Ở bên này Chu Dật liền phì một tiếng bật cười, trong nháy mắt có thể tưởng tượng ra khuôn mặt nhỏ nhắn chổng chát ai oán lúc này của Chu Đạm Đạm.

Chu vô sỉ nói yêu vận động này ngay cả áo ngủ còn chưa thay, điên cuồng chạy một mạch chậm chậm đến cửa chính, buồn tẻ mong mỏi không bao lâu, chiếc xe nhỏ màu xám bạc của Chu Dật đã chậm chậm trở về.

Ấn nút hạ cửa sổ, ngoắc ngoắc ngón tay với Chu Đạm Đạm đang mặc áo ngủ: “Qua đây, nhận lấy này.”

Đồng chí Tiểu Chu với đầu vào, nhìn chăm chú sau đó cười gian hai tiếng, mừng rỡ như điên bê ra quả dưa hấu lớn xanh biếc, đứng ở trên cầu thang nhỏ, chờ Chu Dật chạy xe vào ga ra.

Đang lúc thêm nhỏ dãi, đột nhiên ở đầu một khu phố nhỏ khác truyền đến những âm thanh tiếng động lớn xôn xao vui mừng, hình như là đang đi về phía cô nàng.

Đạm Đạm đang ôm một trái dưa lớn trong lòng, nhìn chăm chăm không nháy mắt về phía trước, không lâu sau liền thấy một đám nam nữ tuổi còn trẻ từ vườn hoa của khu nhà lớn đi tới, vây giữa là một cô gái mặc áo cưới trắng tinh đi về phía cửa chính, bầu không khí dạt dào cãi nhau ầm ĩ cuốn cô nàng vào đó.

Kết hôn đó...

Cô dâu mới thật xinh đẹp, lớp voan mỏng của bộ áo cưới được làm bằng lụa tơ tằm trên người càng làm cho cô ấy quyến rũ hơn nhiều.

Đạm Đạm nhìn mà lời cả con mắt.

Cô dâu mới thoát nhìn cũng xấp xỉ tuổi cô nàng thôi.

Thật hạnh phúc.

Đồng chí Tiểu Chu đang cầm dưa hấu, vẻ mặt cực kì hâm mộ nhìn theo cô dâu đi xa dần, lại lưu luyến không rời vươn đầu nhìn một chút nữa mới ê ẩm thở dài.

Cúi đầu nhìn lại mình, vẫn đang mặc áo ngủ màu xanh nhạt, gốc thấy rõ.

Lại ngẩng đầu, thấy Chu Dật vẻ mặt thản nhiên đi từ trong ga ra ra, vừa uy hiếp cô nàng nếu không tự mình chủ động luyện tập sẽ ghi danh cho cô vào lớp tennis vừa đẩy cô nàng vào nhà.

Trách móc nổi lên bốn phía, đáy lòng cuộn cuộn không ngừng.

Rõ ràng là chưa kết hôn, vì sao lại làm cho cô cảm thấy một cảm giác tang thương của vợ chồng thế này...

Thật sự là, lẽ trời không cho phép.

Đạm Đạm chịu gấp bội đả kích bắt đầu cân nhắc đến sự kiện nào đó vừa xảy ra, đi ba vòng quanh nhà, đứng ở sân thượng giả bộ u buồn hồi lâu, sau khi lại ăn bốn miếng dưa hấu, phát hiện Chu Dật lại vẫn đang ngồi trên sofa xem báo, vững như núi Thái Sơn, cô nàng liền lấy hết sức lực đánh vào mặt tư tưởng, chuẩn bị mài dao ken kết!

Cô nàng không thể để núi Thái Sơn như vậy, cô là Ngu Công, mà nhiệm vụ của cô chính là dời núi!

Vì vậy hít sâu một hơi, Đạm Đạm tươi cười xấu xa ngồi vào bên cạnh Chu Dật, mở miệng nói sâu xa: “Em vừa thấy có người kết hôn đấy.”

“Ừ.” Tiếp tục xem báo.

Đạm Đạm tiếp tục ước mơ: “Cô dâu rất xinh đẹp nhé, áo cưới cũng cực kì mơ mộng.”

“Đúng.” Giọng điệu bình thường, không hề có cảm xúc.

Chu Đạm Đạm cắn răng không đếm xỉa đến: “Cô dâu kia thoát nhìn còn nhỏ tuổi hơn em nữa! Thật hâm mộ!”

Nói xong vênh tai nghe phản ứng của Chu Dật.

“Chu Đạm Đạm!” Lúc này âm giọng cuối cùng cũng cao lên.

“Đây.” Tiểu Chu tràn ngập chờ mong nhìn anh

“Soạt” một tiếng, Chu Dật đem báo đặt trước mặt Đạm Đạm, chỉ vào một bài báo không thu hút mắt chút nào, thậm chí còn không tính là tin tức ở mặt trên cho cô xem.

“Anh đã nói qua với em nhiều lần rồi, ngủ phải tắt điện thoại di động, lúc sạc máy không được phép gọi điện thoại, luôn đem những lời anh nói vào tai này ra tai kia. Tự em nhìn những nguy hại này đi, không chỉ sản sinh ra thương tổn đến não của em, mà đối với người bên cạnh cũng có ảnh hưởng, nếu như sau này có con, còn rất ảnh hưởng đến trí tuệ!”

Anh cả à, có làm hay không hả!

Đạm Đạm buồn rười rượi nhìn chằm chằm tờ báo, đáng thương duy nghĩ hồi lâu mới nghẹn ngào nói ra một câu, đỏ mặt lớn tiếng nói: “Cái gì mà con với chả cái, hôn cũng chưa kết còn con cái gì chứ! Đây là anh chưa học được cách đi mà đã muốn chạy đấy!”

Chu Dật cuối cùng cũng phản ứng lại với việc này, buông tờ báo, cúi người nhẹ nhàng hôn chụt một cái lên môi của Đạm Đạm. Đôi mắt phượng trong veo mỉm cười liếc nhìn hờn giận ngút trời của cô nàng: “Cô gái bé bỏng, nóng ruột rồi sao?”

Đạm Đạm hất đầu ra dáng tức giận: “Dù sao cũng chính là hoàng thượng không vội nhưng thái giám đã vội!”

Chu Dật cười khê, tiện tay lấy một miếng dưa hấu ngon lành cho vào trong miệng.

“Không ăn nữa hả?” Chu Dật tốt bụng hỏi đồng chí Tiểu Chu.

“Đã sớm ăn no lắm rồi! Không muốn nữa!” Lúc này đồng chí Tiểu Chu rất khó chịu.

“Thật sự không ăn nữa sao?”

“Anh có thấy phiền hay không hả?”

“À!”

Đạm Đạm vừa dứt lời, cằm đã bị bàn tay to của Chu Dật nắm lấy, giây tiếp theo, một thứ chất lỏng ngọt ngào nhẹ nhàng khoan khoái lan tràn trong miệng. Môi của Chu Dật chặn lại lời nói của cô.

Đạm Đạm định bắt lấy vai của Chu Dật, kết quả lại bị nắm ngược lại, mười ngón tay đan vào nhau, đầu lưỡi cũng liên tục quấn lấy nhau.

Chu Dật đang lúc tiếp x thừa ra khoảng cách, nhẹ giọng nói nhỏ với cô: “Vừa rồi ai nói là mình yêu nhất vận động nhỉ?”

Hừ! =_=#

Đạm Đạm rất muốn đập bẹp Chu Dật đồng thời lớn tiếng nói với anh, vận động kiểu này không phải là vận động nha!!

Nhưng vừa hé miệng, đôi môi mỏng nóng rực của anh liền lập tức tiến quân thần tốc.

Tay kia của Chu Dật vờn quanh lưng của Đạm Đạm, vuốt ve lúc thì nhẹ lúc thì mạnh mẽ, thân thể dần dần nóng lên.

“Ngoan, đừng nói gì hết.”

Giọng nói của Chu Dật mang theo hơi ấm, môi anh rời đi, sau đó lại lập tức dán lên vành tai của Đạm Đạm.

Anh tỉ mỉ hôn một đường từ môi xuống cái cổ nhỏ run run của Đạm Đạm, cuối cùng là xương quai xanh.

Đạm Đạm bị anh ôm vào trong ngực, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh xuyên qua chiếc áo sơ mi mỏng, bỗng nhiên ngực mát lạnh, nút áo ngủ bị Chu Dật khéo léo mở ra.

Tay anh rất lớn, khớp xương hơi nhô lên nhưng ngón tay lại thon dài.

Môi mỏng giống như cánh chim nhẹ hôn lên gương mặt của cô, giữa lúc Đạm Đạm đang thở gấp lại một lần nữa hôn lên vành tai miễn cưỡng của cô: “Vốn chỉ muốn...hôn em.” Tay anh chậm rãi trượt xuống, vỗ về chơi đùa khiêu khích nơi phần xương thất lưng, “Thế nhưng hình như không chỉ muốn hôn em không thôi.”

“Ừ, a!”

Hơi thở của anh nhẹ thổi qua bên tai, niềm vui nhỏ bé chạy khắp toàn thân Đạm Đạm, thân thể nổi lên những gợn sóng rung động nho nhỏ.

Cái lưỡi nóng như lửa rời khỏi cái cổ nóng hầm hập của cô, bỗng dừng ngậm ngực cô, chuyển động trên đỉnh ngực.

Đạm Đạm mơ mơ màng màng nhìn Chu Dật, nắm tay kéo đầu anh lại, môi tham lam cùng với hơi thở gấp gáp run run hôn môi anh.

Trong lúc đó, da thịt của hai người cứ mỗi nơi chạm vào nhau lại trở nên nóng như lửa.

Màn đêm đã buông xuống

Dưới ngọn đèn ấm áp trong phòng khách, ánh mắt của hai người giao nhau, Đạm Đạm chủ động nâng eo dán vào da thịt của Chu Dật.

Bầu không khí mang hương vị ngọt ngào giống như lớp sương mù dày đặc, thăng hoa ở nơi hai người dán chặt vào nhau.

“Cuối tuần, chúng ta đến cục dân chính!”

52. Phiên Ngoại 2

Ngoại truyện 2

Tôi mang thai rồi

Nói đúng ra là tôi mang thai đã hai tháng rồi, tôi đã xác nhận lần này đến lần khác cũng khoảng hai mươi lần rồi mới chấp nhận chuyện này là thật.

Được rồi, nếu như là tôi sáu năm trước đây, tôi nhất định cảm thấy mình điên mất thôi.

Thế nhưng... Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú vui mừng đến mức có chút mê muội động kinh của Chu Dật thì tôi... tôi dè dặt việc cào da anh một trận, nhưng cũng không thể làm cho tôi bớt khản trương.

Lẽ nào tôi đã sớm bước vào thời kì u buồn của phụ nữ mang thai sao?

Tuy rằng bụng của tôi chưa cảm giác thay đổi gì hết, nhưng từ trên người của Chu Dật tôi sâu sắc cảm nhận được một từ.

Từ này gọi là ngoan ngoãn phục tùng.

Từ lúc tôi mang thai, Chu Dật cuối cùng cũng bỏ bớt mấy bữa tiệc xã giao ăn chơi trác táng của anh, mỗi tối đúng 6 rưỡi đã có mặt trước cửa để báo danh, so với việc phát sóng tin thời sự của đài truyền hình trung ương còn đúng giờ hơn.

Ngày thứ hai thì mua về nhà món gà muối hấp tôi thích nhất.

Cuối tuần thứ hai thì mang về cháo gạo đen dẻo thơm ngon.

Cuối tuần thứ ba về nhà lại có canh đậu xanh ngọt mát...

Nhiều tôi dần vật như vậy, anh đều thủy chung cười hì hì, một câu bực tức cũng chưa từng phát ra, còn vô cùng ân cần, hầu như cuối tuần nào cũng bắt tôi đến bệnh viện!

Tôi thực sự đánh giá thấp sự kiên trì của anh, vì vậy xảo trá vô cùng hỏi anh: “Chu Dật anh sẽ không phải là bứt rứt với em chứ? Có phải anh có cô gái khác ở bên ngoài cho nên mới áy náy với em hay không hả? Anh thành thật nói cho em biết đi, nếu như tâm tình của em tốt đêm nay sẽ mở cho anh một con đường sống!”

Anh vốn đang ngồi ở đầu giường đọc tạp chí, ai ngờ bị tôi hỏi như thế, tiện tay cuộn tạp chí lại không nặng không nhẹ đánh lên đỉnh đầu tôi, liếc mắt phượng, tức giận nói: “Chu Dật Dật, có phải cả ngày em không có việc gì làm nên ngứa da hay không hả, nhanh đi ngủ cho anh.”

Tôi chết sống không nghe theo, đưa tay đoạt lấy tạp chí của anh ném ra phía sau: “Điều dân to gan! Đúng là xảo quyệt, đừng hòng đánh lạc hướng đề tài nhá, anh nhanh khai ra đi!”

Chu Dật nắm thời cơ bắt được cổ tay tôi, kéo tôi vào trong người anh, nhéo mũi tôi, rất đặc ý: “Em là người của triều đại nào dặt về đây vậy, rất khó nói chuyện với người hiện đại bọn anh đây, nếu không thì để thầy dạy bảo em đi.”

Tôi nhe răng trợn mắt giãy ra khỏi bàn tay quỷ dữ của anh, nắm cái mũi đã đỏ ửng trừng anh: “Anh đẹp đi nhé, đừng nghĩ là lấy thân phận thầy giáo của em thì áp chế được em nhé, ai da đau chết đi được, Chu Dật sao anh lại ra tay mạnh như thế chứ, anh có phải có ý định trả thù em không hả?”

Chu Dật nhếch miệng cười vác tôi lên vai: “Qua đây anh nhìn thử xem mũi đã đứt chưa nào.” Anh vừa xoa mũi tôi vừa chậm rãi nói: “Chu Dật Dật, bây giờ em là phụ nữ có thai rồi, không được phép tùy tiện giống như trước biết không, còn có, em định lúc nào nói với lãnh đạo của em.”

“Hả?” Tôi không tình nguyện nhú mày: “Còn sớm mà, em mới hai tháng thôi, anh không phải là muốn em nghỉ ngơi chứ, em cũng không vội, anh vội cái gì chứ.”

Anh rầu rĩ không vui nhìn chằm chằm bụng tôi: “Anh không muốn em mang theo con còn phải mỗi ngày ra ngoài quay ngoại cảnh, em da dày thịt béo cần bản không cần anh lo lắng.”

“Chu Dật, em và anh liều mạng!” Tôi cầm gối đánh về phía anh.

“Chu Dật Dật anh cảnh cáo em! Bây giờ làm bất kì chuyện gì cũng phải nhớ kĩ cho anh trong bụng em còn có một đứa bé đấy, làm ầm ĩ lần nữa có tin hay không anh...”

“Anh muốn làm gì, anh muốn làm cái gì đây, anh còn muốn đánh phụ nữ có thai đúng không?” Tôi vừa hét vừa cố gắng bảo vệ cái bụng xẹp của mình.

Chu Dật hình như sớm đoán được tôi sẽ nói như vậy, cười xấu xa tóm lấy hai tay tôi, không thanh minh gì cả đem tôi đặt dưới thân, hà hơi bên tai tôi vừa ngứa vừa nóng: “Em nói xem, anh muốn gì chứ, hả?...”

“...!!” Tôi cũng không có cách nào khác để nói ra, bởi vì miệng đã bị người nào đó chặn lại.

Tôi lau...

Tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề vô cùng nghiêm túc quên hỏi Chu Dật.

Hôm nay tôi và anh đến bệnh viện kiểm tra xong đi ra, dọc theo đường đi Chu Dật vẻ mặt có chút suy nghĩ nhìn tôi N lần khiến tôi rất thất vọng: “Chu Dật anh nhìn chăm chăm em làm cái gì hả? Mẹ ơi, có phải em bị béo phì hay không?”

Bàn tay anh vỗ gáy tôi: “Mới mấy tháng mà nghĩ béo phì hả, anh thấy đẹp.”

Tôi phản pháo: “VẬY anh lén dùng ánh mắt lo lắng đó nhìn chăm chăm em là có ý xấu gì hả.”

“...” Chu Dật bắt mắt liếc tôi, suy nghĩ hồi lâu, muốn nói lại thôi, cuối cùng bỏ lại một câu: “Em ở đây chờ anh, anh đi lấy xe.” Rồi nghênh ngang bước đi.

Tôi nhất thời há hốc mồm, lúc nào lão nhân gia anh cũng bắt đầu lạt mềm buộc chặt, tôi ủng hộ!

Tôi đứng dưới cầu thang tránh ánh nắng mặt trời, không nghĩ tới lại nhìn thấy hai gương mặt búp bê giống nhau như đúc.

Trời ạ! Một cặp sinh đôi đáng yêu quá!

Đôi mắt tròn to lanh lợi đảo qua đảo lại, hai chị em thân thiết dựa vào nhau, đầu bàn tay nhỏ bé mũm mĩm là một cái bánh ga tô nhỏ thơm ngon, chỉ một miếng em một miếng, miệng dính đầy bơ.

Tôi thực sự nhịn không được tâm tình muốn trêu đùa, cuối cùng lộ mặt cười gian đi tới bên cạnh hai cục cưng bé nhỏ ngồi xổm xuống.

Có lẽ là vẻ mặt của tôi quá nóng lòng, cặp sinh đôi đều quay đầu nhìn tôi, tôi cũng cười ha hả nhìn h

Mắt to đối mắt nhỏ, cuối cùng có một cô bé trong đó không kiên nhẫn được nữa đáng thương nhìn tôi: “Chị, chị không nên cướp bánh ga tô của tụi em được không, mẹ chỉ mua cho tụi em một cái, chị cướp rồi thì tụi em không thể ăn được.”

Tôi buồn cười, cười ha hả.

Dáng vẻ sợ sệt tủi thân của cô bé thật sự là rất cố gắng!

Buổi tối, tôi tắm rửa xong nằm ở trên giường, đột nhiên nhớ tới cặp song sinh lúc chiều, tâm huyết dâng trào hỏi Chu Dật: “Anh nghĩ con chúng ta là con gái hay là con trai hả?”

Anh không hề nghĩ ngợi lại không chút do dự nói: “Đương nhiên là con trai.”

Tôi nổi giận.

“Anh có ý gì, dựa vào cái gì mà không phải là con gái, con gái là tri kỉ của mẹ, so với con trai đáng yêu hơn chứ. Có phải anh trọng nam khinh nữ hay không hả?”

Chu Dật yên lặng quay đầu sang, im lặng hồi lâu, đột nhiên bày tỏ cảm xúc: “Tâm tình của phụ nữ có thai thật là lên xuống thất thường, haizz...” Sau đó sờ đầu tôi. “Đừng tức giận, anh cũng thích con gái, nhưng vừa nghĩ đến con gái cục cưng của anh sau này lớn lên sẽ gả vào nhà người khác, cảm thấy rất khó chịu.”

“Anh... Ha ha...” Tôi dở khóc dở cười chẳng biết nên nói gì cho phải, Chu Dật luôn luôn tháo vát chừng chặc lại nói ra những lời trẻ con như thế, thực sự là khiến tôi mở rộng tầm mắt rồi.

Thời kì mang thai bắt đầu rất thú vị, học được rất nhiều kiến thức trước đây chẳng bao giờ tiếp xúc. Về mặt tự mua cho cục cưng thêm nhiều quần áo đồ dùng, hix, tôi và Chu Dật lại không cùng ý kiến.

Bắt bẻ đến mức tôi muốn tự sát.

Ai nói là một người đàn ông thì không bắt bẻ gì nha, một cái giường trẻ con mà Chu Dật anh cũng có thể lặt đi lặt lại bề mặt giường quá thấp, hàng rào bảo vệ rất cao, hoặc là không có cái nôi nào là không có chuyện về công dụng này nọ.

Càng đừng nói đến mấy vật nhỏ nhặt vụn vặt khác.

Theo cái bụng càng ngày càng lớn, cũng khiến tình tính của tôi càng khó chịu, suốt ngày hết bất mãn với người này đến bất mãn với việc kia. Lúc tự kiểm điểm, tôi luôn cảm thấy đặc biệt hổ thẹn với Chu Dật, anh giống như một người hầu phục vụ tôi mà không một lời oán giận.

Nhưng có một lần, tôi vô cùng chân thành vô cùng dịu dàng bày tỏ sự áy náy dạt dào này với Chu Dật, nhưng anh chẳng hề để ý mà vung tay lên, nhẹ nhàng cười nói: “Bà xã Chu đừng áy náy, chờ sinh con xong rồi, anh tự nhiên sẽ nghĩ ra cách khiến em không hề cảm thấy áy náy.”

Tôi nghe xong cũng cười, thuận tiện loại bỏ, áy náy hay gì gì đó chính là mây bay xa vời, theo khuôn mặt tươi cười cáo già của Chu Dật nhẹ nhàng bay xa hơn...

Tôi cũng càng thêm điên cuồng ngang ngược bóc lột anh đến cùng, ai kêu cái miệng quạ đen của anh cứ niệm chú tôi có con trai.

Ngày trôi qua rất nhanh.

Lá cây trong tiểu khu vô thanh vô sắc đổi màu, nhiệt độ không khí cũng bất tri bất giác chuyển lạnh thì tôi sinh con.

Nói thật thì, mãi cho đến khoảnh khắc thấy được gương mặt của cu cậu, đáy lòng tôi mới chính thức tiếp nhận sự thật tôi đã từ một cô gái trẻ phản nghịch quái đản trở thành một người mẹ trẻ tuổi, mà những ngày trước khi mang thai giống như một giấc mơ ngọt ngào, khác biệt chính là, giấc mơ này đã trở thành sự thật.

Mang thai gần mười một tháng, mặc kệ là nửa đêm mất ngủ, ăn không ngon hay là lúc làm việc bị ngã thiếu chút nữa là sinh non đến mức đau muốn chết, tôi cũng không khóc.

Mà khi Chu Dật mang theo khẩu trang gần như không nhìn thấy mặt gắt gao ôm tôi vào lòng, nhẹ vỗ vào lưng tôi, cưng chiều dỗ dành tôi: “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, sau này em muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, anh sẽ không bao giờ ngăn cản em nữa, em muốn cái gì anh cũng đều mua cho em có được hay không.” Thì tôi mới phát hiện ra bản thân càng giống một đứa trẻ hơn, khóc đến mức cực kỳ thảm hại.

Mà con của chúng tôi, Chu Lê Tích, đang nghe nhạc, ngây thơ đi vào giấc ngủ.

53. Phiên Ngoại 3 + 4 [hết]

Ngoại truyện 3

Chu Lê Tích, nam, năm tuổi rưỡi, lớp một.

Quá mức, quá mức rồi, lo lắng quá lo lắng, mọi người phân tích đúng sai mà xét xem để ột đứa bé sáu tuổi bất mãn nhảy từ lớp mẫu giáo thẳng vọt lên lớp một là cái nguyên tắc gì chứ?

Vì thế tôi cảm thấy cực kỳ buồn rầu, vì thế buổi tối không thêm để ý đến phản kháng của Chu Lê Tích gọi sạch đầu nó, chỉ là gọi đầu mà thôi, nó làm gì phải hết thảm thiết như thế chứ, tôi thực sự là phục đứa trẻ này rồi.

Thật vất vả mới làm cho nó mặc áo quần ngồi lên giường, tôi cầm khăn mặt vừa lau đầu cho nó vừa hỏi nó: “Tây Tây à, mẹ nói cho con biết lớp một cũng không chơi vui giống như con tưởng tượng đâu, con đi học không thể ăn kẹo, không thể bỏ học, không thể chơi đùa, còn có một núi bài tập phải hoàn thành, con còn muốn đi không?”

Ừ, tôi là muốn cho nó biết khó mà lui.

Chu Lê Tích chậm chạp nhìn qua Chu Dật đang quay bút nghiên cứu bản hợp đồng trong phòng khách, sau đó lại chậm chạp nhìn trở về, nghiêm túc nói: “Mẹ à, mẹ không nên có ý đồ làm cho con hồi tâm chuyển ý, còn nữa mẹ không nên gọi là Tây Tây, tên giống như con gái vậy, rất mất mặt!”

Hả...

Tôi nổi giận.

“Con trai, đó là tên thân mật mẹ gọi con, những người khác mẹ còn không cho người ta gọi đấy chứ, ba con cũng không được, biết không! Mẹ rõ ràng là nói cho con biết, nếu con không theo kịp tiến độ học ở trường, mẹ cũng sẽ không quản con, ba con gần đây rất bận, càng không thể quản con.”

Chu Lê Tích lúc còn nhỏ đã là một đứa trẻ già dặn, dùng một loại ánh mắt vô cùng buồn bực nhìn tôi, hỏi: “Mẹ, con rốt cuộc có phải là con đẻ của mẹ không vậy? Ba nói chỉ cần con không hiểu có thể đến hỏi ba, ba tất nhiên sẽ quản con. Trái lại mẹ thì, con nghe ba nói trước đây mẹ không thích học, không thích lao động, còn thường xuyên nói dối giáo viên, là một đứa trẻ hư. Con nghĩ mẹ mặc kệ con trái lại là chuyện tốt đấy.”

Tôi nín thở, thiếu chút nữa tức chết: “Con con con... Chu Lê Tích con tất nhiên là do mẹ sinh ra! Không phải là ba con đâu đấy!”

Chu Lê Tích không hổ là con

Thằng quỷ nhỏ này cực kì biết nhìn sắc mặt người khác, thấy tôi gần như nổi bão, nó vội vàng đổi thành vẻ mặt áy náy quan tâm, ân cần hỏi han tôi: “Mẹ mẹ đừng nóng giận, không thì gương mặt xinh đẹp này sẽ già đi nha. Con sẽ học đánh vần thật giỏi, gần đây ba có dạy con rồi, con cảm thấy học lớp lớn mẫu giáo rất nhàm chán, giáo viên nước ngoài nói những chuyện trước đây đều có dạy cho con rồi, ba nói học lớp nhỏ hay lớp lớn cũng không khác biệt lắm, không bằng để con lên lớp một luôn, mẹ không phải mẹ thường nói thiên tài tự tồn tại một mình, không giống người bình thường sao, lẽ nào mẹ không nghĩ con có năng lực này sao?”

Đối mặt với con trai đang thao thao bất tuyệt tôi chìm vào suy nghĩ sâu xa.

Chính xác, tôi có nói, thiên tài đều hành động độc lập, nhưng mà chuyện kia cứ như nó tự mình là Mozart ấy?

Tôi cũng không thể làm tổn thương lòng tự trọng của Tây Tây, như vậy rất vô lương tâm.

Làm một người mẹ độc ác ở thời điểm đỉnh cao này, ừ là tôi, người mẹ độc ác cười tủm tỉm sờ đầu Tây Tây nói: “Tất nhiên là không! Tây Tây con là người đặc biệt thông minh nhất! Trong lòng mẹ con chính là thiên tài nhỏ bé siêu cấp! Là áo bông tri kỉ của mẹ!”

Con trai Chu Lê Tích nghe tôi nói như thế, liền bò lên người tôi, ôm eo tôi cọ qua cọ lại, dễ thương nói: “Mẹ, mẹ là tốt nhất, Tây Tây yêu mẹ nhất, con có thể thương lượng với mẹ một việc không?”

Tôi vuốt tóc mềm trên đầu Lê Tích, rất không chống lại được bộ dạng này của nó, vì vậy không chút do dự phê chuẩn: “Đương nhiên có thể rồi! Nói đi, con trai muốn cái gì nào?”

Tây Tây cười tủm tỉm ôm mặt tôi đề nghị: “Con muốn có em gái.”

Tay tôi run lên: “Hả?”

Thằng nhãi con Chu Lê Tích này rất nghiêm chỉnh gật đầu: “Sau này con phải làm một người đàn ông chân chính, ba nói muốn làm một người đàn ông chân chính thì phải bảo vệ người sẽ mang thai con của mình, con đã nghĩ rất lâu rồi, cảm thấy mẹ có thể sinh em gái cho con bảo vệ, như vậy con chính là một người đàn ông chân chính rồi!”

Tôi có chút mệt mỏi: “Con à, con đây là đang ngụy biện đó.”

Không đợi Chu Lê Tích nói, Chu Dật ở phòng khách kêu tên nó, nói là tìm được một cái mô hình máy bay mà con trai thích. Vừa mới nói xong, hai mắt của Chu Lê Tích liền phát sáng nhanh chân chạy ra ngoài, sau đó ở phòng khách một tiết mục làm nũng hôn qua cọ lại.

Tôi đưa dép lê ra ngoài cho nó, cố ý cao giọng hỏi nó: “Tây Tây vậy con yêu mẹ nhiều hơn hay yêu ba nhiều hơn hả?”

Tốt lắm, vấn đề nan giải của thế kỉ này quả nhiên cũng gây khó khăn cho thiên tài bé nhỏ này.

Thiên tài bé nhỏ của nhà chúng tôi nhìn mặt tôi một lát rồi nhìn mặt ba một lát, cuối cùng làm một kẻ phản bội không lương tâm, phản bội lại ba nó, nhào tới trong lòng tôi: “Con yêu mẹ nhiều hơn.”

Tôi đặc ý ôm lấy Chu Lê Tích khiêu khích ném về phía Chu Dật đang ngồi trên sofa một ánh mắt quyền rũ.

Chu Dật mím môi khép lại bản ghi chép, từ sofa đứng lên, bàn tay to bế Lê Tích ra khỏi lòng tôi: “Nhanh đi làm bài tập cuối tuần, ngày mai ba kiểm tra.”

“...Ba.” Đôi mắt Chu Lê Tích rưng rưng

“Chu Dật.” Tôi thì vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chu Dật ‘hiền lành’ néo hai má Chu Lê Tích: “Ngoan, nhanh đi, qua vài ngày nữa ba đem mô hình máy bay A380 về cho con.”

Vật có năng lực tràn ngập mê hoặc này trong nháy mắt đánh bại Chu Lê Tích, nhanh như chớp chạy đi.

Vì vậy, phòng khách im lặng.

Tôi lấy khăn mặt ném lên người Chu Dật, bất mãn dăm anh: “Anh, con người này sao lại keo kiệt như vậy, con cũng thích mẹ nhiều hơn.”

Chu Dật hé miệng cười, kéo tôi lại gần anh, nói: “Sao em lại ngốc thế, nếu như Lê Tích bị em lây nhiễm thì làm thế nào bây giờ, vẫn là giống anh thì tốt hơn.”

“Chu Dật!” Tôi giận dữ nhìn anh, thuận miệng cắn cằm anh.

“Í~” Anh nhướn mi búng vào trán tôi: “Em bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như một đứa bé.”

Tôi liếc một mắt bất mãn, cố ý lắc đầu nói: “Dù sao thì cũng trẻ hơn anh.” Nói xong lại cảm thấy lương tâm bất an, vì vậy không thể làm gì khác hơn ôm anh, học theo bTây Tây cọ cọ hai cái.

Tây Tây cũng không ít lần làm khổ Chu Dật, mới sinh ra được mấy tháng nó đã phát sốt rất ảy lần, Chu Dật hầu như cả đêm không thể ngủ yên ổn, nửa đêm thức dậy đo nhiệt độ cơ thể nó, ban ngày thì tìm cách chọc cho nó vui vẻ, tự mình cho nó uống thuốc... Dù sao thì cũng làm cho người mẹ như tôi khá xấu hổ.

Mấy năm nay Chu Lê Tích hay uống vắc xin, cuối cùng cũng lớn lên khỏe mạnh, Chu Dật quả không hổ là đã từng là một thầy giáo gà mờ, dạy bảo con từng chút một, không chỉ có không giống như người khác cưng chiều nó, trái lại yêu cầu đối với nó đặc biệt nghiêm ngặt.

Anh sẽ không tùy tiện mua đồ này nọ cho nó, nếu như là bản thân Tây Tây nói ra là muốn, anh sẽ định ra một chỉ tiêu muốn Tây Tây hoàn thành, nếu như không làm được thì sẽ không có.

Mỗi lần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mong chờ lại cực kì nhẹ dạ của Tây Tây, có một lần tôi nói với Chu Dật về vấn đề này, anh cười hiểu biết, nghiêm túc nói: “Không thể bởi vì gia đình có điều kiện khiến cho con sinh ra tâm lí muốn cái gì là dễ dàng có được, nếu như đó là một thứ mà chính con khổ cực nỗ lực đạt được, sẽ làm cho con thêm quý trọng. Anh làm như vậy quan trọng là muốn làm cho Lê Tích từ nhỏ đã ý thức được thiên hạ không có bữa cơm trưa nào là miễn phí, đồng thời biết quý trọng những thứ trước mắt.”

Được rồi, tôi phải thừa nhận sự sùng bái của tôi đối với Chu Dật lại bay lên một tầng nữa.

Buổi tối Chu Dật ôm tôi, thay tôi che lại cẩn thận chắn phía sau lưng, nhẹ giọng nói: “Đạm Đạm, cuối tuần sau anh phải đi New Zealand một chuyến, một tuần sau mới về, em và Lê Tích có muốn qua bên ba hay không, anh sợ hai người ở nhà không an toàn.”

Tôi kinh ngạc nhướn mày: “Không cần, trong nhà còn có nhiều việc phải làm. Nhưng mà nhất định phải cuối tuần sau sao? Anh không đưa Tây Tây đến trường sao, lại là ngày đầu tiên con vào tiểu học. Em sợ con sẽ thất vọng.”

Chu Dật ôm chặt tôi, thoải mái nói: “Anh đã nói qua với con rồi, con nói nó muốn làm một người đàn ông chân chính, hi vọng anh đừng đi. Em muốn cái gì, trong tủ lạnh sữa nguyên lòng trắng trứng em uống đó có phải sắp hết hay không? Lần này anh sẽ mua thêm về cho em.”

Tôi có chút rầu rĩ không vui không dậy nổi hứng thú: “Sao cũng được. Anh sớm trở về một chút, cuối tuần này em cũng không có chương trình quốc gia đại sự gì, sẽ rất buồn chá

Chu Dật buồn bã cười một tiếng, nâng đầu tôi đang chôn trong lòng anh lên, không để ý gì nữa bá đạo hôn, đôi môi nóng bỏng hôn một đường xuống phía dưới, giọng nói khàn khàn của anh vang bên tai tôi: “Đạm Đạm, anh còn muốn một đứa con gái nữa.”

Phiên ngoại

Đi du học

Năm thứ hai Chu Dật ở nước Anh, có hàng xóm là một cô gái người Đài loan tên Liz, phát âm của cô ấy không tốt, không khá trong việc xã giao, lá gan cũng rất nhỏ, cho nên thường xuyên bị dân bản xứ bắt nạt, cũng không dám phản kháng, một mình trốn ở hành lang mà khóc.

Chu Dật xuất phát từ sự thông cảm, có thể giúp người cùng quê liền hết sức giúp đỡ, trước lạ sau quen, Liz cũng dần dần bắt đầu tín nhiệm Chu Dật, lại phát hiện Chu Dật sống lẻ loi một mình, ba bữa ăn uống thất thường, mỗi lần nấu cơm thường nấu nhiều hơn một phần, sau đó chủ động mang sang cho Chu Dật ở cạnh nhà, coi như là trả thù lao việc anh giúp cô.

Tuy rằng Liz có tính nhát gan bẩm sinh, nhưng thành tích lại vô cùng ưu tú, đồng thời còn có thể làm đủ các món ăn địa phương, thường chia sẻ với Chu Dật.

Ở trong mắt người Trung Quốc, Liz ngoan ngoãn vâng lời như vậy, thành tích nổi trội, trên phòng khách, dưới phòng bếp, là một cô gái dịu dàng sẵn sàng, hoàn toàn chính là kiểu mẫu bà xã hoàn mỹ.

Có một lần Chu Dật ngồi ở ghế dài ngoài nhà trọ hút thuốc, đúng lúc Liz tan học về, chào hỏi nhân viên quản lý, vị quản lý kia cũng cực kỳ tự nhiên hỏi một câu: “Where is your boyfriend?”

Liz lúng túng, liên tục xoa tay nói hẩn hĩnh lắm rồi.

Viên quản lý ngạc nhiên nhún nhún vai tỏ ý xin lỗi.

Nhưng Liz hình như là lấy được lòng tin từ viên quản lý, đối với Chu Dật cũng càng ngày càng để ý, cho đến có một ngày cô một mình ngăn Chu Dật lại, cố lấy dũng khí thổ lộ, Chu Dật mới đề phòng.

Anh nói: “Tôi không thích cô.”

Vốn tưởng rằng Liz sẽ cảm thấy xấu hổ bỏ đi, thế nhưng cô lại kiên định nhìn anh: “Em biết, em vô tình nhìn thấy ảnh chụp trong máy tính của anh, cô gái kia thực đáng yêu, nhưng mà, hai người đã chia tay không phải sao?”

Chu Dật sắc bén trừng mắt: “Cô còn biết cái gì?”

Liz sợ hãi giải thích: “Em cái gì cũng không biết, chỉ là trực giác của phụ nữ chúng em rất chuẩn.”

Chu Dật không nói một câu.

Nhưng tự nhiên Liz lại có dũng khí lạ thường, cô tiếp tục nói: “Có lẽ khi anh về nước, cô ấy đã quên anh rồi, hoặc là bên cạnh cô ấy đã có người thay thế anh. Hai người đã chia tay, chứng tỏ trong lúc đó chắc chắn giữa hai người đã tồn tại vấn đề nên không thể ở cùng một chỗ, có lẽ hai người không hề thích hợp, nếu anh không thể tiếp nhận cô gái khác, vậy cả đời này anh cũng không thể biết được mình rốt cuộc thích hợp với cô gái như thế nào. Nếu em thích anh, tại sao anh không cùng em thử xem chứ? “

Chu Dật không ngờ rằng Liz sẽ nói ra những lời này, anh một lần nữa đánh giá lại cô gái trước mặt này.

Anh không nói gì, giống như đã chấp nhận yêu cầu của Liz.

Lúc đó, Liz mừng rỡ như điên, lựa ý hòa theo bằng giờ giấc của Chu Dật, bỏ qua bài chuyên ngành của mình, giống như đem Chu Dật trở thành trung tâm của bản thân, xoay quanh anh. Trừ lần đó ra, Liz cũng có thể được xem là một bạn gái tri kỷ, rời giường sớm làm bữa sáng cho Chu Dật, buổi trưa Chu Dật không trở về nhà trọ ăn cơm, Liz sẽ chạy đến siêu thị Trung Quốc mua nguyên liệu, sau đó buổi tối sẽ nấu canh cho Chu Dật uống. Cô không làm phiền Chu Dật hướng dẫn học tập, Chu Dật có việc ra ngoài, cô cũng rất hiểu chuyện không quấy rối, cũng không chất vấn ác liệt.

Có một lần Chu Dật cho rằng mình đã trở thành thái thượng hoàng rồi.

Một tuần sau, Chu Dật đưa ra lời chia tay.

“Vì sao?”

Chu Dật gầy tàn thuốc, cười nhạt nói: “Tuần vừa qua rất cảm ơn sự chăm sóc của cô, tôi nghĩ tôi đã biết mình rất cuộc thích loại hình cô gái nào rồi.”

Liz thất vọng, hỏi: “Là cô gái trong máy tính kia? Anh cô ấy ở điểm nào?”

“Cô ấy tên là Chu Đạm Đạm, từng là học sinh của tôi. Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, cô ấy nghịch ngợm, tùy hứng, bướng bỉnh, cố chấp, thông minh hết lần này đến lần khác. Nhưng lại rất nhiệt tình, hoạt bát, chân thành, ừ...” Trước mắt Chu Dật hiện ra dáng vẻ nhẵn mặt của Chu Đạm Đạm, trên mặt không tự giác tràn ra ý cười: “Lúc bướng bỉnh rất đáng yêu, làm nũng lại đặc biệt chết người. Mặt khác, nếu như làm cho cô ấy phát cáu, tính tình lại cực kỳ ghê.”

“Nhưng tôi vẫn yêu cô ấy, đừng hỏi tôi tại sao.”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-oi-em-ghet-thay>